

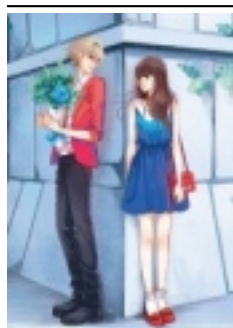
Đáng Tiếc Em Không Gặp Anh Sớm Hơn

Contents

Đáng Tiếc Em Không Gặp Anh Sớm Hơn	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Hạ Cầm, Về Nhà Đi Em	3
3. Chương 2: Ngỡ Như Là Gió Thoảng	6
4. Chương 3: Hai Điểm Cực Dương	8
5. Chương 4: Chúng Ta Là Một Gia Đình	11
6. Chương 5: Em Không Hạnh Phúc (1)	15
7. Chương 6: Em Không Hạnh Phúc (2)	18
8. Chương 7: Thuở Ấy, Có Người Đi Vào Đời Tôi	21
9. Chương 8: Là Hoa Đào Hay Hoa Nhài?	24
10. Chương 9: Sự Quan Tâm Không Rõ Lý Do	28
11. Chương 10: Đúng Hay Không, Có Gì Quan Trọng?	31
12. Chương 11: Ai Quan Tâm Ai, Hay Là Cả Hai...	34
13. Chương 12: Điều Gì Làm Em Lo Sợ Thế Đây?	37
14. Chương 13: Tìm Người Không Gặp	40
15. Chương 14: Càng Thấu Hiểu Nên Càng Sợ Hãi	42
16. Chương 15: Anh Chỉ Muốn Nói Vậy Thôi...	45
17. Chương 16: Vì Người Đó Là Em	48
18. Chương 17: Đau Đớn Khi Yêu Thắm Là Như Thế Đây	52
19. Chương 18: Bắt Đầu Hành Trình Những Sai Lầm	55
20. Chương 19: Gặm Nhấm Nỗi Đau	58
21. Chương 20: Hồng Đậu	62
22. Chương 21: Lời Xin Lỗi	65
23. Chương 22: Ôn Thần Phòng Y Tế	69
24. Chương 23: Tội Thân	72
25. Chương 24: Người Yêu Của Anh Không Phải Là Tôi!	75
26. Chương 25: Chết Rồi, Kiểu Đây Không Ổn Rồi	78
27. Chương 26: Ác Mộng	82
28. Chương 27: Mèo Mù Vợ Phải Cá Rán	85
29. Chương 28: Ba Của Con Là Ai?	88
30. Chương 29: Giông Bão	91
31. Chương 30: Em Là Vết Thương Sâu Giấu Kín	94
32. Chương 31: Nếu Năm Tháng Đây Dễ Lãng Quên.. (1)	98
33. Chương 32: Nếu Năm Tháng Đây Dễ Lãng Quên.. (2)	100
34. Chương 33: Chuyện Của Họ (1)	103
35. Chương 34: Chuyện Của Họ (2)	106
36. Chương 35: Chuyện Của Họ (3)	110
37. Chương 36: Việc Đây Là Đúng Hay Sai?	112
38. Chương 37: Ráng Chiều Hạnh Phúc	115
39. Chương 38: Bình Thản Để Kết Thúc	119
40. Chương 39: Nhắc Lại Ký Ức	122

41. Chương 40: Người Phụ Nữ Của Anh	126
42. Chương 41: Một Gia Đình	129
43. Chương 42: Anh Sẽ Đau Lòng	132
44. Chương 43: Đền Bù Em Cả Đời	135
45. Chương 44: Những Điều Em Cho Là Đúng	138
46. Chương 45: Độc Chiếm	142
47. Chương 46: Anh Đã Hứa Sẽ Bảo Vệ Em	145
48. Chương 47: Đền Đáp Xứng Đáng	147
49. Chương 48: Mọi Chuyện Đã Qua, Chúng Ta Phải Nhìn Về Phía Trước	150
50. Chương 49: Mẫu Chuyện Vụn Vặt Rồi Sẽ Bay Theo Gió	154
51. Chương 50: Cả Đời Này Bước Đi Cùng Nhau	156

Đáng Tiếc Em Không Gặp Anh Sớm Hơn

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, Ngược, Sủng, HETôi vẫn muốn yêu anh thêm một lần nữa dù cho kết quả khiến t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-tiec-em-khong-gap-anh-som-hon>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

“Cút, cút hết đi!”

Sau tiếng hét đó là một loạt tiếng động vỡ toang trong phòng bệnh.

Quản gia Thiệu lùi lại vài bước, muốn đỡ lấy Doãn Chí Đằng nhưng Doãn Chí Đằng lại xô ông ra. Thân thể anh loạng choạng ngã về trước, hai bàn tay vô thức chạm đến chiếc bàn, trong một giây mọi thứ trên bàn liền bị anh hất tay rớt xuống đất, phát ra tiếng “xoảng” lớn, đến cả những người ngoài cánh cửa phòng cũng phải giật mình.

“Cậu chủ!” Quản gia Thiệu hốt hoảng, món canh gà hầm đã bị hất xuống đất, thêm cả bình trà nhài Doãn Chí Đằng thích nhất cũng cùng chung số phận. Nước nóng bắn tung toé do sự va chạm mạnh lên bộ quần áo bệnh nhân của Doãn Chí Đằng, bắn lên cả tay anh.

Doãn Chí Đằng bồng ôm tay mình, một cảm giác nóng rát vội chột ụp đến, bàn tay anh đã bị bỏng.

Quản gia Thiệu vội chạy đi lấy chiếc khăn, nhúng vào nước lạnh, xong đến cuộn vào tay Doãn Chí Đằng, lại bị anh hất tay ra lần nữa.

Anh nghiến răng, từng lời nói lạnh giá tiếp theo càng làm quản gia Thiệu kinh sợ. “Tôi nói ông cút ra ngoài cho tôi!”

Tiếng cửa phòng bật ra, một cô gái trẻ bước vào, cô cố gắng thôi cho mình run rẩy, cả nước mắt cũng phải không được rơi, hai tay đan vào nhau, miệng như mấp máy muốn nói gì đó.

“Anh... Chí Đăng...” Hạ An khẽ nói, giọng còn nghẹn ngào.

“Hạ An? Là em phải không?” Giọng Doãn Chí Đăng ánh lên sự vui mừng.

Tay anh hươ loạn giữa không trung, nhưng càng làm càng vô vọng. Anh hận bóng tối bao trùm cuộc đời anh như thế này, anh hận mình phải trải qua cảm giác muốn chết cũng chẳng xong. Cho đến khi bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay anh, lúc đấy tâm trạng anh mới bình tĩnh trở lại.

Cảm nhận sự ấm áp lan tỏa, Doãn Chí Đăng kéo mạnh tay Hạ An, kéo cô vào lòng mình, ôm chặt. Hơi thở còn gấp gáp, hai bàn tay anh run rẩy chẳng thôi, “An An, An An...”

Anh tỉ tê gọi cô, dần dần nhỏ, rồi im bật. Chỉ còn lại hơi thở đều lại. Khi anh ôm cô vào lòng, anh mới thật sự yên tâm với những thứ đổ ào trước mặt anh, anh mới bình tĩnh để đối diện với sự thật tàn khốc rằng: Anh bị mù!

Hạ An nhẹ nhàng khuyên nhủ Doãn Chí Đăng, rồi dùng khăn lạnh chườm tay cho anh. Cô cũng đã ra hiệu với quản gia Thiệu mua đồ ăn khác cho anh. Rồi dứt cho anh từng muỗng, ngồi trò chuyện cùng anh cho đến khi anh mệt mỏi rồi thiếp ngủ đi, cô mới rời khỏi phòng bệnh.

Bên ngoài phòng bệnh có cô gái khuôn mặt y như đúc Hạ An, đang đứng nhìn cô mà đôi mắt đã đỏ hoe, nước mắt tràn bên hai má, cô gái càng lau nước mắt càng rơi đầy.

Ánh nắng chiều rực rỡ chiếu lên bóng dáng hai thiếu nữ thành hai vệt dài cô đơn. Hai người im lặng, một người khuôn mặt đầy vẻ đau khổ, thở dài thườn thượt. Một người chỉ biết mím môi, mặc cho nước mắt rơi đầy khuôn mặt xinh đẹp, cũng không hề lau lấy một lần nào...

2. Chương 1-2: Hạ Cẩm, Về Nhà Đi Em

”Hạ Cẩm.

Bốn năm qua, em sống ổn chứ? Tại sao lại chưa từng liên lạc với chị và mẹ? Gia đình đã không còn quan trọng với em rồi sao?

Chị biết mình năm đó nhỏ nhen, ích kỷ. Chị đã làm khổ em đủ điều, chị cũng đã trách cứ bản thân mình rất nhiều. Em có thể rửa, hận chị như thế nào cũng được, nhưng chị thật sự rất nhớ em!

Sau một năm em đi, mẹ đã trở về. Mẹ bảo rằng sẽ không rời bỏ hai chị em mình nữa, mẹ bảo sẽ ở cùng chị em mình suốt cả cuộc đời này. Thật tiếc, lúc ấy em không có mặt ở đấy, nếu không cũng sẽ khóc vì vui mừng như chị.

Thế mà mẹ cũng rời đi lần nữa, lần này là mãi mãi. Mẹ vừa mất vào tháng 8.

Mẹ đã chờ em trong vô vọng suốt ba năm trời, mẹ đã mong mỏi được thấy em từng ngày. Đến cả hơi thở mẹ yếu dần đi, cũng phải bắt chị tìm em về cho bằng được. Nhưng mà... chị biết tìm em nơi đâu đây? Tiểu Hạ, không có em bên cạnh, chị bất lực vô cùng.

Em có thể gặp mẹ được không? Chắc chắn mẹ ở tuổi vàng rất vui mừng. Em chỉ cần về thấp cho mẹ một nén nhang thôi cũng được.

Nơi ở cũ của chúng ta vẫn vậy, không có gì khác biệt cả. Chị vẫn đợi em về, vì chị tin chắc em sẽ về, dù là sớm hay muộn.

À mà, chị biết em có nỗi sợ vô hình về Chí Đăng. Chị và Chí Đăng đã không còn là mối quan hệ người yêu suốt bốn năm qua rồi. Nên em đừng sợ hãi nữa, được không?

Tiểu Hạ, về nhà đi em!

Chị của em, Cố Hạ An.”

Từng giọt, từng giọt nước rơi vội xuống bức thư trắng, làm nhoè đi mực chữ, cũng nhoè đi đôi mắt Hạ Cầm.

Bàn tay cô cầm bì thư bên ngoài, chỉ vừa gửi đến từ ngày hôm qua. Trong trạng thái hiện tại cô chẳng còn có sức suy nghĩ gì ngoài việc mẹ cô đã mất.

Cô chưa từng ngờ rằng có ngày mình sẽ nhận được thư từ Hạ An. Từng dòng chữ mềm mại của Hạ An vẫn như ngày nào, chỉ khác là mỗi chữ như có ngàn tảng đá đè lên ngực cô, khó thở.

Mẹ cô đã mất rồi, đã được ba tháng. Cô muốn ngăn tiếng nấc mình cũng không được, cứ thế ngồi thẫn thờ xuống sàn nhà, ôm lấy bức thư mà khóc to.

Điều cô đợi chờ suốt năm tháng lớn lên chỉ là vòng tay, một lời nói của mẹ cô thôi, cô cũng không mong điều gì hơn.

Thế nhưng, năm cô và chị mình vào cấp hai, mọi thứ đã thay đổi.

Mẹ cô đi xuất khẩu lao động ở Nga, bỏ cô và chị ở lại với căn nhà trống không có người lớn chăm coi. Mọi thứ, hai chị em phải phiên nhau làm, chăm sóc lẫn nhau. Cô rõ ràng biết được mẹ cũng chỉ vì tương lai của hai cô. Một người phụ nữ chưa được bốn mươi, phải gồng gánh hai người con trên vai, trong người chẳng còn gì ngoài căn nhà là tài sản duy nhất được chia khi ly hôn và hai đứa con gái. Phải quỳ lạy, van xin, bán cả tất cả gia sản có được để thắng kiện quyền nuôi con.

Lúc ấy cô còn quá nhỏ, để nhận biết hết sự việc và vị tha như người chị mình. Cô hận cha mẹ vì đã phá tan sự hạnh phúc mà lúc nào cô cũng vào lớp và tự hào trước bạn bè, hận đã ném vào tuổi thơ cô một đường gạch nứt in sâu khó phai mờ.

Đến khi hiểu chuyện, cô cũng không thể ở bên cạnh mẹ mình mà ôm lấy bà xin lỗi. Bà ở một nơi xa, cách cô nửa vòng trái đất. Suốt năm tháng học tập, bà có vài lần về thăm hai chị em rồi gấp rút quay trở về Nga, mỗi lần như thế cô chưa từng nói chuyện với bà quá năm câu.

Giờ thì sao? Mọi thứ đã quá muộn màng...

Tiếng chuông điện thoại reo in ỏi, Hạ Cầm nhúu mày từ trong cơn mỗi một bừng tỉnh.

Cô giật mình, cầm lấy điện thoại ấn nút nghe, giọng khàn đi mang theo tâm trạng nào nề: “Alo...”

“Tiểu Hạ, cậu bị làm sao vậy?” Lâm Lâm nghe được sự khác thường bên đầu dây bên kia, gấp gáp hỏi.

Hạ Cầm dùng tay che chỗ nghe điện thoại, cô hắng giọng mấy giây, bình tĩnh trở lại. “Không có chuyện gì cả. Lâm Lâm, cậu gọi tớ có chuyện gì sao?”

Lâm Lâm không tra hỏi, nữa cô nói vào thẳng vấn đề: “Hôm nay có lẽ tớ sẽ về trễ, nên cậu đến nhà trễ đón Đậu Đậu được chứ? Chị làm chung với tớ vừa nghỉ, nên đãi tiệc chia tay ấy mà.”

Không chần chừ, Hạ Cầm đáp một từ “Được” rồi nói thêm vài lời cùng Lâm Lâm xong liền cúp máy.

Trong căn nhà chưa đầy ba mươi mét vuông, là nơi trú nắng mưa của ba con người phải vật lộn với cuộc sống hằng ngày. Hạ Cầm day day huyết Thái Dương đang nhói lên từng hồi đau nhức, cô khóc đến độ ngủ quên cũng chẳng hay.

Đôi chân tê đến độ chỉ vừa nhấc lên đã khụy xuống lại, hai bàn tay cô chống xuống sàn nhà, bắt lực thở dài. Cô liếc nhìn ra cửa sổ đã được che màn, ánh nắng chiều qua tấm màn mỏng mờ ảo. Cố gắng lê đôi chân tê như ngàn con ong đang thiêu đốt đến cạnh chiếc bàn khách, chống tay lên từ từ nâng đôi chân mình thẳng dậy.

Hai phút sau cô đã đứng thẳng được, trên người lấm tấm đầy mồ hôi vì dùng sức.

Nhìn đến đồng hồ treo tường đã hơn bốn giờ chiều, Hạ Cầm đi tắm rửa rồi dùng xe đạp đến rước Đậu Đậu cách bốn con ngõ.

Đậu Đậu là đứa trẻ ba tuổi trắng trẻo đáng yêu, cũng là cuộc sống của Hạ Cầm.

Cậu bé ngồi yên sau, hai tay mũm mĩm nhỏ nhỏ nắm lấy hai vạt áo len của Hạ Cầm, miệng hát bài hát vừa được dạy từ trường mẫu giáo.

Giọng ngọng nghịu trong trẻo cứ vang lên trong không trung, qua từng ngõ ngách, qua từng đoạn đường, làm lòng Hạ Cầm tràn đầy hạnh phúc. Bất giác cô mỉm cười, dù cứ đạp xe như thế này đến cuối đời cô vẫn chấp nhận.

Màu nắng chiều tuyệt đẹp ánh lên bóng hình ngắn dài trên chiếc xe đạp màu hồng, lâu lâu lại phát ra tiếng “cộc cộc”. Trong màu ấm áp có không khí lạnh của mùa đông tới, mùi thơm của các hoa trộn lẫn trên ban công nhà nhà bay theo gió, tạo nên một vùng trời bình yên dị thường.

Đậu Đậu dần ngưng hát, nghiêng đầu liếc mắt lên nhìn Hạ Cầm, chớp chớp đôi mắt to tròn trong veo, “Mẹ Cầm, Đậu Đậu muốn ăn bánh kem.”

“Đậu Đậu ăn bánh kem nhiều sẽ không tốt.” Đậu Đậu vừa hôm kia ăn một miếng bánh kem to bằng bàn tay Hạ Cầm cô, đến đêm thì giật mình tỉnh giấc khóc ầm lên vì đau họng. Bánh kem là do Lâm Lâm mua về, cô đã trị Lâm Lâm một trận ra trò.

“Mẹ Cầm nghiêm khắc lắm, mẹ Cầm không thương Đậu Đậu.” Đậu Đậu giở chiêu không nhẽo, nước mắt đã nằm dưới mí mắt chỉ đợi trực trào ra là chảy xuống.

Thở dài, Hạ Cầm không hiểu Đậu Đậu học đâu ra cách không nhẽo này, rõ ràng là đang diễn thế mà cô nghe được lại đau lòng muốn chết, chỉ muốn là mua hết bánh kem trong tiệm nào đó mà cho Đậu Đậu ăn. Thế nhưng sức khỏe cậu bé dạo này không tốt, trời đã vào đông, ăn nhiều bánh kem sẽ lạnh bụng.

“Đậu Đậu à, ăn bánh kem nhiều sẽ lạnh bụng. Đậu Đậu lạnh bụng sẽ rất khó chịu, sẽ mệt, sẽ bị bệnh, sẽ làm mẹ Cầm và mẹ Lâm lo lắng. Đậu Đậu muốn thế không?”

Lắc đầu nguây nguẩy, Đậu Đậu dần bị lời nói Hạ Cầm làm cho suy nghĩ thông suốt đi. “Không ạ, Đậu Đậu muốn khỏe mạnh. Đậu Đậu muốn mẹ Cầm và mẹ Lâm luôn luôn vui vẻ.”

Nở nụ cười, Hạ Cầm có thể tưởng tượng ra được khuôn mặt bầu bĩnh phía sau lưng mình đang chu mỏ hối lỗi.

“Thế này nhé, mẹ Cầm sẽ mua cho Đậu Đậu súp bí ngô thay thế bánh kem.”

“Dạ vâng.” Đậu Đậu gật đầu, hai chân nhỏ cứ đung đưa tới lui, biểu hiện cho sự vui vẻ.

Đến ngã tư, Hạ Cầm dừng xe đạp lại bên lề đường, cô dặn dò mấy câu với Đậu Đậu rồi mới buông ra đi thẳng vào quán ăn nhỏ mua một phần súp bí ngô.

Ở ngã tư rất lớn, đối diện chiếc xe đạp Đậu Đậu ngồi là trường học. Giờ tan học, học sinh như đàn ong vỡ tổ ùa ra cổng trường, có những học sinh được ba mẹ rước, cười tít cả mắt.

Đậu Đậu đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn những dòng xe đi qua mắt mình. Cảnh tượng được ba mẹ nắm tay cô gái trong chiếc áo trắng tinh cười hạnh phúc liền in sâu vào tâm trí non nớt của cậu.

Cậu biết mình có một gia đình không hoàn chỉnh. Ở trường, mỗi ngày luôn đối mặt với cảnh tượng bạn bè được ba mẹ rước về, được bế lên ngồi lên cổ, được ôm lấy trong lòng, cậu chỉ biết đưa ánh mắt thèm thuồng nhìn.

Đôi khi nằm trong lòng mẹ Cầm, cậu thấy ấm áp nhưng vẫn còn một thứ hụt hẫng gì đó mang tên “ba”. Suốt từ lúc lớn lên, cậu chưa biết ba mình là ai, khuôn mặt ra sao, có cao lớn mạnh mẽ như ba của bạn Liên Liên ở trường không, có nhớ cậu nhớ mẹ Cầm không... tại sao lại không về với hai mẹ con cậu...

Hạ Cầm rẽ vào con đường tắt nhỏ.

Đậu Đậu suốt dọc đường còn lại im ỉm, hai tay nắm chặt vạt áo Hạ Cầm.

“Mẹ Cầm...”

“Ba đâu hở mẹ Cầm?”

Hạ Cầm giật mình, xém chút nữa không nắm vững tay lái đã đâm vào góc cột điện. Tay cô run rẩy, không dám thắng xe đạp mà quay lại nhìn khuôn mặt của Đậu Đậu lúc này. Cứ thế đạp xe tiếp, đạp mãi...

“Tại sao Đậu Đậu lại hỏi về ba? Đậu Đậu không vui khi có mẹ Cầm và mẹ Lâm sao?”

Khuôn mặt Đậu Đậu buồn hiu, cậu buông vạt áo len của Hạ Cầm, cúi đầu nhìn hai bàn tay nhỏ của mình đan vào nhau. “Ồ trường bạn nào cũng có ba, ai cũng bảo với Đậu Đậu ba của mấy bạn ấy rất tài, rất khỏe mạnh, rất thương yêu các bạn ấy. Đậu Đậu cũng muốn được như các bạn ấy...”

Đôi mắt Hạ Cầm nóng dần, hít thở khó khăn. Cô quên mất, đứa trẻ nào một khi đã lớn lên dần cũng sẽ thấy được sự khác thường khi ngôi nhà chỉ có mẹ mà không có ba. Đậu Đậu cũng như bao đứa trẻ khác thôi... dù cô và Lâm Lâm cố gắng vung đắp tình yêu thương cho Đậu Đậu đến cỡ nào, thì trong lòng vẫn còn một chỗ trống dành cho một người có tên là Ba.

Hạ Cầm lường trước được một ngày Đậu Đậu sẽ hỏi, không ngờ là nhanh như thế. Cô nên nói gì bây giờ, nói rằng ba Đậu Đậu đã mất trước khi cậu sinh ra, nói rằng ba đã đi làm ăn xa một ngày nào đó sẽ quay trở về, hay cứ nói rằng Đậu Đậu không có ba...

Tối hôm đó, Hạ Cầm ôm Đậu Đậu trong lòng, vỗ về cho đến khi cậu bé ngủ. Cô nhớ đến những ngày khi xưa, nhớ đến mối tình đầu không thành của mình, nhớ đến người con trai mà cô đã dành hết thanh xuân để yêu, nhớ đến tháng ngày ngọt ngào gần gũi...

“Đậu Đậu... cho mẹ xin lỗi...”

3. Chương 2: Ngỡ Như Là Gió Thoảng

Trở về thành phố S là một tuần lễ sau đó.

Hạ Cầm chỉ muốn về thấp nhang cho mẹ và thăm người chị của mình, nên chỉ xin phép với biên tập cho cô “mất tích” trong ba ngày. Xong ba ngày cô sẽ hoàn thành tiến độ truyện nhanh nhất.

Cô là tác giả của bộ tiểu thuyết dài kỳ đang ăn khách trên mạng lẫn góc Tiểu thuyết trên tuần san tạp chí 2Teen.

Bộ tiểu thuyết của cô có tên là “Temptation”. Nội dung kể về Bạch Phiến - nhà báo của chuyên mục Phóng sự cuộc sống của Tuần san báo Hưng Thịnh, trong một lần đang tác nghiệp ở bến cảng đã vô tình chụp được cuộc giao dịch áp phiến ngầm bất hợp pháp, không ngờ có kẻ nhìn thấy được liền sau đó xảy ra nhiều tình tiết nghẹt thở, những cuộc rượt đuổi đẫm máu, những pha hành động chém giết khuấy sâu vào giới xã hội đen đầy máu me súng đạn. Phía cạnh đó cũng diễn tả được cuộc tình đầy bi thương, đau đớn xen lẫn hạnh phúc giữa Bạch Phiến và Phạm Quý Phong người đàn ông luôn khoắc trên người bộ comple đen huyền, ông chủ sòng bài ngầm có mặt khắp thành phố lớn nhỏ ở Trung Quốc lẫn nước Mỹ và Nhật Bản.

Chỉ là bộ tiểu thuyết hư cấu được cô đăng lên một diễn đàn truyện trên mạng, không ngờ lại được vô số lời khen, đến cả người biên tập của chuyên mục Tiểu thuyết - tạp chí 2Teen khá nổi tiếng trong giới trẻ cũng muốn mua độc quyền Temptation.

Sau một tuần kì kèo về khoản hợp đồng, cuối cùng Hạ Cầm cũng đồng ý hợp tác. Điều kiện cô dành cho bên 2Teen rất đơn giản, cô chỉ dùng biệt danh Hồng Đậu và lai lịch là bí mật.

Lúc đầu, Hạ Cầm chỉ muốn viết lách để thỏa chí tưởng tượng bản thân, cũng là để viết tiếp ước mơ về một tình cảm khắc cốt ghi tâm. Một bộ truyện cô viết sẽ là một bản tình ca ngọt ngào xen lẫn chút chua chát nhưng vẫn giữ được kết thúc trọn vẹn. Cũng như tìm lại một chút lửa tình yêu đang dần lụi tàn trong lòng...

Đối với ba của Đậu Đậu, cô không chắc mình vẫn còn yêu, nhưng đôi khi cũng lơ đãng nghĩ đến anh ta, đôi khi cũng đứng giữa dòng người vội vã cô vẫn thẫn thờ nhìn theo bóng dáng một người đàn ông lạ lẫm vì cứ nghĩ là anh. Chắc chỉ là dư âm của tình đầu.

Hạ Cầm không quan tâm vì sao Hạ An biết được địa chỉ thành phố D nơi cô sống. Chỉ về ba ngày rồi sẽ quay trở lại cuộc sống bốn năm nay đã ổn định. Cô cũng phải đến lúc quay trở về đối mặt cùng Hạ An, xem chị ấy sống có tốt không, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt.

Lúc đã ngồi yên vị trên chuyến tàu về thành phố S, Hạ Cầm điện thoại báo cho Lâm Lâm cô đã lên tàu, còn nhắn nhủ thêm vài điều với Lâm Lâm, sau cùng là cứ bảo với Đậu Đậu rằng cô phải đi công việc ba ngày, về sẽ có quà cho Đậu Đậu.

Đối với gần bốn năm sống chung, Lâm Lâm đã cùng cô chăm sóc cho Đậu Đậu rất nhiều, cũng một phần là Đậu Đậu rất ngoan không phá phách như bao đứa trẻ cùng lứa, nên mọi chuyện dễ ổn thỏa, cô cũng không do dự khi về thành phố S.

Từ thành phố D về thành phố S cách nhau sáu tiếng đồng hồ. Cô ngồi nhìn qua ô cửa chắn gió, ngắm màu sắc trời từ xanh thẫm dần sang ánh vàng phía xa xa.

Bốn năm chẳng phải là dài, thế nhưng ngồi nhìn con đường đưa mình trở về ngôi nhà cũ dần dần gần đến đích cô cảm thấy xa lạ vô cùng. Thành phố S vẫn sầm uất, vẫn hoa lệ như ngày nào, chỉ khác là nó không dành cho cô nữa.

Đến trạm tàu, thành phố S đón cô bằng ánh nắng không gây gắt, gió mùa đông đem theo cái lạnh thổi ra cả khói.

Cô bắt một chiếc taxi ngồi vào, tài xế bật máy sưởi còn cười nói với cô rằng đây là mùa đông lạnh nhất trong hai mươi năm qua. Cô gật đầu mỉm cười đọc địa chỉ xong im lặng đưa đôi mắt nhìn cảnh vật bên đường.

Tháng 11 mùa đông, mùa của những người yêu nhau sẽ lại gần bên nhau.

Bánh xe lạng chậm chậm.

Hạ Cầm chăm chú nhìn mọi thứ đang vượt qua mắt mình, rồi suy nghĩ xem có khác xưa không, lại rồi tự mỉm cười ngớ ngẩn.

Trong những bóng người vụt qua, cô dường như nhìn thấy được bóng lưng quen thuộc đang đứng dựa vào chiếc xe đua porsche màu trắng. Đúng vậy, rất quen thuộc. Vì bóng lưng đó cô đã không biết nhìn bao nhiêu lần. Cả cách hút thuốc ung dung kia nữa.

Bất giác cô giật thót người, bảo tài xế dừng xe, tấp vào bên lề đường cách xa chiếc xe đó năm mươi mét.

Tài xế nhìn cô khó hiểu, nhưng là khách hàng nên cũng không hỏi gì, cũng chăm chú nhìn theo cô bên vệ đường.

Nhìn theo hướng mắt của cô, có thể thấy cô gái này đang nhìn người đàn ông đứng cạnh chiếc xe thể thao đắt tiền.

Người đàn ông bên vệ đường cao hơn 1m8, tấm lưng to rộng vững chắc. Khi anh ta quay người chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt cũng có thể đáng được đánh giá là cực phẩm. Mái tóc đen ngắn được tung lên nhẹ nhàng trong gió, chiếc áo sơ mi màu xanh đậm ôm sát thân thể, tay áo được xắn lên đến khuỷu tay lộ ra được nửa cánh tay săn chắc, hai ngón tay anh đang kẹp chặt điếu thuốc đang hút dở.

Phong thái an tĩnh, mang theo chút lười biếng.

Hạ Cầm mím môi, khi nhìn tấm lưng, cô cầu mong là mình đã nhầm lẫn. Thế mà lúc anh xoay người, dù chỉ thấy được nửa khuôn mặt thì lại đúng là anh. Cô đỡ khóc đỡ cười, cái gì cô cũng phán đoán sai, chỉ có về anh là luôn luôn đúng.

Chàng trai như gió xuân năm nào đã len vào tim cô nay trở thành người đàn ông phong độ thế này rồi.

Lúc này, cô mới chú ý đến việc anh đứng ở đây làm gì. Cô liếc mắt sang hướng trên toà nhà cao ba tầng màu vàng nhạt, những chữ trên bảng hiệu trên cửa ra vào cao hơn ba mét làm cô run rẩy.

Cục Dân Chính Thành Phố S.

Trái tim Hạ Cầm như rút xuống tận địa ngục sâu thẳm. Dòng chữ “Cục dân chính Thành phố S” màu đỏ trên nền trắng chói loà vào mắt cô, đến độ phải nhắm mắt xoay đầu đi.

Thế mà hai giây sau, Hạ Cầm ương bướng vẫn quay đầu lại nhìn tiếp tục. Hai bàn tay bấu vào lòng bàn tay, nén chặt nỗi đau.

Chưa đầy một phút sau, bóng một cô gái nhỏ nhắn khuôn mặt đầy rạn rỗ bước chậm rãi xuống từng bậc thêm đến cạnh anh ấy. Cô gái với mái tóc xoăn dài màu hạt dẻ, mặc một chiếc váy trắng thêu hoa đến đầu gối, bên ngoài khoác chiếc áo măng tô dài màu vàng đất, thật thuần khiết làm sao.

Nụ cười luôn trên môi, cô gái cầm lấy hai tờ giấy màu đỏ khoe trước mặt anh ấy, nhảy cẫng lên sung sướng. Anh ấy cũng cười, xoa đầu cô gái.

Trong nắng đông, họ như bước ra từ bức tranh phong tình ấm áp. Kẻ cười người xoa, toả ra sự tình ý khó mà không ghen tị cho được.

Họ nói thêm với nhau vài câu, rồi ngồi vào xe, phóng đi mất trước sự chua xót của Hạ Cầm.

Hạ Cầm chỉ bậm chặt môi muốn bật cả máu. Nỗi đau ở môi sẽ giúp cô lấn át nỗi đau nơi ngực trái.

Thì ra, cô vẫn còn yêu. Chỉ có điều là đã quá lâu nên áp lực dồn nén càng mạnh mẽ, đến khi được bức ra đau đớn đến khôn cùng.

“Cô gái?” Tài xế muốn nói thêm gì đó, nhưng lại ngại mình quá nhiều chuyện.

Tài xế liếc nhìn Hạ Cầm qua kính, khuôn mặt cô trong nhợt nhạt đến đáng thương.

Hé môi, Hạ Cầm nhắm mắt, khoé mi còn run run, cả giọng cũng run run, “Xin lỗi... chạy tiếp thôi.”

Hai chiếc xe ngược lối...

Hạ Cầm đã đọc lại dòng thư của Hạ An viết rằng chị ấy đã không còn mối quan hệ yêu đương với Chí Đăng hằng trăm lần, đem theo sự hy vọng le lói đến tuyệt vọng.

Tại sao cô lại hy vọng? Thật buồn cười... cô cũng chỉ là bản sao không hoàn chỉnh của Hạ An.

Anh đã kết thúc với Hạ An được bốn năm, thì đương nhiên anh có quyền tìm một cô gái khác để yêu thương, chăm sóc. Hôm nay cô đã tận mắt chứng kiến được điều ấy, anh đã đăng ký kết hôn cùng cô gái anh yêu.

Hít thở bình tĩnh.

Hạ Cầm biết được, cả kiếp này cô sẽ không có được tình yêu của Chí Đăng, anh có thể yêu đến cô này đến cô khác nhưng tuyệt nhiên sẽ không có cô. Huống chi cô đã từng làm anh tổn thương. Thế nên, chỉ cần biết anh sống tốt là được.

Hạ Cầm cô đã quen với những nỗi đau triền miên theo mình suốt năm tháng rồi, tưởng chừng như là có thể chịu đựng nổi, không ngờ chỉ là đang lừa gạt bản thân mình.

Cô im lặng, đôi mắt vô hồn nhìn thẳng về phía trước, không rơi một giọt nước mắt nào, chỉ có trái tim vẫn đau âm ỉ...

4. Chương 3: Hai Điểm Cực Dương

Mọi thứ vẫn vậy...

Hàng rào chắn tróc sơn, hai khóm hoa bên cạnh đã nở rộ khoe sắc đỏ, lối đi được lớp gạch men nứt từng mảnh nhỏ. Cây cỏ thụ vẫn xanh mướt, lá vàng rớt vội xuống đất nằm im, căn nhà màu cam đỏ trống trải năm nào giờ nhìn lại thấy ảm áp...

Cửa đã khoá ngoài.

Hạ Cầm theo thói quen cũ phủi lớp bụi trên bật thêm, ngồi xuống.

Những năm học trò, cúp học là chuyện quá đỗi quen thuộc với Hạ Cầm. Lúc đó là khoảng thời gian cực kỳ nổi loạn của cô gái chưa tròn 18 tuổi.

Những tiết học nhàm chán, những buổi quân sự nắng gắt cháy cả da, những bài toán nhìn là nhức cả đầu, những bài thử nghiệm hoá học làm trong hồi hộp vẫn in sâu vào trí nhớ cô, giờ bỗng dừng lại bật cười.

Hạ An luôn chăm chỉ học, đôi khi học về đến cửa lại thấy cô lại cúp học ngồi trước cửa, liền thở dài mở khoá, xong cầu nhàu đôi ba câu lại thôi.

Bỗng thấy nhớ Hạ An.

Ánh nắng rắng chiều chiếu vào bóng dáng nhỏ, đang cuộn tròn người lại ngồi trước bật thêm cửa ra vào. Một làn gió lạnh thổi qua, không khỏi phải run rẩy. Bức tranh buổi chiều đông sao thật bình yên lạ thường.

Trời tối mịt. Chiếc xe hơi dừng trước cánh cổng trắng rồi tắt máy.

Hạ Cầm choàng tỉnh giấc vì tiếng động thêm ánh đèn chói mắt, cô ngẩn đầu nhìn. Cô muốn cười không được, khóc cũng không được.

Chiếc xe đua màu trắng hiệu porsche chói lọi trước mắt mình không phải một giây nhìn nhầm, giờ chỉ mong người trong xe không phải người cô đang nghĩ đến. Chỉ là... xe giống xe vậy thôi.

Thế mà ông trời vẫn đùa với cô.

Chỉ ba giây sau, bước xuống xe là Doãn Chí Đăng và Hạ An. Cô muốn tìm chỗ trốn cũng không kịp nữa rồi.

Hạ An vừa bước xuống xe đã nhìn thấy cô em gái mình, há hốc mồm kinh ngạc, sau một giây không nén nổi nước mắt, rơi lả chả.

“Tiểu Hạ!”

Hạ An chạy vào cổng đến bên Hạ Cầm, ôm chặt lấy cô. Còn giọng trách mắng pha lẫn tiếng nấc nhẹ: “Chị tưởng em không nhớ mình còn người chị song sinh này nữa rồi. Em quá đáng lắm, quá đáng lắm!”

Sống mũi Hạ Cầm cay xè, cô cảm nhận được thân thể Hạ An đang run rẩy, bèn ôm chặt hơn, cùng máu mủ ruột thịt cuộn trào trong nhau, lúc này đây thật sự cô mới biết mình nhớ Hạ An đến cỡ nào.

“Em xin lỗi, em xin lỗi... Em về rồi đây.”

Hạ An khóc oà lên, như là tích tụ bao lâu nay bây giờ tạo ra cơn bão nước mắt. “Chị nhớ em lắm... chị nghĩ em sẽ không về... nhưng chị vẫn đợi, vẫn đợi...”

Hạ Cầm mím môi, vỗ lưng Hạ An trấn an cô. Cô quán tính ngược đầu nhìn người đàn ông đang đứng im lặng này giờ, anh rút hai tay vào túi quần, trong ánh đèn đường chiếu rọi, đôi mắt sáng ấy giờ thêm nét thâm trầm theo thời gian.

Cô nở một nụ cười mỉm với anh, nụ cười đơn giản chỉ là người quen gặp lại.

Anh nhếch khoé môi, nụ cười có như không.

Cô cụp mi mắt, vỗ về Hạ An một lúc rồi cùng Hạ An bước vào nhà.

Tối hôm ấy, sau khi Doãn Chí Đăng rời đi. Hạ Cầm mới thả lỏng cơ thể mình, đi tắm rửa, ăn một ít ngũ cốc, rồi về lại phòng mình.

Hạ An đã chắn ngang cửa, nói phòng cô đã lâu không ai ở, nên đóng bụi rất nhiều, bây giờ cứ qua phòng Hạ An ngủ trước, ngày mai sẽ dọn dẹp sau.

Hạ Cầm không biết nói gì với chị mình, chỉ gật đầu đồng ý rồi bước về phòng Hạ An. Lúc lướt qua phòng chính, bức ảnh người phụ nữ hơn bốn mươi đang cười tươi trên góc tủ thờ, cây nhang cháy dở toả khói nghi ngút, cô ngáy dại đôi ba giây, sau đó vẫn ngoảnh đầu đi.

Trong bóng tối mù mịt, chỉ còn một ít ánh sáng le lói từ đèn đường bên ngoài rọi vào căn phòng.

Hạ Cầm nằm im nghe tiếng thở không đều từ Hạ An. Chốc chốc, Hạ An lại nhúc nhích người rất chậm chạp trên giường, sợ như cô sẽ nghe thấy.

“Chị... không có điều gì để hỏi em sao?” Hạ Cầm khẽ mở miệng.

Hạ An giật mình, quay người vào góc tường. Có chứ... rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi.

“Em ở thành phố D... sống tốt chứ?”

“Rất tốt! Em có quen một người bạn và đã sống chung cũng tầm thời gian đó.”

“Con gái sao?”

“Vâng...”

“Bây giờ em làm gì?”

“Em chỉ viết lách, đang tìm một công việc ổn định.”

“Ừm... Em có để ý người nào rồi chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Tại sao?”

Hạ Cầm mơ màng, muốn nói rằng “Vì trái tim em chưa vút được tình cảm cũ” thế mà nuốt ngược lại.

“Không tìm được người thích hợp. Còn chị thì sao, Tiểu An?”

Hạ An im lặng. Rất lâu sau mới trả lời: “Vẫn chưa. Lý do vẫn như em.”

Hạ Cầm cười, chị nói dối đúng không? “Chị sống tốt chứ?”

“Cũng tốt! Chị tìm được công việc thích hợp với ngành của mình, đã làm được hơn ba năm.”

“Ừm.”

Cả hai lại chìm vào im lặng.

Từ nhỏ đến lớn, hai chị em từng có một khoảng thời gian hoà hợp, êm ả. Cho đến khi ba mẹ ly hôn, lúc đó chỉ ít ra phải cùng nhau vượt qua giông bão, thế nhưng mỗi người lại có suy nghĩ riêng, dần dà có khoảng cách lớn dần trong lòng.

Đến khi càng lớn, tính cách hai người càng trái ngược rõ rệt. Nếu Hạ An là ánh nắng ban mai xinh đẹp thì Hạ Cầm là bóng tối ưu huyền mà diễm lệ.

Hạ An như cái nắng của mùa hè rực rỡ, dễ dàng thu hút người đối diện bởi một ánh mắt híp đi khi cười. Cô năng động lại đáng yêu đáng mến, chỉ cần đứng bên cạnh cô cũng có thể thấy thế giới là một màu hồng.

Hạ Cầm như là bóng tối của mùa thu tháng tám, nhạt nhoà hoà vào dòng mưa rồi tan nhanh. Cô không thích quá nhiều bạn bè, một thôi cũng được, miễn là toàn tâm toàn ý làm bạn cùng cô. Dưới khoé mắt trái Hạ Cầm có một nốt ruồi nâu nhạt, gieo cho cô không biết bao chuyện dở khóc dở cười. Có người bảo đó là nốt ruồi lẳng lơ, là đa tình... cũng có người chỉ nói rằng đó là nốt ruồi duyên từ kiếp trước.

Khuôn mặt Hạ An và Hạ Cầm giống nhau như bao anh chị em sinh đôi khác. Thế nhưng đứng nhìn lại thấy cho người khác khí chất khác biệt như cực âm và cực dương. Một người đẹp rạng rỡ như ánh dương thuần khiết, một người trầm lặng pha một chút yêu nghiệt đa tình.

Nghe có phần buồn cười, nhưng đó là sự đánh giá của mọi người họ từng quen biết.

“Chị xin lỗi... tất cả là do chị. Lúc ấy còn quá trẻ con để hiểu rõ vấn đề ấy quan trọng với Chị Hằng đến cỡ nào. Chị luôn nghĩ, lời thề hứa khi vừa bắt đầu quen đã trở thành áp lực nặng nề đè lên hai đứa sau này. Chị muốn được tự do yêu đương, tự tại trong suy nghĩ không có thứ nào khoá chặt lại đôi chân mình. Chị Hằng là người dám hứa sẽ dám thực hiện, là mẫu người mọi cô gái muốn lấy, nhưng lại là áp lực đối với chị. Chị Hằng quá hoàn hảo, quá tốt đẹp, đến mức chị thấy ngột thở khi ở bên cạnh.” Hạ An nhìn lên trần nhà, đôi mắt mông lung nhớ lại quá khứ.

Hạ Cầm vẫn lắng tai nghe, từng câu, từng chữ.

“Gia đình dòng họ Chí Đẳng là người có quyền thế, lại là tầng lớp thượng lưu. Ở bên Chí Đẳng chị dần cảm thấy mình là đứa ngu ngốc, không có chí tiến thủ. Muốn được trèo lên cao để sánh đôi cùng anh ấy lại sợ hãi trước trở ngại dọc đường, dù anh ấy không quan tâm chị ra sao, chị là người như thế nào. Cũng đúng như em nói, nếu không phải vì lời hứa của chị, anh ấy đã có thể một tương lai sáng lạng ở đất Mỹ, có thể trở thành một chính trị gia như ba anh ấy mong chờ. Tại sao phải vì một lời nói ngông cuồng của chị rằng: ”Khi em tốt nghiệp đại học, nếu không có công ăn việc làm anh phải nuôi em đấy!” Trời ơi! Chị muốn lời nói đó đừng xuất hiện trên thế giới này biết bao nhiêu.”

Nước mắt hai bên khoé mắt Hạ An rơi xuống gối, vụng vỡ ra thành vũng nước nhỏ.

“Năm năm bên anh ấy, dần chị thấy mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi. Anh ấy vẫn chu cần chăm sóc chị, chị muốn gì có nấy, nhưng vẫn thấy có khoảng trống hụt hẫng trong lòng. Những nụ hôn chạm nhẹ rồi nhanh chóng dừng lại, những cái ôm ấp như bạn bè. Hai đứa chị chỉ dừng lại ở hôn và ôm, không có thêm một hành động nào quá mức nữa cả. Chị cảm thấy yên tâm dần sang thiếu lửa cuồng nhiệt, cho đến khi chị gặp được Vệ Phong. Vệ Phong như ngọn lửa làm lòng chị tan đi bằng giá, anh ấy cuồng nhiệt, nóng bỏng, đem cho chị cảm giác dù là biết lửa dễ cháy vẫn như con thiêu thân lao vào. Chị biết mình bắt cá hai tay là bĩ ổi, nên đã chấm dứt mối quan hệ cùng Vệ Phong, nhưng anh ấy một ngày tiến tới, cuống chị vào vòng tay đầy tình yêu của anh ấy, chị như bị nhấn chìm. Rồi cho đến khi... sự cố đó xảy đến.”

Tiếng nấc Hạ An ngày một nhiều, nhiều đến nỗi Hạ Cầm nghe được tiếng có tiếng mắt.

Tay Hạ Cầm nắm chặt grap giường, mím môi ngăn những thứ tâm tư khổ sở đang muốn trào dâng trong lòng. “Chị chưa từng có lỗi... đừng trách bản thân nữa.”

Hạ An ngồi bật dậy, cô lắc đầu, tiếng nói còn thấm thương hơn: “Hạ Cầm, em có thể mắng chị, có thể đánh chị, làm ơn đừng im lặng như thế. Chị biết năm năm trước em yêu Chí Đẳng, tại sao lại im lặng, tại sao cứ giúp chị hết lần này đến lần khác? Tại sao... tại sao hai chị em mình lại yêu cùng một người...” Tiếng nói càng nhỏ, Hạ An lấy hai tay ôm mặt mình, chỉ còn tiếng khóc trong đêm.

Nhắm mắt lại, Hạ Cầm im lặng để suy nghĩ thấu đáo một hồi, mới nhàn nhạ lên tiếng: “Em không cao thượng như chị nghĩ đâu, chỉ là em muốn toàn tâm toàn ý làm những việc mình cho là đúng. Người Chí Đẳng yêu là chị, người Chí Đẳng chọn cũng là chị. Sự thật vẫn là sự thật, chuyện tình cảm của em, em tự biết mình phải làm gì.”

“ ... ”

“Chị ngủ đi, khuya rồi...”

5. Chương 4: Chúng Ta Là Một Gia Đình

”Doãn Chí Đẳng, tôi biết thời gian qua anh đã nhận lầm người. Tôi là Cố Hạ Cầm, em gái song sinh của Cố Hạ An!

Mọi chuyện tôi và anh hãy trôi qua hết đi. Bây giờ anh và chị tôi đã quen nhau, mong anh hãy hết lòng chăm sóc cho chị ấy.

Tiểu An không như vẻ ngoài luôn toả ra vui vẻ của mình, chị ấy nhiều khi cảm thấy thiếu an toàn trong cuộc sống. Tôi chỉ cần anh hãy thật lòng yêu thương chị ấy, cho chị ấy chỗ tựa vững chắc khi tôi không ở cạnh chị ấy... vì tôi không muốn chị ấy khổ sở nữa...” Chí ít là không như tôi lúc này.

“ ... ”

“Hãy thay tôi, bên chị ấy cả đời này.”

Đó là lời Hạ Cầm đã nói với Doãn Chí Đăng vào năm đó. Lời cuối cùng của cô chỉ muốn rằng chắc chắn anh sẽ không quên rằng Hạ An là người yêu của anh. Chứ chuyện tình cảm, cô không thể biết hết trước được sau này.

Cô quay lưng đi, không biết được phản ứng và biểu hiện khuôn mặt của Doãn Chí Đăng lúc đó như thế nào, vì cô sợ... sợ sẽ sụp đổ trước mắt anh.

Một từ “Được!” chói tai phát ra từ giọng nói của anh làm trái tim cô vụng vớ ra từng mảnh.

Có lẽ vì cô nên anh ấy vẫn cố chấp bên Hạ An? Haiz, chắc cô đã đề cao bản thân.

Hạ Cầm ngồi rất lâu trước mộ mẹ cô, chỉ ngẩn nhìn bức hình người mẹ tảo tần năm tháng của mình, đang cười rất tươi.

Cô ngồi cho đến khi nén nhang tàn đi vẫn chưa có ý định rời mắt.

Đến khi Hạ An từ cổng nghĩa trang bước vào, dừng lại sau lưng cô mới chịu đứng dậy.

“Mẹ ở tuổi vàng chắc chắn đang rất vui, cuối cùng em cũng đã về.” Hạ An mỉm cười.

Hạ Cầm lắc đầu, nụ cười nhợt nhạt. “Em đã đặt chuyến tàu mười giờ sáng ngày mai về lại thành phố D, em không ở đây cùng chị được.”

“Tại sao? Tiểu Hạ, em vẫn chưa tha lỗi cho chị sao?” Hạ An nắm lấy tay Hạ Cầm, cô thấp thỏm không yên với tính cách trầm lặng khó hiểu của Hạ Cầm.

“Không phải, vì ở thành phố D có thứ em không thể bỏ được.” Đôi mắt Hạ Cầm mơ màng, nụ cười tự nhiên hơn, cô vỗ nhẹ lên tay Hạ An đang nắm tay mình mà trấn an, nói thêm: “Em sẽ về thăm chị thường xuyên. Chị cũng không có làm gì có lỗi với em cả, đừng cứ mãi tự phụ như thế được không?”

Nghe những lời dịu dàng mà lâu lắm rồi Hạ An mới nghe được, cô thấy mũi cay cay, xà vào lòng Hạ Cầm như đứa trẻ, méo máo: “Hứa về thăm chị đấy, không được nuốt lời. Chị sẽ rất nhớ em.”

Hạ Cầm cười khổ, trong lòng cũng le lói lên tình cảm ấm áp gia đình, cô thở dài. “Em cảm thấy chị vẫn mát ươn như ngày nào. Cứ hờ dưng một tí là khóc.”

“Hừ, dễ xúc động cơ mà, em chẳng biết phối hợp gì cả. Chứ ít cũng phải rơi một tí nước mắt chứ! Đúng là Hạ Cầm khô khan!” Hạ An đứng thẳng người, chống nạnh hắng giọng quở trách Hạ Cầm vô tâm.

“Hừm, em khô khan đấy! Hai mươi sáu tuổi rồi, không thể hờ dưng một tí là khóc được, em không có như ai đó, lúc nào cũng mèo nheo.” Hạ Cầm hắng giọng, liếc xéo Hạ An.

Hạ An chun mũi làm xấu, lần đầu tiên thấy Hạ Cầm thoải mái trêu đùa cùng cô, nên không khỏi tâm tình vui vẻ trở lại. Bề ngoài giả vờ không thèm ăn thua, nói giọng mèo nheo: “Chị đói rồi, chị muốn đi ăn. Ăn no xong sẽ tính sổ với em tiếp!”

Hạ Cầm chạy theo, giọng hờn hờ: “Được! Em cũng đói rồi, ăn xong hai chị em ta tính sổ với nhau tiếp.”

Trong buổi trưa mây xanh thắm, hai người nắm tay nhau ra khỏi nghĩa trang, khuôn mặt nở nụ cười tươi rói như sắc thanh xuân rực rỡ.

Trên đường đi từ núi về lại Thành phố S cũng mất hơn ba tiếng đi xe, trời đã xế chiều.

Hạ An nhận được cuộc gọi từ Doãn Chí Đăng. Nhận định tối nay mời cô và Hạ Cầm ăn một buổi tối, xem như mừng Hạ Cầm trở về.

Hạ Cầm không muốn gặp, thế nhưng trước ánh mắt cầu khẩn của Hạ An đành gật đầu đồng ý. Cũng chỉ là một bữa tối, cứ xem như gặp bạn cũ vậy.

“Chí Đăng rất tốt, chỉ là chị không có phúc phần ở bên anh ấy hết đời này. Đám tang mẹ cũng là một tay anh ấy lo hết, phần đất ở nghĩa trang cũng là do anh ấy gọi cho bạn nhờ giúp, nếu không làm gì có chỗ yên tĩnh, sạch sẽ, mỗi ngày đều có người đến lao dọn và đốt nhang như thế này.” Hạ An nhìn Hạ Cầm, trong đôi mắt ánh lên cảm động khi nhắc đến Doãn Chí Đăng.

Hạ Cầm gật đầu. Lúc cô vừa đến nghĩa trang đã thấy nơi này không tẻ. Đối với vật chất, kinh tế ngày càng lên, thêm vào đó với đất nước đông dân như thế này, tìm được một mảnh đất yên nghỉ đã là một vấn đề, huống gì lại là nơi yên tĩnh đầy trang nhã như thế, giá thành chắc chắn là không rẻ tí nào.

“Bây giờ, chị và Chí Đăng chỉ là bạn bè, không còn ý gì khác nữa. Một người như anh ấy, xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn. À, địa chỉ nơi em sống ở thành phố S là do anh ấy điều tra giúp chị đấy.”

Hạ Cầm lại gật đầu. Theo như Hạ An nói và những năm tiếp xúc, với quyền thế từ người cha của anh, tìm ra được nơi cô ở chỉ còn là vấn đề anh muốn hay không thôi.

Đang suy nghĩ mơ màng, Hạ Cầm vì câu hỏi của Hạ An đông cứng thân thể.

“Tiểu Hạ, em còn yêu Chí Đăng không?”

Hai bàn tay Hạ Cầm bỗng trở nên run rẩy. Cô cúi đầu, dùng một tay vén mái tóc dài bên tai, nói một câu chống chế không liên quan, nhưng lại rất hiệu nghiệm.

“Em có gia đình rồi...”

Hạ An bất ngờ nhấn phanh xe. Chiếc xe bỗng chột trắng gấp lại, Hạ Cầm không lường trước, ngã người về trước may mắn có thắt dây an toàn nên chỉ thót tim đôi giây.

Cô cau mày, nhìn người chị mình, trong đáy mắt còn có tia hoảng hốt.

“Em... lập gia đình khi nào?” Hạ An há hốc mồm, kinh ngạc không thôi.

“Bốn... năm trước.” Hạ Cầm khẽ chớp đôi mi, rũ mắt xuống. Tránh ánh nhìn dò xét của Hạ An.

“Nhưng rõ ràng hôm qua em nói rằng em đang ở cùng bạn?”

“... Em đã ly hôn cách đây hơn ba năm.”

Hạ An không tin, còn chất vấn thêm: “Em bảo đã ở cùng bạn mình trong suốt thời gian ở thành phố D cơ mà? Vậy là cũng khoảng chừng bốn năm...”

Hạ Cầm cắt ngang lời nói của Hạ An. “Cô bạn vẫn ở cùng vợ chồng em, cho đến khi bọn em ly hôn... em còn một đứa con được hai tuổi rưỡi...”

“Em... em...” Hạ An tức giận. Cô mím môi nhìn đứa em gái đáng thương của mình. Có giận nhưng vẫn xót xa nhiều hơn.

Cuối cùng cô thở dài, luồn tay trái qua vai Hạ Cầm, kéo cô lại ôm vào lòng mình. Thì thầm trấn an: “Không sao... mọi chuyện qua rồi... Tiểu Hạ của chị thật kiên cường.”

Hạ Cầm cũng dùng hai tay ôm chặt Hạ An lại, bấm môi cố nén nước mắt muốn rơi. Những lời cô thốt ra là hoàn toàn giả dối, thế mà sao lòng cô dâng lên nỗi chua xót, cứ thế ôm Hạ An thật lâu, kiên cường không rơi nước mắt để Hạ An yên lòng.

Buổi tối Doãn Chí Đăng đến rước Hạ An và Hạ Cầm.

Trong chiếc xe, không khí vui vẻ từ Doãn Chí Đăng và Hạ An đang nói chuyện cùng nhau rôm rả phía trước. Chỉ có Hạ Cầm ngồi sau vẫn im lặng, quay đầu nhìn ra cửa chắn gió ngấm đường phố.

Ba mươi phút sau đã đến nhà hàng Doãn Chí Đăng đã đặt trước. Anh ga lăng mở cửa xe cho Hạ An cùng Hạ Cầm. Sau đó mới đưa chìa khoá xe cho bảo vệ đưa về bãi đậu.

“Chào cậu Doãn, bàn của cậu đặt đã chuẩn bị xong.” Quản lý nhà hàng là một người gần bốn mươi, cung kính chào Doãn Chí Đăng.

“Ừ.” Doãn Chí Đăng ồm ồm trả lời.

“Mời cậu.” Quản đi đưa tay mời, hết sức thận trọng đi trước dẫn đường.

Qua hết ba rẽ lối, dừng trước một căn phòng theo phong cách cổ xưa. Quản lý cúi đầu một lần nữa, cho đến khi ba người bước vào rồi đóng cửa rời đi.

Trong phòng ngoài ba người còn một cô gái phục vụ bận sườn xám chỉ tầm hơn hai mươi tuổi, xinh đẹp.

Sau khi người này dùng đẩy người kia gọi món, cuối cùng Doãn Chí Đằng thân làm người mời, cầm thực đơn gọi món.

Giọng anh rất trầm ấm, từng câu chữ rõ ràng, rành mạch. Ngón tay trắng thon dài và gầy thấy cả mạch máu. Đến khi đã đóng lại thực đơn, phong thái thoải mái, nhã nhặn, toát lên vẻ cao quý đã ăn sâu vào trong máu.

Cô gái phục vụ nhận lại thực đơn, mỉm cười e lệ với anh rất lâu, mới chậm rãi rời khỏi phòng.

Hạ Cẩm chống cằm để ý nãy giờ, cô nhìn cô gái phục vụ đi ngang, khuôn mặt có chút ửng hồng như hoa hàm tiếu vừa nở. Bức giác cười khinh bỉ Doãn Chí Đằng trong lòng. Đã có vợ sắp cưới mà vẫn trêu ong ghẹo bướm.

Hạ An nhìn hết hành động của Doãn Chí Đằng, liếc nhìn anh không khỏi cảm thán: “Chắc anh đến đây rất thường xuyên nhỉ? Nhìn cách đối đãi của quản lý kia với anh cứ như là khách quý.”

Hai bàn tay đan vào nhau, Doãn Chí Đằng dựa vào ghế, khẽ trả lời: “Anh thường cùng đồng nghiệp, có khi là khách cần tiếp sẽ vào đây dùng bữa.”

“Em nghe nói vào nhà hàng này dùng bữa không dễ, toàn phải đặt trước để giữ bàn.” Hạ An liếc nhìn cảnh vật xung quanh, nói tiếp: “Còn vào phòng riêng như thế này... e là còn khó hơn nhỉ?”

“Anh cũng không rõ. Mọi khi là người phụ trách tiếp khách bên anh sẽ đặt.” Doãn Chí Đằng xoa đầu Hạ An, nhếch khoé môi cười: “Nếu em muốn đến đây, cứ nói với anh.”

Hạ An nghiêng đầu, tránh cái xoa đầu quen thuộc kia, cô liếc nhìn thấy Hạ Cẩm vẫn trầm mặc, quay đầu nhìn lại anh, đưa ánh mắt cảnh cáo: “Hừ, em mới không cần!”

Doãn Chí Đằng bật cười, anh thu tay lại, không đùa nữa. Anh quay đầu nhìn Hạ Cẩm đang nhìn hai người, đôi mắt lạnh nhạt không tí cảm xúc, sau ba giây cô ngoảnh đầu nhìn về phía hòn non bộ.

Căn phòng được trang trí với gam màu nóng trầm ấm. Xung quanh được gắn những chiếc lồng đèn đầy màu sắc, bốn bức tường được dán giấy in hoa văn phù dung trắng trên nền đỏ cam. Trang trí thêm một hai chậu hoa kiểng, vài ba bức tranh sông núi thêm những chữ thư pháp rồng bay phượng múa của những thầy đồ có tay nghề cao. Cánh cửa ra vào được làm từ gỗ đặc tiền, quét lên mình lớp sơn dầu bóng bẩy. Trên cánh cửa được khắc một bên là rồng, một bên là phụng trên màu vàng đồng.

Căn phòng không quá rộng, sức chứa được hai mươi người. Bên góc phải có thêm một mô hình hòn non bộ nhỏ, có tiếng nước chảy róc rách, có đàn cá vàng đang bơi, như là một điểm nhấn tuyệt diệu cho căn phòng.

Trên chiếc bàn tròn xoay, dần dần được bưng lên đầy ắp thức ăn, đều là những món ngon có tiếng của nhà hàng. Hạ An nhìn ngó cả người, liến chun mũi với Doãn Chí Đằng.

“Chí Đằng! Bộ anh tưởng em và Tiểu Hạ là heo sao? Ăn bao nhiêu đây có thể lăn được rồi đó.” Hạ An cầm đũa chỉ vào bàn tròn, cũng hơn tám món.

Doãn Chí Đằng xoa xoa cằm, nhìn trên bàn ăn, xong mới thấy hơi nhiều, liến cười trừ giải vây: “Anh không ngờ mình lại gọi nhiều món như thế. Vì anh thường không phải là người gọi món...”

Hạ An liến xéo Doãn Chí Đằng, im lặng không nói nữa. Cô xoay bàn chọn những món ngon gấp vào chén cho Hạ Cẩm, còn nở nụ cười yêu chiều: “Tiểu Hạ, em ăn nhiều vào.”

Hạ Cẩm nãy giờ im lặng cũng nở nụ cười nhạt, gạt đầu nhận lấy thức ăn từ chị mình, khẽ nói: “Chị cũng ăn nhiều vào.” Theo câu nói cô cũng gấp cho chị mình tôm sốt ngũ vị và một ít rau xào.

Có một người nhìn tình cảm chị em thấy tủi thân, ho khan vài tiếng: “Không ai gấp cho tôi ư?”

Hạ An mở rộng lòng từ bi, gấp cho Doãn Chí Đằng một trái ớt, còn cười yêu kiều: “Thấy anh tốt bụng mời hai đứa em, nên gấp cho anh này, hì!”

Nhìn vào chén mình không có gì ngoài trái ớt to, Doãn Chí Đằng hậm hực, hừ lạnh: “Này! Tiểu cô nương, có nghĩ đến đạo lý không chứ hả?”

“Đạo lý cái rắm!” Hạ An nhăn mặt làm xấu.

Tiếp theo là một trận cãi vã với chủ đề: Đạo lý là thế nào?

Hạ Cầm mở to mắt ngạc nhiên, sau đó không nhịn được phát ra tiếng cười.

Nụ cười cô là ngọn gió mát lạnh vào đêm. Đôi mắt đen híp lại hình vòng cung, hai đồng điều sâu hoắm bên khoé môi hiện rõ, hàm răng trắng đều như hạt bắp ít nhiều cũng làm người khác phải ngoáy đầu nhìn mấy giây.

6. Chương 5: Em Không Hạnh Phúc (1)

Trong căn phòng ăn kiểu cổ xưa, ba người dường như đã hoà hợp hơn. Mọi chuyện trong quá khứ tưởng chừng như chưa từng hề có.

Vì nụ cười bất ngờ của Hạ Cầm, Hạ An và Doãn Chí Đăng không cãi nhau nữa. Hai người cũng chuyển chủ đề để Hạ Cầm có thể nói chuyện cùng, dù Hạ Cầm vẫn chỉ nói vài câu như có lệ, thế nhưng như thế cũng đã theo chiều hướng “rất tích cực”.

Căn phòng ăn lúc đầu còn lạnh lẽo, bây giờ lại có không khí vui vẻ.

Một lúc sau, tiếng chuông điện thoại của Doãn Chí Đăng reo, anh đi vòng qua bên hòn non bộ ẩn nút nghe.

Hạ Cầm có thể thấy Doãn Chí Đăng có lúc nhíu mày, có lúc lại nhướng mày, rồi nhìn đồng hồ đang đeo trên tay, nói gì đó cười kiêu ngạo.

Cô thầm nghĩ trong lòng, xem ra mối quan hệ của cô và anh bây giờ như thế này cũng không tệ.

Một phút sau Doãn Chí Đăng quay lại bàn, nhìn Hạ Cầm và Hạ An đã không ăn nữa. Anh mới buông lời: “Bây giờ mới hơn tám giờ, hai em muốn về hay đi đâu không?”

Nhíu mi, Hạ An nhếch cằm hỏi lại: “Anh có ý gì đây? Nếu muốn rủ tụi em đi tiếp thì đừng có vòng vo như vậy.”

“Quả là không qua mặt được Hạ An em. Bạn anh đang ở Đế Đài, họ rủ chúng ta đến đấy chơi.” Doãn Chí Đăng thành thật khai báo.

Hạ An lưỡng lự, muốn từ chối thì Hạ Cầm đã mở miệng đồng ý trước.

Doãn Chí Đăng mỉm cười gật đầu, ra ngoài gọi phục vụ tính tiền.

“Tiểu Hạ...”

Nắm tay Hạ Cầm, Hạ An khó hiểu.

Hạ Cầm xoay nhìn Hạ An, điềm đạm trả lời: “Không phải rất lâu rồi chị em mình mới có dịp vui vẻ như vậy sao? Đi thêm một chỗ nữa thì có gì mà phải ngẫm nghĩ?”

“Nhưng...” Hạ An còn chưa nói rõ Hạ Cầm đã cắt ngang, còn nói thêm: “Lỡ có chuyện gì, em còn có chị bên cạnh mà.”

Trong ánh mắt Hạ Cầm, Hạ An như thấy cả vì sao trời. Sáng lấp lánh. Cô gật đầu, còn hùng hổ hét: “Tiểu Hạ, là em nói đó nhé!”

Đế Đài là khu ăn chơi có tiếng ở thành phố S. Mỗi ngày tiếp gần nghìn khách ra vào. Nói có hơi khoa trương nhưng đó là sự thật.

Trước cửa Đế Đài, tấp nập xe hơi tắc tiền dừng lại. Ánh sáng bảng hiệu to đùng chớp nháy, người ra kẻ vào ăn vận sành điệu. Cả bảo vệ cũng nghiêm trang như binh lính trong quân đội.

Hạ Cầm lúc đầu còn hùng hổ xem Đế Đài chẳng là cái đinh gì, bây giờ thì hào khí ấy tắt ngấm, xụi lơ. Ai ai cũng sành điệu, ăn vận hợp thời, phụ nữ trang điểm kỹ càng, xinh đẹp. Đàn ông thì bánh bao, quần áo hàng hiệu, sáng chói.

Cô khóc không ra nước mắt nhìn Hạ An đang đi cạnh. Trời ơi, cô bắt đầu thấy hối tiếc khi đến đây rồi. Đế Đài bốn năm trước cô biết chỉ là một KTV nhỏ hạng ba thôi. Sao bây giờ trở thành Đế Đài to lớn như thế này?

Cô lén nhìn Doãn Chí Đằng rồi đến Hạ An, rồi nhìn lại mình, thật sự muốn kiểm lỗi chui xuống cho xong.

Doãn Chí Đằng toát ra phong thái rất tự tin. Anh chỉ vận cho mình chiếc áo sơ mi màu xanh rêu armani đơn giản, quần âu xám đậm, đôi giày da đen bóng lộn cũng đã đủ tôn lên nét đẹp ưu tú của mình.

Hạ An lại mang theo sắc thái tươi sáng hơn, bộ váy hai dây ôm trọn thân hình màu vàng sáng, in những bông hoa hướng dương nhỏ xinh, chân mang giày cao gót năm phân màu da bóng, mái tóc ngắn đến vai xoăn xoăn nhìn đáng yêu không kém.

Hạ Cầm thở dài, cô nhìn lại mình. Chiếc váy tay ngắn, dài qua đầu gối màu xanh ngọc, phía trước còn thêu hai chiếc túi nhìn thật trẻ con. Đôi giày búp bê màu đen đã bạc màu, còn bị tưa vài đường chỉ...

Cô chẳng quan tâm đến việc ăn bận cho lắm, cho đến khi đến Đế Đài mới choáng váng. Cô sẽ gạch tên Đế Đài vào quyển sổ những chỗ đi đến của mình.

Hạ An liếc nhìn cô một cái rồi khịt mũi xem thường. Ánh mắt như ngấm ngấm nói rằng: “Chị đã cảnh cáo trước rồi không nghe.”

Thật may là Doãn Chí Đằng không dẫn đến khu quầy bar, chỉ là đi vào một căn phòng hát karaoke.

Lúc bước vào, bên trong đã ồn ào tiếng hát. Khi ba người bước vào thì bên trong đã tắt nhạc, im phăng phắc.

“Lão đại đến rồi này.” Người vừa nói là Trương Hàm. Anh ta vỗ đầu vào hai người đàn ông đang ngà ngà say.

Trên bàn có hai chai rượu đã uống cạn, chai thứ ba chỉ còn nửa chai. Đồ nhắm chỉ là đậu, trái cây, thêm hai đĩa đồ ăn.

Doãn Chí Đằng ra hiệu không cần, cứ thế đi thẳng ngồi vào ghế sofa. Hạ An cũng kéo Hạ Cầm đi vào theo, ngồi cạnh Doãn Chí Đằng.

Trương Hàm nhìn Doãn Chí Đằng, đến hai cô gái bên cạnh, giật mình. “Đây là...”

“Hạ An thì cậu biết rồi, bên cạnh là Hạ Cầm em gái song sinh cô ấy.” Doãn Chí Đằng hờ hững đáp.

Gật gù, Trương Hàm khom người đưa tay ra, mỉm cười ôn hoà: “Chào Hạ Cầm, anh là Trương Hàm, đàn em cấp dưới của Chí Đằng, lần đầu tiên gặp mặt.”

Hạ Cầm mỉm cười lại với Trương Hàm, cũng khom người nắm lấy tay anh ta, khẽ khàn đáp: “Em là Hạ Cầm, chào anh.”

Trong phút giây chạm vào tay Hạ Cầm, bỗng dưng Trương Hàm cảm giác không muốn buông. Mặc dù Hạ An và cô gái này là chị em song sinh, nhưng rõ ràng, Hạ An đẹp theo kiểu năng động đáng yêu, thì ngược lại cô gái trước mắt anh có nét đẹp u buồn, phản phát chút đa tình do ánh mắt quá ướt át, như có điều muốn bộc lộ mà lại không nói được.

Cái siết tay từ người đối diện làm Hạ Cầm hoảng hốt. Vùng vẫy nhẹ nhưng người đối diện không chịu buông.

Hạ An chợt nhận thấy cái bắt tay quá lâu, liền giải cứu: “Trương Hàm, anh đừng làm em gái em sợ đấy.”

Trương Hàm giật mình, buông tay. Khuôn mặt chút ửng đỏ, ho nhẹ vài cái. “Xin lỗi.”

Doãn Chí Đằng thu hết hành động vừa rồi vào mắt, trong lòng cuộn trào lên cảm giác lạ thường. Anh khó chịu mở miệng, lảng sang chuyện khác: “Còn tên kia đâu?”

Trương Hàm biết Doãn Chí Đăng đang nói ai, đáp lời: “Vừa nãy trước khi anh đến điện thoại anh ấy đổ chuông, nên đi ra khỏi phòng đến giờ vẫn chưa thấy vào lại.”

“Quên mất! Nói mãi mà quên chúc rượu.” Trương Hàm cầm chai rượu chạy đến ngồi cạnh Doãn Chí Đăng rót vào ba ly mới, cầm đưa cho từng người.

Hạ An nhìn Hạ Cầm như muốn hỏi “Em uống được rượu chứ?”. Hạ Cầm mỉm cười gật đầu nói: “Được!”

Hạ Cầm không phải lần đầu uống rượu, nhưng tửu lượng rất yếu. Uống một hai ly cô nghĩ chắc sẽ không sao, dù sao cũng phải nể mặt hai người còn lại.

Ly vừa hết lại được rót đầy. Trương Hàm hôm nay rất phấn khởi, miệng nhanh nhẩu nói: “Ly này chúc mừng Doãn lão đại được thăng chức phó Viện trưởng. Hôm nay cả Viện kiểm sát được một phen ồn ào náo nhiệt đấy.”

Chiếc ly xém rót trong tay, Hạ An kinh ngạc không thôi, kích động hỏi lại. So với sự kích động của Hạ An, Doãn Chí Đăng chỉ đáp lại một từ “Ừ” làm Hạ An đang muốn chúc mừng anh liền uất ức không thêm nói nữa.

Hạ Cầm cũng không khác gì Hạ An, chỉ là cô nhét lại vào trong lòng, vì cô nghĩ lời chúc của cô dành cho anh cũng là lời dư thừa.

Người đàn ông này, năm năm trước đã tài giỏi hơn người, bây giờ thì lại càng xuất sắc, anh càng lúc càng với tay không tới nữa, chỉ có thể đứng nhìn lên lút...

Sau ly thứ hai, khí nóng xung quanh càng hừng hực. Trừ hai người đàn ông đã gục xuống sô pha, còn lại bốn người đang chiến đấu.

Trương Hàm tửu lượng không tồi, vì uống đã hết ba chai rượu ngoại nên đã dần say. Chỉ là say trong lòng, bên ngoài anh vẫn giả vờ bình tĩnh. Đôi mắt anh nhìn về phía Hạ Cầm.

Cô ngồi bắt chéo chân, hai tay chống cằm, đôi mắt mơ màng nhìn về phía Hạ An đang cầm micro hát. Chiếc váy kính đáo màu xanh ngọc tôn lên làn da trắng sữa của cô, mái tóc đen nhánh dài đến lưng làm cô thêm vài phần yếu mị.

Tiếng nhạc piano du dương kết thúc bài hát. Hạ An cầm chiếc micro đưa đến tay Hạ Cầm, đẩy cô lên sân khấu.

Đôi chân Hạ Cầm đang yếu ớt nhũn ra thêm hành động lôi kéo của Hạ An, cô mém phải khụy xuống đất, may mà còn đứng vững được. Cười ngượng cầm lấy micro của Hạ An đưa cho.

Cô đứng trước sáu ánh mắt đang nhìn mình, trong lòng thôi không run rẩy, nhưng khuôn mặt thì tỏ ra lạnh nhạt xem như bình thường.

“Chị tốt bụng đã chọn cho em bài hát em thích nhất rồi đấy.” Hạ An cười tươi, hồ hởi cổ vũ Hạ Cầm.

Hạ Cầm cười khổ, chị đừng kéo em lên hát là đã tốt bụng lắm rồi! Cô không thích đứng trước nhiều người thể hiện. Nhưng mà đã bị kéo lên rồi thì khó lòng mà thoát được. Thôi cứ nhắm mắt hát cho tốt vậy.

Tiếng nhạc đệm bỗng vang lên, bài hát mà lúc trẻ cô thường ngâm nga nhất, không ngờ Hạ An vẫn còn nhớ rõ như thế. Khó xử nhìn chị gái mình, nụ cười khổ sở trong bóng tối u uất.

Bài hát cô nghe suốt khi bắt đầu biết mình đang yêu đơn phương một người. Mà năm đó nhạc của Vương Phi rất nổi tiếng, trong album của Vương Phi, cô nghe bài hát nào cũng hay, riêng chỉ có bài hát này đem đến cho cô cảm xúc chua xót hy vọng ngọt ngào lẫn lộn.

Hít một hơi sâu, Hạ Cầm liếm đôi môi khô của mình, cô nhắm mắt lại hoà theo bài hát.

“”Em còn chưa kịp cảm nhận mùa tuyết hoa rơi trắng xoá, chúng ra run rẩy bên nhau để hiểu rõ hơn thế nào là ấm áp...”

Vẫn chưa thể cùng anh tay trong tay cùng nhau bước qua sa mạc hoang vu, để từ đó mà có thể học được cách trân trọng thiên trường và địa cửu.

Có đôi khi có những khoảnh khắc em đã tin rằng mọi chuyện rồi sẽ kết thúc, gặp nhau rồi chia ly cũng là lẽ thường tình chẳng có gì là tồn tại vĩnh hằng...

Nhưng mà có đôi lúc em tình nguyện lựa chọn lưu luyến không muốn buông tay. Chờ đến khi có thể hiểu rõ mọi chuyện, biết đâu... anh sẽ ở lại bên em cùng ngắm dòng sông lặng trôi.”

7. Chương 6: Em Không Hạnh Phúc (2)

Căn phòng karaoke nào đó của Đế Đài ngập tràn trong sự sâu lắng.

“”Em vẫn chưa vì anh mà sắc hạt tương tự thành vết thương trong lòng, rồi cùng nhau chia sẻ để ta càng thấu hiểu nỗi buồn của tương tư. Em vẫn chưa cảm nhận được hết sự dịu dàng của nụ hôn sớm mai thức dậy.

Có lẽ khi ở bên em, anh mới lẽ bóng theo đuổi một tình yêu tự do... Có những lúc, có đôi khi em đã tin rằng mọi chuyện sẽ kết thúc. Chuyện hợp tan cũng là lẽ thường tình chẳng có gì là trường tồn bất tận.

Nhưng bản thân em đôi khi lại tình nguyện lựa chọn lưu luyến không muốn xa rời.

Chờ đến khi chúng ta thấu hiểu hết mọi chuyện, biết đâu anh lại ở bên em... cùng ngắm dòng sông trôi.”

Hạ Cầm như đem hết tình cảm chất chứa mình vào bài hát. Hát cho vơi hết nỗi nhớ nhưng, cô đơn và thất vọng. Cô đã quá lâu không nghe lại bài hát này, thế mà khi nhạc cất lên không ngờ lại hát trôi chảy đến vậy.

“Ai cũng từng có một thời khờ dại, để khi nhìn lại thì trở thành đồng bụi phủi mãi vẫn không bay.” Trương Hàm than thở thẳm trong lòng.

Đến khi tiếng nhạc đã dừng hẳn, ngực Hạ Cầm vẫn phập phồng lên xuống. Dư âm những mảnh ký ức còn tồn đọng lại, bàn tay run run hạ chiếc micro xuống bàn.

Cô ngồi xuống sofa, gượng cười với sáu ánh mắt nhìn mình đăm đăm.

Hạ An nghe Hạ Cầm ngâm nga bài hát này cả trăm lần vẫn thấy hay như lần đầu tiên. Giọng hai người không khác nhau gì mấy, chỉ là một người cao vút, một người sâu lắng.

Hai người ngà say bây giờ đã tỉnh táo đôi chút, nghe bài hát tương tự từ mỹ nữ vừa gặp, không khỏi chút động lòng, đòi chào hỏi làm quen. Nhìn đến hai mỹ nữ chỉ một khuôn mặt, vỗ vào đầu, tưởng như say quá nhìn một thành hai.

Trương Hàm bật cười, nhướn mày với Doãn Chí Đằng thế mà dường như anh ta không nhìn thấy, đang nhâm nhi ly rượu. Liền đành phải ra mặt.

“Hai mỹ nhân này là bạn của lão đại. Cô gái tóc ngắn là Hạ An, tóc dài là Hạ Cầm.” Trương Hàm giới thiệu.

“Ôi, rất vui được làm quen với hai mỹ nhân. Anh tên Lâm Lăng, còn tên tóc ngắn này là Úc Thành.” Lâm Lăng chỉ vào tên còn đang gật gù, đôi mắt còn đỏ au.

Hạ Cầm gật đầu, mỉm cười cho có lệ. Hạ An thì hào hứng bắt tay từng người, sau đó trò chuyện vui vẻ.

Chai rượu được đưa thêm lên bàn, càng lúc càng uống hăng say. Hạ Cầm ngó người nhìn Hạ An sung sức cạn ly liên tục, cười đến khó coi. Cô nhắc nhở, chỉ được Hạ An bảo lâu lắm mới có dịp vui vẻ thế này, hà cớ gì không uống.

Hạ Cầm liền đưa đôi mắt nhìn đến Doãn Chí Đằng cầu cứu, thế mà anh thờ ơ chẳng để ý, cũng cầm ly rượu uống một hơi.

Trời đất! Sao những người này uống rượu mà cứ như uống nước lã thế?

Chai rượu đặt xuống dưới chân bàn thì một chai khác được khui lên. Hạ Cầm không thể chịu đựng thêm được nữa, vừa thấy ly Hạ An đang đưa lên trên cao muốn uống tiếp liền giật lấy đặt xuống bàn. “Chị say rồi, đừng uống nữa.”

Hạ An lắc đầu, cô đưa đôi mắt mơ màng nhìn Hạ Cầm, má đã ửng hồng. “Chị chưa say đâu, Tiểu Hạ đừng lo.” Thật sự cô chưa say, chỉ là khó chịu mỗi lúc càng dâng trào.

Tại sao bài hát của Hạ Cầm hát làm cô rất khó chịu trong lòng, rõ ràng là cô chọn bài hát này cho Hạ Cầm thể mà người chìm đắm đau lòng trong bài hát ấy lại là cô.

Cô thật ngược đời!

Cánh cửa phòng mở ra, Hạ An bắc giắc xoay đầu nhìn, nỗi đau đớn của cô dâng lên gấp bội phần.

Vệ Phong mở cánh cửa, khuôn mặt lộ rõ vết mệt mỏi, khàn giọng nói: “Xin lỗi, bên Sư đoàn có chuyện gấp phải đi, quên cả thông báo.”

Anh nhìn thẳng vào trong phòng, ngoài Trương Hàm, Úc Thành, Lâm Lăng còn có Doãn Chí Đăng và hai Hạ An.

Cô gái tóc ngắn đang bối rối, kích động đứng dậy như muốn chạy trốn, chắc chắn là Hạ An của anh. Thì ra, sau mấy năm gặp lại, cô vẫn chưa quên anh.

Vệ Phong phì cười, đôi chân anh kích động đi thẳng đến chỗ ngồi của Hạ An.

Hạ An giật mình, cô đứng dậy chân lùi mấy bước về phía sau muốn chạy trốn, chưa kịp phải chạy trốn đường nào thì Vệ Phong đã đến trước mặt, bế xốc cô lên, vác cô như người thợ săn vác con nai nhỏ sập bẫy.

Tại sao anh lại ở đây? Hạ An thống khổ muốn khóc.

“Thả tôi ra, Vệ Phong!” Hạ An nghiêng rằng, cô dùng lực tay đẩy anh ra vẫn không được. Lại dùng tay đánh đấm vào lưng anh, chân thon vùng vẫy vẫn không ăn thua.

Người đàn ông mấy năm ở quân đội này những cú đấm của cô cũng như gãi ngứa với anh thôi. Lại khuôn vác cô lên như bao gạo thể này, thật sự rất mất thể diện!

Vệ Phong sung sướng nở nụ cười, không ngờ gặp được Hạ An ở đây. Anh nhìn khuôn mặt ba người bạn đang dần thối ra, rồi liếc nhìn cô gái tóc đen dài khuôn mặt y khuôn Hạ An vẫn bình tĩnh mỉm cười gật đầu cùng anh, anh ngẩn cả người. Mấy giây sau anh mới gật đầu lại, quay sang nhìn Doãn Chí Đăng, hắng giọng nói: “Em và Hạ An có chuyện cần phải giải quyết, mọi người ở lại chơi vui vẻ, hoá đơn cứ kêu gửi đến cho em.”

Doãn Chí Đăng phát phát tay, ý bảo Vệ Phong cứ đi đi. Vệ Phong hiểu ý, liền rời khỏi phòng.

Theo sau đó là tiếng gầm uất ức của Hạ An.

Căn phòng trở nên yên tĩnh. Hạ Cầm nghĩ mình cũng chẳng còn điều gì để ở lại, bèn xin phép về trước. Vừa đứng dậy, cổ tay cô được một bàn tay nắm lấy, ấm áp xuyên qua từng khe ngón tay.

“Để tôi đưa em về.” Doãn Chí Đăng cũng đứng dậy.

“Khoan đã. Không...” Tôi không muốn...

Hạ Cầm hoảng sợ, lời nói chưa hết câu đã bị Doãn Chí Đăng kéo đi khỏi phòng. Bỏ lại ba kẻ ngớ ngẩn, tro ra khuôn mặt dần thối không hiểu chuyện gì.

Chiếc xe lao vút trong đêm, những con đường rộng thênh thang với lát đất vài bóng xe trên đường. Doãn Chí Đăng vượt không biết bao nhiêu đèn đỏ, Hạ Cầm vẫn im lặng không sợ hãi, khuôn mặt không một biểu cảm ra mặt.

Anh muốn kéo là kéo, muốn lôi là lôi đi, cô cũng mặc kệ tùy anh, vì cô biết tự lượng sức mình, chống đối anh chỉ càng tăng thêm sự đau đớn cho bản thân. Sức lực ốm yếu của cô làm sao thắng nổi sức mạnh của đàn ông, hừ!

Tiếng chuông điện thoại Doãn Chí Đăng reo, phá tan sự im lặng vốn có trong xe.

Anh bắt lấy, bên đầu dây bên kia đi thẳng vào vấn đề, nói vài câu anh lại ồm ồm “Ồ, ừ” cho qua chuyện, dường như anh không hứng thú nghe máy nhưng bị bắt buộc phải nghe.

Trong xe quá ngột ngạt, im lặng, Hạ Cầm có thể nghe thấy giọng đầu dây bên kia là đàn ông thể nhưng khá nhỏ, tiếng được tiếng mất.

Doãn Chí Đăng có quay đầu sang nhìn Hạ Cầm, cô vẫn im lặng khuôn mặt xoay nghiêng nhìn ra phía ngoài đường ánh đèn leo lét.

“Vệ Phong nhờ tôi chuyển lời với em rằng Hạ An hôm nay sẽ không về.”

“Ồ. Tôi biết rồi.” Hạ Cầm gật đầu đã hiểu.

Mười phút sau, chiếc xe dừng lại trước cổng nhà, Hạ Cầm xuống xe cô không quên nở nụ cười cảm ơn. “Cám ơn, anh Doãn.”

Anh Doãn... Doãn Chí Đăng bất ngờ, anh nhìn bóng dáng cô gái đang mở cửa nhà, ánh mắt hiện lên tia bất lực nhún ga xe rời đi.

Sáng hôm sau Hạ Cầm thức dậy đi loanh quanh trong nhà, khi đã nhận thức rằng Hạ An vẫn chưa về nhà, cô xách vali ra cửa. Cuối cùng vẫn quay lại nhìn người phụ nữ trên bàn thờ một lần nữa, nén nhang vừa thấp đang tỏa hương thơm thoải mĩm cười, quay đi khoá cửa lại.

Lúc đứng trước cổng đợi taxi đến, cô nhận ra chiếc porsche trắng bên đường, tâm tình gợn sóng.

Doãn Chí Đăng từ trong xe bước ra, anh mặc chiếc áo sơ mi màu đỏ mận được mở hai nút áo, cùng chiếc quần tây âu đơn giản thể mà lại tuyệt đẹp, vài sợi tóc đen cứ bay theo gió. Anh đi thẳng đến chỗ cô đứng, cầm lấy chiếc vali của cô, mỉm cười.

“Để tôi đưa em đến ga tàu.”

Hạ Cầm cố nén sự xúc động trong lồng ngực, chỉ cười nhạt lắc đầu: “Xe taxi sắp tới rồi, không cần phiền anh đâu.”

“Hạ An đã nhờ tôi phải đưa em đến ga tàu an toàn.” Doãn Chí Đăng nói thẳng lý do vì sao anh đến đây.

Cô biết lý do mà, anh đến đây chỉ vì chị cô nhờ vả thôi. Thế mà một phút trước cô còn cảm động, thật ngu xuẩn. Cô đặt tay anh ra khỏi chiếc vali của mình, cười xa cách: “Anh cứ nói dối với chị tôi là được.” Liếc nhìn thấy taxi đã đến, cô gật đầu chào anh lần cuối: “Tạm biệt, anh Doãn.”

Cổ tay Hạ Cầm một lần nữa được Doãn Chí Đăng nắm lại, những lời nói ngập ngừng không đầu không đuôi: “Hạ Cầm. Tôi... em... tại sao...”

Tim cô càng lúc càng đập nhanh, cô không biết mình mong mỗi gì nơi anh, nhưng sự sai khiến của trái tim làm cô chùn bước.

Trong phút giây len lõi sự ảm áp của cái nắm tay ấy, Hạ Cầm như muốn thoát lên cho anh nghe rằng: “Anh có biết không? Em có một đứa con, đứa bé khuôn mặt hao hao giống anh và rất đáng yêu. Em rất muốn nói với anh: ”Chia tay với cô ấy được không? Vì chúng ta có con rồi và nó rất cần anh...” Thế nhưng, em không muốn phá hoại một hạnh phúc của hai người đáng được hưởng ấy và cũng chẳng chắc rằng, anh ở bên em sẽ được hạnh phúc. Chúng ta là hai đường thẳng, chỉ ít rằng, một người đau còn hơn cả ba người đau...”

Chỉ là hai giây, hai giây sau cô cắn môi mình một phát thật đau, cho hiện thực quay về. Doãn Chí Đăng là người đàn ông đã có vợ sắp cưới.

Cô gạt tay thật mạnh, như thể đã dùng hết sức lực ra khỏi cái nắm tay của anh.

“Anh Doãn, tôi đã lập gia đình.” Cô nuốt nước bọt: “Nên... anh Doãn... xin tự trọng đôi chút.” Quay đầu lại nhìn Doãn Chí Đăng, cô cười như không cười, không hiểu sao với cái lời nói dối hết sức thậm tệ như vậy được.

Cô nhìn vào mắt anh hiện lên tia ngạc nhiên rồi biến mất, khoé miệng anh giãn ra, cười kiêu ngạo. “Ồ, vậy chúc mừng em.”

“Cám ơn.” Cô rũ mi xuống, xong lại ngược nhìn anh. Đôi mắt không gợn sóng.

Doãn Chí Đăng gật đầu, lời nói nghe đầy chân thành: “Hạ Cầm, chúc em hạnh phúc.”

“Tôi cũng chúc anh... mọi việc điều thuận lợi như anh mong muốn.” Nói xong, cô đảo gót giày.

Trái tim cô tan nát! Kéo chiếc vali đi không quay đầu nhìn một lần nào nữa.

Chiếc xe taxi chạy đi, cô nhìn qua kính hậu, bóng dáng anh đút hai tay vào túi quần nhìn về phía cô, cho đến từ từ chỉ còn là một dấu chấm nhỏ.

Hạ Cầm ngẩng mặt lên không cho nước mắt rơi, thế mà nó lại không nghe lời, càng lúc càng ướt đầm khuôn mặt. Cô lấy tay ôm chặt ngực trái, từng phản hồi đau đớn như hành hạ cô, bóp nghẹn đến khó thở...

Em muốn mình mạnh mẽ, muốn mình có thể hùng hồn nói rằng: “Chí Đăng, em cũng chúc anh hạnh phúc!”

Thế nhưng em không làm được...

Vì thật sự sâu trong đáy lòng, em không hề hạnh phúc!

8. Chương 7: Thuở Ấy, Có Người Đi Vào Đời Tôi

Mùa xuân, hoa đào nở rộ cả một con đường. Bên ngoài những con phố dòng người thưa thớt, cái se se lạnh của buổi sáng đầu xuân làm người ta uể oải, lười biếng chỉ muốn rúc người vào chăn ấm.

Những ngày đáng lẽ ra tụ hợp cùng gia đình, Hạ Cầm lại rút vào trong phòng, mở nhạc to hết cỡ, múa điên loạn.

Tiếng báo có cuộc gọi bị lấn át bởi tiếng nhạc, Hạ Cầm không nghe thấy.

Hạ An thấp thỏm gõ cửa mấy lần, gọi điện mấy cuộc, cuối cùng đầu hàng, lúi thủi quay về lại phòng mình.

“Vâng, Tiểu Hạ có lẽ đang tập múa. Vâng... sau tết sẽ diễn ra hội thi múa ở trường... dạ, hai đứa điều tốt ạ. Mẹ giữ gìn sức khỏe nhé. Chúc mẹ năm mới vui vẻ.” Hạ An ngã người xuống giường, cô cầm lấy hai túi lì xì đỏ chói, lóa cả mắt.

Hôm nay, ba cô đến chỉ gửi hai túi lì xì như lấy lộc đầu năm rồi bước lên một chiếc xe sang trọng chạy đi mất. Ông trẻ ra trong bộ vest lịch lãm, nước hoa thơm phức cả người. Có lẽ, ông đã làm việc rất chăm chỉ và được thăng chức.

Nhắm mắt, Hạ An cảm thấy trống rỗng.

Mùa xuân qua đi, học sinh lại phải quay về trường tiếp tục con đường học tập.

Đám học sinh hào hứng kể những chuyện nghỉ lễ cùng gia đình, người yêu và bạn bè thân thiết. Vô cùng sôi động, cho đến khi chuông reo bắt đầu tiết học của đầu năm.

Kể thì chăm chú học tập, kể thì uể oải trường dài trên bàn học, có kẻ lại chẳng thấy đâu.

“Các em dám trốn tiết học ngồi đây ăn vụng?” Giọng thầy giám thị hùng hục sự tức giận.

“Chạy đi!”

Lưu Phỉ hét lớn với hai người bạn mình, cũng không quên ba chân bốn cẳng chạy sống chạy chết.

“Các em đứng lại cho tôi!” Thầy giám hiệu trường chạy đuổi theo ba cô học sinh, trên tay còn cầm thước cây, thở hổn hển mệt nhọc.

“Trời phạt phù hộ, trời phạt phù hộ!” Tiểu Duy vừa chạy vừa chấp tay niệm cầu trời khấn phạt.

“Đứng lại!” Giọng thầy giám hiệu có phần đã cạn kiệt sức lực.

Chạy đến hoa viên sau trường, không thấy bóng dáng thầy giám thị đâu, ba người mới thở phào nhẹ nhõm. Lưu Phỉ mệt mỏi chống tay vào đầu gối, thở phì phò. Trước mắt là bức tường cao chừng hai mét, khuôn mặt liền tỏ ra vẻ rối loạn.

Tiểu Duy cũng cảm giác như bạn mình, vừa chạy đến nơi, nhìn bức tường mà nuốt nước bọt, không ngừng chán nản nói, “Nhảy qua có nước què giò.”

Lưu Phỉ và Tiểu Duy liếc nhìn cô gái xinh đẹp đang ung dung hít thở mạnh, tư thế như đang chuẩn bị nhảy xà đơn 2000 mét, đôi mắt nhìn chăm chăm vào bức tường.

Phía sau lưng vừa thấy bóng dáng của thầy giám thị đuổi tới nơi, Lưu Phỉ và Tiểu Duy rối loạn đầu óc, thì bỗng cảm giác gió đang thổi đến, bóng dáng xinh đẹp bắt đầu khởi động.

Như cuốn phim quay chậm, Lưu Phỉ trợn tròn mắt, miệng há to nhìn bóng dáng nhỏ đó chạy qua người mình.

“Tiểu...Hạ... cậu cậu...” Tiểu Duy cũng hết cả hồn, lời nói chưa hết đã thấy bóng dáng đó nhún chân, nhảy điệu lượn trèo lên được bức tường.

Chưa ngồi vững, đã trượt chân té qua bên kia tường. Còn đem theo tiếng hét thất thanh.

“...”

Lưu Phỉ và Tiểu Duy chưa hoàn hồn thì thầy hiệu trưởng đã ở sau lưng, nắm lấy hai cổ áo hai người, lôi về văn phòng ban giám hiệu.

Hạ Cẩm nhắm nghiền mắt, đợi cơn đau ập đến. Cô thầm nghĩ trong lòng, chân đã bị trật vì khi bị rượt rồi, bây giờ mà té xuống chắc chắn càng nhiều thương tích hơn cho xem.

Cô lại không muốn bị bắt lên phòng giám hiệu, cô không muốn cứ đem mãi rắc rối cho chị mình. Nên mới nghiêng răng mà trèo tường.

Nhưng hình như Hạ Cẩm cô cảm giác lại nhẹ bằng thế này, đợi hơn mười giây rồi, không thấy đau đớn gì cả... không lẽ thời gian ngừng động rồi?

Cô mở to mắt ra, kinh ngạc không nói nên lời. Đập vào mắt mình là khuôn mặt chàng trai tuấn tú, khỏe môi anh còn đang nhếch lên đường cong như đang cười nhạo cô, đôi mắt nâu sáng ấy khuất tầm nhìn của mặt trời càng làm thêm chói mắt giữa một màu đen cà phê, mùi hương hoa nhài thoang thoảng trên người anh quanh mũi cô.

Hạ Cẩm ngượng ngùng, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi hai bàn tay đang bế cô như kiểu công chúa. Chàng trai kia cũng biết ý, liền nhẹ nhàng nghiêng tay mình cho cô đứng dậy. Vừa đứng xuống, cơn đau ở mắt cá chân chợt ập đến, cô nhăn mày, xem ngã khuỵ xuống, bàn tay của chàng trai lại nhanh nhạy ôm cô lại.

“Không sao chứ?” Chàng trai cất lời, trong giọng còn có chút lo lắng.

Hạ Cẩm xua tay, chịu đựng cơn đau, đứng thẳng người dậy, xong lại nhìn tư thế của cô và anh ta có phần kỳ quái, liền đẩy chàng trai ra. “Không sao, cảm ơn.”

Chẳng đợi chàng trai nói thêm gì, cô quay người, tướng đi cứng ngắt.

Tâm tình kích động, Doãn Chí Đằng anh vội bước nhanh, bước đến cạnh cô gái quật cường này, vẫn còn lo lắng với tướng đi cứng ngắt cùng chân trái đôi khi còn khập khiễng của cô. “Em thật sự không sao chứ, cần tôi...”

“Không cần. Tôi không có thói quen thân mật cùng người lạ.” Hạ Cẩm lạnh lùng đã cắt ngang lời anh. Lời nói ngăm như rằng, cô ra sao không phải việc của anh.

Doãn Chí Đằng không chịu thua, anh chặn ngang trước mặt Hạ Cẩm, khuôn mặt thêm phần bất mãn. “Bàn chân trái em bị thương rồi, tôi có thể giúp đưa em vào lại phòng y tế của trường em.”

Anh nhìn thấy cô thoáng giật mình, sau đó lời nói càng lạnh lùng hơn trước. “Không cần anh quan tâm.” Cô bước chân sang bên phải, anh bước chân sang phải, cô bước chân sang trái, anh cũng bước chân sang trái. Cô bực mình, hét: “Thật ra anh muốn gì?”

“Đã giúp người thì giúp cho trót. Không thì sẽ rất khó chịu.” Doãn Chí Đằng nhún vai, nở nụ cười hoà nhã.

Nụ cười người trước mặt càng làm tính tình Hạ Cẩm lúc nào cũng nguội lạnh bỗng sục sôi lên sự bức mình hiềm có. Nắm tay thành nắm đấm, cô chỉ hận không nắm tên trước mắt này một phát văng cả cây số.

“Tôi chân thành cảm ơn tấm lòng của anh, chỉ là tôi không thích nhận được sự giúp đỡ từ người lạ. Tôi cũng không có què quặt đến nỗi đi không được, tự tôi có thể đi nỗi đến bệnh viện chữa trị, không cần anh bận tâm.” Lời nói nghe rất bình thường, nhưng từng lời qua kẽ răng của Hạ Cẩm lại như gió lạnh mùa Đông đang thổi qua.

Cô thấy anh đang đơ mấy giây, liền lách người mình qua anh, đi thẳng về phía trạm xe bus cách đó không xa.

Doãn Chí Đằng đồng ý mình thua với tính cách ương bướng của cô gái này, anh nhún vai, cứ bước chậm chậm sau lưng cô.

Hạ Cẩm cũng biết người con trai này cứ đi sau lưng mình, cô không thèm quan tâm đến, cứ nhắc chân đau của mình đi từng chút một đến trạm xe bus.

Đến khi đã bước lên xe bus, cô cũng không thèm nhìn lấy anh một lần. Chiếc xe bus khuất dạng sau ngã tư, Doãn Chí Đằng mới thở dài cười nhạt.

Chỉ là cơn thêm thuốc tái phát, đi vòng vòng tìm chỗ mua, không ngờ gặp phải một tình huống làm anh hú hồn, may ra chân anh dài đã chạy đến đỡ được cô gái bạo gan trèo tường cúp học như thế này.

Một cô gái không đáng yêu nhưng lại khá thú vị.

Nhắc lại mới nhớ, anh bèn đi qua trạm, đi ngang qua trường nữ sinh cô gái này học. Cuộc bộ thêm năm phút, liền thấy một siêu thị nhỏ, bước vào mua một bao thuốc lá.

Hạ Cẩm uể oải ngồi ngoài cửa nhà, đợi chờ Hạ An về mở cửa. Sách vở, chìa khoá nhà, điện thoại điều còn ở trường. Còn mai mẩn là trong túi còn tờ tiền để đủ cô đi xe bus, không thì cô cũng chẳng biết làm sao.

Cô ngồi xoa xoa bàn chân trái bị trật của mình, thầm nguyện rửa thầy giám thị một trăm lần. Mất cá chân bị sưng to thế này, có khi phải một tuần mới khỏi, thế là phải viết đơn xin nghỉ một tuần lễ với cô Vân dạy múa rồi.

Hôm nay đúng là ngày xui xẻo.

Cô vui mặt mình vào giữa hai bên đầu gối, chỉ làm một việc là hít thở.

Mùi hoa ngào ngạt từ phía khu vườn hàng xóm kể bên nhà xông vào mũi cô, mùi hương như sự bình yên, dễ chịu. Cô lim dim đôi mắt, rồi gục đầu ngủ quên khi nào không hay.

Cho đến khi Hạ An học về, cô mới giật mình tỉnh giấc.

“Tiểu Hạ, em thật sự không ngoan!” Hạ An bước vào bếp, rót cho mình một ly nước lọc.

Hạ An uể oải bước theo sau, đóng cửa ra vào.

“Em đừng ý lại mình có thể nhảy qua bức tường phía sau hoa viên trường mà không sợ thầy giám thị. May mà hôm nay Lưu Phỉ và Tiểu Duy bạn em không khai ra tên em, nhưng đổi lại hai người họ bị kiểm điểm yếu kỳ hai rồi.” Hạ An nhìn Hạ Cẩm, khuôn mặt cô không chút xú gì là biểu cảm.

Thật lạ, hai chị em cô là hai chị em sinh đôi, giống nhau đến từng chi tiết nhỏ trên cơ thể, khuôn mặt thì khỏi nói, giống đến độ bạn bè ở trường luôn nhìn nhầm. Thế nhưng tính tình luôn đối lập nhau. Nếu như Hạ An cô luôn hoà đồng vui vẻ, thì ngược lại Hạ Cẩm lại lạnh nhạt, khó gần.

Tính tình Hạ Cẩm rất trầm lặng, như một cái bóng không thể nhìn thấu được. Đó là điều đau đầu nhất đối với Hạ An, suốt mười tám năm bên nhau, Hạ Cẩm chưa từng tâm sự với cô điều gì, chỉ làm tròn bổn phận làm em đối với cô, còn lại Hạ Cẩm luôn nhốt mình trong phòng.

Hạ An thở dài, nhìn Hạ Cẩm cứ cúi đầu ôm khư khư chiếc cặp cô đem từ trường về, đứng đó không nói một lời nào.

“Em mệt rồi lên phòng ngủ đi, chiều chị có tiết học thêm nên sẽ về sau bảy giờ tối.”

Hạ Cầm gật đầu.

Hạ An quay đầu về phòng mình, cô không biết được Hạ Cầm đang cắn chặt môi chịu đau đến bật cả máu. Những bước đi khó khăn, Hạ Cầm trong lòng bỗng thấy tủi thân.

9. Chương 8: Là Hoa Đào Hay Hoa Nhài?

Ngày hôm sau Hạ Cầm đi chuyển xe bus đến trường. Vì Hạ An hôm qua không thể đem về cùng lúc hai chiếc xe đạp được.

Hạ An có bảo hai người cùng nhau đi xe đạp của cô, nhưng Hạ Cầm đã từ chối.

Hạ Cầm biết Hạ An đạp xe qua một con ngõ, rồi sẽ đợi người bạn thân mình cùng đi đến trường, thế nên cô nói mình sẽ đi xe bus. Hạ An cũng không làm khó Hạ Cầm nữa, liền đạp xe rời đi trước.

Hạ Cầm chọn cho mình ghế ngồi gần cửa sổ, đeo tai phone nghe nhạc, đôi mắt vô hồn nhìn ra con đường đầy xe qua lại, những con người tràn đầy sức sống vào buổi sớm mai.

Cô cũng từng hỏi, vì sao mình không thể tiếp nhận cuộc sống này một cách vui vẻ hơn, nghĩ thoáng hơn, có thể buông bỏ được cái gai trong lòng mình. Vì sao không thể vui tươi như Hạ Cầm, cũng như hoà nhập với mọi người, nhưng cô nghĩ lại... mình không phải là Hạ An!

Cô cũng từng đã thử, trải nghiệm qua giả vờ như Hạ An, chỉ là... nửa ngày đã không làm nổi nữa. Hạ An là người hướng ngoại, cô lại người hướng nội, quá khác nhau.

Chuyến xe dừng lại trạm tiếp theo, lần lượt từng người chọn chỗ ngồi.

Các chỗ ngồi đều được lấp đầy.

Có người ngồi vào chỗ ghế kế bên Hạ Cầm, theo thói quen tự nhiên cô sẽ nhích ra phía cửa một chút, thờ ơ không cần để ý đến đó là ai. Bàn tay thon trắng trẻo chống cằm, nhìn vào một khoảng xa xăm qua cửa chắn gió.

Mùi hương hoa nhài.

Hạ Cầm mơ hồ nghĩ thấy được mùi hương hoa nhài nhàn nhạt, lúc lại nồng nàn lúc lại có như không. Làm cô nghĩ đến người con trai hôm qua, đem theo một chút bụi mình, một chút dư vị khoan khoái xa lạ.

Còn đang mơ hồ, cô cảm nhận được chiếc tai phone bên phải mình bị lấy ra, cùng lúc mùi hoa nhài càng nồng nàn hơn thêm cả cảm nhận được hơi thở ấm áp. Cô quay đầu qua nhìn, còng kính ngạc không thôi.

Khuôn mặt tên vô lại hôm qua đang nhìn cô cười, bên tai trái anh ta còn đang đeo dây phone của cô. Nuốt nước bọt, gần quá! Khuôn mặt anh ta gần quá! Thấy cả đôi mi rũ xuống, đôi mắt nâu sáng lấp lánh dưới hàng mi, mũi cao thanh tú, đôi mày rậm theo nếp đang cau lại, cả đôi môi mỏng nở nụ cười gian trá kia nữa.

Hạ Cầm như nín thở. Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với người con trai nào gần đến như vậy!

Mà tên vô lại ấy vẫn cứ xem như chuyện bình thường, còn nói chuyện với cô rất tự nhiên.

“Là bài Sứ Thanh Hoa à. Thì ra em cũng thích Châu Kiệt Luân?”

Cô đâu có quen thân với anh ta?

Thật sự là quá mức tự nhiên cho phép rồi. Hạ Cầm lờm tên vô lại, cô vội lấy lại dây phone từ tai anh ta đeo vào tai mình, quay đầu ra cửa chắn gió, xem như anh ta là không khí.

Doãn Chí Đăng bật cười, thật sự cô gái này chẳng dễ thương tí nào. Thế mà anh lại muốn trêu ghẹo tiếp, anh muốn xem những phản ứng tiếp theo của cô.

Bỗng dưng anh ngừng suy nghĩ trêu cô. Cái ngoáy đầu của cô gái này, làm anh liên tưởng đến bông hoa nhài trắng trước cổng biệt thự ngoại ô của gia đình anh. Toả hương khắp nơi mà lại mong manh tiếc nuối khi chạm vào.

Anh nhìn cô không rời mắt, chỉ thấy được đôi hàng mi cong và một bên má trắng hồng, ánh nắng từ phía ngoài cửa chắn gió chiếu vào, anh có thể nhìn thấy cả lông tơ trên mặt cô. Một cô gái trầm tính khoác bên ngoài khuôn mặt non nớt, như đoá hoa nhài vừa hé nở.

Mái tóc đen của cô được cuộn cao, lộ ra chiếc cổ thon nhỏ, gáy còn vài sợi tóc con vươn ra. Anh chỉ tưởng tượng chạm vào chiếc cổ ấy sẽ cảm giác thế nào, mịn màng, yếu ớt... không ngờ bàn tay vô thức đã sắp chạm vào cổ cô.

Sực tỉnh liền trở tay lên trên lấy một bên dây phone của cô đeo vào tai mình nghe tiếp tục.

Hành động vô thức ấy chưa đầy ba giây. Anh nghiêng đầu, lúng túng. Trời phật! Anh tính làm cái gì thế này?

Thật hay ho, đúng lúc giai điệu bài Hoa nhài vang lên...

Hạ Cẩm giật mình, cô quay đầu lần nữa nhìn người ngồi kế bên, chỉ là nửa khuôn mặt vẫn thấy điềm tĩnh như không có chuyện gì. Anh ta đã nhắm mắt lại thư giãn nghe nhạc, cô dù thật sự rất bất bình với hành động anh ta, vẫn không nói gì quay đi, vẫn để anh tay dùng một bên dây phone của mình.

Từ lúc cha sanh mẹ đẻ đến hiện tại, cô mới gặp được loại người như người đang ngồi kế bên mình. Cô luôn giữ khoảng cách với những người mình không quen và chẳng cần quen. Cô đã dùng đến đỉnh cao của sự im lặng là xem anh ta như không khí, không ngờ cũng chẳng ăn thua.

Cô liếc nhìn anh một lần nữa, thấy anh ta cũng quay đầu lại nhìn mình. Đôi mắt cô tròn to, cau mày môi mím dọ mắt.

Anh ta nhướng mày như khiêu khích, đôi môi mỏng cũng nhếch lên một đường cong cao. Trong lúc đó dường như từ trong người anh ta, toát ra phong thái bức người vô cùng.

Hạ Cẩm nhụt chí, cô liếc xéo xong quay ngoắc đi không nhìn anh ta nữa.

Cô nghe một tiếng “phật” sau đó là tiếng cười trong trẻo kế bên cạnh.

“Không ngờ em cũng có vẻ mặt này...” Anh cười khan hai tiếng, xong mới nín nhịn lại được, kèm theo tiếng khê: “Trong rất đáng yêu!”

Thịch! Hạ Cẩm kích động trong lòng. Lần đầu tiên có người bảo rằng cô đáng yêu. Đầu cô bắt đầu ong ong. Phấn dame! Phấn dame thật rồi!

Hạ Cẩm im lặng, tên kia chắc nghĩ cô thờ ơ với lời khen đó nên cũng im lặng theo, chỉ còn tiếng hát vang vẳng trong đầu óc...

Thật ra, cảm giác này cũng không nổi tẹt... chỉ là suy nghĩ lơ đãng của Hạ Cẩm có chút rối bời, lòng bàn tay cũng đỏ mề hôi.

”Một đoá hoa nhài thật xinh xắn...”

Một đoá hoa nhài thật xinh xắn...

Khoe sắc toả hương ngào ngạt khắp cảnh,

Vừa thơm vừa trắng, bao người tấm tắc khen.”

Sau hai trạm kế tiếp, đã dừng trước bến đợi xe bus gần trường nữ sinh của Hạ Cẩm, cô giật lấy lại một bên dây phone, bước qua anh xuống cửa xe.

Lúc này Doãn Chí Đăng mới mở mắt, anh nhìn theo bóng cô xuống xe, đuôi tóc đung đưa, chiếc cổ thanh mảnh, dáng người nhỏ nhắn trong bộ đồng phục trường càng nhìn cô thật nhỏ bé, thật đáng yêu. Bước đi

còn cứng ngắt, chậm chậm nhích từng bước một mệt nhọc, nhưng cô chưa bao giờ nhờ ai giúp đỡ. Ở điểm quật cường này, càng làm anh không khỏi dừng mắt theo dõi.

“E hèm! Doãn đại thần, không ngờ cậu bắt ngờ bước lên xe bus vì một cô gái nha.”

Ba người đi chung cùng Doãn Chí Đăng lên xe bus, ngồi phía sau hàng ghế cuối cùng này đến giờ liền chạy lên ngồi kế cạnh trêu chọc.

“Nhưng người ta dường như không để tâm đến sự hiện diện của cậu cho lắm...”

“Càng khó theo đuổi mới càng làm mình hứng thú. Nếu quá dễ dàng có được thì dễ mất hứng thú sớm thôi.”

Doãn Chí Đăng lườm ba người bạn. Anh thờ ơ không trả lời nữa, tâm trạng chỉ còn suy nghĩ đến cô thôi.

Hôm qua vì ở nhà bạn chơi bài đến sáng, Doãn Chí Đăng tính sẽ không đến trường cũng như ở lại cho đến chiều. Không ngờ vì mẹ cậu bạn về bất ngờ, thế nên phải tặc lưỡi bước ra đường bắt taxi về nhà. Trong lúc nhìn chuyển xe bus số 4 dừng lại, anh thấp thoáng thấy bóng cô gái hôm qua, liền bước lên không chần chừ. Anh chỉ muốn hỏi cô chân đã đỡ chưa, ai dè thành ra trở nên vô lại trêu chọc cô nhiều hơn. Quả thật, không giống anh mọi khi.

Tối hôm đó, anh quay trở lại căn hộ của mình. Vừa về đến là lao lên phòng riêng, mở máy tính theo thói quen.

Tiếng buzz vang lên mấy hồi, trên màn hình hiển thị bốn tin nhắn chờ. Anh đọc từng tin nhắn nhưng không phải của cô liền tắt đi, không đoái hoài tới. Đến tin cuối cùng, anh dừng tay lại, chậm rãi đọc.

Mùa Hạ An Lành: Này người bí ẩn, hôm nay em lại nhìn thấy được hoa đào nở, là ở phía sau chỗ khu giữ xe của Đại học S. Em đã đứng ở đó rất lâu, thật sự hoa đào nở sau tết có điều gì đó rất thú vị như anh nói.

Mùa Hạ An Lành: Nếu em và anh ở cùng một thành phố thì thật tốt! Em sẽ dẫn anh đến những cây hoa đào em từng đi qua, ngắm cánh hoa đào rơi.

Tin nhắn được gửi 30 phút trước.

Doãn Chí Đăng ngáp ngừng, mười ngón tay đặt trên phím gõ từng chữ, “Anh ở thành phố S, anh học ở Đại học S và anh sẽ rất sẵn lòng cùng em ngắm hoa đào.” ngắm đọc lại thì thấy có phần không đúng đắn trong câu văn lắm, thế là anh xoá hết, chỉ gửi cho cô một khuôn mặt cười.

Anh nhìn vào chỗ danh sách bạn bè, hàng loạt người đang online, còn nick tên Mùa Hạ An Lành đang offline được anh đưa vào một danh sách khác, chỉ vờn vờn khuôn mặt cười hồng hào.

Nếu nói không có cảm tình là dối lòng. Doãn Chí Đăng chỉ biết rằng anh đối với Mùa Hạ An Lành hơn bạn bè và chưa đến mức gọi là yêu. Nhưng mạng ảo chỉ là ảo, anh không muốn mình có cảm giác yêu với một cô gái chưa từng biết mặt, biết tên và cả nơi cô ở.

Nhìn đồng hồ chỉ vừa sáu giờ tối, anh ngồi dậy tắm rửa và đặt thức ăn nhanh từ bên ngoài. Anh tính nhắm ra, nếu cô học thêm trở về cũng phải tắm hơn tám giờ tối.

Căn nhà hai tầng của Doãn Chí Đăng nằm ở khu sầm uất thành phố S. Đây là căn nhà ba mẹ mua cho anh để tiện đi lại ở Đại học S, anh muốn ở ký túc xá nam của trường nhưng tuyệt nhiên ba mẹ phản đối.

Gia đình anh sống ở ngoại ô, không cách xa thành phố S cho lắm. Ba anh làm chính trị, thường là đi giữa thành phố S và ngoại ô suốt, nên để tiện bề có khi ba anh sẽ ở lại ở căn nhà của anh ngủ lại một đêm.

Anh cắn một miếng pizza vào miệng, mở cánh cửa sổ, nhìn ra xa khu phố nhộn nhịp đầy đèn màu chớp nháy phía xa xa. Anh đang nghĩ trong lòng, hiện tại cô đang làm gì?

Doãn Chí Đăng liếc màn hình một lúc, nick Mùa Hạ An Lành vẫn là một màu đen.

“Tôi là một theo chủ nghĩa sống nay không cần ngày mai. Tôi thích ngồi dưới bóng râm cây cổ thụ trước nhà vào mùa hè. Tôi thích thổi từng cánh hoa bồ công anh để chúng bay theo gió, đi tìm sự tự do. Mùa hè đối với tôi thật sự rất bình yên - Mùa Hạ An Lành.”

Vào một ngày đầu hạ, anh nhàn nhạ click trúng vào đường link một web như là Tìm Bạn Bốn Phương, vì là tâm tư đang chán chường ra bởi tương lai của anh đã được sắp đặt sẵn, nay lại bị ba mình lên tiếng nhắc nhở một lần nữa nhấn mạnh rằng anh không được phản đối. Bực tức, anh cứ nhấn vào hết trang thông tin này, đến web diễn đàn nọ mà trong đầu là một sự trống rỗng.

Ba năm học khô khan của ngành Luật đối với anh không có gì đáng trở ngại, nếu có thể nói anh cũng khá thích ngành Luật dù lúc trước đến nay anh chưa từng thích một ngành nào nhất định.

“Làm con của một chính trị gia, ít nhất ra trường cũng phải làm trong nhà nước.” Anh thở dài ngao ngán, đôi khi cũng bất lực bởi câu nói chất nịch sự uy hiếp từ gia đình. Đôi khi anh còn ước gì mình có đứa em trai, có lẽ đã không phải đem nỗi uất ức bực tức dồn nén vào lòng.

Ba anh đã vẽ cho anh một tương lai sáng lạng trước mắt, học xong ở Đại học S sẽ đến nước Mỹ học lên tiến sĩ rồi sẽ nhờ vào ưu thế của ông mà đưa anh vào một ghế trong cơ quan nhà nước. Thế là con đường quyền thế sẽ không xa vời.

Mà đối với anh, tương lai này là một vùng trời mù mịt.

Anh nhìn đến dòng giới thiệu của một nickname Mùa Hạ An Lành mà không khỏi phì cười. Giới thiệu lan man, còn mang theo giọng điệu ngây ngô, thế mà anh cảm thấy thú vị. Thế là tạo nick và nhấn lời mời kết bạn với Mùa Hạ An Lành.

Anh không khỏi ngập ngừng suy nghĩ, đây là lần đầu tiên anh muốn bắt chuyện cùng ai đó. Rồi suy nghĩ lại cũng chỉ là mạng ảo, nên anh bỗng thấy an tâm hẳn ra. Anh muốn tìm một người nào đó, không biết gì về mình và tâm sự trên trời dưới đất.

Mùa Hạ An Lành chấp nhận lời mời của anh khá nhanh, chỉ mười phút sau.

Anh còn đang đọc tin tức trên mạng, nghe khung hình nhỏ báo hiệu đối phương chấp nhận kết bạn, liền không khỏi bất ngờ. Phân vân có nên bắt chuyện không thì Mùa Hạ An Lành đã gửi tin nhắn đến, mặt cười cùng bàn tay vẫy chào...

Doãn Chí Đằng anh ngồi phịch xuống ghế xoay, trên bàn đã hơn năm điều đầu lọc trong gạt tàn thuốc. Anh lướt chuột, đọc tin tức về chính trị.

Hơn chín giờ, Mùa Hạ An Lành online.

Mùa Hạ An Lành: Hôm nay em cùng bạn đi ăn và bàn chuyện luận văn. Lúc về lại đi ngang cổng giữ xe Đại học S, em thấy hoa đào nở rộ hết rồi. Thật tiếc, cánh hoa đào rơi đầy dưới gốc cây, em còn tính xin bác bảo vệ một ít cánh hoa đem về...

Người Bí Ẩn: Em thích hoa đào thế sao?

Mùa Hạ An Lành: Vâng, vì anh đã bảo anh cũng thích hoa đào.

Doãn Chí Đằng cười. Bàn tay anh dừng trên bàn phím hồi lâu, cuối cùng cũng gõ từng chữ, tính đùa cùng cô.

Người Bí Ẩn: Thế em cũng thích anh sao?

Mùa Hạ An Lành: Vâng...

Doãn Chí Đằng giật mình, một cảm giác tim đập nhanh bắt đầu len lỏi vào trong lòng. Bàn tay gõ phím xong lại xoa đi, cứ thế mất năm phút.

Mà Mùa Hạ An Lành đã gửi tin nhắn trước anh.

Mùa Hạ An Lành: Nếu nói có lẽ sẽ khó tin. Dường như em thích anh mất rồi...

“Phụt!” Bỗng dưng màn hình máy tính cũng thành màu đen. Mùi khét lẹt phía sau CPU nồng nặc.

Doãn Chí Đằng đổi mồ hôi trán, tàn thuốc rơi trúng thùng CPU, dường như hư mất rồi.

10. Chương 9: Sự Quan Tâm Không Rõ Lý Do

Chủ nhật hôm sau, cơn đau ở mắt cá chân dường như càng nặng, Hạ Cầm nghiêng răng đến một tiệm thuốc gia truyền băng bó. Ngồi đợi trên ghế hơn ba mươi phút mới đến lượt cô.

Người bó thuốc cho cô là một người đàn ông trung niên. Ông đẩy gọng kính, mặt nghiêm trọng, khẽ khàn trách móc Hạ Cầm: “Trời đất, sao để chân sưng phù như thế này mới chịu đi khám? Đúng là thiếu niên chẳng quan tâm bản thân mình gì hết.”

Hạ Cầm mím môi, đưa đôi mắt đầy hối lỗi nhìn ông.

Sau một hồi đắp thuốc, bó băng và một loạt chỉ trích, cô cũng được thở phào nhẹ nhõm mà bước lên xe bus về nhà.

Có thể hơn cả hai tuần sau, mắt cá chân cô mới lành hẳn. Vò đầu bứt tóc cũng thua, màng múa dương đại của cô xem như đi bỏ. Vì chỉ còn tám ngày nữa đã đến lễ thành lập ở trường.

Lúc vừa về đến cổng, Hạ Cầm chạm mặt Hạ An đang ôm túi xách đi ra trước cửa, cô bối rối gãi đầu tránh ánh mắt của chị mình.

“Tiểu Hạ, chân em làm sao vậy?” Hạ An hốt hoảng, ngồi bệt xuống xoa mắt cá chân được băng bó của Hạ Cầm.

“Không may té nên bị trật.” Hạ Cầm cúi xuống nhìn chị mình, khẽ thở dài.

Hạ An đứng dậy, bàn tay chạm vào vai Hạ Cầm, lo lắng: “Làm sao đây, chân em sưng to quá, mà còn tám ngày nữa đến ngày thành lập trường rồi...”

“Em sẽ nói với cô Vân.” Hạ Cầm không muốn nói chuyện nữa, cô cúi đầu đi ngang Hạ An.

“Không lẽ...” Hạ An kinh ngạc, cô quay đầu lại nhìn Hạ Cầm đang mở cửa.

“Ừm, em sẽ rút quyền tham dự màn múa.” Hạ Cầm thông dong bước vào nhà, đóng cửa lại.

Hạ An nhìn cánh cửa được đóng lại, buồn rầu mà cô cứ thở dài mãi. Hết chuyện của cô, đến cả Hạ Cầm, cô lại không biết an ủi cô em gái mình sao cho phải, người chị như cô cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Cô mở điện thoại lên, vào một phần mềm chat, nick của ai đó vẫn là một màu đen.

Bên đây, Doãn Chí Đăng không quan tâm đến máy tính đã hư của mình cho lắm. Như thế cũng tốt, cho anh có thời gian suy nghĩ.

Suốt một ngày chủ nhật, anh cùng đám bạn bè tụ tập ở một quán bar quen thuộc, uống rượu, đến Đê Đài xả stress và chơi bài đến tận khuya.

Sáng hôm sau, anh ôm đầu đau như búa bổ bước lên giảng đường. Vì hôm nay có buổi thuyết trình của giáo sư ưu tú từ Mỹ về giảng Luật học, nên không thể nghỉ được.

Lúc anh bước lên chuyến xe bus đã nhìn thấy cô gái ấy ngồi vào chỗ ghế cũ phía cửa sổ. Ánh sáng từ cửa sổ hắt vào, cô ngồi khuôn mặt điềm tĩnh như xung quanh là không khí, cô toả ra hào quang chỉ riêng của mình, làm anh chói cả mắt.

Anh ngồi phịch xuống cạnh cô, đầu ngửa ra sau dựa vào ghế. Giã vờ nhắm mắt, hơi thở hơi nặng nề.

Hạ Cầm giật cả mình vì ghế ngồi bỗng dưng bị nhún xuống, sau đó ngửi được một mùi hương hoa nhài nhàn nhạt, cô mở to mắt nhìn người kế bên, là tên vô lại ấy nữa, mà dường như anh ta đang rất mệt mỏi.

Tim cô đập thình thịch mấy cái.

Trên xe bus đâu phải không còn dư chỗ ngồi, ngược lại là còn rất nhiều. Thế nhưng anh ta vẫn chọn ngồi kế cạnh cô, có phải có ý trêu chọc cô nữa không?

Cô vội liếc mắt nhìn anh ta, vẫn còn nhắm mắt, hít thở đã đều đều.

Trong đầu cô bỗng nghĩ ra nhiều câu hỏi đặt lên người chàng trai này. Anh là ai? Tại sao lại thích ngồi cùng ghế với cô? Lại thích trêu chọc cô nữa. Nhìn kỹ thì anh ta không nổi tề, dáng vóc cũng cao ráo, khuôn mặt điển trai, ăn bận thì đơn giản áo thun trắng vào quần kaki màu chàm thêm đôi giày quai hậu, còn khoác thêm chiếc balo đen, hình như còn đi học thì phải, nhìn thật thư sinh.

Thấy anh ta nhúc nhích, cô thót tim quay đầu ra cửa sổ giả vờ ngắm đường phố, mặt cũng nóng lên.

“Tôi không phải kẻ xấu đâu nên em đừng lo.” Giọng Doãn Chí Đăng pha chút mệt mỏi, khàn khàn lên tiếng, đem theo nụ cười trên môi.

Mặt Hạ Cầm càng đỏ hơn, cô mím môi im lặng. Lần đầu tiên trong đời, cô nhìn một ai đó khác giới lâu đến như vậy lại còn bị bắt gặp.

Không khí càng im lặng, càng làm cô rối rắm. Bèn lục trong túi, lấy máy nghe nhạc mp3 ra và đeo tay phone vào, phá tan những cảm xúc khác lạ đang nhen nhóm trong lòng.

Cho đến khi đến trạm dừng trước trường nữ sinh Đồng Hoa, cô lục trong túi mình ra một viên kẹo, bàn tay run run ném vào lòng anh ta còn đang nhắm mắt, liền sợ hãi nhấc bên chân băng bó sưng to bước xuống xe.

Doãn Chí Đăng mở mắt, cầm lấy viên kẹo màu xanh nước biển, tháo bọc bên ngoài và ngậm vào miệng. Mùi bạc hà lan tỏa trong khoang miệng, làm anh cảm khái quay đầu ra sau nhìn bóng dáng cô gái dần khuất sau cổng trường.

Vừa bước vào lớp, Hạ Cầm đã bị Lưu Phỉ câu cổ, Tiểu Duy thì giật lấy bánh snack trên tay cô, mặt hừng hừng phấn khích.

“Tiểu Hạ, cậu nghe tin gì chưa?” Lưu Phỉ phà hơi xuống cổ Hạ Cầm. “Về chị cậu!”

Hạ Cầm lắc đầu, ngồi xuống bàn học mà Lưu Phỉ vẫn chưa buông tay ra.

“Ồ, chị cậu không nói gì với cậu à?”

Tiểu Duy đã lên tiếng trước, hai bên má phồng to do ăn quá nhiều bánh snack: “Chị cậu được vào hàng ngũ sẽ đi thi học sinh giỏi cấp thành phố đấy, chỉ sau ngày thành lập trường ba ngày thôi.”

“Sao hai cậu biết?” Hạ Cầm bắt ngờ.

Lưu Phỉ ngược xuống nhìn mặt Hạ Cầm, nhăn nhó khó hiểu: “Thật tình hai người có phải chị em không thể?”

Hạ Cầm chột dạ. Thật sự ở nhà, gặp mặt nhau trong giờ cơm tối thì dường như ít khi cô và Hạ An chạm mặt hay trò chuyện nhiều cùng nhau. Cô không biết phải nói gì hay bắt chuyện cùng Hạ An ra sao, vì lúc nào Hạ An cũng là người mở lời đầu tiên.

Lại là Tiểu Duy phải lên tiếng giải thích cho Hạ Cầm biết. “Trên bảng thông báo ngay trước phòng giám hiệu đấy. Nghe đâu, nếu ai được hạng nhất, nhì, sẽ được học bổng vào Đại học S cho bốn năm đại học.”

“Trời đất! Tốt thế ư?” Lần này là Lưu Phỉ kinh ngạc.

Tiểu Duy gật gù, đẩy gọng kính lên mũi tỏ ra am hiểu về vấn đề này, mĩa mai Lưu Phỉ. “Về điều kiện Đại học S chắc không cần nói nhiều rồi. Cho nên, Phỉ Phỉ à, cậu đừng mơ tưởng câu được con rùa vàng nào ở trường ấy nữa.”

“Xí, điều kiện Đại học S không phải có tiền là vào được cơ à?” Lưu Phỉ chun mũi, khinh thường.

Tiểu Duy thở dài, lắc đầu. Cô thật sự không thể không than trời được. Lưu Phỉ có một nhan sắc, phải gọi là nghiêng nước nghiêng thành, thể nhưng tính cách thì lỗ mãng, ham tiền, gặp tiền là bắt chấp. Mơ ước của Lưu Phỉ cô nghe thuộc nằm lòng, lúc nào cũng lao nhao bên tai cô nghe đến chán chường, rằng: “Bà đây sẽ không để nhan sắc ba mẹ khổ công sinh ra uống phí được!”

Hạ Cầm liền cầm điện thoại mở mục soạn tin nhắn, muốn nhắn cho Hạ An xem có phải thật sự cô được đi thi không, nhưng lại thấy đang hỏi một câu hết sức dư thừa, liền xoá hết dòng tin, nhắn một câu: “Cố lên!”

Hạ An đang bù đầu với đồng tài liệu, gục đầu xuống bàn học. Vừa lúc tin nhắn máy cô đến, mở ra là tin nhắn của Hạ Cầm, ngạc nhiên pha lẫn tò mò. Chỉ vồn vện câu: “Cố lên!” làm Hạ An phấn chấn hẳn lên, cô muốn bay đến lớp Hạ Cầm mà ôm lấy cô em gái của mình.

Sau viên kẹo Hạ Cầm băng hươu tặng cho Doãn Chí Đăng. Anh càng thích thú khi nhìn thấy cô ngồi vào chỗ ghế cũ trên xe bus, đeo tai phone nghe nhạc. Cô xinh đẹp lại trầm tĩnh, nên dù ai có để ý đến cũng chẳng muốn đến gần. Vì cô, dạo này anh thường không dùng xe đạp riêng đến trường nữa.

Anh gãi đầu, bác bỏ rằng mình đang để ý cô, mà chỉ là quan tâm đến bàn chân đang bị trật của cô như kẻ thích xen vào chuyện người khác đi.

Cô gái này lúc nào cũng xem người xung quanh là kẻ vô hình vậy, khi anh ngồi vào kế bên cũng chẳng thèm để ý đến. Cho đến khi anh phải lấy tai phone của cô, lúc ấy cô mới nhận biết được sự tồn tại của anh.

Doãn Chí Đăng lơ đãng nhếch khóe môi cười với cô, nhưng thật chất lòng anh đang rối nùi như tơ vò. Anh sợ, sợ cô sẽ giật lấy lại tai nghe của mình, vì cô khó nắm bắt được tính tình.

Nhưng cô lại không, chỉ quay đầu ra cửa sổ, chống cằm nhìn phía ngoài xa xa. Anh thở phào nhẹ nhõm nhìn đôi mi rũ che khuất đôi mắt đen láy, ướt át kia.

Hai người vẫn không nói một lời gì. Chỉ nghe nhạc được phát qua từ tai phone và những suy nghĩ vu vơ đang len lỏi trong tâm trí.

Doãn Chí Đăng thấy mình thật buồn cười. Anh có cảm giác sợ những lần từ chối của cô, nó làm anh như kẻ bại trận. Chỉ muốn làm mọi cách cho cô phải chấp nhận sự tồn tại của mình, dù có hơi vô lí...

Anh là đứa con cưng trong gia đình, muốn gì có nấy từ khi còn nhỏ. Bên nội anh lại là đứa cháu đức tôn, nên được chiều chuộng đến mức như quốc bảo. Có lẽ vậy nên hình thành ra sự cứng đầu của anh suốt những năm là học sinh. Cho đến khi bước vào cuộc sống sinh viên ở Đại học S, tâm tình anh có vẻ dịu đi đôi chút.

Hôm nay cô gái ngồi cạnh anh đã đổi playlist là những bản Chinese melody thập niên 90. Càng nghe càng làm cuộc sống thấy bình yên. Những lời về tình yêu có phần mộc mạc không chau chuốt lại làm tình yêu càng thêm ngọt ngào, đáng trân trọng biết bao.

Anh liếc nhìn cô, cô đã nhắm mắt. Đôi mi rũ xuống, đôi môi màu hồng nộm nổi bật lên giữa khuôn mặt trắng nhợt nhạt, càng làm cô yếu ớt khó kiềm lòng choặng... Bàn chân của cô hôm nay có lẽ đã bớt sưng, vòng băng quấn chỉ một lớp mỏng, nhưng sao Doãn Chí Đăng vẫn thấy xót xa.

Trong những phút thư giãn cùng âm nhạc, Doãn Chí Đăng bỗng nhiên cũng bắt đầu nghiêm túc thưởng thức và nghiên cứu giọng hát của các ca sĩ như những ban giám khảo chuyên nghiệp.

Khi nhìn đến con đường càng gần đến trường cô, anh vội lấy ra từ balo một chai thuốc trị về trật khớp nhờ bạn mình đem từ tận Mã Lai về, rất hiệu nghiệm.

Lúc cô đứng lên muốn xuống xe, anh đã đặt nó vào tay cô, còn tỏ vẻ dửng dưng, nói: “Thuốc trị rất tốt về trật chân, đau khớp, em dùng đi.” Rồi nhích về sau cho cô qua.

Đôi mắt ướt át đó mở to nhìn anh, đôi môi khép hờ đã mở miệng sau bao ngày im lặng, dù chỉ có hai từ “Cám ơn” lạnh nhạt.

Chiếc xe bus chạy đi, anh mới lấy hai tay che mặt đã ửng đỏ của mình, nụ cười còn nở trên môi, như là anh mới làm được việc gì đó lớn lao lắm.

Anh đã muốn ngộp thở khi đối diện mặt cùng cô, đôi mắt đen không đáy đó không biết sẽ có biểu hiện gì tiếp theo, đôi môi đầy đặn hé mở lại khép lại, cứ mãi liên tục mấy lần mới thoát được hai từ “Cám ơn”.

Thế mà anh cảm giác đáng giá vô cùng.

Doãn Chí Đăng anh trở nên để ý một người con gái xa lạ khi nào không hay, còn là mối quan tâm không biết điểm dừng....

11. Chương 10: Đúng Hay Không, Có Gì Quan Trọng?

Những ngày liên tiếp sau đó, Hạ Cầm đã quen thuộc với chiếc ghế trống bên cạnh mình ngồi, có thêm một đồng hành. Hay là một bên tai phone có thêm người cùng thưởng thức âm nhạc.

Cô thấy mình hết thuốc chữa, không ngờ chấp nhận ai đó dễ dàng như vậy, dù không biết mối quan hệ của cô và chàng trai kia là gì, cả tên tuổi còn chẳng biết. Lưu Phi và Tiểu Duy cũng mất hơn hai tháng mới có thể trò chuyện cùng cô.

Đến độ, dành cả buổi tối để lập thành nhiều playlist thể loại khác nhau, chỉ để thay đổi mỗi ngày cho người ta nghe không nhàm chán... dù chỉ là gặp trên xe bus không được nổi hai mươi phút ngồi cùng. Cô lúc trước còn chẳng quan tâm lời bài hát ra sao, nghe là nghe. Bây giờ thì cũng đem một ít tâm ý vào đó.

Cô còn ngỡ ngạc sờ bàn chân đã bớt sưng của mình, có thể đi chậm không còn đau. Còn ước gì bàn chân mình lâu lành một chút xiu...

Những cảm xúc lạ lẫm ồ ạt vào người Hạ Cầm, làm cô bối rối chấp nhận, vì cô không biết phải làm gì mới được, vò đầu bứt tóc cũng chẳng xong.

“Hạ An học lớp 12B1 ư?” Giọng the thé vang lên.

“Ừm, nó giành mất suất của Quan Quan, bây giờ con bé khóc suốt ở nhà, còn chẳng tâm tình đi học.” Một giọng con gái khác tiếp nối.

“Ôi trời đất, cái con giả tạo ấy có gì hơn Quan Quan, học tập cũng qua loa mà được bầu vào đội tuyển trường cho đi thi, không nghĩ cô hiệu trưởng đang suy nghĩ cái quái gì nữa!” Lần này là một giọng nữ cao, nghe càng chói tai.

Hạ Cầm ngồi trong một phòng toilet, đã nghe được hết ba cô gái bàn tán, chửi mắng người chị mình thậm tệ. Bàn tay bất giác nắm chặt lại thành nắm đấm, cả thân thể cũng run rẩy.

“Chiều nay, cứ dụ nó ra sau lưng trường, đánh một trận, làm cho nó bị thương nó sẽ không đi thi được.”

“Thế... có quá đáng lắm không? Lỡ ai nhìn thấy tội mình thì sao?”

“Ngu ngốc! Muốn bị người khác bắt gặp rồi bị kiểm điểm khỏi tốt nghiệp sao? Cứ ra hù dọa nó thôi, nếu không ổn cứ làm sao cho nó đánh mình là nó sẽ mất quyền đi thi. Vì là học sinh ưu tú, không được phép đánh nhau, nếu đánh nhau sẽ bị tước quyền thi...”

“...”

Trán Hạ Cầm đổ mồ hôi hột, những lời của ba người con gái đó làm cô kinh sợ tột cùng. Trong đầu họ nghĩ gì vậy?

Con gái thật đáng sợ!

Đợi khi cuộc trò chuyện đó tắt ngấm, một không gian im lặng bao trùm, cô mới bước khỏi phòng vệ sinh nữ, bước về cầu thang khu cho học sinh lớp chuyên của trường.

“Có Hạ An ở đây không?” Hạ Cầm đứng trước lớp 12B1, liếc nhìn vào trong lớp.

Một cô gái tóc ngắn lắc đầu nhìn Hạ Cầm, nói nhỏ: “Bạn Hạ An từ lúc giờ nghỉ trưa đã không thấy đâu nữa.”

Hạ Cầm thom thóp lo sợ, đi lòng vòng tìm Hạ An. Mất cả chân vừa lạnh lặn, do di chuyển nhiều bắt đầu lên cơn đau nhức dữ dội, cô mím môi chịu đựng. Nhắc chân đi vòng sau sân trường.

Đến khi cảm giác chịu chẳng nổi nữa, cô mới chịu ngồi xuống ghế đá nghỉ ngơi. Khuôn mặt càng nhợt nhạt, đầu óc còn muốn xoay vòng vòng.

Ngồi chưa đầy hai phút, đã nghe tiếng nói khá quen tai.

“Ồ, bạn Hạ An đúng chứ?” Giọng chói tai từ sau lưng Hạ Cầm.

Cô quay ngoắc ra sau, liền thấy bóng dáng ba cô gái đi đến cạnh mình, trong lòng dâng lên niềm chẳng lành.

“Đúng rồi, Hạ An đây rồi.”

Cô gái đi trước nở nụ cười kiêu ngạo nhìn Hạ Cầm, bàn tay chạm vào vai cô, tỏ ra thân thiết vô cùng. “Hạ An chắc không quên mình chứ? Mình là chị họ của Quan Quan đây.”

Hạ Cầm càng toát mồ hôi lạnh. Ba người này, chắc chắn là ba người đã nói chuyện trong phòng vệ sinh nữ khi nãy.

“Tôi không quen mấy người.” Hạ Cầm muốn hét lên như thế. Nhưng cô bỗng nhớ lại, người họ nhắm đến là Hạ An, muốn hãm hại chị ấy, muốn chị ấy bị tước quyền đi thi nếu xảy ra đánh nhau. Cô không thể để Hạ An xảy ra chuyện gì được. Tương lai của chị ấy đang mở rộng, nếu thắng còn được suất học bổng toàn phần từ Đại học S nữa... nhưng... còn cô thì sao? Cô phải tìm cách thoát mới được!

Hạ Cầm cúi gập người, bắt đầu đấu tranh tư tưởng.

“Nè, con kia! Khinh thường tụi tao à? Chào hỏi mà dám không trả lời?”

“Hừ, được đi thi là ngon lắm à? Tiểu Quế làm gì với nó bây giờ?”

Đứa tên Tiểu Quế nắm chặt vai Hạ Cầm, giọng nói đầy dai dẳng, mang theo sự tức giận: “Giờ tao cho mày hai lựa chọn, một là cầm miệng và rút quyền đi thi nhường lại cho Vu Quan Hi lớp 12B3. Hai là hôm nay tụi tao sẽ không cho mày rời khỏi đây cũng như sẽ chẳng đi thi nữa.”

Hạ Cầm hít thở mạnh, đôi mắt âm u nhìn một lượt cả ba đứa con gái vây quanh mình. “Nếu tao không thích cả hai lựa chọn trên?”

Tiểu Quế kinh ngạc đôi ba giây, miệng lắp bắp: “Mày... không sợ?”

“Mắc gì tao phải sợ ba đứa mày?” Hạ Cầm đứng phắc dậy, nắm lấy bàn tay của Tiểu Quế bóp chặt, còn nở nụ cười: “Đừng ý đồ hiếp yếu mà làm tao sợ!”

“Mày...” Tiểu Quế kinh ngạc. Bàn tay bị bóp chặt đang đau nhức khó chịu, vùng vẫy lại càng bị bóp chặt hơn.

Đầu óc Hạ Cầm cứ hiện lên khuôn mặt Hạ An nếu như bị tụi này đánh, cả tương lai của chị ấy mờ mịt nữa. Vậy thà... đứa chẳng ra hồn gì như cô chịu đựng thì tốt hơn.

À không! Trước khi chịu đựng phải chống cự chứ!

“Mày... đừng có hù tụi tao!” Đứa con gái tóc ngắn có giọng the thé ở sau lưng Hạ Cầm liền nắm lấy tóc cô, giật ra sau làm cô chưa kịp phản ứng đã té xuống đất.

Chưa cảm nhận hết nỗi đau, bụng cô liền bị một chân đạp thẳng lên, cô phải rên than lên một tiếng. “Á!”

“Tao hỏi lại mày lần cuối, có chịu rút quyền thi học sinh giỏi hay không?” Tiểu Quế trợn mắt nhìn Hạ Cầm, khuôn mặt trong dữ tợn đáng sợ.

Hạ Cầm nín đau, cười lạnh: “Nằm mơ đi.”

Cô gái tóc ngắn ngồi kế bên cũng đã tát một bạt tay lên má Hạ Cầm, làm cô mắt muốn nổ cả đom đóm. “Vậy hôm nay tụi tao cho mày lếch về!”

Hai đứa, một đứa giật tóc cô, một đứa đá liên tiếp vào người cô, làm cô chẳng thể làm gì được. Chỉ dùng hai tay ôm đầu mình lại, nghiến răng chịu đau.

Còn một đứa đứng ngoài đến bây giờ khuôn mặt trắng bệch, rối loạn khuyên ngăn: “Tiểu Quế, Tiểu Bình, đừng... sắp đến giờ lên lớp buổi chiều rồi... thầy giám hiệu sẽ thấy mất!”

Tiểu Bình hét lên: “Câm mồm lại đi!”

“Thuỷ Quang, chạy đánh lạc hướng thầy giám hiệu đi, còn ở đây sẽ xong nhanh thôi.” Tiểu Quế khẽ khàn cắt ngang lời Tiểu Bình.

“Nhưng...” Thuỷ Quang bối rối. Đôi mắt cô lia đến người con gái đang nằm dưới đất, hai bàn tay đã rút xuống ôm bụng mà khuôn mặt lại không biểu cảm đau đớn gì.

Đôi mắt đen láy của cô gái tên Hạ An ấy âm u không thấy cả đáy, biểu hiện sự bất lực nhưng chưa hề van xin. Thuỷ Quang thất thần đứng nhìn, cho đến khi nghe tiếng giục của Tiểu Bình.

Thuỷ Quang bỏ chạy đi được ba bước, quay lại đứng nhìn một lần nữa, khuôn mặt của Hạ An vẫn vậy, bất lực đến đáng thương...

Khuôn mặt ấy cứ vờn mãi trong tâm trí cô, cho đến khi vô thức va chạm cùng một người và té bật ngửa, ngồi xồm xuống đất. Cô ngược nhìn thấy khuôn mặt y đúc cô gái Hạ An đang bị đánh kia, cô kinh hoàng mặt tái nhợt.

“Xin lỗi... bạn không sao chứ?” Hạ An lo lắng, ngồi xuống đỡ cô gái mình vừa đụng phải.

Thuỷ Quang hoảng hốt, miệng há to đây không phải Cố Hạ An sao? Cô gái kia cũng Cố Hạ An, vậy ai là Cố Hạ Cẩm? Cô bất giác lùi lại về sau mấy bước, miệng lắp bắp: “Cậu... cậu là Cố Hạ Cẩm hay... Cố Hạ An?”

Hạ An không suy nghĩ gì nhiều, liền nở nụ cười lịch sự: “Minh là Cố Hạ An.”

Đùng! Một trận nổ trong đầu Thuỷ Quang, cô hoảng hốt thật sự, liền kéo tay Hạ An, nói không đầu không đuôi: “Cứu... cứu... ở sau trường! Cậu nhanh lên... cứu...”

“Cứu ai?” Hạ An mở mắt to nhìn cô gái đang kéo tay mình, trong lòng bắt đầu thấp thỏm không yên.

“Cứu...” Thuỷ Quang ú ớ một hồi, mới nuốt nước bọt nổi, chỉ nói ra được bốn từ: “Cứu Cố Hạ Cẩm!”

“Hạ Cẩm?” Hạ An còn kéo ngược tay Thuỷ Quang cùng nhau chạy về phía sau trường. “Tại sao? Hạ Cẩm tại sao lại ở trường?” Hạ An tim như thắt lại, không phải học buổi chiều chỉ có những lớp chuyên thôi sao?

“Tớ không biết... tớ thật sự không biết... bọn họ nghĩ đó là Cố Hạ An cậu...” Thuỷ Quang bật khóc, cô chạy theo Hạ An mà hịt cả hơi.

Hạ An mất bình tĩnh, cô hét vào mặt Thuỷ Quang: “Đã xảy ra chuyện gì? Bọn họ là ai?”

“Cậu biết Vu Quan Hi lớp 12B3 chứ? Người đã bị cậu cướp suất đi thi học sinh giỏi đấy... chị họ cậu ta đã nhào lẩn giữa cậu và Cố Hạ Cẩm... nên... tớ xin lỗi...” Thuỷ Quang khóc càng thê thảm hơn, không biết nói gì thêm ngoài những từ xin lỗi nữa.

Đầu Hạ An như bị ngàn cây đinh đâm vào, nhức nhối muốn phát hoả, tim cũng như bị ngàn vết dao chém xoạt vào người, đôi chân cô run rẩy vẫn phải chạy. Chạy để cứu đứa em gái mình...

Thuỷ Quang chỉ biết chạy theo và khóc nức nở, đầu óc cô không biết gì nữa cả, cô chẳng hiểu vì sao mình lại xót thương cô gái tên Cố Hạ Cẩm, chỉ biết khi nhìn đến khuôn mặt bất lực đó, cô chấn động, đau lòng kinh khủng.

Bỗng dưng Hạ An ngừng chân lại, quay nhìn cô gái mình không quen biết đang khóc khổ tâm, thở một nhọc lên tiếng: “Nếu cậu muốn thật sự giúp tớ, làm ơn... hãy đi thông báo cho thầy giám hiệu đi.”

Thuỷ Quang còn đang ngờ ngách thì Hạ An đã chạy đi mất, cô lưỡng lự mất mấy giây, cuối cùng cũng mím môi chạy đi hướng về văn phòng ban giám hiệu trường. “Xin lỗi... tớ xin lỗi Tiểu Bình, Tiểu Quế...”

Lúc Hạ An chạy đến đã kinh ngạc nhìn quần áo ba người con gái dính đầy bụi bặm, vật lộn trên đám cỏ. Cô hét to: “Dừng lại!”

Cả ba ngẩn người nhìn, Tiểu Quế và Tiểu Bình mặt đã tái nhợt, chỉ có Hạ Cẩm bình tĩnh đứng dậy phủi áo vấy, dùng tay quệt đi máu bên khoé môi mình.

“Hai đứa mày... ai là Hạ An?” Tiểu Bình kinh sợ ngược nhìn cô gái khuôn mặt không cảm xúc đang phủi đất cát trên người.

“Tiểu Hạ, em có sao không?” Hạ An đã chạy đến bên cạnh Hạ Cầm, phủi bụi tiếp cô. Nhìn đến hai đầu gối cô đã chảy máu, tay chân bầm tím, mặt nhiều vết xước cả một bàn tay in lên má hồng, bên khoé môi có một vết xước dài đang rỉ máu, Hạ An không khỏi rơi nước mắt.

Hạ Cầm thở dài, lau nước mắt cho chị mình, bây giờ cô mới mở miệng nói: “Em về trước, chị vào lớp đi.” Vừa bước một bước, cô liền khụy chân xuống, nhúu mày đau đớn.

“Hạ Cầm...” Hạ An nắm chặt tay người em gái, cô nức nở: “Để chị đưa em vào phòng ý tế trường...”

“Nè! Tao hỏi ai là Hạ An?” Tiểu Bình nổi cáu, đứng dậy hét to, mặt như hổ cái nổi giận dưng dưng.

Hạ Cầm liếc nhìn, nở nụ cười lạnh, đôi mắt trầm đến âm u lạnh lẽo: “Tụi mày muốn đánh cũng đã đánh rồi, giờ ai là Hạ An có quan trọng gì nữa không?”

Tiểu Bình đang muốn chửi mắng liền bị Tiểu Quế kéo tay lại, lắc đầu mệt mỏi: “Thôi đi, nó là em của Hạ An. Tụi mình đánh nhầm rồi.”

Đợi cho đến khi Hạ An dìu Hạ Cầm khuất khỏi ánh mắt hai người, Tiểu Bình mới lên tiếng.

“Sao cậu biết?”

Tiểu Quế mặt đầy thất vọng, ngồi phịch xuống bụi cỏ: “Tớ quên mất con nhỏ Hạ An luôn xoa tóc khi đến trường, còn con em nó thì ngược lại, luôn buộc tóc cao lên để bạn bè nó dễ phân biệt. Khi này quá nóng vội nên tớ quên mất chi tiết này... mà tớ vẫn không thể hiểu được con em nó học tệ hại như thế, tại sao có mặt ở buổi học chiều chỉ dành cho những lớp chuyên...”

Gục đầu xuống đầu gối, Tiểu Quế nói tiếp tục: “Có lẽ con em nó đã nghe được cuộc nói chuyện của mình... nó thay thế chị mình chịu trận...”

Phía xa xa, thầy giám hiệu trường chạy đã chạy đến.

12. Chương 11: Ai Quan Tâm Ai, Hay Là Cả Hai...

“Những vết thương ngoài da, thầy đã bôi thuốc hết rồi. Về phần bụng của Hạ Cầm em, nên đến bệnh viện khám là tốt nhất.”

Thầy y tế cau mày vừa đưa mắt xem xét hết một vòng thân thể của Hạ Cầm, mới chậm rãi buông lời tiễn khách. “Hai đứa về nhanh cho thầy nhờ!”

Hạ An gật đầu cảm ơn thầy y tế, xong dìu Hạ Cầm ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang, Hạ Cầm liếc nhìn người thầy đang châm điều thuốc, theo phản xạ thầy y tế cũng đưa mắt nhìn cô, đem theo nét cười. Khói thuốc tản ra, xoay quanh người thầy lịch lãm mang phong thái phong trần ngạo nghễ, bất cần đời lại cuốn hút không tưởng.

Ở trường, tai cô lúc nào cũng được Lưu Phỉ khen nức nở về người thầy trẻ tuổi mới vừa vào trường chưa được bốn tháng này, hôm nay quả thật đã được tận mắt chứng kiến, nhưng vẫn chẳng có gì cuốn hút đối với cô. Cô gật đầu xem như cảm ơn, rồi lơ đi.

Lúc này, cô nhìn kỹ mới biết Hạ An khóc tó sừng cả mặt. Bàn tay cô run nhẹ nhẹ, dùng ngón tay cái lau đi nước mắt còn đọng trên mi chị mình, cười chua xót: “Chị ngốc! Em là người bị thương đầu phải chị đâu, sao khóc thương tâm thế chứ?”

Hạ An đưa đôi mắt sáng trong như trời tháng bảy nhìn Hạ Cầm, mũi đã ửng đỏ không biết vì khóc nhiều hay cái lạnh của mùa xuân chưa hết, cô không trả lời Hạ Cầm mà hỏi ngược lại: “Tại sao em ở lại trường... em đâu phải ở lớp chuyên?”

“Em bỏ quên điện thoại trong ngăn bàn học, nên quay lại lấy.” Hạ Cầm dừng dừng trả lời, khuôn mặt điềm nhiên.

“...” Hạ An biết Hạ Cẩm đang nói dối, vì người bạn của cô đã nói Hạ Cẩm có chạy qua lớp 12B1 tìm cô, đó là giờ nghỉ trưa dành cho lớp chuyên, có nghĩa sau khi tan học cô vẫn còn ở lại trường, mà ở lại làm gì?

Hạ Cẩm vỗ lưng trấn an Hạ An, chỉ buông đại một câu: “Đừng suy nghĩ nhiều quá, chị nên tập trung ôn thi cho tốt nhé!!”

Sực tỉnh, Hạ An không quen lắm với cái vỗ lưng của Hạ Cẩm. Hình như, là rất lâu rồi...

Vì vết bầm ở vùng bụng chẳng to tát gì, Hạ Cẩm vẫn muốn đi học tiếp nhưng Hạ An đã gửi đơn xin nghỉ phép hai hôm cho cô.

Cô sợ Hạ An lại thêm phần lo lắng nên đã nói dối để khỏi phải đến bệnh viện.

Nói chẳng to tát, thật sự ra thì cũng ê ẩm hết cả thân mình, chân lại bị đập trúng mấy phát nên đau trở lại. Nhiều khi cô cũng xót cho chân mình, dường như lúc nào sắp lành hẳn là bị làm cho tái phát trở lại.

Trên người cô, lát dất vết xước, bầm nho nhỏ, nhìn lướt sẽ chẳng thấy nếu không bị ông thầy y tế hôm qua sức thuốc đỏ lên, làm ửng đỏ như bị đánh dấu hôn vậy. Nhìn ngứa mắt vô cùng.

Cứ cách đến giờ nghỉ trưa rồi thêm giờ học chiều xong, Hạ An liền chạy về nhà xem tình hình của cô, làm cô không khỏi dở khóc dở cười, cũng xót xa cho người chị gầy gop vì thức sớm khuya học bài nay lại thêm chăm sóc cho cô.

Nên hai hôm ở nhà cô rất phối hợp với Hạ An, khi thì ăn hết hai thố dimsum và cháo trắng hột vịt bắc thảo, khi thì một tô cháo đậu đỏ đầy ắp thịt bò, cháo cá lóc ngọt thanh, cháo sườn thơm phức. Hai hôm toàn là cháo!

Hạ Cẩm dù ngán đến tận cổ, vẫn nuốt xuống vì không muốn Hạ An lo lắng nữa, nhìn chị mình cười ngờ ngạc nhiên.

Khi tối, cô lén đi đến trước phòng chị mình, ánh sáng le lói dưới chân cửa hắt ra cô biết Hạ An còn đang thức ôn bài. Đến tận ba giờ sáng ánh đèn ấy mới tắt đi, đem lại cho lòng cô nhiều hỗn loạn. Cả đêm hai chị em điều thức trắng.

Cô không biết hành động mình là sai hay đúng... Cô muốn bảo vệ chị mình, tương lai chị ấy.

Một năm trời học phí ở Đại học S trên ba con số, tương lai cũng sáng lạng ngời ngời, Hạ An lại là người sáng dạ học một hiểu mười, cô tin Hạ An sẽ được một suất học bổng. Hạ An chị ấy đã cố gắng rất nhiều vì một tương lai sẽ tốt đẹp hơn bây giờ, mà Đại học S chính là nơi sẽ viết tiếp ước mơ cho chị ấy.

Nên, Hạ Cẩm sẽ không để ai phá hoại bước tiến của Hạ An.

Nhưng... nhìn thân thể gầy gộc ốm yếu, đôi mắt sáng xinh đẹp đã thêm vết thâm quầng, cả suốt hai ngày nay luôn trong tình trạng như bị vắt kiệt sức. Hạ Cẩm sắp phát hét lên rằng: “Chị đừng lo cho em nữa, hãy để em lo cho chị!” Thế nhưng cô nghĩ lại, cô lo cho Hạ An bằng cách nào? Bằng cách thương tích đầy mình để chị mình phải khóc đến nỗi ruột gan quặn thắt từng cơn lên ư? Trời ơi! Hạ Cẩm cô phải làm sao đây....

Qua ngày thứ ba, Hạ Cẩm đã bắt xe bus đến trường.

Chỗ quen thuộc của cô đã có người dành mất, nên liền đi ra phía sau hàng ghế cuối ngồi vào.

Cô đeo tai nghe tránh sự ồn ào phía cặp đôi trước mắt, cô ẩn đại một bài hát và chìm vào mơ hồ.

Đến trạm tiếp theo, một đoàn sinh viên chung một đồng phục xanh thẫm, trai gái đầy đủ chia nhau chỗ ngồi. Hàng ghế của cô liền được lấp đầy bởi ba nam thanh niên cười vui vẻ nói chuyện cùng nhau. Cô cũng không nhìn thêm, chỉ ngoảnh đi phía khác, đôi mắt nhìn cố định một chỗ mà chẳng biết nhìn gì.

Ánh mắt ba chàng trai liền đổ dồn vào cô gái ngồi cạnh cửa sổ cùng hàng ghế.

Khuôn mặt lạnh lùng, mang theo vẻ trầm tĩnh không hợp lứa tuổi, dường như xung quanh chỉ là khói bụi không cần để mắt đến. Bên khoé miệng được dán một miếng urgo, mí mắt phải một vết bầm tím nhỏ không đáng kể, tay chân khẳng khiu nhiều vết trầy xước đã lên mào khô, nhìn kỹ sẽ còn thấy thêm vết đỏ nhạt lợt trên cơ thể.

Cả ba người kinh ngạc, nội tâm trong lòng còn chẳng biết vì điều gì, nhìn đến cô gái chỉ thấy một vẻ mỏng manh, xót xa và một chút dao động.

Hạ Cầm bị nhìn chòng chọc vào người cũng sượng, cứng ngắt quay đầu lại nhìn. Đôi mắt đen ướt át liếc cả ba người thanh niên một cái liếc khó chịu làm cả ba phải lúng túng nhìn nhau.

Cuộc trò chuyện tẻ nhạt tiếp tục để phải đỡ không khí sượng sùng.

Trạm tiếp theo dừng lại, tâm tình Hạ Cầm cũng chẳng tốt đẹp thêm. Hôm nay sao lại nhiều người đến thế! Phải nhồi nhét thêm nhiều người làm không khí thêm ngột ngạt, nhiều tiếng động nhiều tiếng nói dù cô đang nghe nhạc cũng nghe được loáng thoáng tiếng xung quanh. Bên cạnh cô có thêm một cô gái trẻ tuổi ngồi xuống, mùi nước hoa nồng nặc chẳng dễ chịu tẹo nào. Đầu óc cô bắt đầu căng ra như dây đàn, hai bên huyệt Thái Dương nhói lên từng hồi.

Cho đến khi ngửi thấy mùi hoa nhài nhàn nhạt, đầu óc mới hạ đau nhức đôi phần.

Cô ngược mắt nhìn chàng trai quen thuộc đứng trước mắt mình, áo sơ mi trắng sáng sủa, quần tây âu thẳng thớm, bên vai khoác hờ chiếc balo xẹp, trong nhiều tiêu sái ngời ngời.

Thấy anh ta nhíu mày rậm đẹp, cô khó hiểu.

Chưa hiểu gì, đã nhìn động tác lấy balo, mở ngăn ngoài balo, lấy ra một miếng urgo nhỏ nhỏ, tháo vỏ ngoài và dán vào trán cô.

Cô vô thức chạm vào trán mình được dán miếng urgo, chạm mạnh vào thì thấy đau. Cô đưa mắt nhìn anh lần nữa, thấy anh vờ dùng tay che miệng ho khan, lẩm bẩm nói nhưng đưa mắt về phía khác: “Trán em còn một vết thương nhỏ, tiện tay còn một ít urgo nên dán cho em thôi.”

Xung quanh Hạ Cầm là u tối bây giờ thì bừng sáng lên, trái tim len lỏi thêm những cảm xúc ấm áp. Cô vô thức mỉm cười e lệ, miệng thở thở đáp từ: “Cảm ơn.”

Anh ta lại nhìn cô, cũng nở nụ cười. Cô ngộp thở. Nụ cười chất phác từ tận sâu lòng anh, đẹp đến mê hoặc. Tại sao bây giờ cô mới biết rằng anh lại đẹp như ánh hào quang buổi sáng của trời thanh minh u ám thế này?! Làm cô phải ghen tị khi ai đã được nhìn thấy nụ cười này rồi, lòng cô muốn anh có thể cười chỉ vì cô thôi được không?

Tim cô bắt đầu đập nhanh loạn nhịp. Đập còn chẳng theo ý muốn cô nữa. Cô ngượng ngịu cúi đầu, như một đoá mắc cỡ đang khoe sắc.

Doãn Chí Đăng bắt ngờ với vẻ mặt của cô gái ương bướng mà anh thường thấy này. Giờ đây lại e ấp như đoá hoa hàm tiếu hé nở, đôi mắt rừ rừ cùng nốt ruồi nâu nhạt toả ra phong tình yêu mị, chỉ muốn ôm lấy mà thoả mãn che chở.

Anh gãi gãi đầu, mặt nóng bừng lên.

Xung quanh, nhiều người hiếu kỳ nhìn cảnh tượng đôi trái gái trên đầu hình như khói đang bốc ra, mặt ai nấy đỏ ửng như quả gấc.

Cứ thế họ im lặng, Hạ Cầm gục đầu xuống cứ nhìn mãi vào chiếc mp3 cũ kỹ màu xanh đậm đã tróc ít sơn theo năm tháng. Doãn Chí Đăng thì thu hết cử chỉ, hành động của cô vào tầm mắt, như thưởng thức một bộ phim câm mà lại đầy hứng thú.

Anh đặt tay lên tay cầm xe bus, một tay khoác balo ung dung dút tay vào túi quần, đứng chéo chân. Chỉ là chiếc áo trắng armani được đính khuy đen, quần tây màu đen đậm đơn giản lại thấy anh tuấn vô cùng. Đôi chân dài đàn chéo lộ được đôi giày da hiệu Oxford đen bóng. Quần áo xem ra bình thường nhưng khoác lên người anh lại nổi bật.

Anh mang theo chút phóng khoáng lại bình dị ưu tú. Mái tóc cũng ngay ngắn theo nếp, một sợi cũng không dư dài. Dáng vẻ ung dung, tao nhã, khác với một đám người chật vật nhón nháo trên xe bus số 4 ngày hôm nay.

Nói không hợp hồn được bao cô gái là sai, mà dường như đương sự chẳng thêm quan tâm lắm. Chỉ nhìn ra phía ô cửa sổ chút chút, rồi quay lại nhìn cô gái buột tóc cao trên người nhiều vết thương mà lại xinh đẹp, non nớt. Kể nhìn người ngai, cứ thế cho đến trạm tiếp theo.

Trạm kế tiếp dừng lại, đoàn sinh viên áo xanh bước xuống xe, trả lại nhiều chỗ trống.

Doãn Chí Đằng nhìn cô gái cạnh Hạ Cầm, nở nụ cười xã giao: “Làm phiền, xích bên cạnh một chút được không?”

Cô gái ngậy người liền gật đầu ngược ngừng xích qua bên cạnh chừa chỗ ngồi giữa cho anh.

Vừa ngồi xuống, anh đã nhanh chóng lấy một bên tai phone của cô rất tự nhiên, đeo vào tai mình còn nhìn cô cười. Cô chỉ đưa đôi mắt ngơ nhìn anh xong cũng cười, nét ấm áp lan toả một vùng xung quanh.

Chỉ có ở bên cạnh cô gái này, anh mới thấy thật thoải mái trong người.

Tim Doãn Chí Đằng bỗng chốc đập mạnh. Đừng nói là đã rung động rồi?

13. Chương 12: Điều Gì Làm Em Lo Sợ Thế Đây?

Lễ thành lập trường diễn ra rất suôn sẻ. Màn múa quạt của Ngọc Hoa lớp cô Vân được đánh giá rất cao, đứng hạng hai sau màn múa lụa của Hy San lớp cô Đồng.

Hạ Cầm ngồi phía dưới ghế khán giả vỗ tay nồng nhiệt cho Ngọc Hoa, cô gái hiền lành lúc nào cũng quan tâm Hạ Cầm nhất trong lớp múa, nên lúc cô gửi đơn rút quyền thi đã đề cử Ngọc Hoa với cô Vân.

Nụ cười Ngọc Hoa rạng rỡ làm Hạ Cầm thấy mình té trật chân cũng rất đáng giá. Dù sao, Ngọc Hoa có tài và ý chí hơn cô nhiều.

Lúc tính ngồi dậy ra về, Ngọc Hoa đã nhìn thấy cô, liền chạy xuống sân khấu, ôm cô rồi cảm ơn cô lia lịa, nước mắt nước mũi cũng chảy xuống ướt vai cô.

Hạ Cầm chỉ cười hì hì, ôm lấy Ngọc Hoa nói câu chúc mừng thật lòng, xong rồi nói thêm vài câu qua loa mới bước ra về.

Một ngày trôi qua nhanh như gió thoảng, Hạ An đã bắt đầu soạn bài vở và quần áo cho cuộc thi cấp thành phố. Hạ An sẽ ở lại nơi thi một ngày, chiều trước ngày thi cô đã bắt xe taxi đến trường và cùng vài người dự thi chung lên xe 16 chỗ đến Sở giáo dục cách sáu mươi cây số.

Hai người Tiểu Quế và Tiểu Bình bị kiểm điểm trước toàn trường, Vu Quan Hi cũng bị vạ lây lời ra tiếng vào, khiến cô uất ức mấy ngày liên tục, xin nghỉ phép một tuần lễ vì bệnh.

Thủy Quang đứng phía xa xa nhìn Tiểu Quế và Tiểu Bình quét sân trường, không khỏi hối lỗi, nhưng biết làm sao khi cô đã bị họ không xem là bạn bè nữa.

Ở trường vừa dứt chuyện ồn ào này lại đến chuyện khác.

Chuyện Cổ Hạ Cầm bị đánh hội đồng chưa lắng xuống đã được chuyện khác vùi dập lên, khiến cô bị quên lãng ngay chốc.

Lúc vào lớp, vì toàn trường là học sinh nữ, chuyện để tám rất nhiều, nhất là về nam sinh Đại học S.

Đại học S là nơi tụ tập đủ thể loại người, cũng là nơi sản sinh ra nhiều nhân tài, năm nào cũng nằm trong danh sách Đại học đáng giá học tập nhất.

Hạ Cầm ngồi xuống ghế, liền nhìn thấy tụ tập hai ba nhóm nhỏ, chỉ bàn về một người tên Doãn Chí Đằng, sinh viên ưu tú Đại học S, khoa Luật.

Cô không muốn nghe, nhưng vì ngồi kế bên cạnh nên lọt vào cả lỗ tai mình, càng nghe càng chán.

Hạ Cầm nghe luyên thuyên mấy hôm nay về Đại học S từ miệng Tiểu Duy đến phát ngán tận cổ họng, ngược lại thì Lưu Phỉ lại hứng thú vô cùng. Tiểu Duy có người anh họ học ở Đại học S, kiểu một sách lo học nhưng về là hồ hởi khoe khoang cùng gia đình dòng họ khi học được trường tư nổi tiếng, nên Tiểu Duy được giảng bài về Đại học S xa hoa, lộng lẫy kia tuyệt vời như thế nào.

Đại loại như: Thiết kế kiểu Châu Âu lịch lãm, khuôn viên trường rộng rãi thoáng đãng. Thư viện thì to gấp rưỡi trường mình, các khoa, phòng học, phòng nghiên cứu, phòng học riêng đều nhìn đẹp mê mẩn. Phía xung quanh tường trường điều trồng hoa cát cánh đỏ rực, sát cạnh đó được thiết kế một con sông tí hon dài bao quanh trường, nước xanh trong mát rượi. Chỉ duy nhất phía cổng giữ xe của trường có cây hoa anh đào năm nào cũng nở muộn, làm ra một điểm khác biệt thực sự cho ngôi trường đào tạo ra nhiều anh tài.

Nghe thì rất nhiều, tận mắt thấy thì chưa.

Bóng dáng Tiểu Duy và Lưu Phỉ chưa đến nơi, đã nghe tiếng nói oan oản khắp lớp, vẫn là bàn về một người tên Doãn Chí Đằng.

Hạ Cầm nghĩ thật sự người gì tên Doãn Chí Đằng đó tài giỏi lắm hay sao, mà ngồi đâu cũng nghe, ai nấy cũng bàn đến. Biết là trường nữ sinh, tất nhiều chuyện để đem ra tám cùng, mà dường như người này nổi bật hơn nhiều rồi. Toàn nghe ra lời khen có cánh trong đó.

Cô đang chống cằm suy nghĩ vu vơ, liền thấy một bức hình chìa ra trước mặt. Cô vươn mắt nhìn, một giây sau mới tỉnh mộng giật cả mình chớp lấy bức hình được mở từ điện thoại mà nhìn cho kỹ càng. Đây không phải chàng trai luôn ngồi cạnh cô trên chuyến xe bus số 4 hay sao?

“Nè Tiểu Hạ, biết là người ta đẹp trai nhưng cũng đâu cần phải đưa sát mắt nhìn cho kỹ như thế chứ?” Lưu Phỉ cười ha hả, tuy có chút bị giật mình vì hành động của Hạ Cầm nhưng liền bỏ qua ngay tức khắc.

Tiểu Duy thì thấy kỳ lạ. Bốn năm học cô chưa từng hề thấy Hạ Cầm nhắc hay nhìn đến một người khác giới nào, mà hôm nay cầm lấy điện thoại của Lưu Phỉ lại kích động như vậy, không khỏi tò mò: “Cậu quen Doãn Chí Đằng à?”

“Doãn... Doãn gì cơ?” Hạ Cầm nhìn Tiểu Duy rồi Lưu Phỉ, nghe được câu đầu mất câu đuôi.

Lưu Phỉ giật lại điện thoại, chỉ trỏ vào bức hình mặt phức tạp: “Doãn Chí Đằng! Là Doãn Chí Đằng khoa Luật của Đại học S đóoooo...” cô còn kéo dài từ đó như sợ Hạ Cầm lãng tai.

Hạ Cầm ậm ừ gật đầu cho qua, hai bàn tay dưới bàn đã đan chặt vào nhau, đỏ cả mồ hôi tay mà vẫn còn chưa hết run rẩy.

Tiểu Duy chống tay xuống bàn Hạ Cầm, nghi hoặc nhìn cô: “Dạo này, cậu rất kỳ lạ nhé Tiểu Hạ!”

“Kỳ lạ? Kỳ lạ chỗ nào?” Hạ Cầm giật bản mình, vội xua xua tay liên tục: “Tớ vẫn bình thường mà!”

Reng!

Hạ Cầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng reng giờ lên lớp sáng reo lên, cả đám ồn ào về chỗ ngồi, Tiểu Duy và Lưu Phỉ cũng vậy, trước khi đi còn trao cho cô ánh mắt nhìn dò xét mấy giây.

Anh ấy tên Doãn Chí Đằng ư? Nếu không phải bức ảnh ấy chụp anh trong bộ quần áo hôm anh dán miếng urgo vào trán cô, thì còn lâu cô mới tin hình ảnh người Doãn Chí Đằng và anh là một.

Anh đứng trên bục sân khấu, một tay cầm micro, một tay cầm một quyển sách, phía sau lưng anh là hàng chữ “Hội thi hùng biện niên khoá XX”. Vẫn là chiếc áo trắng khuy đen, quần tây âu và giày Oxford nhưng lần này lại toát ra phong thái tự tin, thanh tao toả sáng như một vì sao duy nhất lấp lánh trên bầu trời.

Hôm ấy, nếu nói không động lòng là nói dối. Cái cách anh dán urgo vào trán cô nhẹ nhàng làm sao, không một chút xúu đau đớn dù cho tiếp theo đó cô chạm vào lại thấy đau. Cách anh cười và tự nhiên dùng một bên tai phone cùng cô, mùi thơm hoa nhài làm cô dễ chịu, thoải mái nhường nào. Cả ánh mắt nâu sáng thông minh híp lại một vòng cung khi nở nụ cười...

Nhớ lại, tim cô còn đập mạnh liên hồi.

Hai hôm nay, anh không lên cùng chuyến xe bus số 4 ấy nữa, làm lòng cô thấy hụt hẫng kỳ lạ.

Bỗng dưng, cô muốn xin Lưu Phỉ bức hình của Doãn Chí Đằng khi này ghé gớm...

Giờ ra chơi, cả ba tụ tập ở góc hoa sau lưng trường ngồi ăn trưa.

Hạ An đã xách tay nải đi “lên kinh ứng thí” mà ở trường Hạ Cầm cũng thấp thỏm mấy bận.

“Anh họ tớ bảo phía Đại học S thi trước cao trung tụi mình hai hôm, có nghĩa hôm nay là ngày cuối cùng. Hạng nhất, nhì được học bổng toàn phần học lên thạc sỹ, tiến sỹ ở đất Mỹ đấy nhé, mà là trường nào thì chưa công bố. Ôi, đúng là trường tư có khác, mình ước đầu óc chỉ cần phân nửa họ thôi thì cuộc sống tớ sẽ tốt đẹp hơn rồi.” Tiểu Duy vừa cầm dưa vào trứng chiên trong hộp cơm trưa, đậm đậm nết tươm.

Lưu Phỉ đang gấp rau xào vào miệng, cũng tiếp ý Tiểu Duy: “Tiểu Duy nói đúng. Chúng ta mà được giải nửa phần... à không một phần ba thôi, thì không cần phải học ở trường nữ sinh này. Tổng bảng điểm để được vào Cao trung Vạn Kính tớ chỉ thiếu có ba điểm. Hừ! Thời đại này là thời đại gì cơ chứ?! Tại sao ba mẹ mình lại cho mình vào học ở trường nữ sinh chứ? Yêu đương sớm thì có gì là sai mà phải sợ? Suốt ngày nhìn đến những con nhỏ có người yêu mà tớ thêm nhỏ nước...” Cô nhai miếng rau xuống cổ họng, xong hắng giọng nói tiếp: “Yêu thích người khác giới có gì sai trái trong độ tuổi đi học nào? Dù sao cũng không thể quản thúc mình đến già được. Học đi đôi cùng yêu mới có tinh thần để ta cố gắng cơ chứ!”

Tiểu Duy còn gật gù với đoạn đầu của Lưu Phỉ phân tích, đến đoạn sau liền ngửa cổ lên trời mà than thở.

“Tính về phương diện học phí thôi thì gia đình đã muốn tống cổ cậu vào trường nữ sinh này rồi.” Tiểu Duy thở dài.

Lưu Phỉ hứ một cái.

Tiểu Duy nhìn thấy Hạ Cầm gấp đậu thôi mà hột rớt hột không, đầu cúi xuống thấp không biết đang nghĩ gì. Cô vỗ nhẹ vào vai Hạ Cầm, hỏi han: “Cậu làm sao vậy?”

Hạ Cầm bưng tỉnh, lắc lắc đầu, ngượng người cười trừ.

“Ế! Chị cậu nay thi đúng chứ? Nhắn tin xem thử có gặp được Doãn Chí Đằng không? Anh ta cũng đại diện Đại học S đi thi trên Sở giáo dục đấy! Có thì xin một bức hình nào ha ha.” Mắt Lưu Phỉ sáng ngời, cười đến giãn cả miệng.

Hạ Cầm thót người. Anh ta cũng đi thi ư? Lỡ như, lỡ như gặp được Hạ An thì sao? Có phải anh sẽ nhìn lầm đó là cô không?

Lòng Hạ Cầm nóng như lửa đốt, không thể ngừng suy nghĩ đến chàng trai ấy được. Còn viễn cảnh ra anh ta và chị mình đối diện cùng nhau, sẽ có cảm giác gì? Cô sợ... cô sợ một nỗi sợ vô hình đang nhen nhóm trong lòng.

Tiểu Duy chỉ ngồi bên cạnh quan sát biểu hiện của Hạ Cầm từ đỏ sang xanh, rồi giờ là trắng bệch đến đáng sợ... Cô nghi ngờ giữa Hạ Cầm và người con trai tên Doãn Chí Đằng đó có mối quan hệ nào đó, hay chỉ là... do cô suy nghĩ quá nhiều.

Mà nỗi lo sợ của Hạ Cầm đã trở thành sự thật.

Hôm đó, Doãn Chí Đằng bước ra khỏi phòng thi. Anh ngồi một mình trên chiếc ghế đá trong khuôn viên của “Sở Giáo Dục Thành Phố S”, tu một hơi dài hết nửa chai nước khoáng.

Lúc còn đang suy nghĩ về bài làm khi nãy, bóng dáng cô gái tóc dài ngang lưng, mặc bộ váy màu hồng phấn tay dài lướt ngang, đang sánh đôi đi chung cùng một cô gái khác, tươi cười như đoá hoa thanh khiết nở rộ sớm mai. Anh kinh ngạc bật dậy, cùng lúc tiếng gọi của Dục Thanh bạn mình vọng lại.

“Chí Đằng, chúng ta qua bên quán đối diện Sở giáo dục ăn không?” Dục Thanh tươi cười đi tới.

“Cậu qua bên đó trước đi, mình sẽ chạy qua sau.” Nói xong Doãn Chí Đằng gấp gáp chạy đi mất.

Bỏ lại Dục Thanh chẳng biết gì, chững chững đứng nhìn.

14. Chương 13: Tìm Người Không Gặp

Doãn Chí Đăng đi quẹo vào một khúc cua, hiện ra trước mắt là cổng sau của Sở giáo dục Thành phố S.

Cô gái tóc ngắn đang đứng bên trái cổng, đầu cứ quay qua lại, như đang ngóng chờ ai đó. Anh nhớ là cô gái này đã đi chung với người anh cần tìm nên bước nhanh đến trước mặt cô gái ấy.

“Xin lỗi...” Doãn Chí Đăng bước đến cạnh cô gái nhưng lại thấy mình quá đường đột, phân vân từ ngữ trong đầu để bắt đầu câu nói.

Cô gái tóc ngắn mở to mắt, ngờ ngạch ra mấy giây, sau đó mới lắp bắp nói: “Anh là tiền bối Doãn?”

“Tiền bối Doãn?” Doãn Chí Đăng ngạc nhiên với danh xưng này, hỏi lại.

Tới cô gái ngượng ngùng, khịt khịt mũi, mặt đã đỏ lựng: “A... em xin lỗi đã xưng hô như thế. Tại vì, tại vì đối với những người muốn học ngành Luật như tụi em, anh chính là tấm gương để học tập, theo đuổi. Nên... xưng anh là tiền bối chắc không phiền chứ?”

Nhìn đến Doãn Chí Đăng cau mày lại, không hiểu mô tê gì. Cô gái hấp tấp giải thích: “Anh, anh ở Đại học S rất nổi tiếng! Năm trước còn đoạt giải quán quân cuộc thi hùng biện toàn Thành phố nên... nên ở trường học của tụi em luôn khen anh tuổi trẻ tài cao. Mấy hôm trước, anh còn làm ban giám khảo chấm thi ở trường cuộc thi hùng biện nữa... à, em đã có đến xem... em xin lỗi...” cô gái đang muốn giải thích nhưng lời lẽ càng lúc càng tỏ ra sự miễn cưỡng đối với Doãn Chí Đăng, cô xấu hổ ấp úng không nói nổi nữa.

“À, cảm ơn em đã khen.” Mở lời cảm ơn, Doãn Chí Đăng mỉm cười.

“Vâng...” cô gái nhìn thấy nụ cười của Doãn Chí Đăng càng thêm phần xấu hổ.

“Anh tìm em?” Một lúc lâu, cô mới nhớ rằng Doãn Chí Đăng bỗng dưng chạy đến đây, còn mở lời cùng cô.

Gật đầu, Doãn Chí Đăng ưu nhã cười lịch thiệp xong mở lời hỏi: “Cô gái tóc đen dài váy hồng lúc nãy đi cùng em...” lại ngập ngừng mấy giây: “... cô ấy đâu rồi?”

Đôi mắt cô gái nhìn anh nghi hoặc, xong cũng trả lời: “Anh hỏi Hạ An đúng không? Bạn ấy vừa vào phòng vệ sinh nữ rồi. Anh đợi một tí bạn ấy ra ngay.”

“Ồh.” Doãn Chí Đăng vui vẻ trong lòng. Bây giờ thì anh đã biết tên cô ấy rồi, Hạ An. Anh lăm bắm trong miệng tên Hạ An.

Anh không ngờ mình và cô lại có duyên đến thế, nay lại gặp ở Sở giáo dục, có nghĩa cô cũng đại diện trường nữ sinh Đồng Hoa đi thi.

Miệng không khỏi vượn nụ cười âm áp, anh thật sự muốn quan tâm đến mối quan hệ giữa anh và cô nhiều hơn.

Quên mất cả Mùa Hạ An Lành luôn đợi chờ anh trên mạng...

Điện thoại trong túi quần bỗng reo, Doãn Chí Đăng nhìn cô gái cười rồi bước que bên kia cổng nói chuyện.

“Tớ nghe.” Anh mở lời.

“Cậu qua bên quán đối diện Sở giáo dục nhanh đi, mình không chắc trụ nổi bao lâu nữa.” Dục Thanh giọng có vẻ gấp.

“Là sao?”

“Ba cậu đang ngồi trong quán! Tớ hiểu là sự ngẫu nhiên này quá bất bình thường rồi đấy!” Cậu ta hét xong câu nói liền tắt di động luôn.

Doãn Chí Đăng nghe lỗ tai lủng bùng. Ba cậu tại sao lại có mặt ở đây? Không lẽ hiệu trưởng Chu cho ông biết anh đang thi ở đây sao?

Dực Thanh không phải sợ ba cậu, mà là rất rất sợ ba cậu. Điển hình, khi đến nhà cậu chơi sẽ hỏi kỹ càng xem ba cậu có công việc, hội nghị gì gì hay không, có ở lại đêm hay không? Nếu không có mới thở phào nhẹ nhõm mà đến.

Doãn Chí Đăng đành phải viện lý do không đợi Hạ An nữa, đành chào cô gái tóc ngắn một câu rồi chạy đi mất.

Anh đi chưa được bao lâu thì trong góc khuất Hạ An đi ra, cô vừa dùng khăn giấy lau tay rồi ném vào sọt gần đấy. Thấy người bạn mình cứ nhìn mãi một chỗ cố định, liền vỗ vai cười cười hỏi: “Bối Sam, cậu nhìn gì vậy?”

Bối Sam bây giờ mới giật mình tỉnh khỏi mộng. Cô liếc nhìn bạn mình không khỏi phẩn khởi: “Tiểu An, cậu nói xem mình mới vừa gặp ai?”

“Gặp ai?” Hạ An chớp chớp mắt.

“Tiền bối Doãn, chính là tiền bối Doãn đấy!” Bối Sam nói giống như hét, đôi mắt cô sáng lấp lánh.

Hạ An cũng gật gù cười, làm sao cô không biết Doãn Chí Đăng là ai cơ chứ. Lúc vừa bước khỏi phòng thi, cô cũng đã nhìn thấy anh phía bên kia lầu, đứng dựa vào tường đôi mắt chăm chú nhìn người bạn đang nói, đôi khi lại mỉm cười và tiếp lời vài câu. Hình như họ đang thảo luận vấn đề gì đó rất thú vị, chốc chốc lại cười vang mấy tiếng, thật vui vẻ.

Doãn Chí Đăng là nhân tài của Đại học S. Dù Đại học S mỗi năm sản sinh ra nhiều nhân tài trong nhiều lĩnh vực khác nhau đi chăng nữa, thì Doãn Chí Đăng vẫn được biết đến nhiều hơn. Khoa Luật khô khan có anh trở nên đông đúc học viên năm nhất đăng ký, họ xem anh như là điểm đích để phấn đấu, cũng như Bối Sam bạn của cô vậy.

Doãn Chí Đăng được biết đến nhờ tính cách ôn hoà, thuộc nhóm Con ông cháu cha, gia thế uy quyền cả hiệu trưởng trường cũng phải nể gia đình anh mấy phần. Anh không khó gần, tỏ ra ngạo mạn, tính cách luôn ôn hoà, ai cần gì thì giúp nấy, không lời than trách. Năm đầu tiên vào trường anh đã thi xong Tiếng Anh cấp 6 dễ dàng, năm hai đã chiến thắng Hội thi hùng biện trước con mắt ngưỡng mộ của các đàn anh, đàn chị trong trường. Bây giờ lại đại diện cho Đại học S đi thi sinh viên giỏi toàn khu vực cùng với bốn trường đại học có tiếng khác.

Hạ An chỉ nghe được như thế này qua lời kể vanh vách như người trong cuộc của Bối Sam. Thế nên trong lòng cũng thầm ngưỡng mộ Doãn Chí Đăng, hôm nay lại được gặp mặt dù chỉ đứng xa thấy, cô vẫn tràn đầy vui vẻ giống Bối Sam vậy.

“À! Tiền bối Doãn... anh ấy tìm cậu đấy Tiểu An!” Tỉnh mơ mộng, Bối Sam mới nhớ được Doãn Chí Đăng đã hỏi về Hạ An.

Hạ An bất ngờ, mở miệng hỏi lại: “Tìm mình ư?” Thật lạ, tìm cô làm gì? Cô và anh có bao giờ nói chuyện hay đã gặp mặt cùng nhau đâu...

...nhưng tìm vẫn đánh trống thùng thùng.

“Nhưng có việc đi mất rồi.” Bối Sam bĩu môi, nét thất vọng lướt qua con người.

Hạ An à một tiếng, cười cười vỗ vai an ủi bạn mình dù mình là người được tìm. “Mình đi ăn KFC nhé?” cô xoa xoa bụng “Tớ đói rồi.”

Nhắc đến ăn Bối Sam không ngần ngại đồng ý liền. Hai người sánh vai bắt taxi đến cửa hàng KFC.

Lúc Doãn Chí Đăng bước vào quán ăn đã thấy ba mình ngồi ung dung gặm cánh gà, còn nói chuyện rất thoải mái với Dực Thanh như bạn bè thân thiết. Bên cạnh ông còn có một người ăn vận đơn giản, áo thun quần bò khoác ngoài áo jacker màu rêu đậm, im lặng uống rượu.

Doãn Chí Đăng trấn hiện ba vạch đen.

Doãn Kính Bình đang hớn hở vui vẻ bàn về chứng khoán cùng Dực Thanh, liếc mắt thấy quý tử mình đi tới, càng vui vẻ ngoắc ngoắc tay với Doãn Chí Đăng: “A, A Doãn, lại đây, lại đây.”

Doãn Chí Đăng thở dài, anh bước đến bàn, gật đầu xuống chào ba mình, xong nghiêng đầu chào người kế cạnh: “Chú.”

Đang cầm ly rượu, Doãn Thiếu Thư ồm ờ ừ một tiếng xong nốc hết rượu còn trong ly.

“Tiểu Doãn thi tốt chứ? Nay ba có việc từ thành phố C trở về, tiện cùng đường ghé ngang thăm con.” Doãn Kính Bình miệng cười không ngớt. Ông gấp thức ăn vào chén cho Doãn Chí Đăng.

Thở dài thườn thượt, Doãn Chí Đăng kéo ghế ngồi cạnh Dực Thanh, cảm ơn ba mình và bắt đầu ăn.

Phía dưới ghế, Dực Thanh một tay vừa hươu hươu múa lượn diễn tả, vừa nói chuyện cùng Doãn Kính Bình. Một tay còn lại để lên đùi Doãn Chí Đăng vỗ vào gối anh bộp bộp ra sức cầu cứu.

Doãn Chí Đăng làm ngơ như không biết, vẫn cầm đầu ăn. Phía bên kia, Doãn Thiếu Thư che miệng nín cười.

Cuối cùng vì đau quá, Doãn Chí Đăng mới bắt chuyện cùng ba mình.

“Ba đến thành phố C làm gì?”

“À, có cuộc hội nghị đột xuất.” Ông cười hiền, dù trên mắt đã hiện vẻ thâm quần mệt mỏi.

“Còn chú?” Doãn Chí Đăng quay sang nhìn Doãn Thiếu Thư.

Doãn Kỳ Anh chưa trả lời đã được Doãn Kính Bình nói hộ: “Ba đến suối nước nóng Bình Châu nghỉ ngơi, ai ngờ gặp chú con ở đó, nên hai người cùng về.”

Doãn Thiếu Thư nhìn Doãn Chí Đăng gật đầu.

“Chú con đang thực tập ở trường nữ sinh Đồng Hoa đấy. Thật là... bỗng dưng lại nổi hứng đi thực tập làm y tá ở trường nhỏ đấy.” Doãn Kính Bình than thở, không ngờ người em mình cầm bằng bác sĩ loại giỏi đi thực tập ở ngôi trường không một chút tiếng tăm. Chỉ cần nhờ ông một tiếng thôi, cậu em mình cũng có thể được vào bệnh viện lớn không cần thực tập, được vào thẳng chức bác sĩ Khoa Tim Mạch như cậu mong muốn.

Cười nhạt, Doãn Thiếu Thư bây giờ mới chịu mở miệng nói: “Ồ, anh biết em không thích những điều ép buộc mà.”

15. Chương 14: Càng Thấu Hiểu Nên Càng Sợ Hãi

Ngồi trên xe cũng không dễ chịu gì. Doãn Kính Bình hỏi hết chuyện này đến chuyện khác không ngừng nghỉ. Cho đến khi Doãn Chí Đăng cùng Dực Thanh giả vờ mệt mỏi ngủ thiếp đi mới được yên ổn.

Đến Kiến Huy thì trời đã sập tối.

Doãn Kính Bình vẫy tay chào hai người rồi phóng nhanh về lại ngoại ô.

Hôm nay Dực Thanh sẽ ở lại nhà Doãn Chí Đăng một hôm, chủ nhật hôm sau sẽ trở về ký túc xá Đại học S cũng không muộn.

Lúc bước vào cổng Dực Thanh không khỏi cười khở khở cùng Doãn Chí Đăng: “Bác Doãn dạo này tâm tình tốt nhỉ?”

“Ồ, cũng có thể là vậy. Nhưng hình như chú mình thì ngược lại.” Doãn Chí Đăng cởi áo sơ mi, vút lên sofa bước vào nhà tắm vọng lại một tiếng với Dực Thanh: “Cậu tắm phòng khách dưới nhé, có đầy đủ đồ dùng của ba mình để lại.”

“Tớ sẽ xuống liền.” Dực Thanh nói xong cũng chạy xuống phòng tắm dành cho khách.

Lúc cả hai đã tắm xong xuôi, ngồi lại với nhau trên sofa bật tivi và xem một bộ phim về IT, bình luận sôi nổi.

“Đầu óc thiên tài mà hành động lại ngu ngốc. Kiểu như có người yêu nhưng lại không biết cách ân ái trên giường!” Dực Thanh cắn hạt dưa, bình luận sau khi bộ phim kết thúc.

Doãn Chí Đăng không kiềm nổi phải bật cười thành tiếng. Trên đời này, chắc ngoài Doãn Kỳ Anh chú của anh thì Dực Thanh là người thứ hai nói kiểu biến thái như thế này.

“Cậu cũng là nhân tài khoa IT đấy.” Anh đá xéo.

“Tớ chỉ tận dụng đầu óc mình triệt để thôi. Còn gọi là nhân tài, đây không dám nhận!” Dực Thanh háng giọng, ồm ồm đáp lời.

“À, nhắc mới nhớ! Ngày mai chắc mình phải đem CPU đi sửa.” Doãn Chí Đăng bỗng nhớ mình quên mất cái máy tính đã hơn một thời gian không nhìn đến.

“Nó bị gì?”

Nhún vai, Doãn Chí Đăng lắc đầu: “Có lẽ chập điện. Cũng chẳng rõ nữa, để mai đem ra thợ sửa cho lành.”

“Ồ, có nhân tài khoa IT ở đây cần nhờ gì thợ sửa?” Dực Thanh đứng phắc dậy, bước lên phòng riêng của Doãn Chí Đăng như nhà riêng của mình.

“Cậu lật lọng nhanh thật!”

Dực Thanh hứ một cái, lục trong cặp mình ra một cây vít, nhìn Doãn Chí Đăng cười cười: “Đem theo thói quen, nhiều khi cũng tiện dùng đến.” Đại loại như hiện tại.

“Ngành của tớ, sau này lỡ có thất nghiệp cũng không chết nổi.” Dực Thanh vừa tháo bung CPU ra vừa nói vu vơ.

“Ý cậu là đi sửa chữa máy tính hộ tận nhà hay đi cài win dạo?” Doãn Chí Đăng cười khan, nhìn Dực Thanh ánh mắt khinh bỉ.

Dực Thanh thoải mái gật đầu, không phản biện.

Sau năm phút nhìn và xem xét, Dực Thanh biết được cục nguồn đã bị đứt dây, còn dính một ít tàn thuốc xuống đáy thùng. Cậu kháng nghị: “Chí Đăng! Cậu bớt hút thuốc lại đi.”

Doãn Chí Đăng tắc lưỡi, sao bỗng dưng thêm thuốc quá.

Ngày hôm sau, Doãn Chí Đăng tỉnh giấc bởi tiếng nhạc Rock đinh tai nhức óc.

Dực Thanh khoanh tay dựa vào tường, thưởng thức bài hát Superheroes, vặn loa hết cỡ.

Tung chăn, Doãn Chí Đăng không khỏi ngạc nhiên, Dực Thanh sửa xong rồi à?

Như hiểu ý, Dực Thanh tắt nhạc, nói: “Sáng nay tớ đã nhờ người bạn mua đồ đến để lắp ráp rồi. À, mới vừa mở máy, một loạt tin nhắn hơn cả hai mươi tin cứ nhấp nháy xém đúng máy.”

Nhìn cái liếc mắt của Doãn Chí Đăng, Dực Thanh chợt dạ đưa tay lên cao ký hiệu xin thề: “Tớ thề, tớ chưa đọc một tin nào cả.”

Ôi, Doãn Chí Đăng tính khí dễ hoà đồng cũng dễ bốc đồng khó ở kinh khủng. Ba năm làm bạn không phải cậu không biết nụ cười của Doãn Chí Đăng luôn nở chỉ là nụ cười xã giao, xa cách khó gần. Nhưng đâu đó cậu cũng là người bạn thân tính, có thể cùng trò chuyện vui vẻ đến sáng. Ít khi nhìn được nụ cười sáng khoái của Doãn Chí Đăng, nếu mà nhìn được chỉ có nước tim đập nhanh, trong lòng nổi cuồng cuộn như hoa nở tháng giêng, vừa rét lạnh mà lại cố chấp nở.

Cậu né qua một bên cho Doãn Chí Đăng ngồi vào ghế. Cái hành động gấp gáp này là thế nào?

Nhưng cậu cũng là người bạn biết điều, đến lúc để Doãn Chí Đăng ở một mình. Thế là cậu bỏ xuống phòng khách, bật tivi chuyển đến kênh thể thao tổng hợp, vừa cắn hạt dưa vừa ngồi xem.

Mười tám tin nhắn, ba tin rác, năm tin từ bạn bè, mười tin từ Mùa Hạ An Lành.

Mùa Hạ An Lành: Em làm anh sợ rồi đúng không?

Mùa Hạ An Lành: Em thật sự xin lỗi.

Mùa Hạ An Lành: Sao dạo này em chẳng thấy anh online?

Mùa Hạ An Lành: Này, Người bí ẩn! Anh hãy quên hết lời em nói được chứ?

Mùa Hạ An Lành: Em thật sự chỉ là đùa giỡn thôi, đùa thôi...

Mùa Hạ An Lành: Hôm nay em sẽ bắt đầu đi thi học sinh giỏi. Anh có thể chúc em một câu may mắn không?

Đọc đến đây, Doãn Chí Đăng không giật thót mình. Bàn tay anh cầm chuột run run. Thi học sinh giỏi sao?

Tại sao lúc này anh lại nhớ đến cô gái tóc đen dài trong bộ váy tay dài màu hồng phấn?

Anh biết được Mùa Hạ An Lành ở thành phố S và lâu lâu sẽ nhắc mình đã đi ngang Đại học S, diễn tả Đại học S như là nơi muốn học sau khi xong Cao trung.

Ở cái thành phố S rộng lớn này, hàng vạn, hàng triệu người sinh sống, nếu nói tìm cô như mò kim đáy bể, thế nên anh đã giết chết mối rung động đầu đời khi nó mới chỉ là hạt mầm. Huống hồ chi chưa từng gặp mặt, chưa có cuộc chuyện trò đối diện nào, anh còn không rõ có thật sự cô là gái hay trai. Thế nhưng những lời của cô rất chân thật, nên anh tin tưởng cô bằng tám tháng quen biết, tin tưởng như người bạn thấu hiểu cuộc đời mình. Thế nên, càng thấu hiểu lại càng sợ hãi.

Không hỏi han tên tuổi, không biết nơi ở, hai con người chỉ là những người cô đơn tìm kiếm chút sự quan tâm, dần thành tình cảm hơn tình bạn và chưa đến mức tình yêu.

Anh kéo xuống, đọc hai tin nhắn cuối cùng của cô vừa gửi đến hôm qua.

Mùa Hạ An Lành: Hôm nay, em đã nhìn thấy một người được khen ngợi rất nhiều ở Đại học S, không hiểu sao lại nhìn đó và tưởng tượng ra anh. Em thấy mình ngốc nghếch thật!

Mùa Hạ An Lành: Tám tháng qua, em rất mai mắn khi được quen biết anh. Em cũng biết anh đã ghét em mất rồi đúng không? Em không trách anh đâu, dù sao chúng ta cũng chưa từng biết mặt. Em cảm thấy được làm bạn của anh thật tốt!

Doãn Chí Đăng chắc chắn rằng ngày hôm qua cô đã thi ở Sở giáo dục Thành phố S. Gần hai mươi lăm người dự thi tính luôn cả năm trường Đại học. Hai mươi lăm bỏ ra anh và Dục Thanh, thì tất cả còn lại cô là ai trong số người đó?

Anh có thể ôm một chút ảo tưởng rằng đó là người anh đang nghĩ đến không?

Tay anh để trên không trung hồi lâu, mới bắt đầu gõ phím. Anh đang ôm hy vọng, dù hy vọng rất nhỏ nhoi, nó quá hư cấu.

Người bí ẩn: Anh xin lỗi, suốt gần hai tuần nay, máy tính anh hư và anh cũng bận phải ôn học và cuộc thi ở Sở giáo dục Thành phố S. Anh không có ghét em, đừng nói chuyện ngốc như thế.

Anh chỉ gửi như vậy, như là một lời mở một cánh cửa đã đóng lại bấy lâu nay. Nếu như người ấy không phải là người anh đang suy nghĩ đến thì cũng xem như có thêm một người bạn, dù sao cũng đã quen gần tám tháng.

Chưa đầy một phút sau, đã có tin nhắn trả lời.

Mùa Hạ An Lành: Anh thi ở Sở giáo dục Thành phố S? Vậy có phải... anh cũng ở Thành phố S?

Người bí ẩn: Ừm, anh xin lỗi vì đã giấu em bao lâu nay.

Mùa Hạ An Lành: Không sao! Thật bất ngờ, em rất vui. ^_^

Tim Doãn Chí Đăng thất lại. Không giận anh lại còn rất vui ư? Tại sao anh lại cảm giác có lỗi thế này... vì anh thật sự nhắn tin với cô với ý đồ khác.

Người bí ẩn gửi một mặt cười.

Phía bên này, đang giờ giải lao giữa cuộc thi, tâm tình Hạ An đang chán chường, không ngờ Người bí ẩn lại gửi tin nhắn, làm cô mừng muốn nhảy cẫng lên mà hét. Thật sự anh ấy không có ghét cô khi cô tỏ tình, chỉ là bận việc thôi.

Nhìn những dòng chữ Người bí ẩn gửi cho mình, Hạ An thấy lòng tràn đầy hy vọng. Biết được anh cũng ở cùng thành phố, lòng cô xôn xan không nói nên lời nổi, thật may mắn khi chỉ đang nói chuyện qua tin nhắn, nếu đối diện cô sẽ không biết nói gì và làm gì.

Mùa Hạ An Lành: Anh học ở Đại học nào? Số báo danh là bao nhiêu?

Mùa Hạ An Lành: Em... có thể gặp anh không?

Cô thu hết dũng khí mới nhắn được câu cuối cùng, cô không muốn mình quá hấp tấp, nhưng tin nhắn đã gửi đi mất rồi. Thế nên sợ anh nghĩ mình tra hỏi cuộc sống của anh nên gửi tiếp tin nhắn.

Mùa Hạ An Lành: Em thật sự không có ý gì đâu, chỉ là em vui quá. Anh không ghét em nên em rất vui.

Tiếng chuông reo, Hạ An phải tắt nguồn điện thoại và bước vào phòng thi. Trước khi tắt cô còn nhìn điện thoại mấy lần, sau đó mới tiếc nuối tắt nguồn điện thoại.

Xong hoàn tất, Hạ An thở phào nhẹ nhõm bước ra phòng thi liền mở nguồn điện thoại.

Báo hiệu tin nhắn đến, cô nhấn mở xem, nụ cười càng trở nên tươi đẹp.

Người bí ẩn: “Được. Nhưng trước tiên phải cho anh địa chỉ cụ thể và cách nhận diện em mới được...”

16. Chương 15: Anh Chỉ Muốn Nói Vậ Thôi...

Thứ hai rồi cũng tới, một tuần mới bắt đầu bằng việc bắt xe bus đến trường.

Chiếc xe đạp của Hạ Cầm cũng bỏ bên hông nhà, không dùng đến đã đông một lớp bụi. Chân cô đi vẫn còn đau, nó cứ đau âm ỉ, mà phía ngoài nhìn chẳng sưng to cho mấy. Cô cũng không mong nó mau lành, chỉ vì muốn ngồi cùng ai đó trên chuyến xe bus số 4.

Cô bắt đầu động lòng rồi!

Thật buồn cười, cô còn không biết rõ về người ta đã đem lòng yêu mến. Có khi người ta chỉ quan tâm cô vì chân bị trật này, hay cùng tuyến đi đến trường, nên quen biết chút đỉnh rồi hỏi han lẫn nhau và ngồi chung thôi.

Nhưng cô nhớ sự quan tâm của anh ta. Nhớ cái hành động nhẹ nhàng đáng urgo vào trán cô, hay kẹp chặt tay cô đưa chai thuốc trị trật chân Mã Lai. Hay cũng chỉ ánh nhìn dành cho cô với nụ cười tươi như nắng sáng.

Hạ Cầm nhớ rõ, cô như nín thở với nụ cười tươi tắn ấy, đầy áp chân thành, đầy áp ấm áp len lõi. Cô không khỏi xiêu lòng.

Doãn Chí Đăng!

Anh tên Doãn Chí Đăng! Sinh viên khoa Luật Đại học S danh tiếng.

Lúc mở máy tính, lên trang chủ Diễn đàn Đại học S, không khó để biết thêm được thông tin về anh. Gia thế không tầm thường, ba là một Chính trị gia, mẹ là doanh nhân với chuỗi cửa hàng Bách hoá tổng hợp Cửu Long. Còn lại chẳng có thêm tin tức gì ngoài những thành tích đáng kể khi anh học ở Đại học S.

Thông tin của anh ở Sơ trung, Cao trung là con số 0 tròn trĩnh.

Sau khi tra xong tất cả với cái tên Doãn Chí Đăng, Hạ Cầm mới thấy mình thật ra cũng háo sắc quá chừng! Ngồi tìm thông tin về anh hơn hai giờ đồng hồ còn không hay biết. Cô chỉ còn biết úp mặt vào gối, che đi sự xấu hổ.

Bây giờ là 6 giờ 15 sáng.

Hạ Cầm bắt giắc lấy bàn tay chạm lên mặt, nóng như phồng. Rút rè, cô lấy cặp che khuất khuôn mặt, chỉ chừa đôi mắt nhìn ngó xung quanh.

Thật may. Chuyến xe cô đi không phải chuyến xe nhiều người chịu ngồi nhiều. Vì đơn giản, cách chuyến số 4 đã có chuyến số 26 lúc nào cũng đầy ắp người ngồi kẻ đứng. Đa số là công nhân viên chức với lịch làm việc vào 7 giờ sáng.

Lâu lâu, cô vẫn nghe lơ xe tắc lười với tài xế lái than vẫn chuyện tiền nong xăng xe.

Cách đó không xa, vẫn có trạm tàu điện ngầm vừa khánh thành, nhanh tức tốc. Nhưng nhiều người vẫn theo thói quen đi xe bus cho tiện đường và ngắm phong cảnh đường xá vào sáng sớm.

Đã qua hai trạm, chỉ còn hai trạm nữa sẽ đến trường nữ sinh Đồng Hoa.

Cô vẫn chưa thấy Doãn Chí Đăng.

Lòng bắt đầu nôn nóng. Không biết anh ta có xảy ra chuyện gì không, tại sao lại chưa thấy mặt? Ngủ trễ dậy không kịp chuyến xe? Mà cô suy nghĩ lại, đối với những người theo ngành Luật, tác phong đó không hợp... cho lắm. Hay có tai nạn gì chẳng? Cùng lắm, cô nghĩ có lẽ anh ta chẳng thích đi xe bus vừa nóng vừa chật chội, muốn ngừng là ngừng đón khách, đầy đủ mùi tạp nham, không khí lại càng khó chịu. Nghĩ đến đó thôi, sao lòng cô lại khó chịu vô cùng.

Đưa mắt nhìn ra phía xa ngoài ô cửa, xe cô vẫn tấp nập, hàng quán đã mở cửa tiếp khách. Cách vài đoạn đường lại thấy những toà nhà cao thấp cạnh nhau, hay đôi ba toà nhà đang xây dở. Phố xá ồn ào, đầy không khí náo nhiệt khác với tâm trạng trống rỗng nơi Hạ Cầm.

Đến trạm thứ ba, xe dừng lại đón khách.

Hạ Cầm cũng thôi ngóng đợi ai kia rồi.

Lần lượt, lần lượt người lên xe, đầu đó văng vẳng tiếng nói, tiếng cười khe khẽ.

Có người đến gần ghế của cô, không khỏi vui sướng quay phắt lại nhìn, là một người sạch sẽ gọn gàng trong bộ đồng phục nhân viên văn phòng.

Thất vọng muốn quay đầu đi, vừa nghe tiếng rầm rập mạnh mẽ bước lên cửa xe.

Là Doãn Chí Đăng.

Khi người đàn ông nhân viên văn phòng bước đến cạnh ghế Hạ Cầm. Đôi chân dài kia càng thoáng thoát bước hai bước dài, cúi đầu xuống lách qua dáng người đàn ông đó, ngồi phịch xuống ghế thân quen, cùng cô gái thân quen.

Hành động nhanh đến không kịp chớp mắt.

Doãn Chí Đăng thở phào một tiếng khẽ, xong cười lịch sự với người đàn ông nhân viên văn phòng, cúi lúi: “Thật xin lỗi, cô gái bên cạnh là bạn tôi, cho nên đã giành ghế trước anh. Cho tôi xin lỗi.”

Người đàn ông cũng không làm khó dễ, mỉm cười bỏ qua, đi xuống hàng ghế phía sau ngồi vào.

Hạ Cầm kích động không ngừng. Tim còn muốn nhảy ra ngoài khi Doãn Chí Đăng ở đâu xa chạy lại, ngồi xuống điềm nhiên chưa có chuyện gì. Cô bây giờ mới nhìn kỹ được khuôn mặt bờ phờ của anh và quần áo anh đang mặc.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, quần âu màu xám nhạt trong thật lịch lãm, tay còn kẹp áo vest cùng màu. Mái tóc rối xù lên trong thật buồn cười nhưng không làm mất nét đẹp tuấn tú trời ban của anh.

Anh hôm nay khí chất khác hoàn toàn mọi hôm, rất chững chạc, rất cuốn hút.

Anh dựa lưng về sau, thở hắt một cái mạnh. Lộ vẻ lười biếng nhưng cũng đầy vẻ nam tính.

Mùi hương hoa nhài thoang thoảng lan tỏa, làm cô ngây ngất.

Hạ Cầm còn đang đánh giá Doãn Chí Đăng, khuôn mặt đã ửng đỏ. Trong lúc mơ hồ, anh đã quay sang nhìn cô, cùng lúc theo tự nhiên cô cũng nhìn anh.

Đôi bên nhìn nhau, rất lâu.

Trong phút giây nhìn vào ánh mắt Doãn Chí Đăng. Hạ Cầm thấy con ngươi nâu sáng ngời, in bóng hình cô trên đó. Khảm sâu vào lòng cô hình ảnh đấy, tim cô đập chậm hai nhịp...

Doãn Chí Đăng nhìn Hạ Cầm với nét ôn nhu khó gặp. Cô lúc này rất đẹp, nét đẹp thanh xuân e thẹn, như hợp hồn anh. Đôi mắt ướt át đầy đa tình, đen lay lầy sâu thẳm khó lường trước giống như tâm tình cô. Anh thấy nét phớt hồng trên má, có phải anh hoa mắt không?

Má cô có phải ửng hồng vì anh không?

Chỉ có tiếng ồn ào xung quanh, chẳng ai thèm trả lời câu hỏi này của anh cả.

Trạm dừng ở trường nữ sinh Đồng Hoa.

Kết thúc cuộc độ mắt với nhau, hai mươi giây trái tim cùng nhịp đập. Lần đầu tiên trong đời, cô và anh nhìn ai lâu đến như thế.

Hạ Cầm xấu hổ đứng dậy, cô ngại ngần bước qua Doãn Chí Đăng. Cô muốn đi thật nhanh, khuôn mặt cô giờ chắc chắn rất đỏ như quả cà chua rồi. Cô muốn kiếm lỗi nào đó chui xuống.

Có bàn tay to lớn, mát lạnh nắm lấy cổ tay cô, làm cô phải ngậy người.

Doãn Chí Đăng bây giờ mới nhận thức được tay mình vô thức đã nắm lấy tay người ta lại. Nhưng không vì vậy mà anh buông tay, lại kiên định mở miệng nói: “Anh tên Doãn Chí Đăng, sinh viên năm ba khoa Luật, Đại học S.”

“Anh... chỉ muốn nói như thế!”

Hạ Cầm mở mắt tròn to, anh làm cô thật bất ngờ. Ngay vài giây sau đó, cười đến xuân sắc trên khuôn mặt càng đẹp mê hoặc lòng người.

Doãn Chí Đăng bắt đầu lúng túng, bàn tay nắm lấy cô càng nới lỏng.

Hạ Cầm cảm nhận lòng mình dâng lên cảm xúc lạ thường. Như dòng suối nóng hổi chảy vào tim, ấm áp lan tỏa.

Khi anh định buông khỏi tay cô, cô đã nhanh nhạy nắm lấy bàn tay anh, mở lòng bàn tay anh viết lên đấy một từ “Hạ” tính viết tiếp, cô bị giục phải xuống xe.

Ngượng ngùng nhìn anh mỉm cười, xong cô quay đầu bước xuống xe.

Khi xuống xe rồi, cô nhìn anh một lần nữa. Trên xe anh đã đứng dậy nhìn về phía cô. Cô gơ tay vẫy tạm biệt cùng anh, hé môi nói gì đó, nhưng anh lại không nghe được một từ nào...

Doãn Chí Đăng, em mong anh và em sẽ mở ra một mối quan hệ khác... một mối quan hệ mà em và anh không phải e dè, sẽ có thể nắm lấy tay nhau thật chặt!

Phía trên xe, Doãn Chí Đăng nhìn đắm đắm vào lòng bàn tay mình đã đỏ đầy mồ hôi, cô đã viết được một từ “Hạ” chưa hoàn chỉnh được từ tiếp theo đã phải xuống xe.

Hạ An? Em có phải tên Hạ An? Người mà anh đã không nhìn lầm ở Sở giáo dục đúng chứ?

Lòng anh càng tăng thêm niềm tin, hy vọng. Cũng tăng niềm hy vọng với Mùa Hạ An Lành đó chính là cô. Là người con gái đã cùng anh tâm sự trên mạng với những điều vui vẻ, tuyệt vời nhất, là cảm xúc vừa chớm nở anh đã đốt nó thành tro than ngay lập tức? Có phải em không?

Anh dùng hai tay ôm mặt mình lại. Chỉ còn là cầu mong...

Anh không biết sao lại mong mỏi như thế.

Doãn Chí Đăng khi đã bình tĩnh trở lại, anh thắt lại caravat và mặc áo vest vào. Dùng năm ngón tay chỉnh sửa qua loa tóc.

Chết tiệt! Mọi hôm, anh phải bắt một chuyến xe bus ngược đường đến trường chạy xuống qua ba trạm rồi mới đến trạm trước cửa nhà bạn mình, cũng là trạm chuyển xe bus số 4 hay dừng lại đón khách nhất.

Hôm nay ra thì chuyến xe trước cửa nhà đã chạy đi mất, anh phải bắt chuyến sau nên đâm ra trễ. Lên ngồi cùng cô chỉ được năm phút!

Bước xuống cổng trường Đại học S, đã thấy hai người bạn đứng đợi sẵn, bạn vest chỉnh tề vẫy tay với anh.

Một người đến bên cạnh Doãn Chí Đăng, tên Trục Bình, khoác vai anh, hí hửng cười: “Đại thần, dạo này cậu hay đến trễ thật! Có phải đã lên chuyến xe bus ‘Tình Yêu’ gì gì đó mỗi ngày không? Cậu đã cùng người ta hẹn hò chưa?”

Người ở sau lưng cũng bước đến, đút hai tay vào túi quần, cau mày nhăn nhó: “Còn ra sao nữa chứ? Mẹ nó, nhà cậu gần trường chưa đầy năm phút đi xe đạp. Thế mà đi đường vòng xa xôi, bắt ba chuyến xe để đến được trạm xe bus ngang đường cô gái đó. Tổ thật sự rất nể cậu đấy, đại thần!”

Trục Bình kinh ngạc, nhìn người nói chuyện lỗ mãng tên Kính Vũ không tin hỏi lại: “Sao cậu biết? Cậu đi theo rình đại thần à?”

“Cái đêch gì, tớ không rãnh hơi như thế! Cậu quên trước nhà tớ là trạm xe bus, chuyến xe số 4 hay chạy ngang à?” Kính Vũ liếc xéo Trục Bình xong chỉ Doãn Chí Đăng nói: “Cậu với cô gái đấy ra sao rồi?”

Trục Bình lườm Kính Vũ còn đem theo tiếng “hừ” khinh thường.

Lòng Doãn Chí Đăng cũng là một mớ rối rắm, tuy nhiên nhớ để khuôn mặt cô mỉm cười cùng anh không khỏi bất giác nở nụ cười. Anh chưa chắc chắn về điều gì cũng như không muốn ai biết về cuộc sống riêng của mình quá nhiều. Dù hai người này là hai trong ba người đã cùng lên chuyến xe số 4 lần đầu tiên sau khi gặp cô, nên có tò mò cũng là điều hiển nhiên.

Anh lảng tránh câu hỏi, thờ ơ bước vào cổng trường Đại học S, đi xuyên qua căn tin, đến tầng hầm giữ xe của trường. Vừa đi vừa nhìn đồng hồ. “Hẹn 7 giờ có mặt tại viện kiểm sát đấy.”

Trục Bình như tuân lệnh tướng quân, hớn hờ. “Wow, một chỗ thực tập thật tốt!”

“Mẹ kiếp! Tốt thật.” Kính Vũ chửi thề trong miệng. Không khỏi ngưỡng mộ Doãn Chí Đăng, nhờ vào gia thế một tí xúu đã được thực tập trong viện kiểm sát Thành phố S.

Bộ ba lịch lãm bước từng bước ung dung như trình diễn catwalk, vì chưa đến giờ lên lớp không khỏi biết bao nhiêu ánh mắt thiếu nữ ngó nghiêng nhìn trộm. Họ bước về bãi đỗ xe của trường, chân bước thẳng chăng thềm ngó nhìn xung quanh, cho đến khi khuất dần trong hầm đỗ xe hơi.

Năm phút sau, chiếc xe hơi đen chạy ra khỏi hầm đỗ xe, lao thẳng vung vút ra đường lớn.

17. Chương 16: Vì Người Đó Là Em

Mọi thứ dường như rất ưu ái với Doãn Chí Đăng, trừ mối quan hệ không biết tên giữa anh và cô gái ngồi cùng anh trên chuyến xe bus số 4.

Anh có thể được một chỗ thực tập tốt không thể tốt hơn ở Viện kiểm sát, mỗi ngày cứ ngồi trước máy tính, không đánh văn bản khởi tố, bản cáo trạng thì cứ ngồi chơi bài Địa chủ.

Hôm nay, anh đã cùng vài kiểm sát viên tham dự một phiên toà, cũng tiếp thêm rất nhiều điều thú vị.

Còn bây giờ, anh đang ngồi thần thờ trước bàn làm việc.

Bao nhiêu ngày liên tiếp, chuyện tình cảm của anh vẫn chưa thấy tiến triển gì, nếu không nói thẳng là chẳng có gì tiến triển luôn.

Cô gái tên Hạ An ấy vẫn cùng anh ngồi chung một ghế, cùng chia nửa dây tai phone nghe nhạc, không nói thêm một câu nào. Đôi khi, chỉ là một nụ cười.

Doãn Chí Đăng phân vân. Anh đã quá gấp gáp chẳng? Nhưng rõ ràng cô đã mỉm cười cùng anh, suy đoán của anh không nổi tệ hại rằng cô đang cười khinh mình chứ?

Không, không! Nụ cười cô rất chân thật! Khuôn mặt thanh thuần, ánh mắt trong veo biểu hiện cho anh biết cô không phải kẻ đùa vui với anh. Thế thì tại sao... mọi thứ vẫn dậm chân một chỗ?

Doãn Chí Đăng gãi gãi đầu. Anh gõ bút bị xuống bàn làm việc phát ra tiếng “cộp cộp”, làm Kính Vũ đang tập trung xấp xệp hồ sơ vụ án các loại phải bực mình, mở miệng chửi thề: “Mẹ kiếp nhà cậu! Ngưng hành động gõ bút hộ mình!”

Anh không để ý đến lời Kính Vũ hét, chỉ đưa bút chỉ ngay bảng lưu ý trong văn phòng làm việc, “Không ồn ào trong giờ làm việc” dừng dừng nhường mây đặc ý.

Kính Vũ hậm hực trong lòng, đang thầm hỏi thăm tổ tông tám đời nhà Doãn Chí Đăng.

Khi hoàn tất được một nửa số hồ sơ thì đã xế chiều. Kính Vũ uể oải vươn vai xoay eo mấy vòng. Thế là hết một ngày thực tập chết tiệt.

Cậu liếc nhìn Doãn Chí Đăng tựa lưng ra sau ghế xoay, hai tai đeo dây phone nghe nhạc, mắt nhắm nghiền thư thái, thật là nhìn rất nhức mắt cậu.

Vươn chân dài, đá vào ghế xoay của Doãn Chí Đăng, khiến anh ta giật mình mở mắt. Kính Vũ khoái trá nở nụ cười đầy dao găm, hỏi: “Nhìn cậu tâm tình tốt quá nhỉ?”

Doãn Chí Đăng nhìn Kính Vũ bằng nửa con mắt, thở hắt mấy bận mới trả lời: “Có gì thì nói đại đi.”

Kính Vũ ngược lên nhìn đồng hồ treo tường, sắp đến giờ tan làm.

“Chúng ta tối nay đến Đế Đài giải trí đi.” Mắt Kính Vũ sáng lên như hai đèn pha, chỉ còn thiếu điều thêm cái đuôi ngoe nguẩy đằng sau.

“Nay không được rồi.” Doãn Chí Đăng lắc đầu, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ đeo tay của mình: “Tối nay tớ có hẹn.”

“Ồ. Hẹn với người yêu à?” Kính Vũ đẩy ghế xoay đến gần, cười trêu chọc.

Doãn Chí Đăng không muốn nói thêm, chỉ vỗ vào gáy Kính Vũ một phát: “Nhiều chuyện.”

“Đau!” Kính Vũ xoa gáy, mắt híp nói chuyện.

Doãn Chí Đăng không ở lại viện kiểm sát lâu, vừa hết giờ làm việc liền chạy đi mất.

Trực Bình vừa từ toà án không xa đi đến, chỉ thấy Kính Vũ bước ra. Thắc mắc: “Ồ, đại thần đâu?”

Kính Vũ đứng đỉnh bước đi, không quên ngoảnh ra sau lưng nhìn Trực Bình trả lời: “Cậu ta đi hẹn hò rồi.”

“Wow, thật chứ?” Mắt Trực Bình sáng rực, nhào từ sau lưng Kính Vũ ào đến, câu cổ.

“Nặng quá!” Kính Vũ hét lên, mắt thẳng bằng hai người đổ ập xuống đất.

Xung quanh người đi đường khá nhiều, giờ tan ca xe cộ đông đúc, hơn phân nửa số người có mặt xung quanh đã nhìn thấy hành động vô ích của Kính Vũ, còn bị thân thể người con trai to con lớn tướng đè lên.

Kính Vũ thân thể không gọi là ốm, nhưng so với Doãn Chí Đăng và Trực Bình thì cậu có phần mảnh khảnh hơn. Xém hôn đất, cậu bắt đầu muốn nổi xung thiên.

Trực Bình đứng phắc dậy, gãi đầu cười hì hì tỏ ra khuôn mặt chẳng thấy hề biết lỗi. Ngược lại, Kính Vũ là người chú trọng sĩ diện, bây giờ cậu chỉ muốn kiếm đại cái lỗ nào chui xuống.

“A ha ha, A Vũ cậu không sao chứ? Tại thân thể cậu ốm yếu quá...”

“Trần, Trực, Bình!” Kính Vũ nói từng chữ qua kẽ răng, đôi mắt muốn băm Trực Bình ra thành trăm mảnh.

Trực Bình sờn cả da gà. Khi nào Kính Vũ kêu luôn cả họ tên của anh, có nghĩa lúc đó trời sắp có bão tố, mây mù sẽ kéo đông dài. Anh lau mồ hôi trán mình, viện cớ: “Chết! Mình quên mất còn bỏ quên đồ ở toà án, mình phải chạy đi lấy đây.”

Nói xong, chưa đợi Kính Vũ làm gì, đã ba chân bốn cẳng chạy đi mất.

8 giờ tối.

Doãn Chí Đằng đạp xe đạp thể thao của mình đến nơi hẹn là một quán coffee Starbucks trên đường Yên Đỗ, cách trung tâm nơi anh ở 5km.

Khi đã gửi xe đạp chỗ bãi giữ xe, anh đứng một bên góc quán coffee rất lâu. Như ngóng đợi bóng dáng ai đó trong nhóm người trong quán.

Quán thiết kế cửa kính trong suốt, nên có thể nhìn rõ mồn một ở phía trong ra sao.

Người người qua lại, vẫn chưa thấy cô gái anh nghĩ đến.

Điện thoại Doãn Chí Đằng phát ra âm báo tin nhắn đến.

Mùa Hạ An Lành: Em ngồi tầng trệt, phía bên trái cửa ra vào, trong góc phía sau một chậu hoa kiểng cao, màu ngà.

Mùa Hạ An Lành: Em đợi anh ^__^

Ý cô như chắc chắn rằng: Không gặp sẽ không về!

Đến lúc của sự thử thách rồi!

Hít thở mạnh, Doãn Chí Đằng không suy nghĩ gì thêm bước chân vào quán.

Nhưng lòng anh vẫn mong mỗi, người anh gặp sẽ là cô gái đó, cô gái làm đang làm anh rung động...

Nếu không phải? Thì cứ xem như đi gặp người bạn mới quen.

Hạ An nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, không thấy người bí ẩn trả lời lại, lòng rối bời càng thêm rối bời gấp đôi.

Anh sẽ đến chứ? Anh sẽ không để cô leo cây đúng không? Tuy nhiên, những ý nghĩ ấy thoáng qua trong đầu rồi biến mất. Vì cô tin, anh sẽ đến.

Tám tháng quen biết, cho cô nhận biết được ít nhiều về tính cách của người tên Người bí ẩn này. Anh có lúc trầm tính có lúc rất vui vẻ nồng nhiệt, rất biết cách làm cô vui, cũng cho cô biết nhiều vấn đề cần ngồi ngẫm nghĩ rất nhiều. Người con trai tâm tính khó lường thật sự rất cuốn hút.

Nên cô đã từng ngồi đoán mò tuổi anh. Anh sẽ nằm vào lứa tuổi hai mươi bảy hai tám không nhỉ? Tuổi ấy vừa chính chắn trong cách suy nghĩ, vừa đầy sự nồng nhiệt của tuổi trẻ. Nhưng giờ biết được anh vẫn còn là sinh viên ngồi trên ghế giảng đường, lại ở gần mình như thế, làm cô không thể diễn tả được cảm xúc này. Đại học S chỉ cách trường nữ sinh Đồng Hoa cô không xa, thế mà cô từng nghĩ anh cách xa cô rất xa, thật sự khó kiềm chế được nỗi vui sướng đang dâng trong lòng.

“Ping. - mặt quyết tâm.”

“Cậu đừng lo, tớ sẽ ở sau lưng hỗ trợ cho cậu.”

Hạ An đọc tin nhắn từ Bối Sam, xong quay đầu về sau nhìn Bối Sam đang lộ đầu ra cách đó ba bàn nhìn cô đây lửa chiến đấu.

Thật tốt khi có Bối Sam ở đây, tiếp thêm lửa sức mạnh cho cô. Dù sao đây cũng là mối tình đầu đời, cô sẽ cố gắng để tiếp tục được ở bên Người bí ẩn, dù anh có là người ra sao đi chăng nữa...

Ý chí hùng hực, cô ưỡn ngực, ngồi thẳng người, mặt ngó tới lui, tìm Người bí ẩn dù chẳng biết anh là ai. Mà cô tin, mình sẽ biết người đó là anh.

Cánh cửa kính tự động mở ra, bóng dáng chàng trai cao ráo, thanh tao tự tại bước vào.

Hạ An ngạc nhiên, người con trai này không phải Doãn Chí Đăng sao? Ôi, hôm nay lại được gặp nhân vật nổi tiếng của Đại học S một lần nữa rồi.

Có thể nói cô hôm nay sẽ gặp vận may không?

Cả Bối Sam đang ngồi cách Hạ An ba bàn cũng ngó ngàng khi nhìn thấy Doãn Chí Đăng, miệng lầm bầm: “Tiền bối Doãn...”

Bên này Doãn Chí Đăng đang cố gắng đè nén sự kích động, đến quầy gọi thức uống và thanh toán tiền trước.

Chính là cô, không sai được! Cô gái ngồi phía sau chậu hoa kiểng màu ngà đang đảo giác ngó nghiêng. Khuôn mặt non nớt, nét đẹp thanh xuân ngọt ngào cả một vùng trời. Trong phút giây đó, anh dường như chẳng còn nhìn thấy gì khác ngoài cô cả.

Hạ An, chính là em rồi. Chính là người anh đang hy vọng đến. Có phải ông trời thật sự ưu ái anh không? Người anh một lần thầm mong đã xuất hiện trước mắt anh đây rồi!

Nhận tiền lẻ xong anh bước về phía bàn ngồi của Hạ An. Đi từng bước chậm rãi, nhìn đến khuôn mặt của Hạ An, cô từ bình thường sang kinh ngạc không nói nên lời.

Cô gái với mái tóc đen nhánh dài, làm tôn lên khuôn mặt trắng hồng hào, ngũ quan tinh tế. Anh thích nhất lúc đôi mắt cô mở to, đôi môi đầy đặn hé mở. Khuôn mặt cực kỳ đáng yêu, rất thành thật.

Đúng như Doãn Chí Đăng nghĩ, Hạ An đang kinh ngạc sang kinh sợ. Cô còn mơ hồ suy nghĩ thì người ta đã ngồi vào ghế đối diện, mỉm cười với cô.

Bối rối cực độ, cô chỉ biết lắp bắp: “Anh là... Người... người bí ẩn?”

Doãn Chí Đăng gạt đầu, anh đưa tay ra muốn bắt tay cùng Hạ An: “Chào em, Mùa Hạ An Lành!”

Hạ An liền đứng dậy, cúi người 90 độ, bắt tay Doãn Chí Đăng: “Em chào anh...” chưa nói xong đầu đã đập vào bàn, liền hét ra từ “A” đầy đau đớn.

Doãn Chí Đăng cũng bất ngờ, tay anh theo phản ứng mà đưa ra, chạm vào trán Hạ An, xoa xoa, còn ân cần hỏi: “Em không sao chứ?”

Cái động chạm bất ngờ, Hạ An mặt đỏ lựng như quả cà chua. Đưa đôi mắt ứ đọng nước mắt nhìn Doãn Chí Đăng: “Em... không sao...”

Hành động của cô cũng làm anh phát giác rung động. Cứ thế nhìn cô thêm hơn mười giây. Đôi mắt đen lay láy, mi cong rũ xuống, má đã ửng hồng. Nhìn anh với cái nhìn e thẹn, đôi môi mím chặt.

Cho đến khi phục vụ đến đặt thức uống xuống bàn, lúc đó hai người mới ngại ngần ngồi lại xuống ghế.

“Em... không thể tin được... Người bí ẩn là tiền bối Doãn...” Hạ An lí nhí nói sau khi hai người im lặng khá lâu.

Anh cũng không tin được Mùa Hạ An Lành là em! Doãn Chí Đăng nở nụ cười, dường như hôm nay anh cười rất nhiều, nhất là khi nhìn thấy cô. Ho khan, anh đưa mắt sang nơi khác, giọng trầm ấm: “Anh cũng vậy.”

Tim Hạ An đập thình thịch. Không ngờ người cô thương thầm lại là Doãn Chí Đăng, nhân tài khoa Luật Đại học S danh giá. Sao cô cảm thấy nhục chí thế này...

Bối Sam luôn bảo, Doãn Chí Đăng rất được nhiều cô gái để ý. Điển hình là năm trước, số phần trăm con gái đăng ký vào khoa Luật đã hơn mười lăm phần trăm so với tổng thể hết các và năm sau nữa Bối Sam sẽ có mặt trong đội hình đăng ký khoa Luật giống các cô gái đó.

Thế nên, giờ nhớ lại vừa thấy có lỗi với Bối Sam vừa căng thẳng. Cô đã tự hứa với lòng, dù Người bí ẩn là ai, cô sẽ theo đuổi đến cùng. Nhưng giờ người ta là Doãn Chí Đăng, nên có chút áp lực vô hình.

“Cảm thấy căng thẳng quá.” Hạ An khẽ lầm bầm. Không ngờ Doãn Chí Đăng đã nghe thấy, anh nói đủ để hai người nghe: “Anh cũng thấy căng thẳng!”

Đang cúi đầu không dám nhìn, bây giờ Hạ An ngẩng mặt lên nhìn Doãn Chí Đăng. Đôi mắt sáng của anh khép vòng cung, nụ cười của anh làm người khác phải mê mẩn.

“Vì... vì sao?” Cô ngốc nghếch hỏi ngược.

“Vì người đó là em.” Doãn Chí Đăng thẳng thắn trả lời.

Đầu óc của Hạ An nổ bùng! Cả thân thể đều đỏ ửng lên hết.

18. Chương 17: Đau Đớn Khi Yêu Thầm Là Như Thế Này

Lúc về, Hạ An còn ngơ ngẩn. Dù chỉ nói chuyện với Doãn Chí Đăng chưa được mười phút anh đã bỏ đi vì có việc.

Cô vẫn ngồi đấy mơ tưởng lại cuộc trò chuyện chớp nhoáng kia.

Doãn Chí Đăng nhìn cô một chút, đến khi cô nhìn lại anh thì anh lảng tránh, cứ thế lặp lại mấy lần liên tiếp, mặt cô càng nóng hơn. Đến khi, cô nghe được anh nói rằng: “Anh nghĩ, mình phải chào hỏi em... với thân phận là Doãn Chí Đăng.”

Hạ An gật đầu.

“Chào em. Anh là Doãn Chí Đăng, sinh viên năm ba, khoa Luật, Đại học S.”

“Chào anh. Em là Cố Hạ An, học sinh cao trung năm cuối, trường nữ sinh Đồng Hoa.”

Đến lượt Doãn Chí Đăng gật đầu, anh mỉm cười, giọng nói dịu dàng: “Anh biết.”

Hạ An không suy nghĩ gì nhiều cũng cười. Cô lúc này quên bèn mất rằng mình chỉ nói với anh khi còn đang là Người bí ẩn rằng cô đang học năm cuối trường nữ sinh và ở Thành phố S.

Mà ở thành phố S, chỉ có duy nhất một trường nữ sinh tên Đồng Hoa. Cô nghĩ từ “Anh biết” của Doãn Chí Đăng là lời đáp trả bình thường.

Thế nhưng câu nói “Anh biết” của Doãn Chí Đăng rất nhiều ý nghĩ trong đó.

Sự gặp mặt bất ngờ với cô khi cô treo tường cúp học, sự quật cường qua đôi mắt. Bộ đồng phục trường nữ sinh Đồng Hoa màu trắng xen lẫn hồng phấn làm cô càng trong sáng đáng yêu bội phần, nên anh đã ấn tượng vào phút giây đó. Anh bắt đầu để ý đến cô, thế mà tìm hiểu cô là ngoài dự đoán của anh.

Doãn Chí Đăng anh cực kỳ tránh tiếp xúc nhiều với con gái, nhất là khi ở trường. Chỉ là vài nụ cười xã giao, lịch sự không kém phần xa cách. Anh luôn nghĩ mình không thích yêu sớm, nên nhìn cô gái nào cũng không thuận mắt, chỉ đến khi gặp được Hạ An, anh mới biết mình đã lầm. Thì ra, là do anh chưa gặp được người làm anh động lòng mà thôi.

Hai người hơi ngượng ngùng khi nói chuyện với nhau ngoài hiện thực. Khi còn ở mạng ảo, họ có thể tám quen trời đất, từ việc học, đến những thói quen, mối quan hệ xung quanh rất tự nhiên.

Cũng biết được rằng, ở mạng nói với tư cách bạn bè, còn bây giờ hơn mức ấy, nên ngại ngùng cũng là điều hiển nhiên của nhiều người.

Tiền Bối Sam đang còn kích động hơn mình về nhà, Hạ An lủi thủi đi bộ, vừa nhìn tên của số điện thoại nào đó: Doãn Chí Đăng. Muốn nhắn tin cho anh nhưng lại thôi, thấy mình quá hấp tấp sẽ hư bột hư đường hết. Nghĩ đến thế, liền khoá máy bỏ vào túi quần.

Như mơ vậy!

Mối tình vừa chớm nở của Hạ An cô càng muốn nở rộ hơn nữa, muốn có thể tìm hiểu Doãn Chí Đăng, muốn có thể ở bên anh hơn mức tình bạn.

Đối diện anh, cô hoàn toàn bị cuốn hút. Anh điềm đạm tiết kiệm lời hơn trên mạng, đổi lại giọng trầm ấm, hay cười. Cô có thể nhìn anh thật gần, nhìn khuôn mặt tuần tú của biết bao cô gái đang thẳm ngưỡng mộ.

Hạ An si mê nay càng si mê hơn bội phần rồi.

Mở cửa ra, Hạ An nhìn thấy Hạ Cầm đang pha sữa nóng.

Hạ Cầm nghe tiếng động cũng quay đầu lại nhìn, còn cười: “Chị về sớm.”

“Ừa.” Hạ An nhìn nụ cười ấm áp của Hạ Cầm, thấy mọi thứ xung quanh cô bây giờ thật đẹp đẽ, quá đối vô thực, làm cô có sợ hãi.

Chạy lại ôm chầm Hạ Cầm sau lưng, Hạ An thì cầm mình lên vai cô, giọng đem theo sự hào hứng: “Tiểu Hạ, chị có chuyện vui rất muốn chia sẻ với em.”

Hạ Cầm giật mình vì cái ôm bất ngờ, cơ cứng cả lên. Nghe lời nói của chị mình, Hạ Cầm thấy mình được quan tâm. Thì ra, chị muốn chia sẻ niềm vui cùng cô, lòng trào dâng niềm khó tả.

“Chuyện gì thế?” Hạ Cầm nói còn đem theo tiếng cười.

“Chị hôm nay đã gặp được người mình thẳm mến trên mạng.” Hạ An nhớ lại khuôn mặt Doãn Chí Đăng, khoẻ môi bắt đầu cong, nói tiếp: “Anh ấy không giống như chị đã tưởng tượng... chỉ có giọng nói là trầm ấm như chị đã nghĩ thôi.”

Hạ Cầm gật gù, đợi chị mình nói tiếp.

“Anh ấy nói không ghét chị, còn cùng chị trao đổi số điện thoại để liên lạc. Em nói xem, có phải anh ấy cũng đang để ý đến chị không?”

Hạ Cầm cảm muống, khoáy vòng tròn trong ly đầy sữa cho bớt nóng. Căn nhắc suy nghĩ lâu, mới khẽ trả lời: “Em nghĩ là có.”

Tiếng cười Hạ An càng rõ, Hạ Cầm nghĩ ra, chị mình đang rất vui, làm cô cũng vui lây.

“Chị sẽ theo đuổi anh ấy! Chị đã hứa với lòng trước khi gặp mặt rồi, bây giờ thì càng phải chiến đấu đến cùng. Dù anh ấy có được nhiều cô gái vây quanh, nếu chị thua thì phải tâm phục khẩu phục.”

Hạ Cầm nghe trong đó có nỗi xót xa vô hình. Cô không biết người đó là ai mà có thể làm chị mình cố gắng theo đuổi đến thế. Buộc miệng hỏi: “Người chị thích nổi tiếng lắm sao mà bao cô vây quanh?”

Hạ An đứng thẳng người, gãi đầu. Khuôn mặt đã ửng hồng: “Anh ấy là Doãn Chí Đăng, nhân tài khoa Luật, Đại học S. Em biết không?”

Tay Hạ Cầm còn đang cảm muống, liền run rớt ra bàn, sữa nóng bắn lên cả tay.

Thế giới xung quanh Hạ Cầm đang sụp đổ!

Lỗ tai cô lùng bùng. Cả trước mắt mình cũng mờ đi. Liền lắc đầu, cô hỏi lại chị mình một lần nữa: “Người chị theo đuổi là Doãn Chí Đăng?”

Hạ An vui vẻ gật đầu, còn diễn tả thêm: “Tám tháng trước, chị có quen trên mạng một người nickname là Người bí ẩn. Hôm nay hẹn nhau gặp mặt, không ngờ là Doãn Chí Đăng.”

“Chị đã rất vui, vì anh ấy là tình đầu của chị. Nên chị sẽ cố hết sức mình!” Giọng nói của Hạ An đầy quyết tâm.

“Tình yêu qua mạng ư?” Khó khăn lắm, Hạ Cầm mới mở miệng hỏi một câu dù dường như cô đã biết sẵn câu trả lời.

Hạ An gật đầu thừa nhận: “Chị thích anh ấy lâu rồi... nên, nên sẽ cố gắng hết sức theo đuổi.”

Nói xong, tiến âm hiệu báo tin nhắn đến của điện thoại Hạ An. Khi cô nhìn là từ Doãn Chí Đăng, tâm tình càng vui sướng, khoe với Hạ Cầm: “Anh ấy nhắn tin cho chị!”

Tâm trạng Hạ Cầm đang rớt xuống vực sâu, bây giờ thì xuống tận địa ngục. Miệng cô run run, muốn nở nụ cười cùng chị mình sao thật khó quá...

Cô nhìn đến tin nhắn được gửi đến, trái tim bị bao phủ bởi hàng vạn con dao, chỉ đợi khứa vào tim cô vài nhát.

“Xin lỗi em vì hôm nay có việc gấp, nên anh không thể không đi được. “- Người gửi: Doãn Chí Đăng.

Hạ Cầm muốn khụy chân xuống, thật may cô nhanh nhạy, chống tay lên thành bàn không cho mình biểu hiện bất thường trước Hạ An.

Doãn Chí Đăng, người con trai luôn cùng cô trên chuyến xe bus số 4...

Chuyến xe định mệnh đó đã là nơi Hạ Cầm ao ước với mỗi tình đầu vừa chớm nở. Cô đã dùng hết can đảm của mình lắm mới có thể bình tĩnh ngồi bên anh xuyên suốt hai mươi phút mỗi ngày. Cô đã ngỡ, anh thật lòng quan tâm đến cô, anh để ý đến cô.... không ngờ, chỉ là anh đã nhìn lầm cô là Hạ An, người mà anh mới thật sự tìm.

Thì ra, anh đã nhầm lẫn cô là chị mình...

Thì ra, chỉ là cô hoang tưởng anh quan tâm cô vì anh cũng có tình ý cùng cô.

Thì ra, mọi chuyện không như cô đã mơ tưởng. Còn muốn cùng anh tiến triển quan hệ yêu đương.

Thì ra... đau đớn trong chuyện tình cảm là như thế này. Trái tim cô đau đến độ khó thở, rất khó thở.

Hạ Cầm nhìn chị mình, cố gắng nở nụ cười, nhưng càng cười lại càng méo xệch, trong đến khó coi.

“Em buồn ngủ rồi. Em về phòng ngủ trước đây. Chị ngủ ngon.” Hạ Cầm nói xong, liền lướt qua người Hạ An.

Lúc cô đóng sầm cửa lại, nghe tiếng vọng của Hạ An: “Tiểu Hạ ngủ ngon!”

Nước mắt cô trực trào bây giờ đã đổ bộ cùng nhau rơi đầy trên mặt.

Doãn Chí Đăng bước ra khỏi cổng bệnh viện. Nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ đêm.

Thật tình. Ba làm anh hoảng cả hồn. Vừa bắt máy đã nói một tràng dài rằng mẹ khó chịu, mặt mày tái mét còn nôn ói, đã chuyển đến bệnh viện Nhân dân Thành phố S.

Khi anh đến rồi thì ba chỉ hớn hờ báo tin anh sắp có em.

Làm anh mặt dần thối chẳng hiểu gì. Mới hoảng hốt, lo lắng đó giờ lại vui mừng, phần khởi đón tin lành.

Quản gia Thiệu đóng cửa phòng lại. Trong phòng chỉ còn Doãn Chí Đăng và Mạc Lệ Thanh. Còn Doãn Kính Bình đã đi ra ngoài nghe điện thoại.

“Bác sĩ bảo đã qua tuổi bốn mươi, sẽ khó sinh một tí. Nếu được chăm sóc đầy đủ, tinh thần và trạng thái lúc nào cũng vui vẻ, ít kích động thì việc sinh cũng không khó khăn gì.” Mạc Lệ Thanh nhìn đứa con trai mình biết anh muốn nói gì, bà đã cướp lời nói trước.

Anh gật đầu, thở dài: “Nếu ba mẹ muốn, con cũng không cản nổi.”

Mạc Lệ Thanh cười hiền, vuốt tóc con trai mình: “Làm con phải lo lắng rồi. Hôm thi ở Sở giáo dục tốt chứ?”

“Vâng, cũng gọi là tốt!”

“Ừ. Nhớ giữ gìn sức khỏe, mẹ lo sau này chẳng thể quan tâm con nhiều rồi.” Mạc Lệ Thanh mỉm cười, xoa bụng còn phẳng lì.

Doãn Chí Đăng vỗ nhẹ tay bà, trấn an: “Con rất tốt. Còn mẹ nên ít đến cửa hàng, ở nhà an dưỡng nhé.”

“Được.” Bà liếc mắt ra ô cửa sổ bằng kính. Bên ngoài, Doãn Kính Bình đang khua tay múa chân, nói chuyện với người trong điện thoại rất căng thẳng, bất giác bà thở dài: “A Doãn, mẹ nghe nói con đang thực tập ở chỗ cậu hai con?”

Doãn Chí Đăng cũng liếc nhìn ra ô cửa sổ. Cha anh đang dây huyệt Thái Dương, khuôn mặt sa sầm. Anh gật đầu: “Vâng mẹ.”

“Thế con thích làm việc ở viện kiểm sát không?” Bà hỏi tiếp.

Doãn Chí Đằng nhú mồm, anh nghi hoặc: “Ý mẹ là...”

“Mẹ không muốn con theo con đường chính trị gia giống như ba con.” Đôi mắt bà đầy mộng lung: “Sau này, khi con có vợ, con sẽ hiểu được cảm giác muốn được yên ổn trong tổ ấm nhỏ của mình là gì.”

“Làm ở viện kiểm sát cũng rất tốt. Mẹ cũng mong con được thành tài nhưng không cần con có quyền cao chức trọng, miễn con sống hạnh phúc với những gì con muốn là được.”

Doãn Chí Đằng bỗng choàng tay qua, ôm bà vào lòng: “Con cảm ơn mẹ. Nhưng đối phó với ba và ông nội thì rất khó khăn.”

Mạc Lệ Thanh vỗ lưng con trai, trấn an: “Đừng lo. Mẹ sẽ đối phó được với ba con. Ba con sẽ đối phó được với ông nội.”

Doãn Chí Đằng cầm điện thoại rất lâu, sau đó mới nhắn cho Hạ An một tin nhắn.

“Xin lỗi em vì hôm nay có việc bận gấp, anh không thể không đi được.” Nhắn xong, anh đi đến bên vệ đường đón taxi, đợi tin nhắn Hạ An đến.

Lúc Hạ Cầm vào phòng nghỉ, Hạ An cũng không để ý đến biểu hiện khuôn mặt của em gái mình lắm, vì nét sung sướng đã ngập tràn người cô.

Cô không buồn việc Doãn Chí Đằng bỏ về sớm, cô chỉ muốn biết suy nghĩ của anh về mình. Thế là bàn tay run run nhắn phím.

Hạ An suy nghĩ một hồi lâu cứ viết rồi xoá, cuối cùng cô mới dám nhắn một tin bạo gan: “Tiền bối Doãn, có phải... chúng ta đang trên mức tình bạn không?”

Một phút sau, Doãn Chí Đằng đã trả lời tin nhắn cô.

“Ngày mai trên chuyến xe bus số 4, anh sẽ trả lời câu hỏi của em!”

19. Chương 18: Bắt Đầu Hành Trình Những Sai Lầm

Hôm sau, Hạ Cầm thức dậy, cô đã thấy Hạ An lật đật đánh răng, rửa mặt và thay đồng phục.

Lúc cô hoàn tất xong hết việc vệ sinh buổi sáng, Hạ An đã đặt trên bàn ly sữa đậu nành và một bánh quẩy thơm phức. Khuôn mặt tươi tắn còn ngậm nga điệu nhạc, trong yêu đời, bừng sáng cả căn phòng.

Tâm tình Hạ Cầm đầy mùi vị phức tạp, ăn giò quẩy uống cốc sữa đậu nành mà chẳng nhớ mùi vị gì.

Im lặng ăn xong hết phần ăn của mình, Hạ Cầm lấy cặp và bước ra khỏi nhà. Cô bước qua bên hông nhà kho, đem chiếc xe đạp dính đầy bụi bẩn ra ngoài, dùng giẻ lau chùi sơ sài, thấy bánh xe chưa xẹp lắm thì thở phào nhẹ nhõm.

Cô biết, đến lúc mình không cần lên chuyến xe bus số 4 ấy nữa. Sẽ tiếp tục tháng ngày bên chiếc xe đạp quen thuộc, bỏ quên chuyến xe với rung động đầu đời.

Vừa lau, vừa nghĩ ngợi lung tung, từ lúc nào Hạ An đã khoá cửa nhà, bước ra.

Hạ An bước ngang, cô ngạc nhiên nhìn Hạ Cầm: “Hôm nay em không đi xe bus sao?”

Hạ Cầm ngược khuôn mặt nhợt nhạt, nhìn thấy chị mình chỉ xách cặp đang bước ra khỏi cổng nhà, hỏi lại: “Chị không đi xe đạp sao?”

“À, đúng rồi!” Hạ An gật đầu. “Doãn Chí Đằng hẹn chị ở chuyến xe bus số 4.”

Tim Hạ Cầm nhói lên từng hồi đau đớn. Sao cô lại quên mất nhỉ, đến một lúc nào đó Hạ An sẽ thay thế cô ngồi cùng anh trên chuyến xe bus số 4 đó.

Tay cô phát giác run, môi cũng run lên đầu óc trống rỗng. Cô nhìn nét tươi tắn trên khuôn mặt Hạ An, thật chói sáng, thật khó chịu vô cùng.

“VẬY CHỊ ĐI ĐI, KÈO ANH TA CHỜ.” Đây là câu cô nén đau thương, rất lâu mới nói ra được.

“Em không đi chung với chị sao?” Hạ An chớp chớp mắt hỏi.

Thở dài, Hạ Cầm nét cười thông khổ, ngắn gọn giải thích: “Chị muốn Doãn Chí Đăng nhìn thấy hai Hạ An, không phân biệt được ai là chị?”

Hạ An đã hiểu, cô nhìn Hạ Cầm với nét cảm kích. Vội lại ôm Hạ Cầm một cái, xong chạy đi mất.

Hạ Cầm đợi Hạ An khuất mất sau cánh cổng, liền thu nụ cười lại. Cô lau sơ sài thêm vài ba cái, khoá cổng rồi đạp xe đi.

Cô đã suy nghĩ thấu đáo rồi. Xem như giấc mộng đẹp của cô cũng đã tới lúc thức giấc, mọi thứ của cô phải về quỹ đạo cũ.

Nếu sự hiểu lầm này mà giúp được Doãn Chí Đăng và Hạ An càng xích gần lại nhau, thì xem như cũng đáng. Thế mà, trong lòng cô đã có khoảng trống to đùng, to đến độ chẳng biết dùng gì để lấp đầy lại. Lúc lại thấy việc làm mình là đúng, lúc lại cảm giác lòng cứ ê buốt như phản đối cô đã sai lầm.

Mà thôi!

Chuyện tình cảm, bây giờ chỉ còn là một trò đùa buồn cười của ông trời mà ra.

Cho gặp nhau, rồi từ người lạ thành quen, đến khi muốn tỏ hết nỗi lòng thì trở thành người lạ một lần nữa.

Trong tai nghe cô đang nghe, phát ra bài hát buồn. Lúc trước vì thích nên nghe, giờ nghe lại khó chịu, muốn trực trào khó cho hả dạ.

Hạ An đã lên xe bus.

Qua hai trạm tiếp tục, Doãn Chí Đăng cũng bước lên xe.

Chiếc xe đạp cũ của Hạ Cầm, dừng lại mấy lần, rồi tiếp tục lăn bánh.

Hạ Cầm cứ lúi thủi, đạp chầm chậm sau lưng xe bus một khoảng không xa cũng chẳng gần, đủ để hai người trên xe không để ý.

Có lẽ... Doãn Chí Đăng đang trò chuyện rất vui vẻ.

Không phải im lặng như khi cùng cô.

Có lẽ... Doãn Chí Đăng dùng bàn tay mát lạnh đó nắm tay Hạ An, dùng đôi mắt triệu mến, ân cần nhìn chị ấy.

Sẽ mãi không phải là của riêng cô nữa rồi.

Chấp nhận đi, Hạ Cầm! Vì thực sự, ngay từ đầu đã nhầm lẫn mất rồi.

Hạ Cầm bắt giác dùng tay chạm vào má. Cô rơi nước mắt khi nào chẳng hay nữa, chán cô thật!

Từ lúc bắt đầu, Doãn Chí Đăng không phải vì cô... anh không phải nhìn cô, nói chuyện cùng cô. Tại sao đau đớn thế này... tại sao lại ngộp thở quá...

Thật xui xẻo cho cô, mới biết có tình cảm cùng người ta, đã phải chịu cảnh đau khổ rồi.

“Anh không một lần nào nữa nghe tiếng em cười,

Anh không một lần nào nữa thấy nước mắt em rơi,

Chẳng qua chỉ là trò đùa của tạo hoá, yêu thương đó hoá bụi mịt mù...

Em thường ước nguyện cho chúng mình thành đôi,

Em thường ước nguyện đôi mình không chia ly đôi ngã,

Hoá ra chỉ em quá đa tình, em quá ngu muội trong cuộc tình từ một phía không có kết hồi đáp...”

Trên xe bus, Hạ An cúi đầu, mím môi, đợi Doãn Chí Đăng cùng nói chuyện. Nhưng anh cứ nhìn cô suốt, làm cô càng ngại ngùng, lú lú không nói được gì.

Doãn Chí Đăng thấy cô gái hay cùng đi chung với anh hôm nay khác.

Mái tóc đã xoã xuống, đen mượt, thanh thoát, nhưng anh thích tóc cô buộc cao hơn. Anh rất thích nhìn mái tóc cô đung đưa theo gió và nhìn thấy chiếc cổ thon thanh tú.

Anh luôn để ý nhìn chiếc cặp vải màu xanh rêu đã bạc màu của cô, hôm nay đã đổi thành màu đỏ đô bắt mắt.

Mùi hương cũng đã khác đi. Lúc nào trên người cô cũng là mùi hương của dầu gội cam thảo thoang thoang, hôm nay là mùi hương của gió biển, hai mùi, mùi nào cũng làm anh dễ chịu cả.

Nếu không phải là dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc đen nhánh óng ả này, có lẽ anh sẽ nghĩ có đến hai Hạ An.

“Tiền bối Doãn... đừng nhìn em nữa...” rất lâu sau Hạ An vì cái nhìn đắm đắm của Doãn Chí Đăng làm cô càng lúng túng, đành mở miệng cầu xin.

Doãn Chí Đăng bây giờ mới để ý mình quá chăm chú nhìn cô suy xét, nên chỉ biết vờ ho khan, xin lỗi.

“Anh xin lỗi...”

Hạ An lắc đầu nguây nguây, cô khẽ nói nhỏ: “Không đâu... tại em chưa quen với ai nhìn mình lâu như thế.”

Đúng vậy, giọng nói này không thể nào khác được. Tâm tình anh đã vơi bớt nỗi bất an dư thừa. Cũng thoải mái lên rất nhiều.

“Anh hôm nay, sẽ trả lời câu hỏi của em!” Anh ngược nhìn về trước, đôi mắt đầy kiên định.

Hạ An liếc mắt nhìn nửa khuôn mặt cương nghị của người mình thầm mến, mong chờ hồi hộp từng giây. Đến cả hai tay cũng đầy mồ hôi.

Hai tay cô thả lỏng đặt lên cặp theo thói quen, bỗng cảm giác có luồng lạnh mát rượi chạm nhẹ vào tay mình, dần dần nắm chặt.

Cô ngó xuống nhìn bàn tay mình đang bị người ta nắm lấy, rồi ngó lên chớp chớp đôi mắt nhìn lên, tim đập rộn rần. Vậy là sao?

Còn đang muốn căn nhắc xem hành động của Doãn Chí Đăng là sao, thì đã nghe anh nói.

“Hạ An, chúng ta hẹn hò đi!”

Hạ An càng mở to mắt, môi khẽ mở, chỉ phát ra được một từ: “Ồ?”

“Anh xin lỗi vì hơi gấp gáp, nhưng nếu không nói ra lại càng khó chịu.” Một tay anh siết chặt bàn tay Hạ An, một tay che mặt mình lại.

“Thật, thật chứ?” Hạ An còn tưởng mình đang mơ.

Doãn Chí Đăng buông bàn tay che mặt, anh nhìn thẳng vào mắt Hạ An, chỉ vờ vện một từ: “Thật!” đầy hàm súc.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, không thấy u sầu thường ngày nữa, chỉ thấy trong veo như viên ngọc đặc giá. Anh còn thấy cô vươn nụ cười còn rực rỡ hơn ánh nắng mai buổi sáng, hai đồng điều khoét sâu hút hồn.

“Em có thể gọi anh là Chí Đăng chứ?” Hạ An hồ hởi nói. Tay cô cũng đã nắm lại bàn tay anh.

“Được chứ!” Cô ngốc này...

Khoé mắt Hạ An bỗng chốc lệ tuông lộp bộp, miệng không ngăn được cứ vươn nụ cười.

Doãn Chí Đăng kinh ngạc, tay chân lúng túng lên. Vội lục chiếc balo mình, lấy ra chiếc khăn màu trắng, thơm mùi hoa nhài nồng nàn, đưa lên mắt cô, lau đi nước mắt.

“Em vui quá... em vui quá!” Cô nhìn anh không rời. Anh là mối tình đầu của cô và bây giờ, cô đã được bên cạnh anh thật sự rồi.

Doãn Chí Đăng không cần được cảm xúc mình, liền dùng hai tay ôm chặt cô vào lòng mặc kệ mình còn đang ngồi trên xe bus.

“Từ nay về sau, anh sẽ chăm sóc em thật tốt! Hạ An, hãy tin anh!” Không để em phải trệt chân, không để em trên người đầy vết tích kỳ lạ, không để em cứ mãi u sầu, đôi mắt lúc nào cũng lơ đãng làm anh phải xót xa.

Anh đang cực kỳ tin tưởng vào mình, anh luôn chắc chắn điều gì đó anh mới dám hứa và người anh muốn bảo vệ mãi mãi chính là Hạ An này.

Nghe giọng anh thổn thức cùng cô, giọng nói trầm ấm mang thêm niềm tin cho cô. Cô cảm thấy lòng mình đầy ấm áp bao phủ.

“Được! Em tin...”

Hạ Cầm đứng từ xa, khi thấy chiếc xe bus dừng lại trạm trước cổng trường. Đoàn người từ từ bước xuống, người bước cuối cùng xuống là Hạ An.

Hạ An nhón chân, tay vẫy vẫy với người trên xe bus, tươi cười.

Hạ Cầm thở phào hẫng ra, dường như không có điều khác lạ, Hạ An đang cười rất tươi, đẹp còn hơn hoa hướng dương vào sáng mai.

Còn cô trở thành bà mai bất đắc dĩ.

Về lại sau này, Hạ Cầm mới biết quyết định cao cả của mình, thực ra chỉ là biện minh cho sự nhút nhát, không bước tiến của mình.

Cô đã làm cho hai người mình yêu thương nhất, phải sống trong dằn vặt suốt những năm trời tuổi trẻ. Cả cô cũng chẳng yên ổn được phần nào.

Cô luôn tỏ ra mình cứng rắn hơn Hạ An, nhưng thực sự cô yếu đuối hơn chị mình nhiều. Hạ An có thể khóc thật to, rồi mai đầu lại vào đấy. Chỉ có cô luôn im lặng, rồi như chú mèo nhỏ tổn thương, liếm láp thân thể đầy vết tích mà càng liếm vết thương càng lở ra, không tài nào lành lặn nổi.

Lại tự cho mình hiểu chuyện, thật ra chỉ làm theo bản năng thúc đẩy, chứ không ngồi suy nghĩ thấu đáo để dùng lí trí quyết định.

Hạ Cầm cô, ngay từ lúc này đã sai, càng chồng chất sai, không còn con đường nào quay lại nữa...

20. Chương 19: Gặp Nhắm Nổi Đau

Kết quả cuộc thi ở Sở giáo dục cũng đã có. Hạ An đứng hạng hai toàn khu vực cao trung, dĩ nhiên một suất học bổng từ Đại học S không còn là mơ tưởng nữa. Hai năm đầu miễn phí toàn bộ chi phí học tập, quá tốt không gì bằng.

Hạ An biết được kết quả, liền chạy đến lớp Hạ Cầm, ôm cô mừng không thể tả hết bằng lời. Hạ Cầm tươi cười vỗ lưng chị mình, tương lai của Hạ An rộng mở, làm em ai lại chẳng vui lây.

Hạ Cầm vẫn đạp xe đến trường, thay vào đó, Hạ An đã chuyển qua đi xe bus.

Chân Hạ Cầm đôi khi vẫn còn đau, chỉ vài ba giây rồi lại hết, cứ như đang nhói theo chế độ vận.

Cô đã xin đơn rời khỏi nhóm múa của cô giáo Vân, từ bỏ môn học mà mình bắt đầu vào cao trung đã đăng ký với tâm tình đầy phấn khích, chỉ vì một bàn chân đã không còn “lành lặn” theo cách nghĩ của cô, khi xoay chuyển bằng chân, lại nhói lên từng cơn khiến cô phải cau mày gục xuống. Cô cũng chẳng muốn làm

khó với cô Vân hơn, cho dù cô Vân nhìn cô với đôi mắt tiếc nuối. Nói sao đây, chân cô đã trật quá lâu mới dùng thuốc, đi bó chân, đi vẫn sẽ bình thường, vận động mạnh là điều không thể nữa...

Hạ Cầm cứ bần thần chạy theo đuôi xe số 4, xe dừng cô dừng, xe chạy cô chạy, cho đến khi tới trường. Dần dà, tập thành thói quen khi nào không hay.

Từ miệng Hạ An, cô cũng biết được Doãn Chí Đăng đứng đầu khu vực đại học, được thưởng một suất học bổng lên thạc sỹ của trường đại học danh tiếng Yale.

Đến lúc này, Hạ Cầm chẳng còn mơ tưởng gì thêm nữa. Đầu óc cô không thông minh như Hạ An, không biết cách nói chuyện như Hạ An, lại chẳng có năng khiếu gì, cả việc đơn giản nhất là cười xã giao còn không được huống gì muốn mọi người đều yêu mến. Chị ấy xứng đáng hơn cô để ở bên Doãn Chí Đăng.

Mà nghĩ lại, xứng đáng hay không đến lượt cô nhận xét, chỉ qua là nhận nhầm người, cô cũng chỉ là kẻ bất đắc dĩ trong chuyện tình cảm của họ.

Thế còn tình cảm của cô thì sao? Từ một phía, chẳng đáng một xu. Cô cũng giống như bao cô gái thầm yêu mến Doãn Chí Đăng.

Anh không biết và cũng chẳng cần biết...

Hạ Cầm ngồi thở dài. Bắt đầu biết yêu đã thành đơn phương rồi... cô không bắt mình phải từ bỏ Doãn Chí Đăng, vì cô càng cố gắng lại càng nhớ anh nhiều thêm, nên cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, đến một lúc nào đó tự giác cô sẽ quên hết. Trong đầu cô đôi khi có suy nghĩ ngu ngốc rằng: Thật may mắn là Doãn Chí Đăng yêu Hạ An, như thế cô cũng có chút cam lòng, vì nhớ lại những hình ảnh lúc trước, cô đã được anh nắm tay và nói chuyện, được nhầm lẫn là Hạ An, được biết rung động đầu đời là như thế nào.

Thế mà một phút giây lơ đãng, cô lại chẳng thấy thoả mãn tí nào... vì dường như chuyện tình cảm của Hạ An đang rất tốt. Khuôn mặt lúc nào cũng hồng hào, càng làm Hạ An xinh đẹp nay rực rỡ hơn nữa. Khi ở nhà, Hạ An luôn ôn khư khư di động, giống như cô gái biết yêu đợi tin nhắn từ bạn trai mình vậy.

Hạ Cầm càng lúc càng có khoảng cách với Hạ An.

Cô cũng đã hiểu vì sao mình bần thần suốt mấy hôm. Càng không thể tiếp xúc với Hạ An tự nhiên nữa, cũng như cả Lưu Phỉ và Tiểu Duy bị vạ lây.

Tiểu Duy và Lưu Phỉ cũng chẳng biết lí do Hạ Cầm cứ chui rúc như con rùa nhỏ cô đơn, dù cười đó, mà nụ cười lại gượng gạo vô cùng, nhìn vào đã biết giả tạo.

Cô ngồi dùng cơm trưa một mình, đôi mắt đờ đẫn xúc từng miếng cơm nhạt nhẽo.

Vừa lúc đó, Lưu Phỉ cùng Tiểu Duy chạy đến, trên mặt còn nét hoang mang.

“Tiểu Hạ!” Lưu Phỉ nói như hét lên.

Tiểu Duy thì mềm mỏng hơn, ngồi xuống cạnh cô nói: “Bọn tớ có hai điều muốn hỏi cậu. Cậu phải trả lời rõ ràng, không thì đừng trách bọn tớ!”

“Các cậu hỏi đi.” Hạ Cầm vừa nhai cơm vừa nói.

“Tại sao cậu lại viết vào đơn nguyện vọng thi vào trường Cao đẳng sư phạm Y?” Tiểu Duy nhanh nhảo hỏi. “Cậu biết rõ hai tụi tớ sẽ thi vào Đại học Trùng Lâm cơ mà?”

Thở hắt, Hạ Cầm nhàn nhạ trả lời nhưng đã học thuộc sẵn: “Tớ biết thực lực học tập mình ra sao, ngôi trường đó sẽ hợp với những người như tớ.”

Tiểu Duy không phục, cô tức giận lay lay vai Hạ Cầm: “Cậu nghĩ gì vậy? Sao lại xem thường mình như thế? Cậu có thể chăm chỉ học hơn mà? Có thể nhờ chị cậu dạy kèm...”

Chưa hết câu đã bị Hạ Cầm cắt phăng ý định đó: “Chị mình cũng bận tui bụi cho việc thi vào Đại học S.”

Hết cách, Tiểu Duy nói giọng càn thê lương: “Cậu không thể vì tụi tớ sao?”

“Vì tội cậu, ai sẽ vì tớ đây?” Giọng Hạ Cầm càng thảm thiết hơn: “Bốn năm làm bạn bè, hai cậu phải hiểu rõ hơn tớ chứ? Tớ là đứa chẳng có năng lực gì cả, học lực thấp, lên lớp đã là mai mẩn lắm rồi. Điểm để vào Cao đẳng sư phạm Y thấp hơn nhiều trường khác, tớ nghĩ mình chỉ vào được mỗi chỗ đó.”

Tiểu Duy gục đầu lên vai Hạ Cầm. Ôm lấy cô, không nói thêm gì cả.

Cô thở dài, vuốt lưng Tiểu Duy.

“Còn một điều nữa!” Lưu Phỉ mắt lửa hừng hực nhìn Hạ Cầm: “Cậu phải nói rõ tớ biết, Doãn Chí Đăng và chị cậu đang hẹn hò đúng không?”

Hạ Cầm không giạt mình, chỉ có thân thể đang run. Cô ồm ừ vờ như không biết, lắc đầu: “Tớ không biết.”

Lưu Phỉ nhăn mày, nói rõ ngọn ngành: “Sáng nay có vài người trong trường thấy chị cậu cùng Doãn Chí Đăng ngồi trên chuyến xe bus 4. Hai người tình tứ lắm, lúc chị cậu xuống xe, Doãn Chí Đăng còn chẳng muốn rời tay, cứ lưu lưu luyến luyến với chị cậu. Cậu làm em, không lẽ không biết?”

Hạ Cầm thở dài, giọng đầy bi thương, trả lời: “Chuyện tình cảm là chuyện riêng tư của Hạ An, tớ không nhất định phải biết, trừ khi chị ấy muốn kể.”

Cô biện minh cho lời nói dối của mình, một phần đó là chuyện riêng tư của Hạ An, một phần cô thật sự vẫn không chịu nổi sự thật này, nói trắng ra cô không chấp nhận được!

Tiểu Duy yên ỗn gục đầu trên vai của Hạ Cầm này giờ, bắt đầu thấy thân thể Hạ Cầm căng cứng, còn cảm nhận được cô đang run.

Lưu Phỉ xoa xoa cằm, cách đứng khá nam tính, suy nghĩ sao nói vậy: “Thật ra, chị cậu và Doãn Chí Đăng cũng khá đẹp đôi. Chị cậu vừa xuất sắc đứng hạng hai toàn khu vực cao trung, Doãn Chí Đăng lại hạng nhất toàn khu vực đại học, trai tài gái sắc! Mà tớ vẫn tò mò sao hai người họ lại biết nhau và yêu nhau nhỉ? Azzzz, muốn biết quá đi! Hâm mộ chết được!”

Tiểu Duy cảm nhận thân thể Hạ Cầm càng rung rẩy hơn đứng giữa trời tuyết mùa đông, bèn vực dậy, liếc Lưu Phỉ: “Phỉ Phỉ, đừng nói nữa!”

“Ồ? Tớ nói không phải hả?” Lưu Phỉ khoanh tay nhìn, không hiểu ý Tiểu Duy vẫn oai oái nói.

Tại Hạ Cầm càng nghe càng lúng túng, cô hít thở sâu lấy lại bình tĩnh. Cô mím môi, chỉ gật đầu nói thật lòng: “Hai người họ cũng... ừ, đẹp đôi.”

Lưu Phỉ nhìn Hạ Cầm với cười khoái chí như tìm được đồng minh chung lời nói vậy, còn Tiểu Duy nhìn cô với vẻ mặt khác lạ.

Để tránh cho việc bị hỏi và sợ mình có hành động khác lạ, cô bảo mình còn một môn chưa học, nên nói vài điều xong liền chuồng đi mất.

“Tiểu Duy, cậu có thấy Tiểu Hạ ngày càng lạ lùng không?” Lưu Phỉ chống nạnh, đứng nhìn Hạ Cầm khuất bóng.

Tiểu Duy chỉ lắc đầu, khuôn mặt đăm chiêu.

Hạ Cầm dạo về sau chỉ gặp được Hạ An vào mỗi buổi sáng, đôi khi cũng gặp mặt vài lần ở trường. Hạ An hỏi thăm cô vài câu đơn giản, càng làm cô mệt mỏi.

Cô như bị hút hết sức lực, chuyện việc học xưa giờ cô không quan tâm lắm, lúc nào cũng đủ điểm lên lớp, giờ lại nuốt một chữ cũng không vào. Lại là thi cuối cấp, thêm việc điểm thi đại học, làm cô càng suy sụp. Dù sao cao đẳng sư phạm Y điểm vào cũng không gọi là thấp được, so với vài điểm Đại học vẫn ít hơn vài phần.

Còn Hạ An? Chuyện này, chị ấy có thể dễ dàng vượt qua, hướng hồ chỉ còn nhân tài khoa Luật Doãn Chí Đăng bên cạnh.

Càng nghĩ Hạ Cầm càng thấy tương lai mình tăm tối.

Từ khi biết được mối quan hệ giữa Hạ An và Doãn Chí Đăng càng ngày càng tiến triển tốt đẹp, cô không sao vui vẻ nổi, đầu óc suy viển lung tung, muốn nổ tung ra.

Cho đến một hôm, suy nghĩ đau, buồn lẫn lộn đó càng nhân đôi.

Hôm đó, vừa hoàn tất thi xong các môn chính, chỉ còn hai môn phụ.

Tắm rửa và uống một cốc nước ấm, Hạ Cầm đang thấy thoải mái hơn, vừa muốn bước vào phòng ôn bài, thì cô nghe tiếng động bên ngoài cổng.

Cô nghe tiếng lách cách mở cửa, Hạ An bước vào nhà.

“Chị về rồi.” Hạ An để giày mình một bên, xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà.

“Bốp” tiếng chiếc cốc bằng thủy tinh trên tay Hạ Cầm rớt xuống đất, vỡ ra thành nhiều mảnh nhỏ, có mảnh còn bắn vào chân cô, rỉ máu.

Hạ An ngẩn đầu dậy nhìn, không ngờ thấy Hạ Cầm đang ngơ ngẩn ra, mặt cắt không còn giọt máu nào.

Vì đèn phòng vàng nhạt le lói, nên trừ những chỗ không phát sáng ra được thì toàn là màu đen ánh tí vàng le lói, nên Hạ An không nhìn thấy vết máu trên chân Hạ Cầm, chỉ nghe được một giây trước tiếng thủy tinh vỡ.

“Tiểu Hạ em làm rơi cốc hả?” Hạ An bỏ túi xách lên bàn, đi thẳng đến công tắc điện, mở đèn.

Một ánh sáng loé lên, làm Hạ Cầm nheo mắt, lúc này như người từ cõi mộng trở về thực tại, môi còn run run, từ dưới chân nhói lên từng hồi đau như ong chích.

Hạ Cầm nheo mắt, nhìn chằm chằm vào mái tóc của Hạ An. Chị ấy đã cắt ngắn đến vai! Không cần đèn trong nhà, chỉ cần đèn đường hắt vào thôi cũng đủ nhìn thấy mái tóc ngắn kiểu búp bê Nhật của Hạ An.

“Chị... sao lại cắt tóc?” Hạ Cầm kinh hoàng, đôi mắt đầy sợi tơ đỏ. Không vì thiếu ngủ mà vì mái tóc Hạ An nâng niu bấy lâu nay giờ lại ngắn đến xót thương.

Hạ An vuốt mái tóc ngắn ngắn của mình, cười hì hì híp mắt: “Em thấy hợp không?” Sợ em gái mình giận, liền giải thích: “Trời hè nực nội, chị cắt tóc cho mát...”

“Á!” Tiếng thét vọng lên, Hạ An chạy đến ngồi sụp bên chân Hạ Cầm, tay chân luống cuống: “Máu, máu chảy!”

Cô liền đi lấy khăn giấy trong túi xách mình, liền lau đi vết máu, cúi xuống nhìn thấy miệng vỡ thủy tinh xung quanh, mai mắn là cô mang dép trong nhà, còn Hạ Cầm thì không. Cô quở trách: “Sao em lại không mang dép trong nhà? Thật là...”

“Tại sao chị phải làm như vậy...” Hạ Cầm khuôn mặt sa sầm cắt ngang lời Hạ An. Cô không tin lời Hạ An nói, cái gì mà cắt cho mát?

Tóc Hạ An, chị ấy còn trân quý hơn điều gì. Mái tóc thướt tha, óng ả. Đó cũng là niềm hãnh diện của Hạ An, một sợi tóc rụng chị ấy còn xót lòng, huống chi bây giờ lại cắt phăng đi, còn lâu Hạ Cầm cô mới tin.

“Tại sao chị lại cắt tóc?” Hạ Cầm lặp lại một lần nữa, lần này giọng đầy danh thép, không khí xung quanh dường như xuống âm 0 độ.

Hạ An khịt mũi, cúi đầu vừa lau vết máu chảy chân Hạ Cầm vừa cười cười: “Chị và Chí Đăng... bắt đầu... quen nhau rồi.”

“Chị... cắt tóc vì như thế chúng ta dễ phân biệt hơn.” Sợ Hạ Cầm nổi giận, cô nói thêm: “Chị thấy đẹp mà, tóc ngắn nhìn chị trẻ ra vài tuổi luôn!”

Lòng Hạ Cầm dâng lên niềm thống khổ. Nước bọt nó cứ mắc nghẹn ngay cổ họng, không tài nào nuốt xuống nổi.

Cô nắm tay mình lại thành nắm đấm, cố gắng cho mình hít thở đều lại, chỉ buông ra được một câu: “Xem ra Doãn Chí Đăng rất quan trọng đối với chị.”

“Em mệt rồi. Em đi ngủ trước đây!”

Hạ An ngớ người, không hiểu vì sao Hạ Cầm lại giận dỗi, vài câu nói còn có sự mỉa mai trong đó.

21. Chương 20: Hồng Đậu

Một buổi sáng chủ nhật, Hạ Cầm cùng Tiểu Duy đến một tiệm CD ngay trung tâm thành phố. Lưu Phi vì mãi mê theo đuổi một anh nhà giàu, đẹp trai nên nay không đi cùng hai người.

Tiểu Duy sắp về quê ở thành phố C xa xôi một chuyến, anh trai của Tiểu Duy rất thích xem phim điện ảnh đánh đấm các loại, thế nên cô đến tiệm CD lớn này, mua tặng anh trai vài bộ giải trí.

Tiểu Duy phấn khởi đi vòng quanh gian hàng không nhớ đến anh trai nữa, cứ ngắm nghía những album của các ca sĩ nổi tiếng.

Hạ Cầm đứng nhìn Tiểu Duy một hồi cũng chán, cô đi vòng xem xem, sờ sờ.

Đứng trước quầy CD âm nhạc đủ hình hài bắt mắt, Hạ Cầm dừng lại trước CD audio những bản tình ca của Vương Phi.

Cô cầm lên ngắm nghía bìa album, rồi lật ra phía sau đọc danh sách bài hát. Bìa album là cây hồng đậu chơi vơi giữa trời xuân, phía xa là núi non hùng vĩ, một vùng trời yên bình mà đầy cô độc, rất ấn tượng. Mà đây cũng chỉ là album được người phát hành chọn lọc những bản tình ca hay nhất của Vương Phi, chứ không phải là album chính thức của Vương Phi.

Hạ Cầm không để tâm đến vấn đề này lắm, cô nhìn vào cây hồng đậu rực rỡ, cô độc đó thật đẹp làm sao.

Cô đang mãi mê tâm tư đặt vào chiếc CD cầm trên tay, từ phía sau lưng bỗng có tiếng con trai vang lên.

“Ồ, không phải chị dâu đây sao?” Trục Bình đang đi lòng vòng theo Dục Thanh, bỗng thấy khuôn mặt quen quen. Phải suy nghĩ một hồi mới nhớ được là ai.

Dục Thanh còn đang lựa album nhạc Rock đối diện, nghe Trục Bình nói liền nghiêng đầu nhìn, cũng phải thốt lên: “Đúng rồi! Chị dâu đây rồi.”

Hạ Cầm nghe câu đầu còn tưởng người con trai đó nói người khác, khi người bên cạnh nghiêng đầu nhìn cô, thì cô bắt đầu hoảng hốt. Chị dâu? Chị dâu gì ở đây? Cô còn chưa có bạn trai lấy đâu ra chồng mà bị xưng chị dâu?

Cô đưa đôi mắt hoảng sợ nhìn hai người con trai to cao, điển trai, lắp bắp trả lời: “Lầm... hai anh lầm người rồi.”

Dục Thanh và Trục Bình nhìn nhau, liền hiểu. Hai người quá hấp tấp chào hỏi mà quên giới thiệu cùng cô. Dù sao họ cũng đã gặp cô trên chuyến xe bus số 4 có một lần, mà quên mất cô không nhìn thấy họ.

“Á quên mất, giới thiệu, giới thiệu.” Dục Thanh gãi đầu, mắt hối lỗi nhìn Hạ Cầm: “Chào chị dâu, anh là Dục Thanh, bạn của Doãn Chí Đăng.”

Trục Bình dùng ngón tay chỉ vào mình, vui vẻ giới thiệu: “Còn anh tên Trục Bình.”

Hạ Cầm vỡ lẽ đã hiểu, đúng như cô nghĩ, họ nhìn nhầm cô giữa Hạ An mất rồi.

Cô đang chậm chạp suy nghĩ, thì hai người kia đã dồn dập hỏi han với cô.

Lỗ tay cô càng lúc càng lúng búng, khuôn mặt đã trắng bệch. Những lời hỏi han đó, không câu nào lọt vào lỗ tai cô.

Cho đến khi, Tiểu Duy ôm một chồng CD vừa tìm được bên trong đi ra, nhìn thấy Hạ Cầm đang bần thần, thêm hai người con trai bên cạnh nói gì đó với cô, cô chỉ biết cuối đầu nhìn chiếc CD trên tay, liền cảm giác có chuyện không ổn.

Đi đến, vỗ vai Hạ Cầm, Tiểu Duy ngược nhìn hai chàng trai điển trai, bảnh bao, cảm thấy họ không giống kiểu người treo hoa ghẹo nguyệt cho lắm, nhưng vẫn cảnh giác là tốt hơn.

Tiểu Duy mở miệng: “Hai anh là ai? Tìm bạn tôi làm gì?”

“A, không phải!” Trục Bình xua tay, giải thích: “Tụi anh chỉ chào hỏi thôi. Tụi anh là sinh viên năm ba Đại học S, cũng là bạn thân của người yêu bạn em.” Nói xong, mỉm cười chỉ tay về Hạ Cầm.

Hạ Cầm thót tim, cô từ mơ về hiện thực, chỉ nghe được câu “bạn thân của người yêu bạn em”, cô bây giờ chắc chắn họ đã làm, làm cực kỳ lớn.

Đến lượt Tiểu Duy kinh ngạc nhìn Hạ Cầm, đang muốn hỏi lại, Hạ Cầm không kịp cho cô mở lời, nói thẳng thừng một câu: “Hai anh nhận lầm người rồi.” Kéo cô ra khỏi chỗ đó, đến quầy tính tiền, bỏ lại hai người con trai đứng đó không hiểu mô tê gì.

“Tiểu Hạ, chuyện này là sao?” Tiểu Duy đi theo bước chân Hạ Cầm. Họ đã đi qua ba ngõ phố, Hạ Cầm vẫn không chịu nói gì.

“Tiểu Hạ! Cậu có xem tớ là bạn không?”

“Tiểu Hạ, dạo này cậu rất kỳ cục. Rõ ràng, hai chàng trai khi nãy không phải nhìn lầm, cũng không giống người nói dối...”

“Tiểu Hạ...”

“Tiểu...”

Hạ Cầm quay đầu lại nhìn Tiểu Duy, chỉ lắc đầu: “Thật sự, họ nhìn lầm người thôi.”

Tiểu Duy không phục, cô nghĩ còn có chuyện gì đó sau lời nói của Hạ Cầm, vì cô nhìn thấy ánh mắt u sầu nay càng u sầu một màu đen tối hơn nữa. Liền lên trước, chặn đường đi của Hạ Cầm, ánh mắt đầy bất mãn, trừng trừng.

Hạ Cầm thở dài, cô nghĩ giấu Lưu Phi thì dễ, chứ Tiểu Duy rất khó. Cái cô một sách này rất nhạy cảm. đành nói rõ vậy.

“Hai người khi nãy là bạn của Doãn Chí Đăng, họ nhìn lầm mình là Hạ An.”

À một tiếng, Tiểu Duy ngẫm nghĩ: “Hèn chi, khi họ nói học ở Đại học S tớ đã thấy lơ lửng chuyện gì rồi.”

“Ừ, chuyện chỉ có vậy thôi.” Hạ Cầm cũng hòa theo lời Tiểu Duy, mong cho mau qua chuyện.

Đi chưa được vài bước, Hạ Cầm lại bị chặn lại.

Tiểu Duy bỗng nắm chặt cánh tay Hạ Cầm, nghiêm nghị hỏi: “Cậu thích Doãn Chí Đăng đúng không?”

Giật mình, Hạ Cầm tay chân bắt đầu run, nói dối: “Không... không có!”

“Thật?” Tiểu Duy nhú mi.

“Thật, thật!” Hạ Cầm gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Cậu nghĩ sao vậy, anh ta là người yêu của chị mình mà.” Bối rối, Hạ Cầm nuốt nước bọt tìm cố chuồng: “Trời nắng lên rồi, tụi mình về thôi.”

“Tiểu Hạ...” Tiểu Duy nín bật lời tiếp theo muốn nói. Cô đợi dịp khác sẽ hỏi tiếp vậy.

Hai người chia tay nhau ngay đường vào nhà Hạ Cầm.

Tiểu Duy còn bắt một chuyến xe bus, qua hai trạm mới về đến chỗ ở.

Khi còn cách hơn một trăm mét đến cổng nhà, Hạ Cầm thấy bốn cô gái, ăn vận sành điệu, đang đứng trong góc cây cao lớn, ngó nghiêng như đợi ai đó.

Vì là khu dân cư, buổi trưa xung quanh im ắng nghỉ ngơi, giờ này lại có người đứng ngó nghiêng, Hạ Cầm có hơi cảnh giác, cũng đang là mùa hè những hạt mồ hôi đã đổ trên mặt.

Vừa thấy Hạ Cầm, một cô gái trong bốn cô gái đã bước ra, khoanh tay đi lòng vòng ngắm nhìn Hạ Cầm với khuôn mặt khinh khỉnh, cười như không cười.

Hạ Cầm cũng nhìn lại cô gái, khuôn mặt thanh tú, da trắng như sữa, dáng cao ráo, lại ăn vận hợp thời, nhìn thật sự rất đẹp. Nhưng mở miệng, lại làm cô mất hết cảm tình.

“Cố Hạ An, học sinh năm cuối trường nữ sinh Đồng Hoa, cũng đẹp đấy chứ, nhưng nhân cách tệ quá! Cứ mặt dày bám lấy Doãn Chí Đằng như sam không buông. Đừng tưởng Doãn Chí Đằng yêu thích một chút là vênh váo, tội này chương mắt lắm rồi.”

“Cô nói gì vậy?” Hạ Cầm thở hắt, đưa đôi mắt u ám nhìn cô gái đang bình phẩm mình.

“Ờ, chuyện cô theo đuổi Doãn Chí Đằng tội con gái ở Đại học S đều biết cả. Cả chuyện đứng trước cổng trường đợi Doãn Chí Đằng nữa chứ.” Bỗng dùng tay, vỗ vỗ má Hạ Cầm khuyên nhủ, mà mùi đây thuốc súng: “Còn nhỏ, lo học đi chứ! Tại sao lại giành Doãn Chí Đằng với tội này. Cũng biết bao nhiêu, hiểu bao nhiêu về Doãn Chí Đằng? Đây chỉ muốn đến cảnh cáo thôi, đừng để đây hành động.”

Bây giờ ba cô gái đứng ở dưới tán cây cũng bước ra, nhìn cô với nụ cười khinh khỉnh. Hạ Cầm hất tay cô gái đang vỗ má mình, giọng cực kỳ bức bối: “Cô đang nói nhảm nói cuội gì vậy? Thiển cận!!”

Nói xong, cô đi thẳng một lèo, không để ý đến bốn cô gái đó nữa. Vừa đi được vài bước đã bị kéo lại.

Cô không biết Hạ An yêu Doãn Chí Đằng kiểu gì, sao họ tìm cô tính chuyện thế này. Đang thở dài, vừa xoay lại đã bị ăn một bạt tay đau điếng, năm ngón tay còn in trên mặt. Hạ Cầm cau mày, đau đốn, dùng bàn tay xoa mặt, nghiến răng ken két: “Đừng ý đồ ăn hiếp yếu nhé! Yêu ai, quen ai quyền gì mấy cô quản? Mấy cô xem lại mình xem, vì sao Doãn Chí Đằng không nhìn đến mình? Tại sao không dùng cách để anh ta yêu mình, mà cứ tìm để tôi tính sổ? Bộ tính sổ cùng tôi là anh ta sẽ suy nghĩ lại yêu các cô à?”

Hạ Cầm không giữ lễ phép nữa, dùng ánh mắt khinh người nhìn hết bốn cô gái, nói một hơi dài cho thoải mái lòng. Thấy bốn người trước mặt mặt trắng chuyển sang xanh, lòng cực kỳ thoải mái.

Mặc kệ! Dù sao cũng phải nói hết ầm ứ trong lòng, cứ thế từng lời nói tuông trào như suối: “Các cô cũng mặt dày đến đây tìm tôi còn bảo tôi mặt dày theo đuổi Doãn Chí Đằng? Hừ! Các cô là lũ ngu ngốc! Trước khi tìm ai đó hỏi tội, phải điều tra họ cho kỹ chứ? Các cô tìm lầm người...”

Chưa nói được câu cuối, Hạ Cầm đã bị ăn thêm một bạt tay, máu khoé miệng cũng chảy.

Khuôn mặt thanh tú kia đang tức giận đến méo xệch, giọng nói như hét: “Mày đừng ý nhỏ tuổi mà tao không đánh nhé!”

“Ba đứa bây đứng tòng ngòng đó làm gì? Đánh nó cho tao!” Cô gái đó hét lên.

“Nhưng...” một trong ba cô gái còn lại ngập ngừng lên tiếng: “Chị bảo chỉ cần đến hù dọa nó không cần đánh cơ mà...”

“Mày sợ?” Liếc cô gái đang rụt rè, giọng đánh lại: “Đánh nó, còn lại tao lo! Mày quên mất ba tao là thị trưởng thành phố S này à?”

Ba cô gái sợ hãi cái uy quyền đó, liền nhào vào đánh tới tấp Hạ Cầm. Vừa vào, ba người cũng hăng máu đánh, dù sao cả ba cũng thâm mến Doãn Chí Đằng, mà kẻ cướp được Doãn Chí Đằng đang bị họ hành hạ, ít ra cũng thoải mái.

Hạ Cầm chống đỡ, lao thẳng vào cô gái cầm đầu, cào cấu tay cô ta chảy cả máu, làm cô ta hét toáng cả lên. Hạ Cầm cứ nhắm thẳng vào cô ta mà ra tay, không ngờ chưa được bao lâu đã bị một người giật tóc ra sau, té ngã nhào.

“Khốn kiếp! Dám cào tao?” Cô gái vừa hét vừa đá túi bụi vào bụng Hạ Cầm.

“Á!” Hạ Cầm đau đốn rên lên.

Vì một không đánh lại bốn, Hạ Cầm chỉ đành vo tròn người lại ôm đầu chịu trận. Chỉ cảm giác rằng xương khớp sắp tan rã ra hết rồi!

Chưa đầy một phút sau, tiếng hét quen thuộc vang lên, làm Hạ Cầm buông tay ngược nhìn, không ngờ bị ăn một đạp vào mặt, mũi liền chảy máu cam.

“Các người làm gì vậy? Tại sao lại đánh người ta?” Tiểu Duy hốt hoảng, chạy lại can ngăn ra. “Tôi sẽ báo cảnh sát, đợi đó!”

Cô gái cầm đầu vẫn cười giọng cười khinh khỉnh, nhưng đã dừng tay: “Tao thách mày làm gì được tao!”

“Cô...” Tiểu Duy chưa nói hết đã bị đạp một đạp té nhào xuống, rơi cả mắt kính xuống đất. Sau đó là nghe một tiếng “rắc” chiếc kính gãy từng mảnh nhỏ.

“Đánh cả hai đứa đó luôn!” Cô gái nhìn xung quanh mới dám hét lên. Khu dân cư yên tĩnh, không bóng người qua lại. Lại đánh ở góc khuất ít ai nhìn thấy, nên cực kỳ vui vẻ trong lòng.

Hạ Cầm choàng tay qua ôm Tiểu Duy vào lòng che chở, chịu đựng hết những bàn chân đạp vào người. Tiểu Duy quá sợ hãi, liền chỉ núp trong lòng Hạ Cầm khóc nức nở.

Những lời mắng nhiếc của cô gái đó, Hạ Cầm không nghe được nổi một chữ, chỉ còn tiếng “binh, bộp”, nhắm mắt, mím môi chịu đựng từng cơn đau vả xuống người mình.

Không biết được bao lâu, khi Hạ Cầm muốn bất tỉnh, tay chân đã rụng rời, muốn không ôm nổi Tiểu Duy nữa, lại nghe có tiếng vang vọng.

Giọng quen thuộc, quen đến độ Hạ Cầm nghe đến thấy run rẩy cả người.

“Cút! Cút ra!”

22. Chương 21: Lời Xin Lỗi

Hôm nay, xem như Doãn Chí Đăng và Hạ An đã có cuộc hẹn hò chính thức như bao cặp đôi khác, sau một thời gian bận túi bụi với việc thi cuối kỳ.

Hai người chỉ đi lòng vòng xung quanh công viên, nhà sách và cùng nhau ăn một bữa trưa tại KFC, sau đó về nhà. Lần đầu tiên họ hẹn hò, cả hai chẳng biết đi đâu, nên cứ đi lòng vòng các nơi các cặp đôi thường hay đến.

Đến trưa, cả hai đi bộ về nhà Hạ An.

Vì Doãn Chí Đăng muốn thấy Hạ An về đến tận cửa nhà lúc ấy anh mới yên tâm được. Ồ, tâm lý người đang yêu là vậy.

Queo vào một khúc đường dành cho nhà dân có thu nhập khá, đi được hơn hai mươi bước, anh nhìn thấy bên góc khuất lấp ló hai bóng dáng con gái dùng chân đạp gì đó, có điềm không lành anh liền bước nhanh đến xem thử.

Hạ An cũng nhìn thấy, bèn chạy theo đôi chân dài của theo Doãn Chí Đăng muốn hực cả hơi.

Không ngờ là đánh nhau, còn bốn đánh hai. Hai cô gái chỉ ôm lấy nhau chịu trận, còn một trong bốn người anh lại nhìn thấy một người khá quen.

Là Quan Tiểu My, sinh viên khoa Mỹ thuật dưới anh một năm học. Anh nhớ rõ cô này, vì cô ta thường xuyên đến tìm anh, lúc thì hỏi bài dù không cùng khoa, lúc thì tặng đồ ăn thức uống mà anh toàn cho bạn bè không thèm động tới. Mặc dù anh đã tỏ ra vẻ không thích thú gì với cô ta, nhưng cô gái này luôn xem như không thấy và cứ tìm anh mãi.

Hạ An nheo mắt, không vì nắng, mà chỉ muốn nhìn kỹ vào trong đó, cô gái đang ôm một cô gái khác chịu trận rất quen thuộc. Bộ quần áo lại càng quen hơn, vì sáng nay cô đã gặp Hạ Cầm mặc khi đi ra khỏi nhà.

“Hạ... Cầm?” Hạ An chấn động, trái tim cô như muốn rớt xuống vực sâu, chạy ồa tới nhưng bóng dáng Doãn Chí Đằng đã nhanh hơn, đẩy bốn cô gái tản ra xung quanh: “Cút! Cút đi!”

“Quan, Tiểu, My! Cô tại sao lại đánh người?” Doãn Chí Đằng bất mãn với việc bạo lực, nheo mắt nhìn kẻ đang đứng khoanh tay cười khoái trá. Anh lấy thân thể che đi hai cô gái đang vật vờ dưới đất.

“Doãn Chí Đằng... anh sao đến đây?” Quan Tiểu My kinh hãi, chân lùi ra sau mấy bước. Chưa kịp hiểu chuyện gì, đã thấy một Cố Hạ An tóc ngắn chạy đến ôm lấy Cố Hạ An tóc dài đang bị cô đánh nãy giờ.

“Hạ Cầm! Hạ Cầm!” Mắt Hạ An đã ướt đẫm, cô dùng hai tay nâng mặt Hạ Cầm lên, càng khóc to hơn: “Sao em lại như thế này? Trời ơi!” Máu miệng, máu mũi, má đã sưng lên còn in năm ngón tay, quần áo dính đầy bụi bặm. Cô cầm hận, ngược lên nhìn Quan Tiểu My, cắn phẫn quát: “Em tôi đã làm gì cô? Tại sao lại đánh em tôi!!!”

Cả đám, trừ Tiểu Duy vẫn ôm Hạ Cầm dù đang ngất xỉu thì còn lại điều đồng thanh lên tiếng: “Em?”

Hạ Cầm không còn hơi sức nữa, chỉ lay lay tay Hạ An: “Chị dìu Tiểu Duy... vào nhà đi, bạn ấy ngất xỉu rồi...”

Cô ngược lên nhìn Quan Tiểu My thở hồng hộc, cười mỉa mai: “Đánh đã rồi chứ? Như vậy... kết... kết thúc được chưa?” Hình như có người đứng kế bên, cô quay đầu nhìn, trong lòng chấn động, đôi mắt nhìn chằm chằm, cả không dám thở mạnh.

Doãn Chí Đằng bây giờ cũng nhìn Hạ Cầm, lòng anh cũng chấn động. Cô gái với đôi mắt u sầu, khuôn mặt tái nhợt đầy vết thương. Máu ở mũi và khoe miệng, còn một bên má đã sưng, cũng không làm hình ảnh cô gái khuôn mặt điềm tĩnh mà anh đã động lòng trên chuyến xe bus số 4 mờ đi, còn lại rõ mồn một hơn nữa.

Anh cũng muốn ngất xỉu đi một lần.

Rốt cuộc ai là Hạ An? Đầu anh búa vảy với vạn câu hỏi.

Lời suy nghĩ của anh đã được người khác mở miệng hỏi, là Quan Tiểu My. “Rốt cuộc ai là Cố Hạ An?”

“Là tôi!” Hạ An đưa đôi mắt đầy thù địch nhìn Quan Tiểu My làm cô ta chột dạ.

“Vậy... cô gái này là...” Quan Tiểu My thấy chuyện chẳng lành sắp đến: “Em sinh đôi của cô?”

Hạ An muốn nói đã bị Hạ Cầm lay lay tay tiếp, lắc đầu, khuôn mặt đầy vẻ mệt mỏi: “Em đau quá...”

“Được được! Chị sẽ gọi xe cứu thương đến liền ngay bây giờ!” Hạ An nói xong rút điện thoại ra, còn không khỏi liếc nhìn đám người Quan Tiểu My, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cô tại sao lại đánh em tôi? Còn bốn đánh hai, không cảm thấy nhục nhã sao?”

“Tôi.. tôi tưởng em gái cô là cô, nên mới đánh, nếu, nếu biết không phải là Hạ An cô, còn lâu tôi mới ra tay.” Quan Tiểu My tỏ ra sợ sệt, còn biện minh: “Ai bảo cô ta còn nhận mình là Hạ An, thách thức tôi nữa chứ! Hừ, em gái cô cũng không có vừa, cào hai tay tôi nát bươm đây này!”

Hạ An lúc này hừng hực khí thế, liền bị tạt một gáo nước lạnh, tim cô lạnh đến độ như bị đông đá. Lại là Hạ Cầm chịu trận cho cô, lại là Hạ Cầm thay cô nằm sấp ở đất để cho người ta giẫm đạp. Tại sao? Tại sao em cứ mãi thay chị bị đánh dù em chẳng phải người trong cuộc thế này.

Em tôi đã làm gì sai cơ chứ?

Hít thở trấn tĩnh, Hạ An gọi một cuộc gọi cấp cứu xong liền đặt Hạ Cầm vào lòng Doãn Chí Đằng còn đang thất kinh, đứng dậy, nắm cổ áo Quan Tiểu My, dù thua cô ta nửa cái đầu, lắc lắc. Mặc dù nước mắt không ngừng rơi, tuy nhiên giọng nói vẫn hùng hồn làm Quan Tiểu My xanh mặt: “Em tôi thách thức gì cô? Tại sao cô không tìm hiểu rõ ai là tôi, ai là Hạ Cầm cơ chứ? Mà tôi đã đắc tội gì với cô, hả?”

Quan Tiểu My hét toán lên: “Á! Buông ra!” Dùng lực tay đẩy mạnh Hạ An muốn té nhào xuống đất, còn chỉ ngón tay vào cô, ánh mắt đầy nét căm hận: “Ai bảo cô quyền rũ Doãn Chí Đằng? Tôi đã theo đuổi anh ấy từ khi vừa vào đại học vẫn không làm anh ấy động lòng, còn cô lại có được anh ấy, không công bằng! Thật không công bằng!”

Nói xong, Quan Tiểu My bỏ chạy đi mất, ba người còn lại thấy vậy cũng chuồng lệ. Để lại bốn người, hai người thất thần, một người ngất xỉu, một người nhắm nghiền mắt không biết trời trăng gì nữa.

Doãn Chí Đằng siết chặt hai bàn tay đang ôm cô gái thở thoi thóp trong lòng, tim anh đau thắt lên từng cơn.

Tại sao vậy, tại sao trên đời này lại có hai Hạ An?

Ai là người anh đang tìm kiếm? Ai là người anh đang động lòng?

Một Hạ An đầy trong sáng, xinh đẹp thanh khiết như đoá hoa hướng dương vào nắng mai.

Một Hạ Cầm đôi mắt đầy u sầu, đen sâu thẳm không thấy đáy đang được anh ôm vào lòng.

Tại sao, anh ôm Hạ Cầm lại cảm nhận được sự quen thuộc như thế này. Mùi cam thảo đang sống sộc vào mũi anh, làm anh như nhớ lại hình ảnh nụ cười bên lên lộ hai chiếc đồng điều lúc ẩn lúc hiện, không quá toả sáng lại cứ hiện hữu mãi trong tâm trí anh.

Khi đã bình tĩnh, Doãn Chí Đằng hít thở nặng nề, chỉ phát ra được một câu: “Anh xin lỗi.”

Chẳng biết là xin lỗi Hạ An hay là Hạ Cầm...

Cũng may là đã thi hết các môn học, nên Hạ Cầm rất ngoan ngoãn nằm viện trong ba ngày.

Chỉ là những vết thương ngoài da, nặng nhất là phần eo cô có vết bầm lớn, đi lại khó khăn một chút.

Hạ An luôn túc trực bên cô, cả ngày lẫn đêm. Dường như chị ấy đang dùng ánh mắt đầy tội lỗi nhìn cô.

Cố biết chứ, nhưng vẫn im lặng.

Ngày đầu, Tiểu Duy là Lưu Phi đến thăm.

Tiểu Duy khóc đến long trời lở đất, miệng thì xin lỗi không ngừng dù Tiểu Duy thật sự không có lỗi.

Hôm đi cùng Tiểu Duy, Hạ Cầm mặc váy không có túi, nên đã gửi chìa khoá nhà cùng chiếc CD Vương Phi đã mua cho Tiểu Duy giữ, đến lúc về thì quên mất. Tiểu Duy ngồi trên xe bus lấy số CD ra kiểm tra lại, không ngờ thấy chiếc CD cùng chìa khoá nhà của Hạ Cầm trong túi xách, lại thấy vừa đi chưa xa nên xuống xe và đi ngược lại về hướng đường nhà Hạ Cầm đưa đồ cho cô.

Rồi chuyện sau đó, Hạ Cầm đã biết.

Ngày thứ hai, Doãn Chí Đằng đến thăm.

Hạ Cầm vờ như không biết anh, gạt gù đầu khi Hạ An giới thiệu về anh với cô. Ậm ờ gạt đầu chào hỏi, tỏ ra như là người gặp anh lần đầu tiên.

Lúc Hạ An ra ngoài lấy nước, Doãn Chí Đằng cứ nhìn chăm chăm vào cô, làm cô chột dạ nhưng rồi lại tự an ủi bản thân mình, anh sẽ không biết cô đâu vì khuôn mặt cô đang biến dạng, sưng phù một bên to, mặt mũi lại ửng đỏ trong rất khó coi. Cô xoay lưng về phía anh, nhắm mắt vờ mệt mỏi quá nên ngủ.

Đến khi Hạ An quay trở lại, sự ngọt ngào mới chấm dứt.

Đêm ấy, Hạ An ôm chặt Hạ Cầm khóc nức nở. Bao nhiêu tội lỗi liền đổ lên đầu mình, trách cứ bản thân đã để Hạ Cầm chịu oan ức, đáng lẽ ra, người nằm trên giường bệnh này là cô chứ không phải em gái mình.

Hạ Cầm ngược nhìn trần nhà, đôi mắt không hồn, khuôn mặt chỉ toàn ánh bi thương. Vẫn ôm chặt Hạ An, cô cảm nhận chị mình đang run rẩy.

Ngày thứ ba, Hạ Cầm phải đi khám tổng quát một lần nữa mới được xuất viện.

Chỉ là những vết thương không đáng kể, bên má Hạ Cầm đã giảm sưng, mặt mũi vẫn trắng bệch thiếu sức sống, tay chân khẳng khiu thêm vài vết tích của cuộc vật lộn mấy ngày trước.

Tối đến, Doãn Chí Đằng “lại” đến thăm.

Hạ Cầm đang ngồi trên ghế bàn ăn, cố nuốt hết một tô cháo rồi lại gạt đầu chào Doãn Chí Đằng xem như có lệ, xong ào chạy về phòng, trốn biệt luôn trong đó.

Doãn Chí Đăng không nói gì, đôi mắt vẫn nhìn vào cánh cửa đã đóng lại.

Hạ An vừa dọn tô cháo của Hạ Cẩm xuống bồn rửa chén, liền nhìn Doãn Chí Đăng ngượng ngùng cười: “Anh đừng giận Tiểu Hạ. Tính tình Tiểu Hạ trầm lặng ít tiếp xúc với người lạ lắm!”

Doãn Chí Đăng gật đầu, “Anh không giận.”

Đúng vậy, anh không giận, vì tính tình Hạ Cẩm, anh cũng rõ được một phần. Về ngoài trầm lặng đó anh đã chiêm ngưỡng hết bao nhiêu lần, lúc nào cũng làm anh phải động lòng, muốn ôm vào người, xé toạt về mặt đó để che chở yêu thương.

Bốn ngày! Bốn ngày để anh đủ thời gian suy đoán xem người anh gặp trên xe bus là ai. Giờ thì chắc chắn rằng đó là Hạ Cẩm.

Vì Hạ An không đem theo tai phone... vì Hạ An không nhìn anh với ánh mắt vừa rụt rè, vừa đầy áp yêu thương đó. Hạ An nói rất nhiều, là cô gái hoạt bát đáng yêu chứ không phải cô gái trầm lặng, dùng đôi mắt để nói chuyện cùng anh.

Mặc dù khuôn mặt Hạ Cẩm nhìn anh đã có phần lạnh lùng hơn, nhưng đôi mắt cô, đầy đau thương, đầy lời muốn nói chẳng thốt được thành lời.

Thấy Doãn Chí Đăng đang trầm ngâm, Hạ An ngồi cạnh anh, mím môi mấy bận mới dám khê nói: “Em xin lỗi vì đã giấu anh việc em còn có một em gái sinh đôi. Vì... chúng ta vừa bắt đầu quen, em chưa nghĩ đến lúc giới thiệu với anh về gia đình mình quá sớm. Làm anh giận mình rồi...”

Doãn Chí Đăng lắc đầu, hiện tại khi biết được anh đã nhầm lẫn người mình thích, tâm trạng trở nên náo nê. Nhất là khi, người mình để ý đến lại tỏ ra xa lạ không một chút quen biết gì.

Anh đang rất khó chịu, nhất là ở tim mình.

Anh cảm thấy mình là một thằng tồi kinh khủng. Đã quá hấp tấp, đã làm ra một việc đầy ân hận, dù chữa lỗi cũng chưa chắc đã tốt đẹp.

Hạ An lo lắng, khi Doãn Chí Đăng vẫn không trả lời gì. Cô nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt đầy nét buồn: “Chí Đăng...”

Doãn Chí Đăng nhìn Hạ An, anh nhìn vào đôi mắt Hạ An sao một hồi mơ hồ suy nghĩ.

Tại sao anh lại biết muộn màng thế này! Dù là chị em sinh đôi, vẫn có nét khác biệt, đôi mắt Hạ An trong sáng bao nhiêu, Hạ Cẩm u tối bấy nhiêu. Nét ngây thơ của Hạ An đầy thuần khiết, Hạ Cẩm lại đầy phong tình.

Tại sao anh quên mất một chi tiết rằng bên mắt trái của Hạ Cẩm còn một nốt ruồi nâu nhạt còn Hạ An lại không. Vì hôm trên xe bus, anh đã nhìn Hạ Cẩm rất lâu, rất kỹ. Nhìn như trong mắt anh chỉ còn có mỗi hình bóng Hạ Cẩm, xung quanh là không khí chẳng đáng nhìn đến.

“Chí Đăng...” Giọng Hạ An rất thanh, trong veo, lại thêm vào đó sự ôn nhu, càng nghe lại càng muốn say.

Hạ An hai má đã đỏ bừng, nhìn Doãn Chí Đăng bằng đôi mắt long lanh khó cưỡng được. Cô theo trái tim thúc đẩy, khuôn mặt từng chút một, càng gần, càng nhích gần đến khuôn mặt Doãn Chí Đăng.

Doãn Chí Đăng tâm tư không đặt nơi Hạ An, anh như đang vào một cõi mơ hồ, tay chân chẳng nhút nhích, cứ như một bức tượng.

Cho đến khi, một tiếng “rầm” mạnh mẽ vang lên, đập tan không khí đầy ám muội.

Hai người giật cả mình.

23. Chương 22: Ôn Thần Phòng Y Tế

Hạ Cầm dựa lưng vào cánh cửa phòng, trượt dài, ngồi phịch xuống đất.

Trái tim cô đập mạnh liên hồi, theo đó là nỗi đau đớn đang mỗi lúc trào dâng.

Sau một hồi ngồi trong phòng suy nghĩ đặng đo, Hạ Cầm muốn uống nước, cô ăn cháo Hạ An lỡ để quá nhiều đường, miệng ngọt rất khó chịu.

Hạ Cầm cô chỉ muốn ra rót một cốc nước lọc uống. Không ngờ, gặp được cảnh gai mắt. Doãn Chí Đằng nhìn Hạ An đang nghiêng đầu, mặt đối mặt. Hạ An dần xích khuôn mặt lại gần anh hơn, cứ thế đến khi chẳng thể gần hơn được nữa, họ trao nhau nụ hôn...

Hành động chưa đầy được năm giây Hạ Cầm lại nhớ một đời. Cô đóng sầm cửa lại, không màng đến tiếng phát ra lớn, làm hai người ngồi ngoài phòng khách phải giật cả mình.

Họ đang là người yêu của nhau, hôn nhau cũng là chuyện sớm muộn, tại sao cô lại là người chịu đau đớn.

Tại sao cô càng lúc càng muốn tự chủ bản thân nữa, muốn lao ra ngăn cách họ, muốn Doãn Chí Đằng nhìn mỗi một mình cô, muốn Hạ An đừng yêu anh ấy nữa, hãy trao anh ấy cho cô! Tại sao cô càng ích kỷ như thế này...

Hai bàn tay run rẩy cứ ôm chặt mặt mình, Hạ Cầm hít thở không khí thật nặng nề, như đang trong một chiếc thùng kín không một khe thở.

Lòng ngực cô khó chịu quá! Như ai đó bóp nghẹn tim cô vậy...

Nhưng đây không phải là điều cô muốn sao? Không phải muốn tận hưởng hết niềm đau đang trĩu dậy, rồi sau đây sẽ dần chai lì đi, vì quá đau rồi, đau cách mấy cũng chẳng thấm thía gì nữa. Rồi sẽ dần quên hình bóng Doãn Chí Đằng trong đầu, trong trí nhớ, trong cả những giấc mơ...

Cơ mà, đó là điều sau này. Còn bây giờ, Hạ Cầm cảm nhận rằng trong thân thể mình có tiếng vỡ nứt, đau, đau thấu tâm can.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô biết yêu một ai đó, những cảm xúc mạnh mẽ này, cô chịu đựng không nổi nữa...

Hạ Cầm ôm đầu gối mình, úp mặt vào giữa.

Dưới sàn nhà, từng giọt nước rơi xuống, vỡ nát.

Hôm sau, Hạ Cầm rời nhà rất sớm.

Khi Hạ An còn đang lơ mơ thức dậy vệ sinh cá nhân, cô đã bước chân ra khỏi nhà, đi thẳng ra trạm xe bus.

Hạ Cầm lười biếng đạp xe đạp, cô bắt chuyến xe bus 26, sớm hơn chuyến xe bus số 4 mười lăm phút.

Vừa bước lên đã kín chỗ ngồi, cô cũng không lấy làm lạ, đây là chuyến xe bus dành cho nhân viên công sở bắt đầu làm việc vào 7 giờ.

Cô đứng dựa vào ô cửa sổ gần lối lên xuống. Đôi mắt mơ màng nhìn ra phía ngoài đường, đầu óc thì trống rỗng.

Những người công sở áo sơ mi, áo vest lịch thiệp, thẳng thớm từng mọi góc nhìn. Trên người là nước hoa ngào ngạt, đầy mùi vị trưởng thành.

Chỉ có Hạ Cầm là học sinh trong bộ đồng phục trường nữ sinh Đồng Hoa, nên có nhiều ánh mắt đổ dồn vào cô, trong đó có ánh mắt hẹp dài phía đó cách cô ba hàng ghế cũng đang nhìn cô.

Hạ Cầm chẳng tâm tư đâu mà tỏ ra ngại ngùng, hay sợ hãi. Cô chỉ đeo tai nghe, bật nhạc và thưởng thức thế giới của riêng mình.

Từng trạm dừng, nhốn nháo ồn ào. Tấp nập người lên xuống. Càng lúc chuyến xe càng đầy ắp người đứng kẻ ngồi, Hạ Cầm bị ép sát vào cửa, chẳng cử động được gì.

Cô ngược nhìn tấm lưng rộng trong áo chiếc áo khoác màu đen của người trước mắt mình. Từ người anh ta, toả ra khí chất phóng khoáng.

Người này rất cao, hơn cô cả một cái đầu. Mái tóc màu nâu đen, tóc người này cũng hơi dài, phía sau gáy tóc được buộc lại một nhúm nhỏ đưa ra, nhìn trong rất buồn cười.

Mà khoan! Dáng lưng nhìn thấy quen, mà trong phút chốc sức nhớ lại chẳng nhớ rõ là ai.

Sự hiếu kỳ của Hạ Cầm được giải toả khi trạm dừng tiếp theo gần mười người lên xe, xe càng lúc càng chật, người phía trước xoay người lại hai tay chống vào cửa sổ, giống như một vệ sĩ đang bảo vệ cho Hạ Cầm. Hai người cách nhau chưa được 15cm.

Hạ Cầm ngẩng mặt lên nhìn người ta, cùng lúc người ta cúi đầu xuống nhìn mình, nở nụ cười gian không thể gian hơn.

“Thầy...thầy...” Hạ Cầm kinh hãi. Đây không phải thầy y tế trường cô sao?

“Hi!” Doãn Thiệu Thư mở miệng chào.

Hạ Cầm nuốt nước bọt ừng ực, đôi mắt mở to kinh ngạc, vì thầy ấy đứng tư thế như sắp ngã người về phía cô, hai tay chống hai bên không cho cô có đường lui. Cơ mà, nhìn giống hành động tỏ tình trong phim học đường hay xem.

Doãn Thiệu Thư quay đầu qua bên trái rồi quay qua bên phải, trên xe đông người, chật chội, mỗi lần tài xế thắng xe trong xe liền nghiêng ngã về sau, anh lại sợ cô gái nhỏ nhắn này sẽ bị núi người ép khô mất, nên đành bước đến làm bức tường ngăn cho cô.

Hạ Cầm cũng cảm nhận được như lời suy nghĩ của thầy y tế, nhất là những khi phải ngã tới ngã lui lại có người che chở cho mình. Cô xúc động sau một hồi lách ngã tới ngã lui, cúi gầm mặt, khẽ nói: “Cám, cám ơn thầy.”

“Giúp đỡ học sinh là điều thầy nên làm.” Doãn Thiệu Thư nhún vai, cười cười.

“...”

Anh nhìn xuống Hạ Cầm, lướt qua bên má cô, thấy sưng dù không rõ lắm. Rồi nhìn đến tay chân khẳng khiu, còn nhìn thấy vài vết tích mờ nhạt, anh thở dài: “Dường như, lúc nào tôi nhìn thấy em cũng đều là lúc em vết tích đầy mình nhỉ?”

Hạ Cầm ngược mặt lên, đối diện cô là ánh mắt nâu sáng ngời, cô liên tưởng đến Doãn Chí Đằng. Mà thật là... tại sao lại nhìn thầy y tế và Doãn Chí Đằng có nét hao hao giống nhau như thế. Nhất là đôi mắt, môi và mũi thẳng.

Chắc chỉ là cô nhớ người ta quá nên đâm sáng chẳng? Cô nhìn kỹ lại, thầy ấy có đôi mắt hơi hẹp, dù ánh mắt có sáng nhưng lại mang theo nét thẳng trầm trong đó. Nụ cười cũng gian manh, đường nét khuôn mặt lại góc cạnh hơn Doãn Chí Đằng, tạo ra nét đẹp dễ làm người ta hút vào đó khó thoát ra, nếu không nói trắng ra là nét đẹp trung tính, không quá nữ tính mà cũng không quá nam tính. Mày thanh, mắt lạnh như kiếm, miệng mỉm cười như chẳng cười, sống mũi thẳng, hợp với khuôn mặt không thể tả. Thầy ấy mà không làm diễn viên, người mẫu thật uổng phí. Dáng người dong dỏng cao, mảnh khảnh nhưng lại trông không ốm yếu.

Dáng người điển hình cho mẫu nam ao ước hiện nay.

Bây giờ cô đã hiểu vì sao phòng y tế ở trường lúc nào cũng là nơi nhiều nữ sinh đến nhất. Cô cũng công nhận, nếu ở một chỗ lâu với thầy, khó mà không bị cuốn hút trái tim đi mất!

Thấy cô gái nhỏ này cứ nhìn mình không chớp mắt, Doãn Thiệu Thư liền muốn trêu ghẹo. Lập tức, anh dùng tay xoa nhẹ cằm cô, nhếch miệng cười đầy gian tà: “Em có nghe tôi nói không?”

Hạ Cầm chớp mắt. Đôi mắt đen thăm thẳm, mặt chẳng biểu lộ gì thích thú, ngượng ngùng như bao cô gái khác cho cam. Chỉ hỏi lại: “Thầy nói gì?”

Doãn Thiệu Thư có tính giật mình, bởi cô gái này thay đổi nét mặt nhanh như gió. Ánh mắt đầy nét đa tình thể mà khó lòng hiểu được, vừa mới u mê như người cõi mộng lại đổi thành điềm tĩnh khó gần. Anh buông tay, phì cười: “Em không thi một khoá diễn xuất thật ư?”

“Ồ.” Hạ Cầm ồm ồm đáp lại.

Cùng lúc chuyển xe thắng phanh gấp, Doãn Thiệu Thư mất thăng bằng ngay phút chốc, liền ập vào người Hạ Cầm.

Mùi nước hoa đặc tiền thoang thoảng dịu nhẹ làm tinh thần Hạ Cầm thấy thoải mái, cô cứ nghĩ đàn ông như thầy phải chọn mấy mẫu nước hoa nam tính, mạnh mẽ chứ nhỉ? Mà mùi hương này, không tệ tí nào, làm cô muốn biết tên liền, ngay và lập tức.

Hạ Cầm chẳng còn quan tâm bây giờ tư thế hai người quá thân mật, vì cái thót tim thắng gấp của tài xế cô muốn té ngã. Doãn Thiệu Thư nhanh trí luồn một tay ngay eo đẩy cô vào lòng mình, ôm chặt lại sợ cô té. Một tay đã nắm chặt tay cầm để giữ thăng bằng.

Mọi người nhón nháo hẳn lên, tiếng chửi mắng của tài xế liền bị lấn át. Thì ra có người băng ngang đường không nhìn đèn tín hiệu, xem một xíu là đã tông trúng nếu không phanh gấp.

Lúc lâu sau, Hạ Cầm mới thấy kỳ quái, cảm nhận có bàn tay đặt ngang eo mình, cô mới hoảng hốt xô thầy ra, cảm giác ngượng ngập đang lan toả toàn thân thể.

Doãn Thiệu Thư thấy cô đang cúi đầu nên không biết cô đang suy nghĩ gì, cơ mà hai bên tai đã đỏ lên có phải cô đang ngượng ngập không? Lòng anh bỗng thấy sáng khoái như Columbus khám phá ra Châu Mỹ.

Hờ! Cô gái này đáng yêu ra phết.

“Bé con, em ngượng à? Có thật không đó?!” Doãn Thiệu Thư càng nhìn Hạ Cầm càng thích thú. Nói sao nhỉ? Ở bé con này, càng lúc càng nhìn rất vừa mắt.

Hạ Cầm lườm Doãn Thiệu Thư, chữa ngượng: “Thầy hay chọc ghẹo nữ sinh như thế này à?”

“Ồ! Sao nói thầy như thế?”

“Chứ không phải lúc nào phòng y tế của thầy cũng đông đúc nữ sinh vào à?”

Doãn Thiệu Thư xoa xoa cằm, cười ngấm ngấm: “Chắc tại thầy có sức hút khó cưỡng nổi chăng? Dù sao thầy cũng đẹp trai mà!”

“...”

Hừ! Mèo khen mèo dài đuôi. Hạ Cầm không nói với Doãn Thiệu Thư nữa.

“Ồ! Em không công nhận?” Doãn Thiệu Thư nghiêng đầu nhìn Hạ Cầm, thấy cô đang bĩu môi. Vừa lúc cô đang lườm lại anh.

“Thầy có thể bớt tự tin một chút không?” Hạ Cầm nói lời thật lòng.

Doãn Thiệu Thư nhún mày, khuôn mặt rất nghiêm nghị: “Nếu thầy không nói ra làm sao người khác thấy ưu điểm của thầy?”

“...” Hạ Cầm nín lời. Tại sao trên đời có người như thầy nhỉ?

Cô quay đầu đi, nhìn ra cửa sổ xe bus. Không nói nữa, không nhìn nữa. Cái người đàn ông này, tốt nhất cô không nên dính dáng đến nữa. Cứ như vậy đi, xem như không quen biết là tốt nhất!

Mà cái người cô đang muốn tránh càng thích lại gần cô hơn. Nhất là khi xuống trạm, vào cổng trường còn bước đi chung với cô, làm biết bao nhiêu ánh nhìn toé lửa hướng về cô không khỏi nổi da gà.

Hạ Cầm tránh Doãn Thiệu Thư như tránh tà. Lúc đi về hướng cầu thang, Doãn Thiệu Thư còn vẫy tay tạm biệt cùng cô, làm cô không khỏi cảnh giác xung quanh.

Hạ Cầm không thèm để ý Doãn Thiệu Thư nữa, cứ thế hiên ngang bước lên cầu thang.

24. Chương 23: Tội Thân

Từ hôm gặp Doãn Thiếu Thư trên chuyến xe bus 26, ở trường Hạ Cẩm tránh Doãn Thiếu Thư như tránh tà.

Ở đâu có Doãn Thiếu Thư ở đó không có Hạ Cẩm!

Mà từ đó, tần số Hạ Cẩm nhớ về Doãn Chí Đăng cũng ít dần đi, nhưng nhớ lần nào là tim đau lần đó.

Hôm nay, sáng thức dậy, Hạ Cẩm thấy lạ trong người, thân thể rụng rời cả ra, giống như miếng kẹo dẻo không có xương.

Hạ Cẩm mệt mỏi trong người, mặt mày xanh như tàu lá mà phải đạp xe đạp đến trường.

Vì đơn giản, chuyến xe bus số 4 có Doãn Chí Đăng, còn chuyến xe số 26 lại có “ôn thần phòng y tế”.

Hạ An đã cùng với những người ở lớp chuyên dành cho học sinh giỏi, đi du lịch ở Thẩm Quyển ba ngày. Hạ An bảo đã lên lịch từ trước tết, mọi người cùng hùng tiền đi, nhà trường lại phóng khoáng đồng ý cho nghỉ ba ngày 6, 7, chủ nhật, thật đáng ngưỡng mộ. Hạ Cẩm còn chưa được đi chơi xa bao giờ.

Mà cũng tốt, ba ngày tới cô không cần phải đối diện với Hạ An, không cần nói chuyện bình thường. Vì hình ảnh của Hạ An và Doãn Chí Đăng hôn nhau, cứ lảng vảng trong đầu óc cô.

Sáng sớm, bụng Hạ Cẩm đã đau quặn quai cả lên, khó khăn lắm mới đạp đến được trường, vừa đến cổng đã thấy ngay Doãn Chí Đăng đứng trước cửa cổng, nổi bật giữa đám nữ sinh váy trắng hồng đang ra vào cổng trường như diễn catwalk, cô thấy tay chân như bủn rủn cả ra, vẫn cố gắng đẩy xe vào cổng, không ngờ đã thấy Doãn Chí Đăng bước tới chỗ mình, càng rối rắm đẩy xe thật nhanh.

“Khoan!” Chân dài Doãn Chí Đăng đã nhanh hơn Hạ Cẩm, nắm lấy được yên sau xe cô, kéo lại.

Hạ Cẩm hơi thở phật phồng, mím môi không nói câu nào, chân cũng đã dừng lại.

“Anh muốn nói chuyện cùng em!” Giọng Doãn Chí Đăng như ra lệnh.

Lúc này, Hạ Cẩm mới mở miệng, giọng đứt quãng: “Tôi... mệt lắm. Đợi dịp khác đi...”

“Mệt?” Doãn Chí Đăng cau mày, bây giờ anh mới nhìn kỹ Hạ Cẩm. Khuôn mặt cô đang tái nhợt đi, như thiếu sinh khí tới nơi.

Hạ Cẩm gật đầu. Cô đang mệt, rất mệt! Bụng cô đau quá, mọi thứ xung quanh đang xoay vòng vòng, cô không định hướng được nữa.

“Để anh dẫn em đi đến phòng y tế!” Doãn Chí Đăng giành lấy dẫn xe đạp vào chỗ giữ xe trường cô, trước khi đi còn ngoái lại nói: “Em đứng đó đợi anh! Không được đi đâu đó!”

Hạ Cẩm đang rất muốn khóc. Không biết vì đau bụng hay tội thân, hay là sự quan tâm của Doãn Chí Đăng nữa...

Cô nhìn thấy anh đang to nhỏ với bác bảo vệ trường, rồi gật đầu mấy cái liền, xong dẫn đến chỗ giữ xe rất tự nhiên. Cô đứng đợi anh tầm hai phút đã thấy anh đi ra, trên vai còn thêm túi xách của cô.

“Em đi được không? Anh công em nhé!” Doãn Chí Đăng nói giọng đầy ắp dịu dàng.

Hạ Cẩm lắc đầu, hạ giọng: “Không cần, tôi... đi được.”

Hạ Cẩm và Doãn Chí Đăng sánh vai đi về phía đường của phòng y tế. Cô bước đi chao đảo, phía trước mặt mình là một màu xanh lè.

Doãn Chí Đăng cứ thấy Hạ Cẩm đi loạng choạng, lại ương bướng không nhờ anh giúp thì đau xót vô cùng. Cuối cùng, khi cô sắp gục xuống anh liền nhanh tay ôm lấy cô.

Hạ Cầm sắp chẳng biết trời trăng gì nữa rồi, được bế lên, đôi mắt mở to hí hí chỉ xem đối phương là ai, rồi nhắm nghiền mắt lại.

Doãn Chí Đằng nhanh chóng chạy về phía phòng y tế đã hỏi bác bảo vệ trường lúc này.

“Thiếu máu?” Doãn Chí Đằng thoáng giật mình, anh đứng cạnh Doãn Thiếu Thư hỏi chuyện.

Doãn Thiếu Thư gật đầu, mặt tỏ ra nghiêm túc, cố nhin cười: “Ừ, bé con không bị gì đâu, con đừng lo. Nằm nghỉ một lúc sẽ khoẻ lại thôi.”

“Sao chú nói Hạ Cầm thiếu máu? Thiếu máu không sao là sao?” Doãn Chí Đằng vẫn chưa hiểu chuyện, cố gặng hỏi.

“Bệnh con gái, cháu không hiểu đâu.” Doãn Thiếu Thư xoay đầu đi, không nhìn Doãn Chí Đằng nữa, mặc công lại cười trước mặt đứa cháu đang lo lắng đến độ mồ hôi đầy trán kia.

Doãn Chí Đằng lúc này mới ngồi phịch xuống ghế, thở phào nhẹ nhõm. Anh lo đến độ muốn nắm cổ áo chú mình mà hét luôn. Thật may mắn, anh kiềm chế được.

Doãn Thiếu Thư ngồi dựa vào ghế xoay, đan tay vào nhau, suy nghĩ vài điều.

Nhìn đến cô bé đáng yêu đang nằm trên giường ngủ say giấc, rồi nhìn đến người cháu trai của mình, Doãn Thiếu Thư tò mò không biết hai đứa này có quan hệ gì nhỉ?

Từ nhỏ đến lớn, chưa thấy Doãn Chí Đằng gấp gáp lo lắng cho một cô gái xa lạ như thế này. Chật! Doãn Thiếu Thư anh lại nổi tính tò mò lên nữa rồi.

Hơn nửa tiếng sau, Hạ Cầm tỉnh giấc.

Thấy phía dưới mình có cảm giác là lạ, liền thở dài. Khổ thân rồi, “bà dì” đến chẳng đúng lúc gì cả. Không hiểu sao lần này lại đau quặn cả bụng, làm cô xây xẩm cả mặt mày.

Hạ Cầm chống tay, muốn ngồi dậy liền nghe cuộc trò chuyện phía bên ngoài tấm màn che giường.

“Ồ, thì ra cháu đang quen chị của bé con à?”

“Cái đó...”

“Chú nhớ không lầm, hai cô gái này chị em sinh đôi.”

“Thế nên cháu đã từng nhìn lầm Hạ Cầm thành Hạ An. Lúc đầu cháu rất sốc...” Doãn Chí Đằng ôm đầu gục xuống, giọng nặng nề: “... hiện tại có lẽ đã tốt hơn.”

“Vậy bây giờ cháu đến đây tìm Hạ Cầm làm gì?”

“Cháu có chút chuyện cần nói với Hạ Cầm, nên khi em ấy thức, cậu cho cháu một ít thời gian nói chuyện riêng được không?”

“Ồ tất nhiên là được.”

Hạ Cầm nắm chặt grap giường. Mặc kệ Doãn Chí Đằng, cô không muốn nói chuyện với anh! Chú chú, cháu cháu! Hai người này là chú cháu à? Mà cô giờ mới nhớ, hình như thầy y tế họ Doãn thì phải...

Cùng lúc, cửa màn được mở ra, Doãn Chí Đằng bước vào.

Hạ Cầm liền nhắm nghiền mắt lại, vờ như ngủ chưa tỉnh. Điều chỉnh lại hơi thở mình nhịp nhàng trở lại, trong giống như đang ngủ một giấc ngủ sâu.

Tiếp theo, cô nghe tiếng cánh cửa đóng lại. Không phải chứ? “Ôn thần phòng y tế” rời khỏi phòng rồi à?

Tay cô bắt đầu đổ mồ hôi, cầu cho Doãn Chí Đằng rời khỏi phòng y tế sớm, chứ anh ở đây, cô sợ mình không trụ được lâu mà mở mắt ra.

Không ngờ, ông trời còn chẳng thêm bổ thí cho lời nguyện cầu của cô, Doãn Chí Đằng ngồi xuống một góc giường bệnh kế cạnh cô, bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc vuốt trên mặt cô.

Thân thể cô run nhè nhẹ. Cái chạm quá bất ngờ, cô chỉ phản ứng theo tự nhiên thôi.

Sau đó...

Anh dùng ngón trỏ vuốt má cô, tới rồi lui, lui rồi tới.

Lại chuyển lên trên, vuốt mày cô, rồi đến mắt, mũi, cuối cùng dừng lại ở môi cô.

Ngón tay anh cứ vờn mãi ở môi cô, làm cô càng lo lắng phập phồng mà vẫn phải không được nhút nhích.

Chẳng biết được bao lâu, anh đã buông tay rời khỏi môi cô. Đúng như ý nguyện cô, giờ chán chê vuốt vuốt rồi, anh có thể đi khỏi phòng y tế được chưa?

Cô còn đang muốn thử phào nhẹ nhõm, liền có cảm giác thứ ấm nóng gì đó chạm lên môi mình.

Đờ đẫn mấy giây, cô mới biết được đó là môi Doãn Chí Đăng. Cơ thể cô căng cứng, đầu óc muốn choáng váng cả lên.

Nụ hôn rất nhẹ nhàng, như chuồn chuồn đập nước.

Cô có nằm mơ không? Doãn Chí Đăng anh ta sao lại hôn cô? Dù chỉ chạm nhẹ môi thôi, cũng làm cô rối ren lòng. Vừa sung sướng, vừa sợ hãi cũng vừa đầy tội lỗi.

Nụ hôn của anh rất nhanh chóng, cô chỉ kịp cảm nhận đó là môi anh, không gì thêm nữa. Bỗng dưng, cô thấy có chút hụt hẫng.

Nhưng cô nhớ lại, vì sao anh lại hôn cô?

Có phải vì nhìn cô lại nhầm lẫn là Hạ An?

Hay là nhớ Hạ An lại nhìn cô giống chị ấy, không kiềm chế được nên đã hôn cô?

Suy tới suy lui, suy nghĩ thứ hai là logic nhất. Lửa tức giận trong lòng hừng hực muốn phun trào.

Doãn Chí Đăng! Anh nghĩ Hạ Cẩm tôi sẽ cảm động phát khóc khi được anh hôn à? Anh muốn hôn thì hôn Hạ An đi!

Doãn Chí Đăng lúc này nhìn đôi môi Hạ Cẩm mà mụ mẫn đi, chỉ muốn chạm lấy môi cô, muốn một nụ hôn từ cô.

Anh dần cúi đầu xuống một lần nữa, anh lần này muốn từ từ nhắm nháp mùi vị của Hạ Cẩm, sẽ lâu hơn lần đầu.

Hạ Cẩm còn đang nghĩ nên làm gì để thoát khỏi Doãn Chí Đăng, cảm nhận đôi môi mình lại bị bao phủ.

Hạ Cẩm tức giận thật sự! Cô dùng hết sức lực vào đôi tay, đẩy anh ra khỏi người mình, ngồi bật dậy.

Doãn Chí Đăng không kịp phản ứng đã bị đẩy nên xém té bật nhào ra sau. Một giây sau là ngượng đến mặt đỏ cả lên.

Không lẽ... Hạ Cẩm đã tỉnh dậy lâu rồi?

Hạ Cẩm xoay người ra sau, cầm lấy túi xách bên cạnh rồi bước qua bên kia giường, ngồi dậy.

Lúc đi ngang Doãn Chí Đăng, Hạ Cẩm không quên liếc nhìn anh, bực bội thấy rõ qua giọng nói: “Anh muốn hôn thì tìm người yêu anh mà hôn! Tôi không phải chị ấy!!”

Nói xong cô bước ra khỏi phòng y tế, đóng sầm cửa lại một cái rất mạnh.

Doãn Chí Đăng còn đang ngơ ngẩn, nhờ tiếng cửa đập mạnh mới giật cả mình, cúi xuống cầm đôi giày của Hạ Cẩm lao ra cửa.

Hạ Cẩm đi chân đất, bước đi nhanh nhẹn rời khỏi trường, mặc dù còn đang trong giờ học.

Cô đi thẳng ra trước cổng trường, mặc kệ ai nhìn kệ ai. Thì thấy “ôn thần phòng y tế” đang đứng nói chuyện cùng bác bảo vệ.

Máu nóng càng dồn lên đầu, cô bước tới chỗ bác bảo vệ, nhìn thẳng vào “ôn thần y tế” đang nhìn cô cười gian tà này.

“Ồ! Bé con thức rồi hả? Cảm thấy trong người tốt hơn chưa?”

“Tốt khi!” Cô nuốt nước bọt, xong hùng hồn nói tiếp: “Em đã đồng ý nói chuyện với Doãn Chí Đằng đâu mà thầy rời khỏi phòng y tế của mình chứ hả? Anh ta nói gì mặc kệ anh ta, dù sao em cũng có quyền đồng ý hay từ chối mới đúng chứ? Thầy làm như thế càng làm mọi thứ rối bởi thêm biết không hả? Để em một mình trong phòng với anh ta, lỡ em bị gì thì sao? Thầy có chịu trách nhiệm được không?”

Doãn Thiếu Thư kinh ngạc thêm cả bác bảo vệ cũng vậy, miệng mở to không hiểu gì ráo.

Hạ Cầm liếc nhìn phía ngoài đường, chuyến xe bus đã tới, liền chạy ra trạm xe, lên xe bus, khuất dạng.

25. Chương 24: Người Yêu Của Anh Không Phải Là Tôi!

Sáng chủ nhật.

Hạ Cầm lười biếng xuống giường, dù sao cũng chẳng có Hạ An ở nhà, cô không cần ra chào hỏi, cứ lu rú trong phòng mình.

Cô đứng dậy đến bàn máy tính, bỏ chiếc CD audio của Vương Phi vào, ấn chuột nút play. Sau đó, cô chạy vào phòng vệ sinh cá nhân.

Đúng là, sáng mùa hạ trời cứ oi bức, tám một phút thật sảng khoái cả người.

Lúc cô bước ra, điện thoại báo tín hiệu có hình ảnh được gửi đến.

Hạ An gửi một bức hình, là chiếc túi và móc khoá làm bằng thổ cẩm. Còn kèm theo một tin nhắn “Của Tiểu Hạ đáng yêu ~”.

Hạ Cầm phì cười, cô thì có gì đáng yêu kia chứ?

Hơn 9:00, Hạ Cầm mới chịu bước ra khỏi phòng tìm đồ ăn trong tủ lạnh. Chẳng có gì ngoài một mớ rau cải và vài ba quả trứng gà, thêm vài chai nước hoa quả.

Cô đứng thờ người ra một hồi, cuối cùng chọn cách, nấu mì gói ăn là nhanh nhất!

Hạ Cầm rất tệ trong việc nấu ăn, toàn là một tay Hạ An làm tất, cô chỉ phụ việc dọn bát và lau bàn ăn thôi. Nhưng về nấu mì, cô hoàn toàn tự tin mình có thể nấu được nha.

Bưng một bát mì thơm phức vào phòng, phía trên còn một lớp trứng chiên ngon miệng, Hạ Cầm hài lòng ngồi thưởng thức.

Xong xuôi, cô lấy từ trong hộp bàn ra một quyển tiểu thuyết Tiểu Dục cho mượn, đã đọc được hơn một nửa.

Câu chuyện bắt đầu từ lúc cô bước vào lớp, thấy Tiểu Dục cặm cụi gục đầu vào cuốn sách có tựa đề Năm Tháng Vội Vả - Hoá Hư Không. Cái tên cũng làm cô tò mò đôi chút, nhưng vẫn chưa đủ để cô muốn đọc.

Cho đến khi, một hôm cô nhìn Tiểu Dục khóc lóc thảm thiết, trên tay còn ôm cuốn sách này, nhìn cô đắm đuối: “Đau lòng quá! Đau lòng chết đi được!”

Cô giật cả mình, đọc sách thôi có cần khóc đến thương tâm vậy không chứ? Đang còn bâng khuâng không biết an ủi Tiểu Dục ra sao, thì Tiểu Dục đã kẹp sách vào tay cô, chạy đi mất. Lúc sau cô vào lớp thì thấy Tiểu Dục ngồi bần thần, cô để sách trước mặt Tiểu Dục lúc đó cô một sách này mới tỉnh táo.

Sau một hồi, cuộc trò chuyện hai người dần liên quan đến cuốn sách, cuối cùng cô cũng bị Tiểu Dục thuyết phục đọc.

Hạ Cầm đã đọc được nửa cuốn sách, thấy tình tiết quá căng huyết, phức tạp, thu nạp vào não cô quá mức cho phép nên ngừng lại không đọc nữa. Nay lại rảnh rỗi, đọc luôn cho xong vậy.

Hai tiếng sau.

Hạ Cầm buông cuốn sách, nước mắt nước mũi tèm nhem cả mặt.

Cô lập lại câu nói của Tiểu Duy hôm ấy: “Đau lòng quá! Đau lòng chết đi được!”

Không ngờ, lần đầu tiên đọc một quyển tiểu thuyết tình cảm lại có cái kết cục đau lòng người đọc đến vậy! Bây giờ cô nhớ lại vài đoạn đối thoại của hai nhân vật chính mà còn tức và xót xa.

Cô nghe tiếng chuông cửa reo.

Là ai? Chắc chắn không phải là Hạ An và Bối Sam, vì hai người họ đã đi Thẩm Quyển tối nay mới về đến thành phố S được. Tiểu Duy, Lưu Phi sao? Hạ Cầm liền chạy ủa vào phòng vệ sinh, rửa mặt, rồi chạy ra cổng mở cửa cổng.

Vừa mở được cánh cửa ra vào nhà, cô chợt dừng lại. Cái gì đây? Sao lại là Doãn Chí Đằng?

Cô nửa muốn bước ra, nửa muốn đóng cửa lại, trốn biệt vào nhà. Mà cái người này, cứ ấn chuông liên hồi, cô lại sợ phiền hàng xóm, nên bắt đắc dĩ bước ra cổng, nhưng không mở cổng.

Doãn Chí Đằng nhìn thấy cô, liền ngừng ấn chuông. Anh nở nụ cười, trong lòng thoải mái hẳn lên. Vì anh sợ, sợ cô sẽ chẳng muốn gặp anh.

Mà đúng như vậy! Hạ Cầm chẳng muốn gặp Doãn Chí Đằng, cứ nhìn anh là nhớ đến nụ hôn kia, rõ ràng là anh không hôn cô, anh chỉ đang hôn Hạ An...

Cô đứng cách anh một cánh cổng ngang đến vai, chỉ lộ đầu ra, héch cằm, cô tự hỏi tự trả lời: “Anh đến tìm Hạ An? Chị ấy đi chưa về.” Mà cô nhớ lại, Hạ An đi Thẩm Quyển, chắc chắn sẽ nhắn tin cho Doãn Chí Đằng biết giờ đi giờ về chứ.

Doãn Chí Đằng vẫn nở nụ cười trên môi, anh lắc đầu: “Không, anh đến tìm em, để nói chuyện hôm qua.” Anh ngập ngừng mấy giây, bổ sung thêm: “Em đã bình tĩnh hơn chưa?”

“Về việc gì?” Hạ Cầm nhú mày.

“Chúng ta có thể vào trong nhà em nói chuyện không?” Doãn Chí Đằng đã đổ mồ hôi.

Hạ Cầm đưa mắt nhìn anh. Ồ! Cô cũng thấy trời bắt đầu nóng lên rồi.

Hạ Cầm đặt một cốc nước lọc trên bàn, trước mặt Doãn Chí Đằng. Cô ngồi đối diện, nhìn anh đầy sự không thiện chí.

“Về chuyện hôm qua...” Doãn Chí Đằng căng thẳng, nhìn Hạ Cầm trừng ra khuôn mặt đầy sự bất mãn.

Hạ Cầm thở dài: “Tôi quên rồi. Anh đừng bận tâm nữa, tôi biết anh chẳng có ý gì với tôi cả, anh nhầm lẫn giữa tôi và Hạ An là điều bình thường thôi.”

“Không có!” Doãn Chí Đằng đứng bật dậy.

Hạ Cầm giật mình, cô ngược mắt kinh sợ nhìn anh. Anh, anh làm cô hết cả hồn.

Bỗng thấy mình kích động quá, Doãn Chí Đằng lại ngồi xuống. Anh hạ giọng: “Không như em nghĩ...”

“Tôi không cần biết anh nghĩ gì.” Hạ Cầm lên giọng.

“Doãn Chí Đằng, ngay từ đầu anh đã nhầm lẫn tôi là Hạ An đúng không?” Hạ Cầm nắm chặt tay lại, kiềm chế cảm xúc.

Doãn Chí Đằng không trả lời, ngậm như đồng ý.

Hạ Cầm như bong bóng xì hơi, dựa lưng vào sau ghế, cô nhìn anh đôi mắt đầy đau thương: “Cũng đúng thôi, tôi và Hạ An là chị em song sinh mà.”

Doãn Chí Đằng gục đầu xuống, như thể bất lực. Mím môi, Hạ Cầm nuốt nước bọt, cười cay đắng: “Thật may! Anh đã nhìn ra được Hạ An là ai sớm!”

Doãn Chí Đằng ngược lên nhìn Hạ Cầm, chỉ thấy cô cười như không cười, mắt đầy thất vọng. Tim anh đau đốn, không tự chủ được anh đi vòng qua bàn, ngồi kế bên cạnh cô, hai tay nắm hai tay cô, siết chặt.

Hạ Cầm hoảng hốt, vùng vẫy, tay Doãn Chí Đăng càng siết chặt hơn nữa, cô thấy đau. “Doãn Chí Đăng, anh làm gì vậy? Buông tôi ra!”

“Em hãy nghe tôi nói được không? Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi vì đã làm tổn thương em, nhưng... nhưng tôi không hề muốn như vậy! Tôi không ngờ, không ngờ trên đời này lại có hai Hạ An.” Doãn Chí Đăng khó khăn nói, mà nếu anh không nói, mọi chuyện sẽ càng phức tạp.

Chuyện Hạ An và Hạ Cầm là chị em sinh đôi, ai vừa nhìn vào cũng bất ngờ. Bây giờ Hạ Cầm nghĩ lại, Doãn Chí Đăng đâu hề có lỗi. Nhìn anh xem, anh đang thống khổ có khác gì cô. Thích người chị, mà lại gặp người em vào thời điểm không nên gặp, làm ra cuộc tình tay ba đầy bất đắc dĩ này.

Hạ Cầm không vùng vẫy nữa, tim cô đang đau chết đi được! Cô làm gì đây, Doãn Chí Đăng không hề có lỗi, Hạ An lại càng không. Cô như người chẳng còn sức lực, thì thào: “Tôi biết rồi. Anh yên tâm, chuyện này tôi sẽ không nói với Hạ An đâu. Như vậy được chưa?”

“Không phải! Ý tôi không muốn như thế! Hạ Cầm... Hạ Cầm, từ lúc gặp tôi đến bây giờ, em không có cảm giác gì với tôi sao?” Doãn Chí Đăng chợt ôm Hạ Cầm vào lòng, anh không thể để mọi chuyện ra tình hình xấu nữa, anh không muốn anh và Hạ Cầm kết thúc.

Nếu Hạ Cầm có cảm giác với anh, anh sẽ không ngần ngại mà ở bên cô. Vì anh đã chẳng còn chịu nổi Hạ Cầm cứ xem anh như người xa lạ nữa. Anh sẽ nói rõ mọi chuyện cho Hạ An nghe, và mong cô sẽ tha thứ cho anh và Hạ Cầm.

Tim Hạ Cầm đánh trống thùng thùng, cái ôm bất ngờ của Doãn Chí Đăng làm cô muốn thót cả tim. Cô cũng muốn nói cô có cảm giác với anh, mà không! Cô đã thích anh rồi mới đúng! Nhưng, còn Hạ An thì sao? Chị ấy đã yêu thầm Doãn Chí Đăng suốt thời gian họ quen biết trên mạng, không ngại ngần tỏ bày cùng cô. Ánh mắt chị ấy nhìn Doãn Chí Đăng đầy yêu thương, đầy sự ngưỡng mộ, đầy hạnh phúc, cô làm sao phá hoại được!

Không được! Doãn Chí Đăng anh chỉ đang lẫn lộn cảm xúc của mình thôi... Hạ Cầm cô không nên làm anh để ra sai lầm một lần nữa.

“Doãn Chí Đăng, anh có thích Hạ An không?” Hạ Cầm đắn đo suy nghĩ, đành buột miệng nói ra. “Lúc anh ở bên chị ấy, anh có cảm thấy vui vẻ, có cảm thấy hạnh phúc không?”

Doãn Chí Đăng kinh động, cái ôm siết chặt bây giờ đã nói lỏng, từ từ hai tay buông thả xuống. Anh thành thật trả lời: “Có.” Vì người đó anh nghĩ là em, Hạ Cầm.

Từ “có” vang dội trong không khí, vang dội vào tai Hạ Cầm, nó như bùa chú giúp cô thoát khỏi cơn mê, trở lại hiện tại tàn khốc. Cô muốn khóc, nhưng đè nén, cô không thể khóc trước mặt Doãn Chí Đăng được! Cô không thể để anh thấy mình yếu mềm được!

Cô đẩy anh ra, cách xa anh hơn 50cm. Nhắm nghiền mắt, cô cố gắng nở nụ cười tươi tắn, làm ra vẻ thanh thản: “Vây thật tốt!”

“Doãn Chí Đăng, bây giờ tôi có thể hiểu được khúc mắc của chúng ta rồi.”

“Chuyện tôi và anh gặp nhau là ngoài ý muốn, anh đã nhầm tôi là chị ấy, vẫn yêu thích chị ấy. Tôi chỉ là kẻ bất đắc dĩ bắt cầu qua cho hai người gặp nhau và đến với nhau dễ dàng hơn thôi.” Nụ cười của cô, lộ rõ nét mất mát nhưng rất nhanh, cô giấu đi: “Doãn Chí Đăng, từ đầu đến cuối, người anh thích vẫn là Hạ An, ngược lại, Hạ An cũng rất thích anh.”

Doãn Chí Đăng chết lặng như bức tượng. Anh cũng không có gì để phản bác, vì người anh quen là Hạ An, Hạ Cầm nghĩ anh thích Hạ An cũng không gì sai... nhưng trong lòng anh vẫn còn bức rức, vẫn chưa thấy thoả đáng với lời Hạ Cầm nói.

Cô bước đi ra cửa, mở cửa, rồi nhìn anh: “Anh có thể về được rồi! Mọi chuyện đã được sáng tỏ.”

“Hạ Cầm, tôi...” Doãn Chí Đăng đi đến Hạ Cầm, khuôn mặt thất thần, anh muốn nói, cơ mà, nói gì đây? Lời của cô như đã buộc tội anh, mọi từ ngữ vốn liến để biện minh khi học Luật bây giờ bay đi đâu mất hết rồi...

“Tôi không có cảm giác gì với anh cả!” Hạ Cầm ngược lên nhìn Doãn Chí Đăng, mỉm cười: “Tôi chỉ xem anh như kẻ rối hơi thích xen vào việc người khác thôi! Trên xe bus, ở trường tôi và cả ngay bây giờ.”

“Tôi không cần anh quan tâm tôi ra sao cả, hiện tại bây giờ anh quen chị tôi, tôi cũng chẳng thấy có điều gì bất thường ở mình, và hơn hết tôi cũng rất vui vẻ chúc phúc cho hai người. Anh đừng quá đề cao bản thân rằng tôi cũng thích anh!”

“Không đúng! Rõ ràng, em đã cười cùng tôi, em không từ chối tôi lấy tai phone nghe nhạc cùng em mà?” Doãn Chí Đăng sợ hãi, anh tìm kiếm những thứ có thể làm bằng chứng chống lại lời nói dối của Hạ Cầm.

Hạ Cầm cười mỉa mai: “Có sao? Chắc tại vì anh quá rắc rối, tôi không thèm đôi co mắc công phí sức.”

Cô mở cánh cửa rộng ra, nghiêm nghị nói một lần nữa: “Anh về đi! Tôi mệt rồi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Doãn Chí Đăng đứng tại chỗ, anh không muốn đi, vì anh vẫn chưa phục với lời nói của Hạ Cầm. “Những lời em nói, tôi không tin.”

Hạ Cầm thống khổ. Cô moi hết ruột gan ra như vậy rồi, anh còn không chịu tin đi? Đồ cứng đầu!

Cô hít thở điều, nói một lèo: “Doãn Chí Đăng, tôi biết thời gian qua anh đã nhận lầm người.

Tôi là Cố Hạ Cầm, em gái song sinh của Cố Hạ An! Mọi chuyện tôi và anh hãy trôi qua hết đi. Bây giờ anh và chị tôi đã quen nhau, mong anh hãy hết lòng chăm sóc cho chị ấy.

Tiểu An không như vẻ ngoài luôn toả ra vui vẻ của mình, chị ấy nhiều khi cảm thấy thiếu an toàn trong cuộc sống. Tôi chỉ cần anh hãy thật lòng yêu thương chị ấy, cho chị ấy chỗ tựa vững chắc khi tôi không ở cạnh chị ấy... vì tôi không muốn chị ấy khổ sở nữa...” Chị ít là không như tôi lúc này.

“Tôi mong anh, hãy quên hết những điều lúc trước xảy ra giữa tôi và anh. Đổi lại, hãy chăm sóc cho Hạ An thật tốt, cả đời này...” cả đời này cũng được!

Xung quanh chìm vào im lặng.

Không biết bao lâu sau, từ “Được!” vang lên, theo đó Doãn Chí Đăng xỏ giày, bước ra khỏi nhà Hạ Cầm, đi một mạch không quay đầu lại nữa.

Tim Hạ Cầm vỡ tan ra từng mảnh nhỏ.

26. Chương 25: Chết Rồi, Kiểu Đây Không Ổn Rồi

“Bé con...”

“Bé con ơi...”

“Bé con à...”

Hạ Cầm vờ như không nghe thấy, cô ôm chồng tài liệu giấy A4 đến phòng Tin học, do thầy chủ nhiệm nhờ đưa photo .

“Đừng xem thầy như kẻ tàn hình chứ...” Doãn Thiếu Thư giọng đầy náo nức, cứ lẻo đẻo đi theo sau lưng Hạ Cầm.

Hạ Cầm hứ một tiếng, cứ thế hiên ngang bước đi, mặc xác người đàn ông sau lưng mình.

Phòng Tin học giờ trống, chẳng có ma nào xuất hiện.

“Bé con đừng giận thầy nữa... thầy đâu có ý...”

Doãn Thiếu Thư không mất kiên nhẫn mà ngược lại, Hạ Cầm càng nghe càng mất kiên nhẫn, đập mạnh tài liệu xuống bàn bên cạnh, xoay lại giáp mặt với Doãn Thiếu Thư, bắt mắt lên tiếng: “Thầy đừng có đi theo em mãi được không?”

Doãn Thiệu Thư giả vờ lộ vẻ đau lòng, mặt mày đầy hối lỗi: “Bé con giận thầy, thầy rất khó chịu...”

“Không giận!” Hạ Cầm cắt ngang lời Doãn Thiệu Thư nói, cô bổ sung thêm: “Nên làm ơn, thầy đừng đến tìm em nữa!”

“Không phải! Rõ ràng em đang giận thầy! Bé con, bây giờ không giấu em nữa. Doãn Chí Đăng là cháu thầy, mà ngay lúc đó, thầy không nghĩ mối quan hệ hai đứa phức tạp như thế, nên gật đầu đồng ý cho thằng nhóc nói chuyện với em. Chứ thầy không có ý gì cả.” Doãn Thiệu Thư giải thích, cũng có chút rầu rĩ trong lời nói.

Hạ Cầm mấy hôm nay bực dọc trong người, lời của ôn thần làm vui trong cô chút xíu máu nóng, cô cũng rầu rĩ thành thật nói: “Em không giận thầy nữa, nên thầy cứ giả vờ không quen biết em được không? Em sắp chết cháy vì mấy ánh nhìn phát ra lửa từ mấy cô nữ sinh thích thầy rồi.”

“Vậy thầy sẽ đi nói với họ rằng chúng ta có quan hệ gì chẳng liên quan đến họ, nên đừng đến làm phiền em nữa, thế được không?” Doãn Thiệu Thư vờ đắm chiêu suy nghĩ.

“Thầy nói thế có khác gì lạy ông tôi ở bụi này chứ hả? Mà thầy biết trường mình bao nhiêu nữ sinh không, hơn 400 người đấy, thầy có đủ kiên nhẫn nói cho từng người sao?” Hạ Cầm ước gì bây giờ miệng mình phun ra lửa, sẽ phun cháy chết ông thầy ôn thần này đi.

Doãn Thiệu Thư trưng bộ mặt đầy hối lỗi, nhìn cô càng làm cô chột dạ, xoay người đi, tiếp tục công việc photo .

“Không nói nữa! Mặc xác thầy!” Hạ Cầm ngập ngừng nói.

Giọng Doãn Thiệu Thư bỗng dưng ngọt hơn mía lùi: “Để thầy giúp em.”

“Khỏi, khỏi. Thầy đi ra chỗ khác đi!” Hạ Cầm thấy ôn thần đứng cạnh mình, gần quá nên cô đẩy ra, giọng đanh lại.

“Bé con... em đừng xem thầy như con ruồi, con muỗi mà xô đẩy, ghét bỏ như thế. Thầy đau lòng lắm...”

Hạ Cầm rùng mình, giọng ôn thần còn nhào hơn cháo, làm cô nổi cả da gà da vịt lên: “Thầy đừng có nói cái giọng nũng nịu như thế được không? Nổi cả da gà lên đây nè.”

“Bé con! Đúng là em lạnh nhạt thật. Không thú vị tí nào!” Doãn Thiệu Thư hừ lạnh.

“Cám ơn quá khen!” Hạ Cầm vừa nói, tay vừa liến thoát in giấy, chẳng hơi đâu mà nhìn ông thầy đầy gian tà này.

Nhìn cười, Doãn Thiệu Thư hai tay dút vào túi quần, nhìn tấm lưng bé nhỏ của bé con anh đang trêu chọc. Miệng mồm cũng ghé liếm chút chẳng đùa, chỉ có điều anh không thích con gái quá lạnh nhạt, thiếu lửa nồng ấm rất dễ bị chán ghét nha. Nhưng đổi lại Hạ Cầm được cái rất lương thiện, khơi dậy niềm chinh phục trong anh.

Bé con ơi là bé con, em quá thuần khiết. Em cũng rất hợp với Doãn Chí Đăng, đáng tiếc, Doãn Chí Đăng đã có Hạ An... Trong nay mai, sẽ có người che chở cho em, còn là ai, đến đó sẽ rõ.

Doãn Thiệu Thư cũng tràn ngập sự sáng khoái khi nhìn Hạ Cầm thay đổi nét mặt như trời đổi gió. Anh cũng tràn đầy sự tự tin trong đáy mắt mình, mà còn về việc gì làm anh tự tin, tính sau đi vậy!

Phía ngoài cửa nghe tiếng rít của giày thể thao, sau đó xuất hiện một cô nữ sinh, mặt mày hồng hào trong bộ đồ thể dục, giọng ngọt ngào như đường: “A, thầy Thư đây rồi, bạn em bị đau bụng, mặt mày xanh xao lắm, thầy giúp... giúp bạn em với.”

Doãn Thiệu Thư ra hiệu cô nữ sinh im lặng, cô nữ sinh hiểu liền im miệng lại, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng dáng cô gái nhỏ trong đồng phục trường đang hí hục in giấy ngay máy photo .

Hạ Cầm không chăm chú lắng nghe, một hồi thấy không khí im ắng kỳ quái, liền quay người về sau xem, ai dè nhìn thấy ôn thần đang mỉm cười, liền lườm: “Thầy còn chưa đi?”

Đoãn Thiệu Thư nhún vai, đưa tay lên xoa đầu Hạ Cầm, giọng còn ngọt ngào hơn cô nữ sinh kia: “Thầy đi trước, nào thầy rảnh sẽ đến tìm bé con nữa.” Nói xong, anh bước ra khỏi cánh cửa, còn nghe loáng thoáng tiếng Hạ Cầm nói đầy đặn nghiêng.

“Thầy, đi, luôn, đi, cho, em, rảnh, nợ!” Hạ Cầm gặng từng chữ, giọng nói như hét toáng cả lên.

Đoãn Thiệu Thư vừa đi vừa bật cười. Anh cười muốn chảy cả nước mắt.

Cô nữ sinh đi bên cạnh phải nhìn loá cả mắt. Lần đầu tiên cô thấy thầy Thư cười vui vẻ đến như thế.

Còn nghe thầy loáng thoáng nói: “Chết rồi, kiểu này không ổn rồi.”

Những ngày cuối cùng của năm học, trường nữ sinh Đồng Hoa ấn định vào ngày 26, trước ngày tốt nghiệp một ngày, mở một lễ hội nhỏ cho các lớp 12 tự do mở những gian hàng bất kỳ yêu thích, vừa có thể kiếm thêm tiền vừa xem như kỷ niệm tuổi học trò.

Cả lớp Hạ Cầm sau khi bầu phiếu theo phe số đông, mở một quán coffee thêm đồ ăn nhẹ mang phong cách nữ sinh trung học.

Ba ngày vất vả hì hục của hai mươi nữ sinh cũng xong. Cả đám hân hoan, lòng tràn đầy vui sướng, mong đợi ngày mai bắt đầu mở gian hàng ngay chính dưới sân trường mình. Cùng thêm 8 lớp 12 nữa, có nghĩa sẽ có 9 gian hàng tham gia. Cổng mở tự do, có thể mời bạn bè đến tham dự.

Hạ Cầm nghe được, lớp Hạ An cũng mở quán coffee và chụp ảnh tự động miễn phí. Một bạn trong lớp Hạ An đem cả hai máy chụp hình tự động của nhà vào giúp đỡ. Có thể nói, lớp Hạ An đang được đón chờ nhất.

Mấy ngày liên tục phải vừa học rồi đến trưa phải ở lại trang trí gian hàng, cộng vào đó đầu óc luôn cảnh giác với ông thầy ôn thần mấy hôm nay mất tích làm cô mệt mỏi. Về đến nhà, tắm rửa xong là nhào lên giường đánh một giấc say liền.

Vào ngày chủ nhật, buổi sáng trời mát mẻ.

Cánh cổng của trường Đồng Hoa được trang trí bằng bóng bay màu hồng, người người ra vào.

Hạ Cầm cùng Tiểu Dục và Lưu Phỉ còn không tin được hôm nay đông đến thế.

Cứ nghĩ lễ hội sẽ đìu hiu lắm chứ, không ngờ gian hàng của lớp nào cũng có người ra kẻ vào. Cả lớp của Hạ Cầm cũng vậy.

Không tính các nữ sinh của trường Đồng Hoa vào góp vui thôi, những vị khách “xa lạ” cũng được 30% số người rồi.

Hạ Cầm hôm nay sẽ là người đứng trước gian hàng chào mời, còn các bạn còn lại sẽ bận đồng phục nữ sinh cao trung đã đi mượn trước đó ở một cửa hàng cosplay có tiếng tăm, mặc vào vừa vặn. Tiểu Dục mặc vào hơi rộng. Còn Lưu Phỉ là nhìn chật chội, cả ba vòng điều muốn bung hết ra, mà vẫn đứng chống nạnh cười ha hả cho được.

Đồng phục mượn gấp nên chỉ còn size M và S. Tiểu Dục, Lưu Phỉ và các bạn đều mặc size M.

Phía bên ngoài nghe ồn ào, Hạ Cầm ngồi xuống ghế cho Tiểu Dục thắt tóc thành một vòng hoa đáng yêu, không biết ở đâu trong tay Tiểu Dục lại có hai ba bông hoa nhài, kết lên tóc Hạ Cầm trong thuần khiết như sương mai. Thêm vào đó bộ đồng phục chỉ là áo trắng và váy kẻ caro ôm vòng ba qua đầu gối một chút, nhìn thanh lịch lại trong sáng.

Xong xuôi, Hạ Cầm bước ra, mấy nữ sinh cùng lớp không khỏi thốt lên khen, ai nấy đều bảo cứ cô ra chào khách quả là không sai.

Hạ Cầm đứng được một chút mà có hơn tầm mười người khách đi vào, đa số là nam.

Trường nữ sinh Đồng Hoa lúc nào cũng là nơi tò mò của đám trai sinh viên hay học sinh các trường lân cận. Không khép kín cũng chẳng tự do. Mỗi năm chỉ có dịp này để làm quen các nữ sinh, gốc sao không đến chứ!

Hạ Cầm cười đưa tay lễ phép mời hai chàng trai vào bên trong quán, bỗng một người nắm lấy tay Hạ Cầm, nhét vào tay Hạ Cầm một tờ giấy nhỏ, rồi đi thẳng vào bàn bên trong.

Cô có tí giật mình, mở tờ giấy ra xem không ngờ ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt kề cạnh mình, tay đang cầm tờ giấy không chặt lại bị giựt đi mất. Cô quay người ra đằng sau, thì gặp “ôn thần phòng y tế” mất tích hết mấy hôm nay, cầm tờ giấy của cô đọc, cau mày.

“Bạn rất xinh đẹp, cho mình làm quen được không?” Doãn Thiệu Thư đọc thành lời, chủ yếu cho cô gái thua anh một cái đầu nghe thấy.

Hạ Cầm đỏ tía cả mặt, nhón chân, đưa thẳng cánh tay chụp lấy. Mà Doãn Thiệu Thư phản ứng nhanh trước, tay anh cũng đưa lên thẳng cao, làm Hạ Cầm nhón chân không tới, nhảy cẫng lên. “Đồ xấu xa! Thầy trả cho em.”

Doãn Thiệu Thư mỉm cười khiêu khích, càng nhìn Hạ Cầm giận dỗi, càng lại thấy đáng yêu, má phồng ra, môi bặm lại, ánh mắt cực kỳ tức tối mà không làm được gì.

Wow wow, hôm nay cô trang điểm nhẹ nhàng, càng xinh gấp bội. Doãn Thiệu Thư càng hứng chí trêu ghẹo.

Hạ Cầm ngược đầu lên, Doãn Thiệu Thư cúi đầu xuống, hai bên đều nhìn thấy cả viên tơ trong mắt đối phương.

Hạ Cầm tức tối trừng mắt, Doãn Thiệu Thư cười hứng thú, anh cũng dùng đôi mắt trừng lại cô, khuôn mặt đầy nét vui vẻ.

“Hai người làm gì thế?” Có giọng thâm trầm hét lên.

Hạ Cầm giật mình, chân đang nhón bị trật, mất thăng bằng liền đổ ập người về phía trước, được Doãn Thiệu Thư ôm chặt lại. Hai tay cô vòng ra sau lưng Doãn Thiệu Thư nắm áo anh theo phản xạ, mà Doãn Thiệu Thư cũng đã dùng hai tay ôm lấy cô lại. Một tình thế thót tim, một hình ảnh đầy ám muội.

Tim Hạ Cầm liền lên xuống thất thường. Cơ mà... dáng người ôn thần mảnh khảnh như thế không ngờ lại trụ chắc chắn ghê.

“Các người làm gì vậy!!!” Giọng nghe lúc này như muốn phát hỏa.

Hạ Cầm lúc này mới để ý đến giọng nói đó, run run ngoảnh đầu nhìn, thì thấy Doãn Chí Đăng cau mày, khuôn mặt sa sầm nghiêm trọng nhìn, ở phía sau còn thêm ba chàng trai, trong số đó hai người cô đã gặp ở tiệm CD ngay trung tâm thành phố S.

Cô cũng nhìn xung quanh, có vài người đã quay đầu lại nhìn. Cô giật mình, liền xô Doãn Thiệu Thư ra xa mình, thế mà không được, Doãn Thiệu Thư càng siết chặt cái ôm, không cho cô thoát. Bèn phải hạ giọng nói nhỏ: “Thầy buông em ra đi.”

Doãn Thiệu Thư vờ như không nghe thấy, anh hờ hững nhìn Doãn Chí Đăng, mặt không biểu lộ cảm xúc gì là sai trái, đưa một tay chỉ về phía bên trái: “Gian hàng người yêu cháu bên trái, Coffee and Take Shoot đó.”

Doãn Chí Đăng dâng lên sự bức tức, anh đi tới kề bên cạnh Doãn Thiệu Thư, “Chú buông tay ra đi, xung quanh đang nhìn chú đấy, nếu chú không quan tâm bọn họ nhìn chú ra sao, cũng phải quan tâm người đang bị chú ôm chứ?”

Ngẫm nghĩ, Doãn Chí Đăng nói cũng chí phải, Doãn Thiệu Thư đành buông tay.

Hạ Cầm được tự do, mà không khí xung quanh càng làm cô như con mèo lạc bầy đàn, ngượng ngùng, xấu hổ, đôi chân thôi thúc cô bỏ chạy đi một mạch.

Thấy Hạ Cầm chạy đi, Doãn Chí Đăng cũng đuổi theo sau. Chỉ có Doãn Thiệu Thư ung dung đi đến bên cạnh Trục Bình, Kính Vũ và Dục Thanh, mở miệng ra lệnh: “Đứa nào có đem thuốc lá không? Cho chú một điếu!”

Trục Bình rút bao thuốc trong túi ra, đưa đến cho Doãn Thiệu Thư rút một điếu.

Kính Vũ thì tay run run dùng bật lửa, mời thuốc cho Doãn Thiệu Thư.

Chỉ có Dực Thanh là đổi mồ hôi trán, không nói nên lời.

Doãn Thiệu Thư rít một hơi thuốc, nhả ra, cười tự giễu.

27. Chương 26: Ác Mộng

Hạ Cẩm bây giờ là chạy chứ chẳng đi nữa. Cô chạy nhanh ra phía sau vườn hoa trường, mới đứng lại thở dốc.

Cuộc đời cô, đúng là xui xẻo chồng chất xui xẻo! Hết gặp Doãn Chí Đằng lại đến Doãn Thiệu Thư. Hai người họ toàn đem những rắc rối cho cô thôi, cô không nên quen biết hai chú cháu họ Doãn đó mới đúng!

Bây giờ, cô chỉ muốn sống yên ổn, sống một cuộc sống cho riêng mình cô. Không phải dành cho ai nữa.

Cô điều chỉnh hơi thở mình lại, bây giờ mới nhớ, tại sao cô chạy đi nhỉ? Còn gian hàng của lớp mình nữa, cô mất tích thế nào cũng bị bạn bè chửi một trận mất! Cô phải quay lại thôi. Hừ! Đạo này, đầu óc cô bị hai người họ Doãn kia xoay như chong chóng, càng ngày càng không giống cô nữa.

Một Hạ Cẩm điềm tĩnh, lạnh nhạt, xem xung quanh là không khí sắp biến mất luôn rồi. {{{(>_<>

Cô quay đầu, đi hướng mình vừa chạy đến lại. Vừa quay đầu xong, đã thấy Doãn Chí Đằng đứng sau lưng mình tự bao giờ.

Trời phạt! Hạ Cẩm thót cả tim, cô phản xạ lùi về sau vài bước, Doãn Chí Đằng bèn bước lên vài bước, mặt sa sầm.

“Anh đi theo tôi làm gì?” Hạ Cẩm nghi hoặc, lên giọng.

Doãn Chí Đằng nhìn cô với đôi mắt thâm sâu, mặt anh đã biến sắc. Anh không trả lời câu hỏi cô, còn hỏi ngược lại: “Em và Doãn Thiệu Thư, có quan hệ gì?”

“Chẳng liên quan gì anh cả!” Hạ Cẩm chẳng có tâm tư gì để giải thích với Doãn Chí Đằng, cứ thế cô bước ngang anh, không thèm nhìn một lần nào.

Doãn Chí Đằng nhanh tay, bắt lấy cánh tay Hạ Cẩm, không cho cô đi.

Hạ Cẩm vùng vẫy lần nữa, cái siết tay của anh làm cô đau đớn, nhăn mày. “Doãn Chí Đằng! Anh đang làm tôi đau.”

Kéo Hạ Cẩm ra lùi ra sau, liền đối diện với mình. Doãn Chí Đằng thở hắt, “Hạ Cẩm, em đừng quá đến gần chú ấy, không tốt...”

“Vậy đến gần anh mới tốt?” Hạ Cẩm mất kiên nhẫn, đáp trả đầy mỉa mai.

“Tôi không có ý đó.” Doãn Chí Đằng buồn bã, Hạ Cẩm càng lúc càng bướng bỉnh, càng lúc làm anh phải đau đầu, càng lúc rời xa anh hơn nữa, anh thực sự không muốn!

“Chứ ý của anh là gì? Tôi có mối quan hệ gì với chú anh cũng là quyền riêng tư của tôi! Anh có quyền gì mà lại tra khảo tôi?”

“Em đừng mãi cứng đầu như thế! Được không? Tôi muốn tốt cho em thôi. Chú ấy là chú tôi, tôi hiểu rõ chú ấy hơn em nhiều. Chú ấy, chú ấy rất đào hoa...”

Doãn Chí Đằng đã từng đi chung với Doãn Thiệu Thư đến một quán bar, khi chú ấy lại nói chuyện xích mích với cha anh.

Trong khi, anh ngồi uống cùng Doãn Thiệu Thư, đợi Doãn Thiệu Thư bình tĩnh trở lại. Không ngờ, Doãn Thiệu Thư ngoắc tay quản lý nói nhỏ, chưa đầy một phút sau, hai cô gái ăn vận hở hang bước đến, ỏng ẹo trước mặt hai người, Doãn Thiệu Thư ôm cô này, hôn cô kia. Anh ngớ ngẩn cả người, nằm đó anh cũng mới vừa 18 tuổi, mà vóc dáng đã to cao, nên vào quán bar không bị nghi ngờ. Mà cái đó chỉ là lần đầu tiên, về

sau khi anh có dịp ở cùng chú ấy, cứ thấy chú ấy thay người yêu như thay áo, lúc nào điện thoại cũng réo lên liên hồi.

Hạ Cầm bực mình, giữa cô và Doãn Thiếu Thư không có mối quan hệ nào ngoài thầy trò cả, Doãn Chí Đăng nói vậy có khác gì đã gán cô là có ý với Doãn Thiếu Thư đâu chứ? Cả cái trường nữ sinh Đồng Hoa này cũng thế, cả Tiểu Dục và Lưu Phi cũng nghi ngờ cô, cả Hạ An cũng đã hỏi bóng gió về việc này.

Hạ Cầm cô, đã làm gì nên tội chứ? Mọi chuyện không tốt đẹp cứ ập vào người cô vậy?

Mặc kệ, họ muốn suy nghĩ họ đúng, cô sẽ chấp thuận vậy! Dù sao, xong ngày tốt nghiệp cô sẽ biến mất khỏi chỗ này, sẽ đến ở một môi trường mới!

“Đào hoa? Tôi mặc kệ, tôi thích thầy ấy đấy, thì đã sao?” Giọng của Hạ Cầm rất dễ nghe, có tí ngọt ngào, lúc này lại đầy sắt đá.

“Đừng! Nghe tôi nói...” Doãn Chí Đăng cố gắng điềm tĩnh, anh muốn cô phải suy nghĩ thật kỹ càng, nếu muốn bên cạnh Doãn Thiếu Thư. Dù trong lòng anh, cảm thấy đang khó thở. “Doãn Thiếu Thư hơn em 10 tuổi lận đấy! Em có hiểu...” lời nói anh liền bị Hạ Cầm cắt ngang.

Hạ Cầm dùng hai tay bịt tai mình lại, hét: “Tôi không muốn nghe! Tôi không muốn nghe anh nói gì hết!”

Trán Doãn Chí Đăng đã nổi gân xanh biểu hiện cho sự anh đang dần mất hết kiên nhẫn với Hạ Cầm.

“Hạ Cầm...”

“Không muốn nghe! Không muốn nghe!”

Hai cánh tay cô đang bị nắm chặt, càng đau. Cô dùng lực mình đẩy anh ra, lại không có kết quả gì. Lực nắm của đàn ông tất nhiên mạnh mẽ hơn cô nhiều.

“Anh buông tôi ra! Buông ra! Tôi không muốn nói chuyện với anh nữa! Doãn Chí Đăng, anh...” nói chưa hết câu, môi cô đã bị chặn lại bởi một đôi môi khác, mà đâu ai xa lạ, lại là Doãn Chí Đăng!

Lần này không phải là nụ hôn phớt nữa, mà là mạnh mẽ chiếm lấy.

Doãn Chí Đăng không cho Hạ Cầm phản kháng, anh càng lúc càng hôn sâu.

Hạ Cầm lắc đầu qua, lắc đầu lại, tỏ vẻ không thành ý, nước mắt cô rơi xuống vì uất ức, vì cảm phần. Hai tay cô bị nắm chặt, cả thân thể nhỏ nhắn yếu ớt của cô cũng bị thân thể to lớn của anh chiếm lấy ưu thế, đẩy cô về phía sau, cho đến khi lưng cô dựa vào bức tường mát lạnh.

Anh hung hăng hôn cô, càng lúc càng quỵt chặt môi lưỡi, hôn đến quên cả trời đất, quên cả họ đang sau khuôn viên trường, có thể có người đi ngang bất kì lúc nào.

Hạ Cầm dần mất đi ý thức, từ lúc không cam tâm tình nguyện trở nên rụt rè đáp trả.

Một lúc sau, Hạ Cầm như hết hơi, cô cắn vào môi Doãn Chí Đăng, làm anh giật mình rời môi cô, lúc đó cô mới được hít thở.

Doãn Chí Đăng cảm thấy đau nhưng không vì thế ngăn lại cảm xúc muốn hôn Hạ Cầm thêm một lần nữa. Anh đưa đôi mắt ham muốn chiếm hữu nhìn Hạ Cầm, anh muốn bờ môi này.

Hạ Cầm sợ sệt nghiêng đầu không dám nhìn Doãn Chí Đăng, chưa đầy hai giây, cô đã bị anh nắm cằm xoay lại, nhìn thẳng vào anh.

Đôi mắt nâu sáng đó chứa đựng điều gì cô không biết, cô hoảng sợ cũng có tức giận. Trong lúc anh buông tự do hai tay cô, cô liền dợi lúc anh không cảnh giác, vung tay phải mình lên.

Bốp!

Má trái Doãn Chí Đăng bỗng chột đau điếng, theo đó đôi mắt anh nhìn Hạ Cầm với ý niệm là: không tin nổi!

Hạ Cầm đẩy Doãn Chí Đăng ra xa, cô hét lên: “Doãn Chí Đăng! Anh là đồ khốn kiếp!”

Rồi vụt chạy đi! Nước mắt rơi lã chã, cô không thềm lau. Cô chỉ muốn chạy khỏi Doãn Chí Đăng, chạy đến một nơi khác không có Doãn Chí Đăng! Mà tim cô lại đau, đau kinh khủng!

Rầm.

Hạ Cầm đụng phải ai đó, té nhào xuống đất, cô choáng váng cả mặt mày.

“Tiểu Hạ, em chạy đi đâu gấp gấp vậy? Trời đất! Sao em lại khóc?”

Hạ Cầm bây giờ mới biết mình đụng phải Hạ An, cô đưa đôi mắt ướt nước mắt nhìn chị mình, trong lòng thầm nghĩ chắc Hạ An đang tìm Doãn Chí Đăng.

“Em không sao.” Cô hất tay Hạ An khỏi người mình, đứng dậy.

Hạ An giật mình, cái hất tay của Hạ Cầm làm cô cứng ngắt mặt mày, thân thể, tay bị hất còn để giữa không trung.

“Em đi trước đây.” Hạ Cầm mệt mỏi bước đi, không quên nhìn Hạ An.

Thoáng khựng người lại, Hạ Cầm có cảm giác Hạ An nhìn cô đầy vẻ u sầu. Cô chột dạ, muốn xoay người bước đi nhanh. Không ngờ, phía sau lưng Doãn Chí Đăng đã chạy đến, anh cũng khựng lại, nhìn Hạ An.

Trong phút giây đó, Hạ Cầm tay đổi đầy mồ hôi hột.

(Truyện được đăng tại: Diendan)

Hạ Cầm giật mình tỉnh giấc.

Như giấc mơ, cả người cô liền đổ một trận mồ hôi. Trời đang mùa đông, Đậu Đậu và Lâm Lâm đang cuộn người vào chăn ấm, chỉ có mỗi cô là mình mẩy đổ mồ hôi, nhưng lưng thì đang rét lạnh.

Cô lấy chiếc đồng hồ trên đầu giường xem, thì ra đã 5 giờ 30 sáng, bèn rời giường.

Lúc cô mở rèm cửa, phía bên ngoài trời đã nhú một vầng sáng màu vàng, báo hiệu cô ngày mới bắt đầu.

Cô bận rộn trong bếp một hồi, liền xong bữa sáng. Lâm Lâm nghe tiếng động trong bếp cũng đã tỉnh dậy, chỉ có Đậu Đậu là vẫn còn ôm chăn không chịu thức.

Lâm Lâm vệ sinh cá nhân xong ngồi vào bàn, nhìn bữa sáng thì mãn nguyện vô cùng. Cô vừa ăn, vừa trò chuyện cùng Hạ Cầm.

“Hôm nay cậu thức sớm thế?”

Hạ Cầm mở tủ lạnh rót ra hai cốc sữa tươi, “Không ngủ được.”

“Lại nhớ ba Đậu Đậu à?” Lâm Lâm không khách khí đụng đến chỗ đau của Hạ Cầm.

Hạ Cầm chỉ cười cười không trả lời. Cô quá quen tính khí nghĩ sao nói vậy của Lâm Lâm rồi, nên thấy rất bình thường.

“Cậu ngốc vừa thôi. Quên ngay thẳng cha vô tình đó đi! Bây giờ người ta đã đính hôn rồi, còn nhớ thương làm chi cho một người.” Nhét mẩu sandwich vào miệng xong, Lâm Lâm la lả tiếp: “Cậu muốn thì thiếu gì đàn ông theo! Hay cần tớ giới thiệu cho không?”

Hạ Cầm đặt hai cốc sữa tươi xuống bàn, mới hạ giọng: “Cậu nói nghe dễ lắm, thực hiện mới khó.”

“Thay vì làm mai cho tớ, sao cậu không tìm người yêu đi?” Hạ Cầm chế giễu.

“Ờ ờ, có ai lại thích con gái từ tính cách đến dáng đi, cách ăn mặc như thẳng con “giai” như tớ đâu chứ?”

“Thế nên đừng làm mai làm mối gì cho tớ cả, tớ không cần đâu.”

“Chỉ cần ba Đậu Đậu thôi à?”

Hạ Cầm thở dài thườn thượt. Lâm Lâm ơi, cậu không đụng đến nỗi đau của tớ không được à?

Chỉ hơn một tuần lễ trước, Hạ An có gọi điện cho cô, chị ấy bảo rằng Doãn Chí Đăng đã đính hôn, còn vị hôn phu của anh ấy là ai, Hạ An không hề nhắc đến. Cô chỉ cười gượng gạo, nhờ chị gửi lời chúc mừng.

Đau thì có đau thật, mà nghe rồi thì làm gì được nữa. Lông lộn chạy về Thành phố S nổi đóa lên như mây bà vợ bị giựt chồng sao? Mà ngộ, cô đã bao giờ là vợ anh đâu?!

Trời mùa đông lạnh ngắt! Lạnh ngắt như lòng Hạ Cầm vậy.

Trái tim cô không cần sưởi ấm nữa, vì người cô cần đã sưởi ấm cho người khác mất rồi.

Cô xót thương thay cho số mệnh đen đui của mình...

28. Chương 27: Mèo Mù Vớ Phải Cá Rán

Từ ngày trở về thành phố D, thời gian thắm thoát đã trôi nhanh hai tháng.

Hạ Cầm đã đi xin việc khắp nơi, cuối cùng cũng được một công ty nhận. Dù chỉ là một chân chạy việc vặt trong phòng Kinh doanh, nhưng đối với cô như vậy là rất tốt rồi.

Công ty CDA là công ty có tiếng tăm ở thành phố D, lúc cô đến gửi hồ sơ đăng ký tuyển dụng, cô cũng chẳng có hy vọng gì nhiều, chẳng ngờ ngay ngày hôm sau liền được báo hẹn ngày giờ phỏng vấn.

Lúc cô còn đang thấp thỏm đợi những câu hỏi hóc búa, đá xoáy thường thấy trên phim truyền hình từ người đàn ông trước mặt mình (mà sau này là trưởng phòng của cô). Chỉ là không ngờ, người đàn ông ấy rất ôn hoà, “một mực nở nụ cười” làm cô càng thấp thỏm không yên, tim đập thình thịch, thình thịch.

Mặc dù tốt nghiệp Cao đẳng sư phạm Y, lại chẳng có thành tích gì nổi trội, đáng kể. Nên Hạ Cầm chỉ cần một công việc ổn định lâu dài, đủ tiền nuôi Đậu Đậu khôn lớn thành người là cô đã mãn nguyện.

Về phía mặt công việc, cô cũng đã trải nghiệm ít nhiều. Sáu lần thay đổi công việc trong ba năm, làm cô cũng thấu đáo nhiều việc. Ví dụ như, không nên tiếp xúc quá nhiều với đồng nghiệp khác giới, sẽ làm họ sinh nghi mình có cảm tình cùng họ. Chỉ cần làm tốt nhiệm vụ được giao và không cần quá xuất sắc, để bị ganh ghét.

Nhưng đó chỉ là những công ty cón con không đáng nhắc đến nếu so sánh với CDA.

Cô biết về ngoài của mình làm người khác dễ hiểu lầm là phụ nữ đa tình, lẳng lơ. Đôi mắt cô lúc nào cũng như hồ nước đầy sương mù bao phủ, giúp cô bao phen rắc rối chồng rắc rối. Thế nên lần này, cô càng phải cẩn trọng gấp đôi.

Đầu óc cô còn căng cứng ra như dây đàn, luôn trong tình trạng căng thẳng cực độ, chỉ thấy Trưởng phòng Trác điềm nhiên cười tươi, giọng dễ nghe, như vỗ về tình nhân: “Đừng quá căng thẳng.”

Cô ngớ ngẩn, lắp bắp trả lời: “Vâng!”

Trưởng phòng Trác liếc sơ ngang hồ sơ của cô, hỏi một câu: “Cô kết hôn bao lâu rồi?”

“Dạ... bốn, bốn năm!” Hạ Cầm ngập ngừng mấy giây.

“Ồ, vậy là năm hai mươi hai tuổi?”

“Vâng.” Hạ Cầm gật đầu.

“Vừa tốt nghiệp xong sao?”

“Đúng vậy.”

Cô không suy nghĩ gì nhiều với những câu hỏi của Trưởng phòng Trác, vì cô đã ghi ở mục Tình trạng hôn nhân: Đã kết hôn.

Những lần đầu đi xin việc, cô còn để là Độc thân, liên nhiều việc phức tạp, rối rắm xảy ra, liên quan toàn đến khuôn mặt của cô.

Về sau còn không biết lý do nên cứ đi xin chỗ này đến chỗ khác. Cho đến khi Lâm Lâm tìm ra được nguyên do. “Do cậu để Tình trạng hôn nhân là Độc thân đấy! Ở công ty tớ, đúng là không cần thiết vấn đề này vì số lượng nam giới ít đến đáng thương. Còn ở các công ty của cậu làm, nam nữ nhiều ngang nhau nên xảy ra việc này là điều hiển nhiên.”

Lâm Lâm đi lòng vòng trước mặt Hạ Cầm, như đang suy nghĩ, xong nhìn cô mấy hồi lại thốt lên: “Thế này đi, cậu để Tình trạng hôn nhân: Đã kết hôn, thử xem. Theo tớ nghĩ, ở những công ty có quy mô cao, một phần họ quan tâm đến việc học vấn của cậu, chuyện cậu muốn ổn định ở công ty lâu hay không. Một phần là các công ty lớn cạnh tranh rất khốc liệt, muốn ổn định được việc làm lâu dài, những người đã có gia đình sẽ bớt bị cảnh giác hơn, thêm vào đó cậu sẽ tránh được những sự uy hiếp không đáng có. Đối với nhân viên mới vào công ty, mà là gái đã có chồng... hmmm sẽ nhìn thấy cậu trưởng thành hơn, không tự phụ mà còn rất đáng ngưỡng mộ.” Xong lại vỗ vỗ má Hạ Cầm, “Cậu cũng bớt gánh nặng với đám ruồi muỗi ở công ty mới hơn với bộ mặt đầy đa tình này.”

Hạ Cầm nghe liền thấy có lí, thế là cầm bút ghi ngay lập tức vào sơ yếu lí lịch một dòng chữ: **ĐÃ KẾT HÔN** đỏ chói.

Chuyện xin việc làm của cô rất suôn sẻ. Sau khi tiếp xúc với Trưởng phòng Trác một thời gian, cô nhận định Trưởng phòng Trác là người rất bình dị và gần gũi.

Anh 32 tuổi, đã một đời vợ.

Cái ngày đầu tiên đến làm, đầu óc cô còn ù ù cạc cạc bởi không ngờ chính Trưởng phòng Trác dẫn cô đi thăm quan khắp hang cùng ngõ ngách trong công ty này, cả phòng vệ sinh cũng không bỏ qua!

Công việc cô thường làm là chạy việc vặt. Như đi photo giấy tờ, mua cà phê, đặt suất ăn trước cho phòng, lên lịch trình giải trí cho phòng khi cần xả stress, đem tài liệu đến các phòng khác nếu cần, vân vân mây mây...

Thế nhưng cô rất thoả mãn. Tiền lương ba nghìn, một tháng chi ra tiền phí sinh hoạt, nhà cửa, còn một nghìn rưỡi cộng thêm tiền nhuận bút mỗi tháng hai nghìn hai, cô đủ để dành dụm tiền lo cho Đậu Đậu không phải thua kém ai.

Đem lòng hưng phấn ấy chiến đấu với đồng tài liệu cần photo ngút trời mây cô cũng chẳng ngán!

Lúc ôm xong đồng tài liệu đã được photo ra mười bản, cô phân ra cho mỗi nhân viên trong phòng mỗi người một bản, rồi mới quay lại ghế ngồi của mình, ấn chuột mở playlist Vương Phi, đeo tai phone nghe nhạc.

Cô nhắm nghiền mắt, thưởng thức không gian riêng ngay giờ nghỉ trưa.

“Chẳng tiếc dẫu hôn khi ấy chưa kịp đóng mày hoá bướm, ôm giấc ngủ đông dài cũng không cánh mọc thành tiên.

Chẳng tiếc chuyện tình này không đủ thời gian để luyện tập lần nữa..

Đó là món quà năm tháng ban tặng, thời gian để ta nuôi tiếc...

Nếu như gặp lại không thể đỏ hồng đôi mắt, liệu có ứng hồng đôi má được không?”

Hạ Cầm bỗng thấy cay mắt ghê gớm!

...

Tiếng gõ cộc cộc chạm xuống bàn cô, cô ngẩng đầu lên thì gặp Trưởng phòng Trác mỉm cười cùng mình.

Liền tháo hai tai phone, đứng dậy đưa đôi mắt ngơ nhìn: “Trưởng phòng Trác, có chuyện gì sao?”

Trưởng phòng Trác bỗng đưa bàn tay gần đến má Hạ Cầm. Cô theo phản ứng tự nhiên, liền né tránh.

Trưởng phòng Trác cười ôn hoà, tay rút về, nói gọn hai chữ: “Em khóc?”

Hạ Cầm bây giờ mới vội vã dùng tay quệt đi nước mắt trên mi. Chết thật! Sao lại khóc nữa rồi. Cô rói rít, “Ngại quá! Để Trưởng phòng Trác nhìn thấy...”

“Không sao.” Trưởng phòng Trác lắc đầu, “Đã đến giờ cơm trưa, sao em không đi ăn?”

“À... tôi không đói!” Hạ Cẩm hỏi ngược lại: “Còn Trưởng phòng Trác? Anh dùng cơm trưa chưa?”

Anh cười: “Tôi không đói!”

Ồ! Không khí ngưng ngập ghê.

Đồng hồ treo tường tí tách từng giây.

Trưởng phòng Trác nhìn đồng hồ rồi trầm mặc hồi lâu, rất lâu sau mới nói: “Khoảng ba giờ chiều em vào văn phòng tôi nhé, tôi có việc cần bàn với em.”

“Bây giờ không được ạ?” Hạ Cẩm hiểu kỳ. Ngộ! Nếu muốn nói thì bây giờ nói luôn cho rồi đi.

“Không, bây giờ tôi phải chạy ra ngoài một tí.” Trưởng phòng Trác đã hẹn trước với khách hàng thân thiết của công ty bàn việc làm ăn, không thể trễ hẹn được.

Hạ Cẩm gật đầu: “Vâng tôi biết rồi, không phiền Trưởng phòng Trác nữa.”

“Ừ, đừng quá khách khí!” Trưởng phòng Trác cười cười, chào tạm biệt rồi đi.

Hạ Cẩm rất đúng giờ. Đúng ba giờ chiều, đứng trước phòng Trưởng phòng Trác gõ vài nhịp.

Từ trong vọng ra, “Mời vào.”

Hạ Cẩm lí nhí mở miệng khi mở cửa bước vào: “Trưởng phòng Trác, là tôi.”

Trưởng phòng Trác ra hiệu đóng cửa lại, Hạ Cẩm liền đẩy nhẹ cánh cửa, cánh cửa khép chặt.

Khi Hạ Cẩm ngồi vào ghế đối diện bàn làm việc của Trưởng phòng Trác, hồi hộp không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Trưởng phòng Trác như hiểu được nỗi lo lắng của Hạ Cẩm, chỉ khẽ cười, “Đừng quá lo lắng, là chuyện tốt dành cho em thôi.”

“À... vâng.” Hạ Cẩm à một tiếng, theo đó tâm trạng cũng tốt lên.

Trưởng phòng Trác buông bút, hai tay đan vào nhau, anh dựa lưng vào ghế xoay, nhìn Hạ Cẩm vài giây.

Thật ra, Trưởng phòng Trác rất có nét tuấn lãng của người đã từng trải qua sóng gió nhiều, có phong thái quyến rũ của những người đàn ông thành đạt.

Nói sao nhỉ, một người đàn ông trải qua cuộc sống gia đình không viên mãn, họ chính chắn hơn và toát ra mùi vị cuốn hút khác thường.

“Em đã vào công ty được bao lâu rồi?” Dò xét Hạ Cẩm một hồi, Trưởng phòng Trác lên tiếng.

“Tính luôn hôm nay là 46 ngày ạ.” Hạ Cẩm máy móc trả lời, bởi ánh mắt khác lạ từ Trưởng phòng Trác.

Trưởng phòng Trác cười: “Nhớ rõ thật. Em cảm thấy công việc hiện tại ổn chứ?”

“Rất tốt!” Hạ Cẩm đáp nhanh.

“Tôi thấy em cứ lòng vòng bị sai chạy việc vặt, có cảm thấy uất ức, thấy không công bằng với mình không?”

Hạ Cẩm lắc đầu: “Không, cũng chưa từng nghĩ như thế.”

“Vì sao?” Trưởng phòng Trác có tia bất ngờ trong mắt.

Thở dài, Hạ Cẩm chân thành trả lời: “Theo suy nghĩ của tôi thì... vào được CDA đã là một việc, việc rất tốt. Nếu như so sánh với các đồng nghiệp ở phòng Kinh doanh, tôi thật sự không sánh bằng họ. Ngoài làm một chân chạy vặt, thì công việc của tôi ở phòng Kinh doanh chẳng có gì ngoài ngồi đợi mail đặt hàng của công ty, như thế khi nhận được lương như bao đồng nghiệp khác cảm thấy thật có lỗi...”

Vỡ lẽ, Trưởng phòng Trác còn bất ngờ hơn gấp bội, chột chẳng biết nói gì.

“À, Trưởng phòng Trác, anh gọi tôi lên đây chỉ có vậy thôi?”

“Không. Tôi có việc khác quan trọng hơn.” Anh nở nụ cười tươi thường thấy, “Nếu em cảm thấy có lỗi với phúc lợi của công ty, vậy thì, tôi sẽ cử em vào một chức vụ mới vẫn có phúc lợi và công việc cũng tăng thêm. Làm thư ký cho tôi chẳng hạn.”

Nụ cười Hạ Cầm liền cứng ngắt, mất tự nhiên. Cô không thấy vui vẻ gì với lời nói của Trưởng phòng Trác mà là nổi bất an, bất an và bất an!

“Hi hi, Trưởng phòng Trác đùa vui thật!” Hạ Cầm cười hi hi, mà mình mấy đã đổ mồ hôi.

“Tôi không đùa!” Trưởng phòng Trác ngồi thẳng người, nhìn Hạ Cầm với ánh mắt kiên định: “Thư ký Lý của tôi sắp nghỉ phép để sinh con, trong thời gian đó em có thể làm Thư ký của tôi không? Tiền lương và phúc lợi sẽ nhiều hơn công việc hiện tại của em nhiều.”

“Tại sao... là tôi?” Hạ Cầm ngờ vực.

“Lúc vừa tuyển em, tôi đã nhắm em vào công việc Thư ký cho mình. 46 ngày em ở công ty này, chỉ là thử việc tạm thời. Để tôi có đủ thời gian quan sát cách làm việc, thực lực và cách em giao tiếp cùng đồng nghiệp.”

“Nhưng lúc tôi ghi chức vụ công việc làm chỉ là Nhân viên văn phòng bình thường thôi mà...”

“Chức vụ đó sẽ có người thay thế em.”

Hạ Cầm như muốn xỉu tới nơi.

“Tôi cho em một tuần suy nghĩ đây.”

29. Chương 28: Ba Cửa Con Là Ai?

“Tôi từ chối.” Hạ Cầm nói xong thì thấy mình cộc lốc quá, nên liền bổ sung thêm: “À, ờ... Tôi cảm thấy công việc hiện tại rất tốt rồi. Công việc Thư ký đó, tôi, tôi không nhận nổi.”

Đó là câu nói đầu tiên vào một tuần sau Hạ Cầm lên văn phòng của Trưởng phòng Trác, trả lời đề nghị của anh.

“Cho tôi lý do chính đáng hơn được không?” Trưởng phòng Trác vẫn mỉm cười.

Sao Hạ Cầm càng lúc càng sợ nụ cười của Trưởng phòng Trác ghê gớm, vì đem cho cô nỗi áp lực lớn vô hình. “Học vấn của tôi không cao, lại chẳng giỏi về mặt giao tiếp...”

“Có thể tiếp thu, cũng có thể học một khoá giao tiếp cấp tốc!”

“À, không cần Trưởng phòng Trác làm nhiều như thế!” Hạ Cầm giật mình xua tay, “Trưởng phòng Trác, anh có thể đừng làm khó tôi được không?”

“Tôi làm khó em bao giờ?” Trưởng phòng Trác bật cười thành tiếng.

Hạ Cầm nhất thời gãi đầu, đang căn nhắc dùng từ để nói. Cuối cùng cũng đành nói hết ruột gan trong lòng: “Trưởng phòng Trác, tôi không thích trèo cao. Tôi chỉ muốn an phận với chức vụ thấp bé của mình. Ở công ty này, anh tìm một người có chuyên môn cao hơn làm Thư ký không phải khó, sao cứ nhất định là tôi?”

Trưởng phòng Trác nhìn cô bằng đôi mắt thâm sâu, lâu sau, anh mới khẽ trả lời câu hỏi của cô: “Lúc đầu, người nhận hồ sơ của em là Trưởng phòng Kỹ thuật, anh ta đã nhắm công việc cho em là khảo sát máy móc ở nhà máy, có nghĩa em sẽ ở nhà máy chứ không phải trong văn phòng máy lạnh này. Mà ở nhà máy, toàn là một đám dục rửa...” Trưởng phòng Trác nhìn sắc mặt có biến đổi của Hạ Cầm, cười thâm trong lòng, nói tiếp: “Nhưng tôi đã giành lại hồ sơ của em và nói với Trưởng phòng Kỹ thuật là Thư ký Lý đã đề đơn xin nghỉ phép dài hạn, trong thời gian đó tôi cần một cô Thư ký, còn bồi thêm rằng em tốt nghiệp ở Thành phố S có tiếng, sẽ dễ sử dụng nhân tài hơn là để em ở nhà máy!”

“Tôi chỉ tốt nghiệp một trường tầm thường ở Thành phố S thôi.” Ruột gan Hạ Cầm biểu tình! Anh đừng có khen tôi như thế được không?

“Tôi sẽ biến em thành nhân tài.” Giọng Trưởng phòng Trác đầy nghiêm túc.

Cô nghĩ, mình không nói lại người đàn ông này rồi. Thôi đành thuyền xuôi theo nước vậy, dù sao người ta cũng đã có lòng, cô có ruột gan, vậy đi!

Hạ Cầm thở dài thườn thượt, hết cách, cô gật đầu: “Vâng, trông cậy vào Trưởng phòng!”

“Tốt!” Trưởng phòng Trác nở nụ cười mãn nguyện.

Thế là nhờ “ơn phúc” của Trưởng phòng Trác, Hạ Cầm bắt đầu lên chức Thư ký Trưởng phòng Kinh doanh.

Một tháng phải nói là cơn ác mộng của Hạ Cầm.

Cứ thế cô luôn đặt báo thức vào 5 giờ 30 sáng, khi xong xuôi việc cá nhân và bữa sáng cho Lâm Lâm và Đậu Đậu đã được 6 giờ 10.

Lúc cô đến công ty vừa đúng 6 giờ 50 phút.

Công việc cô bắt đầu bằng việc pha một tách cà phê nóng cho Trưởng phòng Trác. Sau đó sẽ phân loại và tiếp nhận tài liệu từ các Phòng Ban, rồi lại phải xử lý thông tin các tài liệu, mới đưa đến cho Trưởng phòng Trác xem qua.

Dù Trưởng phòng Trác rất bận, anh vẫn dành một chút thời gian để xem xét và giúp đỡ Hạ Cầm.

Hạ Cầm không đi học một khoá Tiếng Anh cấp tốc và Giao tiếp cấp tốc vì cô xót xa số tiền dành dụm từ từ bay đi mất. Thế nên cô học lôm, vì cô nghĩ, học lôm cũng có ngày thành tài!

Ồ, cơ mà không biết là ngày nào...

Lúc cô trở về nhà cũng đã chập tối. Cả thân thể và tinh thần cũng mệt mỏi.

Đậu Đậu lúc nào mặt cũng buồn thiu buồn thiu. Nay cũng vậy, ôm chân cô, giọng hờn tủi: “Mẹ Cầm, Đậu Đậu đói...”

Hạ Cầm đau xót, liền bỏ túi xách xuống bàn, nấu một nồi cháo thịt băm, cho nguyên buổi tối ba người ăn.

Đậu Đậu ngồi múc từng muỗng ăn ngon lành, còn cười với cô. Lúc này, Lâm Lâm vừa tắm xong bước ra, chạy đến bàn ngồi chung, đòi một tô to gấp đôi Đậu Đậu.

Hạ Cầm vừa đem tô cháo ra cho Lâm Lâm vừa trách Lâm Lâm không chăm lo Đậu Đậu phụ cô.

Lâm Lâm khịt mũi, biện minh: “Tại cậu đó! Cậu biết tớ không biết nấu ăn cơ mà! Còn làm khuya tới mịch với chịu về, để Đậu Đậu và tớ đói mốc cả mớ! Không chịu đâu, làm Thư ký gì gì đó có gì hay chứ, nghỉ làm đi! Tớ nuôi cậu!”

“Công việc tớ dần ổn định rồi. Thời gian này bên phòng Kinh doanh tụi tớ có vài đơn đặt hàng lớn, nên phải tăng ca, chỉ cần sau mấy vụ làm ăn này, tớ sẽ thu xếp về sớm hơn thôi mà...” Hạ Cầm cảm thấy có lỗi, bèn giải thích.

Lâm Lâm hứ một tiếng, ngênh mắt với Đậu Đậu đang chớp mắt không hiểu hai người nói gì: “Đậu Đậu xem, mẹ Cầm sắp bỏ Đậu Đậu và mẹ Lâm theo dưỡng mới rồi.”

“Lâm Lâm! Cậu nói hươu nó vượn gì vậy?” Hạ Cầm giật mình, đập bàn nghiêng rằng.

Đậu Đậu chớp chớp đôi mắt tròn, dừng lại việc ăn, hỏi nhỏ với Lâm Lâm: “Dưỡng là gì hở mẹ Lâm?”

Lâm Lâm khuôn mặt vờ đau khổ, huých vai nhỏ xíu của Đậu Đậu: “Dưỡng là ba sau của Đậu Đậu đó! Đậu Đậu đừng đồng ý nhé! Đậu Đậu đồng ý là mẹ Lâm phải ra đường ở, Đậu Đậu cũng mất ba luôn.”

“Tại sao lại mất ba? Đậu Đậu có ba đúng không mẹ Lâm?” Đậu Đậu đôi mắt sáng ngời, đem theo niềm vui sướng le lưỡi.

“Tất nhiên! Tất nhiên!” Lâm Lâm phụ hoạ.

“Hà, Hi, Lâm!” Hạ Cầm nghiêng răng ken két.

Lâm Lâm thót tim, gãi đầu, cười ha hả: “Ha ha, mẹ Lâm giỡn thôi.”

Đậu Đậu liền yểu xiu, gục đầu ăn hết cháo không thềm nhìn Lâm Lâm nữa.

Tối đó, đợi mẹ Cầm ngủ say, Đậu Đậu cứ khiêu tay mẹ Lâm mãi.

Lâm Lâm đang ngủ ngon giấc, bị phá bình nên hơi quạo, nhưng mở mắt ra là Đậu Đậu cơn giận bay đi mất tiu, còn là thắc mắc.

“Đậu Đậu, sao còn chưa ngủ?”

“Mẹ Lâm, ba con là ai? Mẹ Lâm nói con nghe đi...”

Nhìn khuôn mặt đáng yêu có nhọt nhọt của Đậu Đậu, Lâm Lâm thấy trong người cứ bị giằng xé giữa nên và không nên. Đậu Đậu đã bệnh suốt nửa tháng nay, nên sắc mặt cậu bé không tốt cho lắm.

“Đậu Đậu ngoan, ngủ sớm đi, mai mẹ Lâm còn dẫn Đậu Đậu đi khám bệnh.”

Đậu Đậu lắc đầu: “Con muốn mẹ Cầm dẫn con đi...”

Xoa xoa đầu Đậu Đậu, Lâm Lâm thở dài: “Mẹ Cầm dạo này bận lắm, nhưng đã hẹn trước với bác sĩ vào ngày mai rồi, nên mai Đậu Đậu sẽ đi khám với mẹ Lâm nhé?”

“Vậy mẹ Lâm cho con biết, ba con là ai đi!”

Lâm Lâm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đưa ra quyết định.

“Ồ, một chút thôi nhé. Mẹ Lâm mà kể về ba Đậu Đậu nhiều, mẹ Cầm sẽ giận mẹ Lâm mất, còn đuổi mẹ Lâm ra đường ở đó...”

Đậu Đậu ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng.”

Lâm Lâm liếc nhìn Hạ Cầm, thấy cô đã thở điều đặn, liền ôm Đậu Đậu vào lòng, thủ thủ nho nhỏ.

“Ba Đậu Đậu là một người xấu xa. Xấu xa hơn cả sư tử trong truyện tranh Đậu Đậu đọc. Vừa xấu xa vừa xấu xí, đã vậy còn què một giò, thè cái lưỡi ra, dài ơi là dài. Tóc lờm chờm như chó đốm, móng tay dài như ma nữ nhập trần...”

Lâm Lâm nói liên tục một hồi, mặt Đậu Đậu từ tái nhợt sang cắt không còn một giọt máu.

Cậu khóc to lên, làm Lâm Lâm giật mình, Hạ Cầm cũng giật mình nổi.

Hạ Cầm liền ôm Đậu Đậu vào lòng, vỗ dành: “Đậu Đậu ngoan, đừng khóc! Mẹ đây, mẹ đây!” Xong liền liếc Lâm Lâm, đôi mắt trừng trừng, làm Lâm Lâm có thể đoán Hạ Cầm đang suy nghĩ rằng: Lâm Lâm đầu heo này! Tổ sẽ xé xác cậu!!!

“A ha ha! Đậu Đậu gặp ác mộng đấy! Không phải do tổ đâu.” Lâm Lâm đỏ mồ hôi trán, cười khan ba tiếng.

“Mẹ Lâm, mẹ Lâm dọa con! Mẹ Lâm nói xấu ba của Đậu Đậu! Mẹ Lâm thật xấu!” Đậu Đậu méo máo, vừa khóc vừa vạch tội Lâm Lâm.

“Á! Mẹ Lâm không có ý như thế đâu! Mẹ Lâm nói thật đó...”

“Mẹ Lâm nói gì với Đậu Đậu?” Hạ Cầm ngó xuống nhìn Đậu Đậu, dùng ngón tay cái lau đi nước mắt của cậu.

Hức hức vài ba tiếng, Đậu Đậu mới trả lời: “Mẹ Lâm bảo ba Đậu Đậu là xấu xí. Vừa xấu xí vừa xấu xa, lưỡi thì dài ơi là dài, tóc lờm chờm, móng tay dài như móng tay ma nữ...”

Khoé miệng Hạ Cầm giật giật, trán cô nổi ba vạch đen. Cười lạnh: “Lâm Lâm, cậu có cần miêu tả ba Đậu Đậu như thế không?”

“Ha ha, tổ đang kể chuyện ma cho Đậu Đậu nghe đấy!”

“Hà, Hi, Lâm!”

Lưng Lâm Lâm liền nổi lên vệt sống lạnh dài tới eo.

“Á ha ha! Trời đất ơi, sao tớ thấy trong phòng nực quá vậy nè, để tớ ra ghé xô pha ngủ cho mát!” Lâm Lâm chột dạ, ôm chăn, liền chuồn lẹ.

“Cậu ngủ ở xô pha một tuần lễ để ăn năn hối lỗi cho tớ!!!!” Hạ Cầm quát lên.

“Mai tớ sẽ dẫn Đậu Đậu đi khám! Còn cậu, cho cậu nhịn đói buổi sáng luôn!!”

Lâm Lâm tắc lưỡi, khóc không ra nước mắt. Trời Đông như thế này, ngủ xô pha quả là một “thử thách tàn bạo” mà sáng còn không có bữa sáng nữa chứ! Đúng là hoạ từ miệng mà ra...

30. Chương 29: Giông Bão

“Viêm phổi?” Hạ Cầm giật mình.

Người bác sĩ trẻ sau khi khám xong cho Đậu Đậu, gặp Hạ Cầm thông báo kết quả.

Đậu Đậu còn không biết bệnh viêm phổi là gì, cứ ngồi trong lòng Hạ Cầm nghịch tóc cô, miệng cười thích thú lắm.

“Thật may là kịp thời phát hiện sớm, nên không nghiêm trọng.” Người bác sĩ trẻ trấn an.

Anh ta kê một đơn thuốc, nhìn lần lượt lại mấy lần, cuối cùng đưa đến tay Hạ Cầm.

Hạ Cầm đọc toàn tên thuốc, liều dùng khá nhiều. Cô cau mày, chất vấn: “Chỉ uống thuốc thôi sao? Không cần có biện pháp gì thêm à bác sĩ?”

Anh ta chỉ liếc nhìn cô một lần, xong hờ hững đáp: “Bệnh chỉ vừa kịp phát hiện, không có tình hình xấu gì cả. Cô cứ cho cậu nhóc uống kháng sinh điều đặn, bệnh cũng không cần phải ở bệnh viện theo dõi, cô có thể theo dõi cậu nhóc ở nhà.”

Trước khi bước ra gọi bệnh nhân mới, anh ta còn nói thêm: “Nhớ là để phòng ốc không bụi bặm, cũng không nên để gió lạnh luồng vào nhà quá nhiều, giữ ấm cho cậu bé, đừng để cảm lạnh. Thời tiết tháng này rất xấu. Tuần sau đến tái khám lại.”

Nói xong, anh ta dùng biện pháp gọi bệnh nhân mới để tiễn khách cũ là Hạ Cầm.

Hạ Cầm đỡ dẫn bé Đậu Đậu bước đi chậm rãi ra khỏi cổng bệnh viện.

Bệnh Viêm phổi? Không phải mới hai tuần trước còn bảo là Nhiễm khuẩn hô hấp cấp tính sao? Còn bảo uống thuốc điều đặn sẽ nhanh khỏi thôi.

Đậu Đậu bắt đầu có dấu hiệu bệnh là hơn hai tuần trước, sổ mũi có, ho khan có, thở gấp có, tất cả điều xảy ra khi từ nhà trẻ về.

Đó là nhà trẻ tư thục Hạ Cầm đã gửi Đậu Đậu đến hơn hai năm nay, bây giờ lại có dấu hiệu bị bệnh, làm mẹ như cô không khỏi sinh nghi ngờ.

Mà vội nghĩ lại, có lẽ Đậu Đậu bệnh do môi trường, thời tiết xung quanh thay đổi thôi, cũng có thể là do cô... do cô đã không chăm lo tốt cho Đậu Đậu.

Hạ Cầm gọi một cuộc điện thoại cho Lâm Lâm, báo cáo tình hình. Lâm Lâm Lâm phải hét thanh trong điện thoại, bảo về nhà đợi cô, cô sẽ dẫn đến một bác sĩ tư quen biết khám lại, cô không tin Đậu Đậu viêm phổi.

Lúc hai người từ bệnh viện tư đó ra về, kết quả vẫn là Viêm phổi. Lâm Lâm yếu xìu như quả bóng xì hơi, còn lảm bảm trong miệng là từ: “Không tin được!”

Dù vị bác sĩ trung niên kia bảo, chỉ là mới bắt đầu phát bệnh, không có gì nghiêm trọng nhưng cứ nhìn mặt Hạ Cầm và Lâm Lâm là thấy: Cực kỳ nghiêm trọng!!!

Đứa trẻ nhỏ đáng yêu này, mũm mĩm này, đôi mắt tròn xoe lay láy này, khuôn mặt lúc nào cũng cười tươi như hoa này, ai làm sao mà tin được đang phát bệnh kia chứ.

Tâm trạng của hai người mẹ trẻ nặng nề càng nặng nề!

Tối đó, không khí vui vẻ ồn ào từ tivi phát chương trình hài kịch không làm hai người tâm trạng đỡ u sầu miêng nào. Chỉ có Đậu Đậu không hiểu chuyện, cầm lấy chiếc xe cần cẩu đồ chơi đẩy khắp nhà, miệng giả tiếng máy “brừm brừm!”

“Tớ sẽ nghỉ việc ở công ty vậy.” Đó là lời Hạ Cầm nói sau một hồi im lặng.

“Ế! Đậu được! Cậu mới vừa “lên chức” không bao lâu, nghỉ ngang như thế vừa mất tiền vừa mất công việc ổn định.” Lâm Lâm can ngăn.

“Chứ... Đậu Đậu...” Hạ Cầm ngập ngừng.

Lâm Lâm trấn an: “Không sao! Đậu Đậu vừa bị bệnh thôi, viêm phổi không phải là bệnh nan y, kiên trì chữa trị sẽ khỏi!”

“Haizz, thời gian này, tớ bận, cậu cũng bận, để Đậu Đậu ở nhà trẻ mãi cũng không phải là cách. Làm sao đây...”

“Trước tiên trong một tuần lễ tới, tớ và cậu cứ xin mỗi chiều về sớm hơn một tí, đón Đậu Đậu về chăm, đợi tái khám xong tính tiếp. Ở nhà trẻ, các cô rất thương Đậu Đậu, tớ tin, Đậu Đậu sẽ ổn thôi. Suốt hai năm nay, cậu không thấy Đậu Đậu rất khỏe mạnh sao? Ngoại trừ mấy bệnh vặt con nít thường bị một hai ngày rồi hết, thì đâu xảy ra gì nữa đâu cơ chứ?”

Hạ Cầm nghe sao chỗ nào cũng thấy Lâm Lâm nói có tình đạt lí gớm. Không phản biện được.

Buổi sáng, đợi Lâm Lâm chở Đậu Đậu đến nhà trẻ, cô liền đi tàu điện ngầm cho nhanh đến công ty.

Từ buổi sáng cô đã không thấy Trưởng phòng Trác đâu.

Cho khi đến trưa, cô bắt gặp anh từ thang máy bước ra, anh nhìn thấy cô, mỉm cười hồi lỗi: “Sáng có việc, nên quên thông báo cho em.”

Cô gật đầu, giọng rất bao dung: “Vâng.”

Trưởng phòng Trác nhìn Hạ Cầm một hồi, mới thông dong bước đi.

“Bên phòng Tài vụ đã gửi email cho em chưa?” Trưởng phòng Trác bước chân dài đi vào văn phòng của mình.

“Vâng, đã gửi rồi. Tôi cũng đã photo ra một bản để trên bàn làm việc của Trưởng phòng.” Hạ Cầm trả lời.

“Tốt!”

Hạ Cầm đi theo Trưởng phòng Trác vào phòng, đưa anh xem lịch họp trong ngày, các văn bản cần ký và những hợp đồng đang cần xem xét.

Hai người trao đổi rất lâu trong phòng, anh càng thuyết phục được mình rằng: Anh chọn người quả không sai!

Hạ Cầm khéo léo, điềm tĩnh, rất được việc. Một tháng nay, công việc của phòng trở nên nhiều đơn đặt hàng, Hạ Cầm có hôm cùng anh đến tối mịt mới tan ca. Cô tiếp thu công việc rất nhanh, dù đôi khi vẫn mắc lỗi, nhưng đối với anh, như thế đã rất là tốt đối với người mới.

Lúc trao đổi vài vấn đề khúc mắc trong bản hợp đồng khách hàng cùng Trưởng phòng Trác, cô hăng say chỉ ra điểm lỗi và điểm tốt. Cô nào biết khi cô đang tập trung như thế, trong người cô toả ra nét cuốn hút đầy phong tình. Đôi môi đầy đặn được tô một lớp son bóng màu hồng nhạt trong ngọt ngào chỉ muốn cắn một phát. Khuôn mặt nghiêng nghiêng lộ qua khuôn hàm góc cạnh như gọt giũa, đôi mắt đã rũ xuống hàng

mi dày, đôi khi khê động. Mái tóc được buộc cao lưa thưa vài sợi tóc dài rũ xuống má, vừa thanh thuần lại mong manh như sương sớm. Trong cô trẻ hơn số tuổi hai mươi sáu.

Trưởng phòng Trác càng nhìn, tay chân càng bứt rứt khó chịu. Anh lấy hai ngón tay xoa xoa hai huyệt Thái Dương, xong đến mũi, che đi khoé miệng đang cười khổ.

Hạ Cẩm nhướn mày, nhìn Trưởng phòng Trác có lẽ đang đau đầu, cô bèn hỏi thăm: “Trưởng phòng Trác, anh không sao chứ?”

“À, không sao, không sao!” Anh định thần lại nét cười ôn hoà.

Anh liền thấy cô cười nhẹ nhõm, đôi mắt đen thẳm ấy, sao nhìn lâu lại như bị hút hồn thế này.

Anh lắc đầu cho tỉnh táo, nghe Hạ Cẩm nói tiếp. “Về bản hợp đồng bên Dực tiên sinh, ngài ấy muốn trực tiếp bàn chuyện cùng Trưởng phòng Trác. Thế Trưởng phòng Trác muốn sao ạ?”

“Hẹn thời gian.” Trưởng phòng Trác nhìn Hạ Cẩm cúi đầu viết vào cuốn sổ nhỏ luôn đem theo bên cạnh cô. Nét chữ nhỏ nhắn, đáng yêu như cô vậy.

“Vâng!”

Trưởng phòng Trác gật đầu nhẹ phụ hoạ.

Trong phòng bỗng chốc im lặng như tờ.

...

“Còn gì nữa không?” Trưởng phòng Trác hỏi sau khi cứ thấy cô chần chừ.

“À, còn một chuyện... không biết Trưởng phòng Trác... à, ừ...”

“Em cứ nói.”

“Tôi, tôi muốn xin phép Trưởng phòng Trác một tuần lễ này có thể cho tôi về sớm hơn mọi người hai tiếng đồng hồ không? Vì con tôi đang bệnh, mà nhà lại không có ai chăm sóc.”

“Con em bị bệnh gì?” Trưởng phòng Trác cau mày.

Hạ Cẩm thành thật khai báo: “Viêm phổi.”

“Ồ, nhà em không còn ai chăm sóc cho con em sao? Nhà chỉ có hai mẹ con?” Trưởng phòng Trác không hiểu sao anh lại quan tâm đến vấn đề này.

“Dạ không, còn một người bạn ở chung nữa. Nhưng cô ấy cũng bận việc suốt ngày.” Hạ Cẩm thành thật khai báo lần hai.

“Ồ...” Anh ồ lên một tiếng.

Trưởng phòng Trác dường như đã suy nghĩ được điều gì đó rất vui vẻ, anh gật đầu đồng ý: “Tôi cũng rất muốn cho em nghỉ phép một tuần lễ này, nhưng đang trong thời gian cao điểm của CDA, đành không được. Cứ theo như ý kiến của em đi, đến ba giờ chiều mỗi ngày em cứ đánh dấu ở bảng chấm công rồi về.”

Hạ Cẩm sung sướng, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, “Cám ơn Trưởng phòng Trác, cám ơn Trưởng phòng Trác!”

“Tôi tên Trác Viễn, em biết rồi đúng chứ?”

Hạ Cẩm chớp mắt không hiểu ý tứ lời nói của Trác Viễn: “Vâng?”

“À, không có gì. Em lui ra đi.” Trác Viễn xoay ghế xoay ra cửa sổ bằng kính, vờ như muốn nghỉ ngơi.

“Vâng! Trưởng phòng Trác...” Hạ Cẩm cúi đầu chào, rồi đi.

Trác Viễn thở dài.

Ba ngày sau, Hạ Cẩm đã hẹn với Thư ký của Dực tiên sinh về thời gian gặp mặt.

Một buổi tối, trời đông đầy tuyết.

Cô rời nhà sau khi đã làm bữa tối cho Đậu Đậu ăn và dỗ cậu đi ngủ sớm.

Trác Viễn đến rước, cô cũng không khách sáo mà bước vào ngồi, đỡ được đồng nào đi tàu điện ngầm thì đỡ đồng ấy. Lại thêm là tăng ca lần này, cô sẽ được thêm ba trăm tệ tiền công nha.

Nhà hàng Hoa Biển, là nhà hàng bốn sao đầy sang trọng của Thành phố D. Dực tiên sinh đang có công việc nên ở lại Thành phố D một tuần, nếu bản hợp đồng này thành công, phòng Kinh doanh sẽ được Đại Bos tặng một khoảng hoa hồng rất hời.

Lúc cô bước vào nhà hàng cùng Trác Viễn, cô không khỏi cảm thán cách phục vụ chu đáo của nhà hàng này. Ở, ngoại trừ lần đó đi cùng Hạ An và Doãn Chí Đằng vào nhà hàng sang trọng ở Thành phố S, thì cô chưa có dịp đi đến những nơi như vậy lần nào nữa.

Vì khi cô bước ra đời, trên người không có bao nhiêu tiền. Nên cô đã học cách tiết kiệm tiền, để cuộc sống sau này của Đậu Đậu không vất vả như cô từng trải qua.

Hai người ngồi trong phòng ăn đã đặt trước, đợi Dực tiên sinh xuất hiện. Thời gian cứ tí tách trôi, làm cô nuốt nước miếng vì hồi hộp.

Đây là mối làm ăn lớn, không thể khinh suất được, nên xảy ra sự căng thẳng cũng là lẽ thường tình.

Không lâu sau...

Tiếng mở cửa, Hạ Cẩm và Trác Viễn đứng dậy. Bước vào là người đàn ông lịch lãm trong bộ vest đỏ đô áo sơ mi đen, dáng cao không thua kém gì Trác Viễn, theo sau là một cô gái trong trang phục công sở. Cô đoán, người đàn ông mặc vest là Dực tiên sinh, còn cô gái theo sau là Thư ký của anh.

“Chào anh! Dực tiên sinh.” Trác Viễn cười tươi, đưa bàn tay ra phía trước.

Dực Thanh nhếch miệng cười, bắt tay lại. “Chào anh Trác, nghe danh đã lâu.”

“Anh khách sáo quá!” Trác Viễn nghiêng đầu nhìn Hạ Cẩm, giới thiệu: “Đây là Thư ký của tôi, Cố Hạ Cẩm.”

Hạ Cẩm nghe cái tên Dực Thanh sao quen quen lắm, lúc nhìn khuôn mặt còn quen hơn. Tạm thời lại chưa nhớ là ai.

Mà người tên Dực Thanh đó, đã hốt hoảng hét lên: “Chị dâu!!!”

31. Chương 30: Em Là Vết Thương Sâu Giấu Kín

Doãn Chí Đằng chân đi loạn choạ, bước như chạm đất bước như bay, đầu lắc lư qua bên trái rồi lại bên phải, được đưa vào phòng ngủ.

Đầu óc anh đang xoay vòng vòng, đôi mắt mơ hồ, còn chẳng biết ai đã dìu mình vào, được nằm trên giường quen thuộc, mùi hương hoa nhài quen thuộc, cứ thế mắt nhắm nghiền, không muốn mở nữa. Mà đầu lại nhói lên từng hồi đau nhức, không ngủ được!

Nằm một lúc lâu, đầu vẫn chưa giảm đau. Anh nghĩ, có lẽ do anh đã uống quá nhiều rượu trắng, đến đỏ, whisky...

Doãn Chí Đằng nghe tiếng nói xì xào bên ngoài cánh cửa phòng ngủ chưa đóng kín.

“Cậu điên à! Chuốt rượu Lão đại nhiều thế? Xem kìa, cậu ta đi còn không nổi, ngày mai không biết đi làm nổi không đây...”

“Cậu lắm điều thế? Sắp có kịch hay, xem không?”

“Kịch? Kịch gì?”

“Lão đại đã độc thân suốt bốn năm nay rồi, về phương diện “giải toả phía dưới”, chắc chắn là khổ sở lắm. Nay, Kính Vũ này có lòng tốt, sẽ giúp cậu ta một đêm đầy thoả mãn, về mặt tâm lí cả thân thể, hê hê!”

“Cậu, cậu điên rồi!”

“Không sao, mai thức dậy biết đâu lại cảm kích tớ thì sao, ha ha!”

Sau đó khoảng năm phút im lặng, rồi lại ồn ào lên tiếp.

“Mẹ kiếp! Đã hẹn 10 giờ đến, bây giờ chẳng thấy bóng dáng đâu.”

“Cậu gọi ai thế?”

“Gái.”

“...”

“Ê, có khi nào Lão đại độc thân suốt bốn năm nay tại vì bỗng nhận biết mình không cương lên được khi người phối hợp là con gái không?”

“Cậu nghĩ gì vậy?”

“Ý tớ nói là, Lão đại là BL.”

“Kính Vũ! Cậu tào lao vừa thôi!”

“Nếu không thì sao Hạ An lại quay sang yêu Vệ Phong chứ hả? Mà nè! Mình có số dịch vụ BL, để gọi một người đến khảo nghiệm. Hê hê.”

“...Cậu là tú bà à?”

“Không! Có vài lần mình đang ngồi ở Đế Đài, được vài ba cậu giao nhét name card vào túi áo mình.”

“...”

“Hay là gọi cả hai nhỉ? Một nam một nữ?”

“Cậu ở đây bảo trọng, tớ về trước đây!”

“Trực Bình! Đứng lại cho tớ!”

Sau đó, lại im lặng như tờ.

Trần Doãn Chí Đằng nổi gân xanh, anh nghiêng răng nghiêng lợi, thâm hỏi thăm tổ tông tám đời nhà Kính Vũ. Cái gì không cương? Mẹ nó! Anh bị liệt dương khi nào cơ chứ? Anh là BL gì đó hồi nào?

Thật may, anh chưa đến độ say quên cả trời trăng mây đất, anh còn khá tỉnh táo để nghe hết cuộc đối thoại giữa Kính Vũ và Trực Bình. Chỉ là mình mẩy như sắp tê liệt, đầu óc choáng váng thôi, không đứng vững nổi mà cho Kính Vũ một cú đấm.

Anh thâm dạn lòng, nếu mà Kính Vũ dám đưa người đến đây thật, ngày mai anh sẽ cho cậu nếm mùi bị một đám phụ nữ đàn ông đè trên giường!!!

Anh nghe có tiếng cửa đóng phía phòng khách, có lẽ hai người họ đã về. Liền thở phào, bây giờ, anh muốn được ngủ một giấc an ổn.

Nhắm mắt chưa được bao lâu, lại bị phá.

Tiếng chuông điện thoại anh reo. Bực mình, anh ném điện thoại xuống nệm, lấy gối đè lên, nhắm mắt tiếp. Mà không hiểu, đầu anh cứ nghe tiếng chuông điện thoại văng vẳng, mỗi lúc mỗi nghe càng rõ, My sunshine vang lên không ngừng nghỉ.

Máu nóng trong người Doãn Chí Đằng xuất hiện, anh lật gối ra, nhìn điện thoại xem hiển thị tên ai, anh muốn chửi xối xả vào mặt tên đó.

Là Dục Thanh, còn gọi nhớ bốn cuộc. Ồ, anh bỏ những bốn cuộc gọi từ “sếp” anh rồi!

Doãn Chí Đằng tặc lưỡi, máu nóng dịu xuống đôi chút, ấn nút nhận cuộc gọi.

Bên kia đầu dây thấy anh bắt máy, liền nói xỏ một tràng dài: “Cậu làm gì để tớ gọi bao nhiêu cuộc, đợi bao nhiêu lâu dưới trời đông lạnh lẽo như thế này hả? Cậu có biết Thành phố D nó lạnh lắm không hả? Tớ không rảnh rồi gọi cho cậu bao nhiêu cuộc gọi nếu chẳng quan trọng đâu biết chưa?”

Doãn Chí Đăng chẳng dư hơi quan tâm trả lời mấy câu vô bổ của Dục Thanh, giọng khàn đặc, pha thêm lẫn chút mệt mỏi: “Vào trọng điểm.”

“Hê, giọng khàn thế? Cậu mới uống rượu à?”

“Vào trọng điểm.” Doãn Chí Đăng mất kiên nhẫn.

“Oke oke! Tớ nói đây.” Dục Thanh rít điều thuốc một hơi cho ấm lòng lại, nhả khói nói chuyện: “Cậu biết hôm nay tớ gặp ai không?”

“Nói vào trọng điểm cho tớ!” Doãn Chí Đăng quát lên.

Dục Thanh hậm hực trong lòng. Cái tên này, tính tình trong nóng ngoài lạnh. Đạo này không hiểu sao, Doãn Chí Đăng dễ mất kiên nhẫn kinh khủng. Vừa bàn về vấn đề công việc trong công ty một xíu đã đứng dậy, xách mông đi ra ngoài.

“Có nói không? Không nói tớ cúp máy đấy!” Giọng Doãn Chí Đăng thở hắt, men rượu đã phát tác dụng, dần như tê liệt hết thân thể.

“Được! Hôm nay tớ gặp “vợ” cậu.”

“Vợ tớ?” Doãn Chí Đăng cau mày, anh có vợ khi nào nhỉ?

Dục Thanh cười khoái trá: “Hạ Cầm. Cố, Hạ, Cầm!”

Tay Doãn Chí Đăng bắt giắc run lên, cảm thấy cổ họng khô ran, khó chịu. “Cậu gặp cô ấy ở đâu?”

“Nhà hàng Hoa Biển, nơi tớ bàn hợp đồng với công ty CDA. Không ngờ, cô ấy lại là Thư ký của tay Trưởng phòng Kinh doanh Trác Viễn.” Dục Thanh vút điều thuốc đã tàn xuống đất, dùng chân chà xát đến khi điều thuốc chẳng còn ra hình dạng ban đầu.

“Trác Viễn? Trác Viễn anh em cùng cha khác mẹ với Vệ Phong?” Doãn Chí Đăng ngạc nhiên, ngồi bật dậy. Không ngờ quá nhanh, đầu anh nhói lên một cái, xây xẩm, cả người muốn gục xuống. Anh khẽ rên lên một tiếng.

Dục Thanh tai thính, nghe tiếng rên của Doãn Chí Đăng dù khá nhỏ, vẫn gấp gấp hỏi lo lắng: “Cậu sao vậy? Nay lại uống nhiều rượu nữa à? Đau dạ dày?”

“Không, đầu tớ hơi đau tí thôi.” Doãn Chí Đăng thì thào trả lời.

“Cậu đừng uống nữa! Đạo này bệnh đau dạ dày của cậu trở nặng đấy! Bộ muốn cắt phăng luôn cái dạ dày bỏ đi mới chịu à?” Dục Thanh không biết Doãn Chí Đăng bị gì, cứ đinh ninh là đau dạ dày, giọng cứ oai oái lên: “Cậu bớt dự tiệc tùng đi. Dù biết là chức phó Viện trưởng không tồi, nhưng tớ vẫn mong cậu quay về với công ty của tụi mình thì hơn. Cậu chỉ cần ở sau lưng chỉ đạo, tớ sẽ là người thay cậu ra mặt chống đỡ không cần cậu phải đi tiệc tùng tối ngày như thế này, oke chứ?”

Doãn Chí Đăng thở mệt nhọc, anh chậm chậm lên tiếng: “Nói về vấn đề chính đi, hiện tại cô ấy làm ở CDA?”

“Đúng. Về bản hợp đồng, tớ còn chần chừ chưa ký. Hê, tớ nhường lại cho cậu suy nghĩ đấy.”

“Suy nghĩ? Cậu là Chủ của công ty, không ký, mắc gì là tớ?”

“Công ty, cậu 30% cổ phần, tớ 40%, Kính Vũ và Trục Bình chỉ 15% mỗi người. Tính ra, cậu cũng có quyền hạn ở công ty lắm, nên hỏi ý cậu cũng là điều hiển nhiên thôi?”

“Sếp à, tớ chỉ là nhà đầu tư kiếm lời thôi, còn việc cậu muốn sao thì tùy ý cậu, miễn mỗi tháng tiền vẫn điều điều vào tài khoản của tớ là được.”

“Cậu đúng là gian thương!” Dục Thanh phì cười, chuyển vấn đề: “Cậu không tính cướp cô ấy về lại tay mình à? Tay Trác Viễn không phải tầm thường đâu, CDA một phần ăn nên làm ra đến tận bây giờ cũng

nhờ có Trác Viễn tiếp tay giúp đỡ. Lúc ngồi bàn bạc, tớ nhìn thấy tay ấy cứ nhìn Hạ Cầm đắm đuối lắm, như muốn ăn tươi nuốt sống không bằng.”

Ồ! Cái từ “ăn tươi nuốt sống” là anh biện ra đấy! Xin lỗi Trác Viễn... cơ mà anh ta cũng nhìn Hà Cầm với nét yêu chiều, vừa kín kẽ vừa nồng nhiệt.

Nếu không, cái tên đầu đất Doãn Chí Đằng này, sẽ cứ dậm chân tại chỗ mãi mãi. Yêu đơn phương người ta lâu như thế lại chẳng chịu nói ra.

Doãn Chí Đằng thở dài, lòng giờ rồi ren một nùi. Anh muốn cướp cô về lại bên anh lắm, nhưng bằng cách nào đây? Không lẽ theo như ý tứ của Dục Thanh, bảo anh ra mặt với danh phận một cổ đông lớn của công ty khách hàng đòi gặp Hạ Cầm? Mà cô... cô chỉ là Thư ký của Trác Viễn, làm sao có thể kỳ quái muốn gặp là sẽ được gặp?

Đầu anh đau như búa bổ, bèn nói qua loa vài câu cùng Dục Thanh xong cúp máy.

Không ngờ, miệng Dục Thanh xui xẻo kinh, dạ dày anh bắt đầu đau quằn quại.

Anh cảm nhận nỗi đau này như nỗi đau bao lâu nay anh giữ kín trong lòng. Nỗi đau của anh tên Cố Hạ Cầm.

Bốn năm trời, anh chưa từng quên cô, anh hận bản thân mình yêu cô quá sâu đậm. Lúc cô mất tích, anh như kẻ điên, kẻ dại. Nhờ người tìm kiếm cô, như muốn lật tung cả Thành phố S này lên. Qua cả các vùng lân cận, vẫn không có tung tích.

Anh ôm niềm mong ước nhỏ nhoi là sẽ gặp lại cô, bắt đầu vào sự nghiệp ở Viện kiểm sát. Anh muốn mình tài giỏi, xuất sắc để cô phải hối tiếc. Phải nổi tiếng, lên truyền hình, cô sẽ nhìn thấy anh và quay về.

Không ngờ, khi anh đã trên đỉnh vinh quang mình ước muốn, cô quay trở về với câu nói cô đã lập gia đình.

Đúng là địa chỉ nơi Thành phố D cô ở, chính anh đã nhờ Kính Vũ tìm kiếm giúp, khi nhìn thấy cô lướt ngang trên tivi trong chương trình lễ hội đang phát sóng trực tiếp của kênh Thành phố D.

Khi Kính Vũ tìm đến anh, chỉ đưa mỗi địa chỉ duy nhất, không có gì thêm nữa. Nếu anh tìm đến cô, chắc chắn cô sẽ không chịu gặp mình, nên đã đưa địa chỉ cho Hạ An, và kết quả cô đã về Thành phố S.

Niềm vui chưa bao lâu, lại lụi tàn. Lụi tàn lại le lói hy vọng.

Hạ An bảo Hạ Cầm đã ly hôn ba năm trước và cô có một cậu nhóc được hai tuổi rưỡi.

Anh như chết điếng trong người... lúc đó anh cực kỳ suy sụp. Không vì cô đã kết hôn và có con, anh chỉ đau lòng chết đi được vì cuộc hôn nhân của cô không hạnh phúc, không trọn vẹn.

Nên anh dặn với lòng, nếu cô có thể ở bên anh, anh sẽ chăm sóc, yêu thương cô cả cuộc đời này.

Lúc anh chậm chậm xoay người lại, uể oải muốn rót cốc nước lọc uống mà đầu cứ nặng trĩu trĩu. Hôm nay anh uống rất nhiều, uống cả hai bữa tiệc lớn, một tiệc là kỷ niệm 30 năm cưới của Viện trưởng Tô, một tiệc nữa là tiệc ăn mừng Vệ Phong cầu hôn Hạ An thành công, chỉ đợi ngày đẹp cùng nhau sánh bước vào lễ đường. Anh nhìn Vệ Phong khuôn mặt đầy nét sung sướng thấy rõ, anh cảm thấy ganh tị vô cùng. Nên uống uống không ít rượu vào người, ai mời cũng uống, không ai mời cũng uống.

Anh day day huyết Thái Dương đang đau nhức, bỗng thấy từ cửa phòng mình mở ra, thấy hai người một nam một nữ lạ hoắc lại hươ hươ đứng nhìn mình cười, anh trợn mắt ngó người mấy giây.

Sau khi định thần lại, sắc mặt Doãn Chí Đằng cực kỳ khó coi, anh chỉ phun ra một chữ: “Cút!”

Kính Vũ và Trục Bình đang nằm ở sofa dưới phòng khách nói chuyện về việc chia phòng ngủ nhà Doãn Chí Đằng, nghe tiếng hét lẫn trai và gái thì giật cả mình.

Nghe sau đó là: “Kính Vũ! Tôi sẽ giết chết cậu!!!”

32. Chương 31: Nếu Năm Tháng Này Dễ Lãng Quên.. (1)

Doãn Chí Đăng gặp lại Hạ Cẩm vào một ngày cuối thu.

Cô mặc đồng phục của quán coffee Starbucks đường Yên Đỗ, nơi anh đã từng hẹn gặp Hạ An lần đầu tiên. Nơi đã bắt đầu chuỗi ngày sai lầm của đời mình.

Anh biết cô đã thi vào trường Cao đẳng sư phạm Y với sự can ngăn quyết liệt của Hạ An.

Anh biết cô đã rời khỏi căn nhà hai chị em sinh sống từ nhỏ, đi vào ở ký túc xá nữ của trường.

Anh biết cô đang tránh mặt anh, để Hạ An không phải hiểu lầm giữa anh và cô có gì đó mờ ám.

Anh biết, cô chỉ muốn cô không trở thành kẻ dư thừa mỗi lần anh viện cớ đến nhà thăm Hạ An. Nên suốt bốn năm học, cô chưa từng về thăm Hạ An nếu không phải hôm ấy là sinh nhật hai người, hoặc là cha hoặc là mẹ về thăm.

Năm năm ròng rã bên Hạ An, anh không có tình yêu, anh chỉ xem Hạ An như một người em gái để thương yêu, che chở.

Có đôi khi, anh cũng đã nhầm lẫn giữa hai người và phát sinh ra vài vấn đề không ý muốn. Nó đã trở thành xiềng xích, xích anh lại không thể nào rời khỏi Hạ An, trừ khi Hạ An rời bỏ anh.

Hạ An đáng yêu, xinh đẹp nhưng cứng đầu hơn Hạ Cẩm nhiều.

Anh nhìn Hạ An, lại nhớ Hạ Cẩm. Anh tự nhận mình là kẻ vô liêm sỉ, đồ khốn nạn!

Nhưng nỗi nhớ Hạ Cẩm làm anh thôi thúc không nguôi, cứ mỗi lần có thời gian nghỉ, thời gian dành riêng cho mình, anh lại lòng vòng ở trường Cao đẳng sư phạm Y, chỉ mong nhìn thấy bóng dáng cô, anh sẽ thoải mái.

Anh là kiểu người cứng đầu cứng cổ y như hai chị em họ. Anh giống cha mình, yêu một người sẽ duy nhất người ấy, trừ khi chết đi! Lúc còn tuổi trẻ nông nổi, anh khinh thường cái cách suy nghĩ và cách cha mình nói, nhưng khi được chính mẹ mở lời giải thích, vừa giải thích lại vừa thì thầm kể chuyện xưa, kể về mối tình sống dở chết dở của hai người, kể hai người đã đương đầu khó khăn với gia đình với xã hội như thế nào mới được thành vợ thành chồng như bây giờ, trong mắt mẹ lấp lánh niềm hạnh phúc khó cưỡng, anh đã tin, tin trên đời này có một loại tình yêu, chỉ yêu duy nhất một người trong đời. Vì anh đã là kẻ thử nghiệm thành công.

Anh yêu Hạ Cẩm. Anh yêu cô, yêu thành con rùa rụt cổ không dám đến gần.

Cô rất căm ghét anh, căm ghét đến độ chẳng thèm ban tặng cho anh một cái liếc nhìn, dù là hờ hững, không cảm xúc gì cũng không có.

Anh hiểu, anh hiểu vì sao cô lại như thế.

Có lần, anh đứng bên cạnh phòng bảo vệ ký túc xá nữ Cao đẳng sư phạm Y. Anh nhìn lần lượt từng cô gái ra ra vào vào, anh nhìn ánh đèn chớp nháy của tấm bảng hiệu quán ăn Quảng Đông đối diện trường, anh nhìn đoạn đường dành cho người đi bộ, thưa thớt hàng cây, có vài chiếc ghế đá có người ngồi, trong đêm tối sáng trắng, anh thấy thật thê lương.

Thời điểm đó, anh đã làm việc trong viện kiểm sát hơn một năm và đang mắc đầy áp lực từ gia đình.

Trận cãi vã với ba làm anh đầy mệt mỏi, dù mẹ có khuyên nhủ ba đến cỡ nào, ba cũng bắt anh phải học lên thạc sĩ đến tiến sĩ, về làm trong cơ quan nhà nước cùng ba, sau đấy, anh mới được quyền tự do. Anh không chịu nổi áp lực, đã rời khỏi nhà.

Đôi chân vô định cứ bước đi, cho đến khi dừng lại, là ký túc xá nữ của Cao đẳng sư phạm Y.

Người bảo vệ già có hỏi thăm anh, anh bảo muốn gặp một cô gái tên Cố Hạ Cẩm, đang học năm nhất. Người bảo vệ già có chuyển lời hộ anh đến với khu năm nhất của ký túc, nhưng đợi mãi chẳng thấy bóng dáng cô gái ấy xuất hiện, dù có lập lại với trưởng ký túc năm nhất bốn lần.

Anh chẳng nhớ mình đã đứng ở đó bao lâu, dưới chân đầy tàn thuốc lá. Đứng mãi, đến khi từng phòng ký túc tất đèn, người bảo vệ già cũng đã muốn đi ngủ. Liền gạt đầu cảm ơn, anh đi về.

Anh lê thê bước chân về lại nhà, tiếng xập xình, ồn ào của phố về đêm không khiến tâm trạng anh tốt đẹp hơn, càng ảo não vô cùng.

Người anh cần bên cạnh lúc này, chẳng hề cần anh.

Hạ An cứng đầu, cứng đầu lắm.

Cô kiên quyết bên anh, cô muốn bên anh dù trái tim anh chưa hề chứa đựng tình cảm dành cho cô. Cô luôn bảo với anh rằng: “Em sẽ ở bên anh, nên anh hãy từ từ mở rộng trái tim dành cho em nhé?!”

Xiên xích đó ư? Chính là Hạ An ngay từ lúc đầu, cô đã biết anh không yêu cô. Nhưng ngược lại, tình cảm cô dành cho anh một ngày càng nhiều, từ bỏ là điều không thể nữa rồi, cô vẫn cứng đầu không buông tay vì tin một ngày anh sẽ hồi tâm chuyển ý. Anh không nói anh yêu cô gái khác, anh chỉ bảo với cô, anh không có cảm giác khi bên cô...

Anh biết, anh là thằng đàn ông tồi tệ.

Quay lại ngày ấy, sau khi Hạ An từ Thẩm Quyến du lịch trở về. Anh tìm cơ hội nói rõ cùng cô, anh muốn cô và anh hãy dừng lại, anh không yêu cô, anh không xứng đáng để cô hao tâm tổn trí yêu mến.

Đáng tiếc, Hạ An không cho anh cơ hội. Cô quá trong sáng, mỗi lần thấy nụ cười của cô, những lần quan tâm cô dành cho anh, mỗi cử chỉ điều ánh lên sự ngọt ngào, anh miệng lưỡi khô cứng, chẳng nói được một lời gì.

Cứ thế, ngày này qua tháng nọ, sự kiên quyết trong lời nói của anh đã trôi theo mây bay. Thêm vào đó, sự hờ hững từ Hạ Cẩm, làm anh càng thất vọng với bản thân mình trầm trọng, thất vọng với mối tình đơn phương này vô vãn.

Hạ Cẩm lảng tránh anh, Hạ An luôn xuất hiện trước mặt anh. Hạ Cẩm nói những lời cay độc với anh, Hạ An luôn dành tình cảm mình vào từng lời nói cho anh... Điểm quan trọng là Hạ Cẩm chẳng hề thích anh, Hạ An lại yêu anh nồng nhiệt.

Trời cay nghiệt thật!

Anh đã từng nhắm mắt, buông xuôi tất cả. Anh đã cố gắng yêu Hạ An, dành hết tình cảm đơn phương của mình cho Hạ An, anh sẽ dành hết, dành hết tất cả cho Hạ An.

Trong lúc đó, anh cũng đã kiên quyết với quyết định không du học, sẽ ở lại liên kiểm sát của cậu hai, làm việc và học tập.

Ban đầu, cha anh vẫn kiên trì khước từ quan điểm của anh, nhưng mẹ đã nhờ ông Nội ra tay, cha anh đành phải thuận theo ý ông Nội. Cả một thời gian, ba còn chẳng thèm nhìn mặt anh lấy một lần, khi mỗi lần anh về nhà thăm mẹ và thăm đứa em gái tròn nhỏ, sinh vừa đầy một năm.

“Anh xem, anh làm chính trị gia gì đó, lúc trước tôi có bao giờ phản đối anh chưa? Nhà họ Doãn này, còn trụ vững đến được hôm nay vì tôi luôn nghĩ, anh và Thiếu Thư muốn chọn theo con đường nào là số trời đã định cho hai người, tôi không can thiệp. Bây giờ, anh lại bắt ép con anh phải theo suy nghĩ nông cạn của anh, vậy anh có còn xem tôi là ba anh nữa không?” Ông Nội anh đập một gậy lớn xuống đất, phát ra một tiếng “rầm” đầy uy quyền: “Thằng bé làm ở viện kiểm sát tôi rất đồng ý, thằng bé vừa trở thành công dân tốt giúp ích cho đất nước, vừa nỗ lực nỗ lực mặt anh, vừa có thể giúp sức anh rể anh, lại còn thêm tiếng tốt cho anh bên nhà vợ, anh còn chẳng muốn? Làm chính trị gia như anh mới tốt sao? Chạy suốt ngày bên ngoài mới là tốt sao? Bỏ vợ bỏ con một mình, vui vẻ bên các bàn tiệc là tốt ư? Doãn, Kính, Bình! Anh đẹp ngay cái lối tư duy ngu ngốc của anh đi.”

Anh nhớ rõ, ngày hôm đó trời nắng đẹp vô cùng, còn có ánh nắng xuyên qua cửa sổ hắt vào trong phòng khách nhà họ Doãn. Phía khuôn viên bên ngoài căn biệt thự, một rừng hoa trạng nguyên đỏ rực rỡ, những khóm xuyên chi trắng dã xen nhụy vàng làm nổi bật căn biệt thự cổ kính có hàng trăm năm tuổi.

Quay trở về, anh bước đến cổng nhà riêng của mình, thấy Hạ An đứng chờ.

Cô mỉm cười nhìn anh, nhưng lo lắng vẫn còn đọng trong ánh mắt. Cô biết anh về lại nhà họ Doãn về việc du học của anh, cô bảo “Anh quyết định thế nào, em cũng ủng hộ.”

Lúc đó, anh thật sự muốn khóc. Anh gục đầu vào hõm vai bé nhỏ của Hạ An, nhịn cho không rơi nước mắt, chỉ thổ thổ ba từ: “Cảm ơn em.”

Anh vừa bước qua con số 23 tuổi, đầy chông gai, đầy khó khăn phía trước. Nên anh cũng cần, cần một người đồng hành cùng anh trên quãng đường dài gian khổ này.

Cứ thế từng mùa đi qua, bên cạnh anh đã có Hạ An chăm lo.

Trừ giờ lên lớp, Hạ An một là chạy đến viện kiểm sát, hai là chạy đến nhà anh.

Thời gian ngoại trừ làm việc, còn lại điều dành cho Hạ An.

Anh và Hạ An vào những dịp lễ, cũng như bao đôi tình nhân đang yêu nhau khác, nắm tay nhau và đi hẹn hò.

Dần dà, tập thành một thói quen khác, khi từ viện kiểm sát trở về nhà, trước tiên, anh luôn ngược nhìn lên ánh đèn cửa sổ đã bật một màu vàng nhạt sáng, thấy ấm áp trong lòng, sau đó mới bước chân vào cổng.

Anh không quên Hạ Cẩm, chỉ là tập dần xem cô như người em thật sự của người mình đang hẹn hò.

Hai lần sinh nhật đầu, anh luôn gói ra hai món quà, cho Hạ An cho Hạ Cẩm. Vào ngày hôm đó, Hạ Cẩm sẽ trở về nhà, sẽ cùng anh và Hạ An ăn một bữa cơm đầm ấm, sẽ cùng cắt bánh gato, sẽ cùng mở quà được tặng.

Vào những lần sau, Hạ Cẩm không xuất hiện nữa. Anh biết rõ, vì một có một năm Hạ An tổ chức ăn mừng sinh nhật cùng bạn bè, mở một buổi tiệc nhỏ trong nhà, không khí vui vẻ ồn ào, náo nhiệt.

Anh bước ra bên góc cây thụ hút thuốc, anh thấy Hạ Cẩm trở về, đứng từ xa, trên tay xách một túi quà, cô đứng trơ ra rất lâu, sau đó đặt túi quà đầy ở thùng thư trước cửa nhà, rồi quay người rời đi. Anh lúc đó, cảm nhận tim mình đau thắt lại, không một bút mực nào tả thành lời nổi. Anh đứng vào góc khuất của cây cổ thụ, thêm vào trời tối, bên ngoài đèn đường ngay gốc nhà cô đã bị hư, cô dĩ nhiên sẽ không nhìn thấy anh. Mà anh, lại nhìn thấy cô, rất rõ. Bóng dáng nhỏ nhắn, cô đơn, lạc lõng giữa đường đi rộng thênh thang, lủi thủi một mình dưới ánh đèn đường...

Ngày hôm sau, anh đến tìm cô, vẫn không gặp được! Cứ thế mấy hôm liên tiếp, vẫn là con số 0 đi về.

Cho đến khi, anh đến Coffee Starbucks Yên Đỗ vào một dịp bất chợt, thấy Hạ Cẩm bạn đồng phục quán, đang tính tiền cho khách.

Hôm đó, trời đã có không khí lạnh, ngoài đường đã có người mặc áo ấm.

33. Chương 32: Nếu Năm Tháng Này Dễ Lãng Quên.. (2)

Doãn Chí Đằng đứng ngoài quán coffee, anh không bước vào, vì chân anh đã bị đóng đinh vào một chỗ cố định.

Anh không muốn phá hoại hình ảnh đó, hình ảnh Hạ Cẩm đang cười tươi vui vẻ. Đồng điệu sâu hoắm điểm tô khuôn mặt rạng rỡ cô trong bừng sáng cả một vùng trời. Chỉ là, người làm anh chứng mất đó là chú anh, Doãn Thiếu Thư.

Doãn Thiếu Thư đang đứng trước quầy thu ngân, chú nói gì đó cùng Hạ Cẩm, làm cô biểu lộ nhiều khuôn mặt trong thật mới mẻ. Lúc cô lại đưa cái lườm, lúc cô lại cau mày, lúc lại cười phá lên. Anh đứng nhìn như đang xem một cuốn phim độc nhất vô nhị, một cuốn phim quay chậm, chủ đề là: Cặp tình nhân vui đùa cùng nhau trong quán coffee.

Chí ít, anh không thể làm cho cô cười vui vẻ như vậy, thì anh chỉ nên đứng ngấm nhìn từ xa.

Một hồi lâu, anh đảo bước về sau, đi lại con đường đầy lá rụng, đầu óc trống rỗng, nhìn vào vẻ bên ngoài chỉ có diễn tả: trống trải và cô đơn.

Bay giờ, anh mới nhận ra, tim anh đang đau thắt, nó cuộn cuộn mỗi lúc một nhiều, nên chẳng suy nghĩ gì thêm được, cứ nhớ mãi hình ảnh Hạ Cẩm cười đến má ửng đỏ xinh đẹp. Từ khi biết cô đến bây giờ, chưa bao giờ thấy cô cười rạng rỡ đến như thế.

Anh tự cười chế giễu mình.

Thời gian cứ thế trôi đi, mùa thu năm anh bước sang tuổi 26.

Vào ngày sinh nhật anh, đầy đủ bạn bè từ đại học đến ở viện kiểm sát có cả Vệ Phong, người em kết nghĩa ở Đại học S đến mở tiệc.

Năm đó, anh thật sự rất vui.

Vệ Phong thua anh 2 tuổi, tính tình phóng khoáng, hoạt bát hơn anh rất nhiều. Cậu là tay trung phong lừng lẫy của đội bóng rổ Đại học S, dáng cao ráo 1m89, luôn nở nụ cười toả nắng.

Vệ Phong có khuôn mặt ngây ngô, ngũ quan hài hoà tuấn tú, đem cho người ta cảm giác ở gần rất bình dị, gần gũi, cứ muốn bên cạnh để trò chuyện, tâm sự.

Trong thời gian anh còn ở trường, cậu thường đến chơi cùng anh, có hôm còn ở lại nhà anh, nhậu một bữa ra trò. Dực Thanh rất thích cậu, nên lúc nào cả đám có tiệc tùng không quên rủ Vệ Phong cùng đi.

Khi anh tốt nghiệp, cũng có thời gian mất liên lạc cùng Vệ Phong. Trong thời gian đó, anh nghe từ Dực Thanh bảo, Vệ Phong từ nhỏ đã không có ba, một mình người mẹ nuôi anh khôn lớn. Đùng một ngày, người đàn ông đó tìm đến Vệ Phong, lúc đó cậu mới biết được, ba mình là một người đàn ông có chức vụ cao trong quân đội, cậu còn có thêm một người anh trai cùng cha khác mẹ tên Trác Viễn, suy ra, mẹ cậu là vợ bé không danh chính ngôn thuận của ông ta.

Dực Thanh kể rất nhiều về Vệ Phong, y như rằng, Vệ Phong thân thiết với Dực Thanh hơn chứ không phải anh.

Thời điểm đó, anh đã bắt đầu thấy Hạ An có nhiều điểm hành động lạ, mà anh nghĩ, có lẽ anh quá đa nghi.

Cho đến khi, vào một ngày vào đông của một năm sau.

Trời dần tối, đường phố tấp nập, hằng hà xa số người đang treo phụ kiện trắng đỏ lung linh đẹp mắt xung quanh cửa hàng, đón một mùa noel sắp đến. Tiếng nhạc Jingle Bell từ một cửa hàng lớn vang vọng khắp nơi.

Cách xa đó, Trung tâm siêu thị Thành phố S càng trang hoàng lộng lẫy hơn bao giờ hết, người người tấp nập ra vào.

Anh bước ra từ một nhà hàng lớn, trong người đã uống không dưới ba chai rượu vang Pháp, đầu óc vẫn tỉnh táo mà dạ dày đã kêu réo đau đớn. Anh gạt đầu chào tạm biệt, nói thêm vài lời cùng những người bạn làm ăn.

Đứng trước cửa nhà hàng, gió thổi lạnh lạnh, anh thấy mình đang sắp lạc lối giữa cuộc sống vô định này! Anh khoác áo vest đang cầm hồ trên tay này giờ vào người, kéo chiếc caravat rộng cao lên, hai tay bỏ vào túi quần, ngao nghể bước đi về phía khu trung tâm.

Anh cứ thế, bước chậm chậm trên lối vỉa hè, ngắm không khí cô đơn này. Bước qua từng quán ăn nghỉ ngơi, từng cửa hàng đầy rẫy kẻ ngắm người mua, từng quán dành cho tình nhân đỏ rực, những người ôm sát nhau đón cái lạnh đầu mùa.

Thở dài, cái thở ra cả khói.

Anh bỗng dừng chân lại. Đôi mắt nhìn về phía một góc ở trung tâm, bóng dáng nhỏ nhắn đó làm anh phải định thần mấy giây, mới thôi phải run rẩy.

Là Hạ Cẩm. Cô mặc bộ đồ màu đỏ của bà già noel, váy ngắn đến đùi, tay ôm một xấp giấy đầy đủ màu sắc, đứng giữa trời đông, phát các tờ giấy ấy...

Anh cau mày, tự dưng thấy tức giận.

Anh tiến lại gần, từ từ, rất gần. Gần đến khi chỉ cách cô một bước chân, cởi áo vest của mình, anh khoác lên đôi vai nhỏ gầy của cô.

Cô nhìn anh với nét kinh ngạc, sau ấy là vùng vẫy cởi áo khoác của anh, nhét lại vào tay anh. Nói: “Không cần.” Giọng run run.

Anh vừa buồn cười mà cũng vừa giận cô. Khoác áo lại vào người cô, anh giật lấy xấp giấy A4 chi chít chữ, đầy hình hài dán trên mặt, đủ màu sắc.

Thì ra, cô đang làm phát tờ rơi cho một quán ăn trong Trung tâm siêu thị Thành phố S.

“Em ngồi xuống nghỉ ngơi đi, tôi sẽ phát.” Anh lúc đó không suy nghĩ gì nhiều, anh chỉ muốn giúp cô.

Cô liếc nhìn anh, nói nhanh ba từ: “Đồ nhiều chuyện!” Cô nói anh như thế đấy! Nhưng anh không hề giận, lại thấy vui trong lòng.

Khoảng một lúc sau, anh thấy rất ngạc nhiên, hết phân nửa giấy đã vèo bay mất. Ngộ thật, anh đưa là họ lấy, còn nhìn anh rất kỳ quái.

Anh thấy mình có gì kỳ quái nhỉ? Áo sơ mi đen, quần âu, giày da. Anh thấy mình cũng giống như bao nhân viên công chức khác thôi...

Trong vòng nửa tiếng, đã hết sạch giấy. Hạ Cầm đứng nhìn anh, bỗng gơ ngón cái, anh hiểu ý, nở nụ cười. Lâu lắm rồi, anh không thấy vui như thế này.

Cô ôm chiếc túi nhỏ trước ngực, vẫy tay chào tạm biệt anh.

Anh không muốn hai đứa mới gặp mặt lại phải chào tạm biệt. Trong lòng anh thấp thỏm không yên, sợ hãi một lần nữa Hạ Cầm xem anh như người lạ bên đường. Bèn mặt dày đi theo cô.

Anh còn mặt dày khoác lại áo lên vai cô, vì sợ cô cảm lạnh. Anh mặt dày nhìn cô đang bất mãn còn nở nụ cười. Anh mặt dày đi song song cùng cô, khuôn mặt mãn nguyện thấy rõ.

Anh không thể biết, có lúc cô đã thầm cười trộm. Chân đã đi chậm chậm lại.

Hai người sánh đôi trên con đường náo nhiệt của phố về đêm. Hàng quán sang sát nhau bày ra đủ món ăn bắt mắt, tiếng ồn ào mời gọi, mùi thức ăn thơm nức cả mũi, trong khiến người ta cũng nao nao theo.

Cô hỏi anh có đói không, có muốn ăn gì không? Anh gật đầu không suy nghĩ, anh mong như thế này còn không được, huống chi là chính miệng cô hỏi.

Hai người ngồi vào một quán ăn, gọi hai suất bánh chảo. Cái dạ dày đang nhói lên cơn đau từng hồi không làm anh nhăn nhó mặt, anh ngồi ăn ngon lành, làm cô phải trợn mắt nhìn.

Cô trợn mắt gần hai phút, sau đó mặt trắng bệch.

Anh chưa ăn xong, cô đã gọi tính tiền, anh chưa kịp giành lấy trả, cô đã đưa tiền và kéo anh đi.

Anh còn chưa hiểu điều gì, đã bị kéo đi rất nhanh. Lúc đó, lúc lướt qua một quán lề đường giống quán bánh chảo của anh và cô ăn, anh thấy hai bóng dáng quen quen.

Anh chớp mắt hai ba cái liên tục, vẫn là hình ảnh hai bóng dáng đó. Anh đứng khựng lại. Cô cũng quay đầu lại nhìn anh, khuôn mặt lộ đầy sợ hãi, đầy hoảng loạn, nhưng đã quá muộn!

Hạ An và Vệ Phong đang ngồi cùng nhau thổi một củ khoai lang nướng, trên bàn bày ra nhiều món ăn đang ăn dở. Vệ Phong cầm hai tay Hạ An thổi phì vài cái, xong lại hôn vào má Hạ An. Hạ An không phản kháng, còn lại cười rất tươi, Hạ An cũng nghiêng đầu qua, hôn vào má Vệ Phong một phát nghe rõ tiếng.

Không biết có gọi là may mắn hay xui xẻo, đường đi ở phố đêm vốn đông người qua lại, Hạ An và Vệ Phong không để ý đến hai người đứng ở ngoài chết trân nhìn cảnh tình tứ nhúc nhích mắt này.

Tim anh đập điên loạn, đầu óc anh đang muốn nổ tung. Anh không muốn nhìn nữa, quay đầu bước nhanh.

Anh bỏ lại Hạ Cầm đi phía sau lưng, anh bỏ ngoài tai tiếng cô gọi anh khan cả giọng, anh bỏ những câu biện hộ của cô giúp Hạ An.

Tại sao cô phải làm như thế? Trong khi Hạ An vẫn đang vui vẻ bên Vệ Phong, tại sao cô cứ phải giúp đỡ Hạ An nhiều như thế? Anh thấy tức giận trong người mà cũng vừa xót thương cho cô.

Tim anh không hề đau, tim anh không hề một tí đau nào cả. Anh chỉ đang sốc, anh đang suy nghĩ xem vì sao Hạ An và Vệ Phong lại phát sinh ra tình cảm? Vì sao Hạ An lại giấu anh không cho anh biết? Hai người đã như thế này được bao lâu?

Nếu hai người muốn đến với nhau, anh sẽ không ngăn ngại giúp đỡ... vì anh muốn Hạ An hạnh phúc, nhưng thế này, cô không nói với anh, lại âu yếm Vệ Phong. Như thế, không phải cô đang bắt cả hai tay như mọi người thường nói sao?

Lúc đó, suy nghĩ của anh loạn xạ, lúc này lúc kia, luôn chỉ là về hình ảnh khi này.

Anh bước qua làn đường dành cho người đi bộ, anh thất thần, anh không biết anh phải đối diện với Hạ An ra sao, phải biểu cảm khuôn mặt gì cùng Hạ An. Anh rất vui khi cô đã tìm được người mình yêu, anh chỉ đang thắc mắc vì sao cô lại không báo cho anh biết?

Anh lắc lắc đầu cố gắng cho mình tỉnh táo. Anh bây giờ mới ý thức được, Hạ Cầm đâu?

Anh nghe tiếng hét sau lưng, nghe rất rõ: “Xe điên! Tránh ra đi, xe điên!” Sau đó cùng nhiều tiếng hét hoà tan, tạo nên một âm thanh rừng rợn, kỳ dị.

“Cô gái, tránh ra! Xe điên tới!”

Tim anh đã rút xuống tận địa ngục, khi quay lưng lại, Hạ Cầm đứng chết trân tại chỗ, chiếc xe ô tô điên kia đang phóng nhanh đến gần Hạ Cầm, rất gần. Cô vẫn đứng im...

Đôi chân anh theo phản xạ, chạy nhanh chóng đến cô, ôm cô vào lòng. Lấy tấm lưng to lớn của mình, che chắn cho cô.

Tiếng hét nghe lớn, mỗi ngày một lớn...

Anh nghe một tiếng “rầm” như trời sấm nổ. Anh cảm nhận đầu mình va chạm vào kính cửa xe ô tô điên đó, anh nghe tiếng xương mình gãy, anh nghe tiếng hét xung quanh vang lên ồn ã, mỗi lúc một nhiều, sau đó là tiếng nói, cũng có tiếng hét.

Tay chân anh rụng rời, đầu óc anh choáng váng, phía trước mắt anh là một màu đen, đen huyền...

Trong lúc đó, anh chỉ muốn nhìn thấy Hạ Cầm, anh chỉ muốn xem cô có bị gì không? Nhưng sao đầu óc anh lại quay cuồng, phía trên trán có mảng ướt ướt nồng nặc mùi máu.

Anh nghe tiếng Hạ Cầm gọi tên mình, nghe tiếng cô đang gào khóc. Anh muốn đưa tay lên chạm vào mặt cô và lau đi nước mắt đó, anh muốn nói với cô, “Anh không sao, em đừng khóc...” nếu không, anh sẽ đau lòng... nhưng sao tay anh nhắc lại không nổi, cả phía trước một màu tăm tối, dù anh đã mở thật to mắt rồi kia mà???

Tiếng Hạ Cầm khóc càng nhỏ dần, nhỏ dần, rồi tắt lịm đi.

Cuối cùng, anh chẳng còn biết gì nữa.

34. Chương 33: Chuyện Của Họ (1)

Ngộ thật!

Những ký ức đó bây giờ nhớ lại, Doãn Chí Đằng cảm thấy mắt mình thốn thốn không biết.

Qua bốn năm rồi, mắt giờ thấy thốn, có khi nào mù lại không ta???

Anh suy nghĩ vẫn vơ một hồi, chiếc porsche đã thẳng tiến đến Thành phố D không hay.

Dực Thanh ra đón anh ở một khách sạn gần nhà hàng Hoa Biển không xa. Đây là lần thứ 2 anh quay lại đây, đường phố buổi sáng không ngờ lạnh như thế hay vì khác không khí nên chưa tiếp nhận nhanh được nhỉ?! Anh liền mở cửa xe, lấy chiếc áo khoác măng tô dài màu đen khoác vào. Dực Thanh nhướn mày, cười khinh, khuôn mặt rõ ràng đang nói với anh: “Hiểu cảm giác của tôi vào ngày hôm đó đứng dưới trời lạnh gọi cho cậu hay chưa?”

Doãn Chí Đăng hơi mệt trong người vì men rượu chưa tan hết, xoa tay, cúi bả: “Đừng nhìn tớ bằng ánh mắt đó.”

Dực Thanh hậm hực, quay người đến quầy lễ tân lấy chìa khoá phòng cho Doãn Chí Đăng, rồi vút vào không trung, Doãn Chí Đăng nhanh tay đã chụp trúng.

Doãn Chí Đăng đau đầu, miễn cưỡng cười xoa dịu Dực Thanh: “Xin lỗi sếp, tớ hơi mệt trong người. Cậu cứ nghĩ phải lái xe suốt năm tiếng không ngừng nghỉ rồi sẽ hiểu.”

“Ồ! Quân tử không giận, rộng rãi không kiêu.” Dực Thanh cười hề hề, cậu khoái nhất là Doãn Chí Đăng gọi cậu là “sếp”, mấy chục nhân viên trong công ty không bằng một câu của Doãn Chí Đăng.

Doãn Chí Đăng lên phòng được Dực Thanh đặt nằm nghỉ ngơi.

Sau khi hai người bàn bạc việc hợp đồng CDA vào mấy ngày trước xong. Dực Thanh ở lại Thành phố D thêm vài ngày vì người bạn thân, cậu cũng đã sắp xếp xong cuộc hẹn vào 11 giờ sáng ngày hôm nay cùng với Trác Viễn.

Công ty IT Project của Dực Thanh đã thành lập được hai năm, vẫn đang trên đà phát triển mạnh. Từ một công ty chỉ có ba người, đã làm nên một IT Project vững mạnh ngày hôm nay, với cổ phiếu tăng từng ngày, các nhà đầu tư ngấm ngía cũng tăng từng ngày.

Dực Thanh khi bắt đầu muốn ký kết hợp đồng với CDA, cậu cũng đã tìm hiểu về Boss của CDA rất rõ ràng, mới dám ra tay. Cậu hơi bất ngờ khi biết Boss CDA chỉ vừa 32 tuổi, bằng tuổi Trác Viễn, người Thành phố D, tốt nghiệp một Đại học IT không tiếng tăm gì, nhưng đầu óc thuộc vào hàng thiên tài. Cậu nghĩ giữa Trác Viễn và Boss CDA là bạn bè hoặc có dây mơ rễ má gì đó. Lúc đầu, người cậu muốn gặp trực tiếp là Boss CDA, mà không ngờ người đại diện ra gặp lại là Trác Viễn. Cậu không nghĩ là Boss CDA khinh thường cậu nên không ra mặt, vì trước đó chính Boss CDA là người mở lời muốn hợp tác trước, dù chỉ qua Email.

Thật tình, lúc ra gặp Trác Viễn, Dực Thanh cũng muối mặt lắm. Đường đường là một Tổng giám đốc IT Project đang được người người muốn gặp mặt hợp tác lại phải thu mình ngồi với vị Trưởng phòng Trác Viễn. Cậu nể mặt cậu em Vệ Phong lắm mới ngồi xuống bàn bạc cùng Trác Viễn ấy chứ!

Cậu cũng chẳng dư hơi đâu mà phải điều tra lai lịch của Trác Viễn, chỉ là cái tên này, quá nhiều điều phải dò xét, phải đề phòng.

Cuối cùng là... ờ! Phải điều tra.

Doãn Chí Đăng vừa xong một buổi tiệc đã chạy thẳng đến Thành phố D, lúc tàn tiệc đã là 2 giờ khuya.

Anh vận hết tốc độ cũng mất hết năm tiếng đồng hồ. Mệt mỏi, vừa thả lưng xuống giường nệm chần ảm, nhắm mắt lại ngủ say.

Ngủ được hai tiếng, Doãn Chí Đăng đã thức, thần sắc cũng trở nên tốt hơn, trờ đôi mắt có nét thâm quầng. Anh thay bộ quần áo mới từ Dực Thanh đưa đến tận phòng tắm cho mình.

Anh đi ra với chiếc áo sơ mi trắng ôm sát người hở ba nút áo và quần âu xanh đen phẳng phiu, mái tóc ẩm ướt còn vương vài giọt nước.

Dực Thanh đứng ở bên cạnh chỉ biết khoanh tay, tặc lưỡi. Bây giờ mà Doãn Chí Đăng bước ra với hình dạng kiểu này, khối cô điều đứng!

Đến lúc 11 giờ trưa, hai người chậm chậm đi về phía nhà hàng Hoa Biển, cách xa chưa được 200 mét.

Doãn Chí Đăng lấy lại được thần thái vốn có của mình, ung dung bước đi. Dực Thanh đi bên cạnh cũng chẳng hề thua kém, tiêu sái đi song song cùng nhau.

Hai người được đưa đến một căn phòng đã được Trác Viễn đặt trước, lúc bước vào trong phòng ngoài chiếc bàn ăn cùng thêm phong cảnh non nước hữu tình ngoài tầm kiếng trong suốt lớn, thì chỉ còn Trác Viễn và cô thư ký Hạ Cầm.

Doãn Chí Đăng nhìn chòng chọc vào Hạ Cầm chỉ tiếc là không thể nhào đến nuốt cô vào bụng. Anh chỉ liếc vào Trác Viễn một lần duy nhất, khi anh ta đang đứng dậy.

Hạ Cầm nãy giờ gằm mặt, xem xét bảng hợp đồng, nghe tiếng Trác Viễn cười chào hỏi, nên thuận theo cúi đầu xuống chào. Rồi từ từ cô ngẩng mặt lên, nhìn thẳng liền bắt gặp người mình đã tưởng sẽ không còn gặp mặt nữa, trông phút chốc cô kinh ngạc miệng cũng hé mở phụ họa.

Sau khi chào hỏi vài câu xã giao cùng Dực Thanh. Bây giờ, Trác Viễn mới nhìn người đàn ông trẻ tuổi phía sau lưng Dực Thanh, không khỏi cảm thán trong lòng. Khí phách toả ra từ người anh ta quả là bức người vô cùng, bức đến chói cả mắt.

“Vị này là...” Trác Viễn nhìn Doãn Chí Đăng dò xét.

Dực Thanh liếc nhìn Doãn Chí Đăng khuôn mặt không biểu cảm gì, rồi đến Hạ Cầm cúi đầu thấp không ngẩng lên, buồn cười: “Doãn Chí Đăng, cổ đông lớn của công ty IT Project, cũng là bạn thân của tôi. Hôm nay “tiện đường gặp mặt” rồi cùng đến đây luôn.”

Trác Viễn thoáng kinh ngạc trong khoé mắt rồi biến mất rất nhanh, anh cười ôn hoà: “Rất hân hạnh được biết Doãn tiên sinh đây.”

Doãn Chí Đăng liếc nhìn thấy bàn tay Trác Viễn đưa tới, anh không đưa tay ra bắt, chỉ gật đầu một cái.

Trác Viễn rút tay lại, không thấy gì phải ngượng ngùng, anh mỉm cười mời hai người ngồi vào bàn.

Hạ Cầm nãy giờ tay cầm theo giấy tờ hợp đồng đã run run, cô mím chặt môi, ngồi xuống theo.

Họ nói gì, cô chẳng nghe lọt chữ nào. Cô vì lần xuất hiện bất ngờ này của Doãn Chí Đăng làm cho kinh sợ. Còn vì sao kinh sợ, cô không rõ, có lẽ từ trong tiềm thức cô đã sợ anh...

“Thật ngại, đã làm phiền anh Trác đây nhiều.”

“Được hợp tác cùng Dực tiên sinh đây là một niềm vinh hạnh khó tìm.”

Lúc này, Hạ Cầm mới thoáng tỉnh táo, cô hít thở mạnh, ngồi thẳng lưng, nghe Dực Thanh và Trác Viễn trò chuyện phiếm. Cô không nên mất tập trung như thế mới đúng!

Công việc cô lúc này chỉ là lâu lâu nhồm dậy rót trà. Hương trà Long Tĩnh thơm mát tràn ngập căn phòng.

Hai người vẫn trò chuyện băng hươu chưa vào chủ đề chính.

Truyện được đăng tại: diendan . com

Trác Viễn liếc nhìn Doãn Chí Đăng đến giờ chưa từng mở lời, khuôn mặt lạnh lùng, chốc chốc lại nhìn cô Thư ký của anh. Bèn mở lời quan tâm: “Nếu Trác Viễn tôi không lầm... Doãn tiên sinh đây có phải là phó Viện trưởng Doãn tài danh của Viện kiểm sát nhân dân Thành phố S?”

Doãn Chí Đăng cười nhàn nhạt: “Cám ơn. Đối với người như tôi chuyển sang kinh doanh, còn phải học hỏi nơi anh Trác nhiều.”

“Quả là người tài thường khiêm tốn!” Trác Viễn bồi thêm: “Trác Viễn đây mới là người cần học hỏi từ phó Viện trưởng Doãn nhiều.”

Doãn Chí Đăng nhếch miệng cười, không nói gì thêm.

Hạ Cầm sao cảm giác có mùi thuốc súng ở đây nhỉ?

Cùng lúc, đồ ăn đã được đem lên từ từ, đầy món ngon, khói nghi ngút.

Dực Thanh và Trác Viễn đã bàn về vấn đề IT và thị trường cổ phiếu, rất hào hứng. Chỉ có Hạ Cầm vẫn im lặng, rót trà. Doãn Chí Đăng cũng im lặng, nhìn cô rót trà. Không khí ngột ngạt trở lại.

Lúc cô châm trà rồi rót cho Doãn Chí Đăng, tay anh bất chợt chạm vào tay cô, cô giật mình, bình trà rơi xuống bàn trúng tách trà đang rót, anh nhanh tay đã dùng hai bàn tay che cho tay cô. Nửa giây sau, có mảnh sành bể quệt trúng tay anh, bắn lên cả trà nóng, tay anh đã hứng hết tất cả.

Sáu đôi mắt nhìn thấy tất cả, ai cũng ngỡ ngàng. Người phản ứng đầu tiên là Trác Viễn, anh bước ra ngoài gọi người giúp, rồi quay đầu vào.

Hạ Cầm là người tiếp theo.

“Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!” Cô hoảng loạn, nắm lấy bàn tay của Doãn Chí Đăng bị bỏng còn có vết đứt của miếng sành tách trà quệt trúng, một vết dài, dùng khăn giấy trên bàn lau tay anh, lau rất nhẹ nhàng, như nâng niu vật báu vậy, còn thổi phỉ phỉ vào tay anh cho bớt rát.

Doãn Chí Đăng mỉm cười, dù tay đang chảy máu và đỏ rát nhưng lòng anh lại đầy ấm áp, anh đổi ngược lại đang bị nắm tay, thành chủ động nắm tay cô lại, lắc đầu nhẹ: “Anh không sao.”

Cô bất giác run run, ngẩn đầu nhìn anh, đôi mắt đỏ hoe, môi cũng run run: “Thật chứ?”

“Thật!” Anh gạt đầu kiên định, đôi mắt đầy ý cười.

Cô thở phào nhẹ nhõm ngồi phịch xuống đất, gục đầu xuống tay anh, trán cọ cọ vào những ngón tay thon dài, thanh mảnh kia, hạ giọng: “May quá... may quá...”

Doãn Chí Đăng đau lòng, anh nửa quỳ nửa ngồi xuống cạnh cô, “Hạ Cầm, em không sao chứ?”

Hạ Cầm không trả lời, cô gục đầu xuống, nên anh không nhìn thấy nét mặt cô lúc này. Mà cả thân thể cô run rẩy mãi.

Doãn Chí Đăng sẽ không biết được, Hạ Cầm ám ảnh với tai nạn năm đó của anh, cảnh cô phải bắt lực ôm anh mà gào khóc, cảnh máu me đầm cả khuôn mặt anh, ướt cả một mảng áo trước ngực cô, mà cô càng lau, máu càng nhiều. Lúc đó tim cô như bị ai đó bóp mạnh, đau đến kinh khủng.

Bây giờ, chỉ nhìn thấy anh chảy máu, cô lại lên cơn hoảng loạn, cô sợ anh lại ngất lịm đi, sợ máu lại chảy nhiều. Cô rất sợ...

Doãn Chí Đăng kinh ngạc, sao mỗi lúc Hạ Cầm càng run rẩy thế này?

Anh không quan tâm hai người đang xem kịch sẽ suy nghĩ chuyện gì, liền ôm Hạ Cầm vỗ dành. “Bình tĩnh, anh không sao cả!” Anh không tin được chỉ một vết máu nhỏ của mình, lại làm cô hoảng sợ như thế.

Trác Viễn không tin vào mắt mình, vừa muốn mở miệng, đã bị Dực Thanh chặn lại.

Dực Thanh hạ giọng, nói nhỏ: “Chuyện của “vợ chồng” họ, để họ tự giải quyết! Còn tôi với anh Trác đi qua một phòng khác vừa thưởng thức phong cảnh vừa bàn vấn đề hợp đồng.”

Trác Viễn từ kinh ngạc này xoay sang kinh ngạc khác, không đành lòng cũng phải bước ra ngoài, lúc đi ra, anh còn nhìn thấy Hạ Cầm ôm Doãn Chí Đăng nức nở như một đứa trẻ...

Anh không cam tâm...

Anh không cam tâm mọi thứ đều xa tầm tay với của anh.

35. Chương 34: Chuyện Của Họ (2)

Hạ Cầm không biết từ khi nào mình đã ôm chặt người đàn ông tên Doãn Chí Đăng này lâu đến như vậy. Còn cúi mặt vào bờ ngực thơm mùi hoa nhài thoang thoảng của người ta khóc ngon lành.

Thật là xấu hổ, xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng mặt lên, cứ để thân thể cứng ngắt cho người ta ôm, người ta vuốt ve lưng, người ta thì thảo trấn an mình.

Mà giọng anh nghe thật trầm ấm, nghe như âm thanh của tiếng đàn piano, nốt trầm lại vắng vắng, không quá dồn dập, nhưng khảm sâu vào lòng cô, thật êm dịu.

Hạ Cầm luyến tiếc chẳng muốn buông.

Bây giờ cô đã tỉnh táo hẳn lên, đưa một con mắt đảo dáo dác nhìn lên bàn, Trác Viễn và Dục Thanh đã rời đi từ khi nào. Có khi nào họ thấy hết rồi không? Trời ơi! Cô muốn kiểm cái lỗ để chui xuống!

Cô cảm nhận được hơi thở nóng đang thổi bên tai mình, cái ôm của người đàn ông đó càng siết chặt. Máy sưởi trong phòng bây giờ còn không bằng cái ôm của anh.

“Hạ Cầm, em ổn chưa?”

Hạ Cầm muốn đẩy Doãn Chí Đăng ra, không ngờ lại bị ôm chặt hơn, cô ngáp ngừng: “Tôi ổn rồi... anh buông tôi ra đi...”

Doãn Chí Đăng thở dài, anh thì cầm mình lên đầu cô, “Anh thì không ổn rồi...”

“Tại, tại sao?” Hạ Cầm nhỏ giọng hỏi.

“Ôm em thật thích, không muốn buông.” Doãn Chí Đăng thành thật nói mang theo ý cười.

Hạ Cầm từ bất ngờ, chuyển sang mặt đỏ gấc, tim cô đập thành thịch như trống đánh, bất giác cô cũng mỉm cười ngớ ngẩn.

Lời anh nói nghe thật ấm, cô xem chút nữa đã bảo cô cũng vậy. Nhưng...

Chỉ là vài phút sau, cô đã nhớ lại, người đàn ông này đã có vợ sắp cưới, nụ cười mỉm đã chuyển thành cười giễu cợt. Cô buồn, rất buồn. Dù được anh ôm như thế này, cuối cùng vẫn cũng chỉ nhận được hơi ấm anh lúc này, không được cả cuộc đời anh.

“Chí Đăng...” cô khẽ khàn gọi tên anh, cả thân thể như nhờ hết vào cánh tay cường trăn của anh giữ lại.

Doãn Chí Đăng kinh ngạc, không ngờ cô lại gọi anh thân thiết như vậy, vì lần nào cô gọi anh cũng đầy đủ họ và tên. Liền vui sướng đáp lời: “Anh đây.”

Hạ Cầm càng cười chua chát, “Anh ôm em như thế này... không sợ vợ sắp cưới anh buồn ư?”

Doãn Chí Đăng hơi sượng người, xong nhớ lại cuộc vui quá lố của Hạ An, anh bật cười nhưng không thêm giải thích việc Hạ Cầm nghĩ anh thực sự có vợ sắp cưới. Anh đáp đùa: “Không buồn.”

Hạ Cầm ngớ người với câu trả lời của Doãn Chí Đăng, cô ngược mặt lên nhìn anh, mặt biểu lộ khó tin. “Anh... tại sao lại như thế? Vợ của anh thực sự không buồn? Anh nói dối...”

Doãn Chí Đăng cúi mặt xuống, anh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hạ Cầm, thì thào: “Anh không nói dối.” Sau đó không nhanh không chậm, môi anh chạm vào môi cô, một nụ hôn nhẹ như gió thoảng: “Vì anh không có vợ sắp cưới gì cả...”

Hạ Cầm bất ngờ đến ngẩn ngơ như người cõi mộng mới tỉnh giấc, cô trợn mắt không tin, lặp lại câu “Anh nói dối” mấy lần liên tiếp. Tiếp theo sau đó, là nước mắt cô rơi.

Cô không nghĩ, bây giờ cô yếu mềm đến thế. Anh nói anh không có vợ sắp cưới sao cô lại vui đến như thế? Người đàn ông này, có bao giờ là dành cho cô?

“Hạ Cầm, có phải Hạ An đã nói với em về việc anh đã đính hôn gì đó, vào ngày 24 tháng 12 đúng không? Lúc em nghe có thấy tiếng ồn ào xung quanh không?”

Cô thấy anh mỉm cười, giọng rất bao dung, nghe thật bình thản. Cô sao lại không nhớ được, hôm đó là ngày Noel tẻ nhất trong đời cô, Lâm Lâm đã đi công tác ở Hồng Kông xa xôi, chỉ có cô và Đậu Đậu ôm nhau cho qua ngày giáng sinh tẻ nhạt, không ngờ nhận được cuộc gọi từ Hạ An, nỗi buồn trở thành nỗi đau khắc cốt ghi tâm... xong hồi tưởng, cô gạt đầu bảo có.

Doãn Chí Đăng thở dài, anh giải thích: “Hôm đó là sinh nhật một người bạn của anh, anh bị chuốt say nằm thẳng người ở đệm sofa, chẳng còn nhớ gì sắc. Sáng ngày hôm sau, Dực Thanh mới bảo rằng Hạ An đã điện thoại cho em và nói về anh như vậy. Lúc đó anh nghĩ, Hạ An nói sao anh cũng không quan tâm, vì em chắc sẽ chẳng quan tâm anh, nhưng anh vẫn một chút hy vọng le lói về cảm giác của em dành cho anh. Đúng như anh dự đoán, em chỉ cười và chúc phúc cho anh.”

“Hạ Cầm, em ác lắm!” Doãn Chí Đăng chốt lại một câu.

“Em...” Hạ Cầm nuốt nước bọt, phản biện: “Làm sao em biết điều đó là sự đùa giỡn... khi chuyện đó là chuyện trọng đại của một đời người. Chính cái ngày em quay trở về Thành phố S, em... đã thấy anh đứng đợi một cô gái từ Cục dân chính Thành phố S...”

Cô xô Doãn Chí Đăng ra, được thế, lùi về phía sau, cho đến khi lưng chạm phải tường. “Em đã nhìn anh rất lâu, lâu cho đến khi một cô gái bước từ Cục dân chính bước xuống, cầm hai tờ giấy gì đó màu đỏ rực cười cùng anh. Dù không thấy rõ, em vẫn biết đó là Giấy đăng ký kết hôn.”

Doãn Chí Đăng bất động rất lâu, như là lật lại trí nhớ của mình. Từ khuôn mặt đăm chiêu, dần dà anh đã nhớ được lại ký ức đó, bỏ lại gần cô, lại chẳng màn cô thích hay không, ôm cô vào lòng.

“Buông em ra! Anh đừng mãi đụng chạm em được không? Em đang nói chuyện nghiêm túc cùng anh đó!” Hạ Cầm cô muốn một cuộc nói chuyện rõ ràng cùng anh, cô không muốn cứ mãi bị va chạm như vậy.

“Hạ Cầm, em lầm nữa rồi.” Anh nới lỏng tay mình, không ôm cô nữa, anh hôn một phát vào trán cô, mới nói tiếp: “Cô gái đó là Bối Sam bạn thân của Hạ An, em nhớ chứ? Bối Sam và Úc Thành người em gặp ở Đệ Đài đã kết hôn. Hôm em nhìn thấy, Úc Thành phải tham gia một vụ xét xử lớn, không đến được. Bối Sam là cấp dưới của anh, lúc ấy anh cũng cần tìm Hạ An nên đi ra ngoài, Bối Sam xin đi chung, thế là tiện đường ghé Cục dân chính lấy giấy đăng ký kết hôn của cô ấy luôn.”

“Không phải giấy kết hôn liền có trong ngày được sao?” Hạ Cầm nghi hoặc, mặc dù đúng là chiều hôm đó cô đã gặp Hạ An bước xuống từ xe của Doãn Chí Đăng.

“Cái này thì anh chẳng rõ nữa... Hạ Cầm, em đừng chất vấn anh được không? Thật sự anh không hề nói dối...”

Doãn Chí Đăng khổ tâm, cầm lấy tay cô, hôn nhẹ lên lòng bàn tay cô, rồi áp vào lồng ngực anh, “Hạ Cầm, tim anh đang đập rất nhanh... em hiểu mà, đúng không?”

Hạ Cầm bây giờ mắt lại đỏ hoe, cô mím môi, lắc đầu: “Em không biết... em đang rất rối...”

“Vậy hãy nói cho anh biết, hiện tại, em có muốn bên anh không?” Anh cúi gầm mặt, từ từ tiến lại gần cô, đến khi hai người có thể nhìn thấy bóng dáng người đối diện vào mắt.

Ánh mắt của Doãn Chí Đăng như dồn Hạ Cầm vào ngõ cụt, gây áp lực lên cô cực kỳ. Cô hít thở không thông nổi, yếu xìu, đầu hàng.

Cô ngược đôi mắt đầy sương mù nhìn anh, chậm rãi nói những câu đầy thử thách. Thử thách cho anh cũng như cho chính cô. “Em nghĩ, giữa em và anh chẳng có một điểm hợp nào cả. Chí Đăng, anh có một cơ đồ sáng lạng, với sự nghiệp và khuôn mặt của anh, tìm người yêu có bao giờ khó? Vì sao cứ phải là em? Một người phụ nữ đã một đời chồng còn có đứa con mọn bên cạnh.”

“Chí Đăng, đừng vì không có được em mà làm mình đánh mất nhiều cơ hội, em không đáng! Có khi, anh ở bên em một ngày rồi sẽ chán ghét em nhanh thôi. Anh sẽ khám phá ra, em không như anh mong mỏi, không như anh đã từng yêu thích. Thế nên, đừng tốn thời gian thì hơn.”

Phụ nữ mà... luôn nhu nhược như thế!

Cô nói xong, nhắm mắt lại. Cô sợ thấy diễn biến tiếp theo của khuôn mặt anh, sợ anh sẽ hùng hổ đứng dậy bước đi, nên chỉ còn cách nhắm mắt lại sẽ không phải rơi nước mắt sớm.

Đúng như cô mong muốn, cô nghe tiếng động anh đứng dậy, cô nghe tiếng giày anh chạm đất, nghe tiếng đi xa dần, tiếng cửa mở, tiếng cửa đóng sầm lại.

Cô mở mắt ra, nước mắt thay nhau tuông xuống, không cần phải nín nhịn, không cần dùng tay quệt nước mắt, cứ trực trào ra như là đã từng rất lâu rồi chưa được khóc.

Cô dựa vào tường, nấc nghẹn.

Doãn Chí Đăng! Anh là đồ khốn kiếp! Chỉ mới thử thách một tí đã cong giò bỏ đi. Tôi sẽ không thèm anh nữa... tôi sẽ không yêu anh nữa, đồ người thiếu kiên nhẫn chết tiệt!

Lúc cô còn chưa khóc đã đời, mắt mũi còn tèm nhem, cái tên đàn ông cô nguyên rửa bóng xuất hiện lại trong phòng, anh đóng cửa phòng lại đi đến cạnh cô, rồi nửa ngồi nửa quỳ xuống, nhìn cô cười trêu chọc: “Anh đi có một tí mà em đã khóc vì nhớ anh rồi sao?”

“Chắc! Mắt mũi tèm nhem hết cả rồi.” Doãn Chí Đăng vừa trách yêu vừa dùng tay lau đi nước mắt cô.

“Chí Đăng... sao... sao anh quay trở lại?” Hạ Cẩm không tin được, cô lắp bắp hỏi.

“Vì có người đang khóc vì anh, anh không thể bỏ đi được.” Doãn Chí Đăng cong môi cười, một đường cong tuyệt đẹp.

Dường như cảm thấy mình bị chơi xỏ, Hạ Cẩm giận dữ.

“Đồ xấu xa!” Hạ Cẩm tức giận, cô đẩy anh ra. Đứng dậy, không ngờ đôi chân yếu ớt của cô lại không nghe lời cô lúc này, không trụ vững nổi đổ nhào ra đằng trước.

Doãn Chí Đăng đã nhanh tay ôm chầm lấy cô, lưng đỡ trụ cho cô. Một giây sau, hai người té nằm xuống đất.

“Anh có sao không?” Hạ Cẩm từ giận dữ chuyển sang lo lắng, cô vẫn nằm trên người anh, vỗ má anh vài phát.

Anh lắc đầu cười, “Anh không sao!” Đây là lần thứ mấy anh nói không sao rồi nhỉ?

Hạ Cẩm ngửi được mùi lạ.

“Anh uống rượu sao?” Hạ Cẩm quá gần anh, nên có ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng phát ra từ người anh.

“Ừ, khi nãy anh có uống hết hơn nửa chai whisky một tí.” Giọng anh pha một chút khàn khàn nam tính.

“Nửa chai? Em nhớ anh đi chưa đầy năm phút!” Cô chất vấn.

Doãn Chí Đăng cười cười: “Trác Viễn bảo nếu anh tu một hơi hơn nửa chai whisky mới cho anh dẫn em đi.” Anh thở dài một lần hơi đầy mùi whisky, nói tiếp: “Cuối cùng cũng xong, hôm nay em không cần đi làm!”

“Anh... anh điên rồi!” Hạ Cẩm không ngăn được lời mình nói, thốt lên.

“Ừ, đúng rồi! Anh sắp điên vì em rồi! Nếu hôm nay em mà không nguyện ở cùng anh, anh sẽ phát điên lên mất!” Doãn Chí Đăng cười hì hì, nhưng lời thì không một chút giả dối. Lời anh kiên định, chắc nịch như nếu cô không đồng ý anh sẽ điên lên thật sự.

Hạ Cẩm nghe đau xót cả lòng, cô dựa đầu xuống cằm anh, thở dài thườn thượt: “Được! Em sẽ ở cùng anh.”

Doãn Chí Đăng không kiềm nổi vui sướng, hai bàn tay thô ráp của anh nâng mặt cô lên, đặt môi mình lên môi cô, trao cho cô nụ hôn anh khao khát bấy lâu nay.

Cô khó khăn đáp trả, mỗi lúc anh càng cuồng nhiệt, kéo cô vào sự ngọt ngào mê hoặc.

Lúc kết thúc nụ hôn, lần nào Hạ Cẩm cũng như thiếu ôxi đến nơi.

“Hạ Cẩm, lần này em đừng mong rời khỏi anh!” Giọng anh thâm trầm đầy kiên định.

Hạ Cẩm bỗng rướn người, nhìn anh cười đầy ma mị, giọng cô dịu dàng nói chuyện lạc đề: “Chí Đăng, rồi một ngày anh sẽ chán ghét em...”

36. Chương 35: Chuyện Của Họ (3)

Doãn Chí Đăng, chúng ta còn quá nhiều điều khúc mắc ở quá khứ...

Nếu có thể yên bình bên anh trong một khoảng thời gian, em đã mãn nguyện. Còn về tương lai xa xôi, em không dám chắc chúng ta còn chung đường hay không. Dù sao, ngày đó... em rất sợ ngày đó.

Em biết, vì quá khứ anh chưa từng có được em, nên bây giờ chỉ muốn độc chiếm em như để thỏa mãn điều trước giờ chưa làm được của bản thân. Em chấp nhận! Chấp nhận bên anh đợi đến khi anh chán ghét em, em sẽ chẳng còn hối tiếc điều gì nữa.

Người đàn ông như anh, muốn thứ gì chẳng có, kể cả phụ nữ. Về mối tình cảm tám năm trời này, đến lúc phải nở hoa rồi, nở hoa để mau chóng lụi tàn, một chồi non mới sẽ thay thế, rực rỡ hơn.

Đến lúc rồi!

Hạ Cầm cô không hiểu sao Doãn Chí Đăng lại giận. Cô nhìn khuôn mặt đang sa sầm nghiêm trọng của anh mà lạnh cả sống lưng.

Anh không nói không rằng, kéo cô khỏi nhà hàng.

Cô đã nói gì sai sao?

Lúc cô bước ngang Dục Thanh và Trác Viễn đang đứng ngay bậc thang lên xuống tầng trệt nhà hàng, trên tay hai người còn cầm ly rượu màu mật ong sẫm sẫm, cô ngại ngần muốn gạt đầu chào nói nhưng Doãn Chí Đăng không cho, anh một mực kéo tay cô đi.

Cô xấu hổ khi nhìn ánh mắt u tối của Trác Viễn, không ngờ, Trác Viễn lại nắm tay cô lại, giúp cô giải vây.

“Hạ Cầm, hình như em không được khỏe? Có cần tôi đưa em về?” Trác Viễn cau mày, nắm chặt tay cô.

Cô chưa đáp lời, Doãn Chí Đăng đã gỡ bàn tay Trác Viễn khỏi người cô, nhìn Trác Viễn cười mỉa mai: “Không cần phiền đến anh Trác. Anh đừng nuốt lời vừa nói khi nãy.”

Hạ Cầm mỉm cười nhìn Trác Viễn, cô lắc đầu: “Tôi không sao, tôi chỉ đi một chút thôi sẽ quay trở về công ty sớm. Anh Trác...” chưa nói hết câu, cô bị Doãn Chí Đăng cắt lời: “Anh đã nói khi nãy rồi mà, anh đã xin phép anh Trác cho em nghỉ hôm nay. Còn bây giờ, điều em cần là giải quyết việc riêng cùng anh.”

Nói xong, Doãn Chí Đăng bế Hạ Cầm lên, đi ngang Trác Viễn và Dục Thanh. Anh nhướn mày với Dục Thanh, cậu ta liền hiểu ý, khoác vai Trác Viễn đi lên lầu lại.

Hạ Cầm dùng hai tay che mặt mình, muốn khóc cũng không xong: “Xấu hổ chết đi được!”

Cái giận vô cớ của Doãn Chí Đăng đã vơi được nửa, khi nhìn thấy Hạ Cầm vùi vào lòng anh, che mặt mình lại. Anh buồn cười, mà phải giả vờ nghiêm: “Có gì phải xấu hổ?”

“Anh không xấu hổ nhưng em có!” Hạ Cầm nghiêng rằng, “Doãn Chí Đăng! Từ lúc nào anh cho anh cái quyền muốn bế là bế em lên, muốn kéo là kéo em đi vậy?”

“Là do em quá cứng đầu không chị khuất phục! Mà chúng ta có gì sai trái? Trai chưa vợ gái chưa chồng, chúng ta chẳng có gì đáng phải xấu hổ.” Doãn Chí Đăng đang thầm nghĩ trong lòng rằng, Hạ Cầm ốm quá, bé nhẹ như tên, làm anh đang phùng phùng lửa giận phải nguôi ngoai đi vì xót thương, nhưng miệng vẫn cãi cố.

“Anh chưa vợ nhưng em đã một đời chồng rồi! Da mặt em không dày bằng anh!” Ồ! Trong hồ sơ nào của cô bây giờ cũng là gái đã có chồng, vì vậy cô cũng có quyền lấy cái cớ này lôi ra để tự bảo vệ mình kia chứ.

“Ừ, da mặt anh dày, điều này anh không phủ nhận. Dày nên cứ mãi bám em đến tận bây giờ. Em nên hãnh diện vì điều đó đi.” Doãn Chí Đăng thản nhiên đáp lời cô, khuôn mặt chẳng tí cảm xúc.

“Anh...” Hạ Cầm nghẹn họng.

Anh bế cô bước ra ngoài đường lớn, người người nhìn, nhà nhà nhìn, thế mà khuôn mặt vẫn lạnh tanh. Cô vùng vẫy cũng không được bước xuống! Cô phục rồi!

Cô che mặt, che hết cả đoạn đường đi, che đến khi bị đặt xuống một chiếc giường lớn mới hay là đã vào phòng khách sạn nào đó.

“Chí Đăng! Vậy là sao?” Cô tức giận, đứng dậy dậm chân.

Doãn Chí Đăng không nói gì, anh cởi áo khoác vest ra, treo vào chỗ móc áo. Nhìn vào bàn tay có vết đứt dài vẫn chưa khô, thấy ran rát.

Chưa bao lâu ngoài có tiếng gõ cửa, Doãn Chí Đăng đã bước vào phòng vệ sinh, Hạ Cầm bắt đắ dĩ phải ra mở cửa.

Lúc cô quay đầu vào, trên tay là một hộp y tế của nhân viên khách sạn đưa. Cô sức nhớ, tay Doãn Chí Đăng có vết thương.

Không bao lâu, Doãn Chí Đăng bước ra, ngồi xuống giường, vết thương nơi tay anh đã rỉ máu.

Cô hốt hoảng, lấy bông gòn và thuốc sát trùng từ trong hộp y tế rút lên và lau tay anh, tại sao bây giờ vết thương lớn thế này? Cô liếc mắt nhìn Doãn Chí Đăng, chỉ thấy anh nhếch miệng cười, “Không may đang kéo khoá quần đụng trúng thoi...”

Không biết Hạ Cầm đã nghĩ gì, mặt mày cô đã đỏ ửng như quả cà chua.

Đồ vô liêm sỉ!!! Tức giận, cô lau mạnh tay vào vết thương anh, làm anh phải la lên vì đau. Cô không nường tình, lúc băng bó vết thương làm anh la lên mấy lần nữa mới thôi.

“Đáng đời!” Hạ Cầm khế mắg khi đã băng bó cho anh xong.

“Em dám mư sắ người yêu mình sao?” Khuôn mặt Doãn Chí Đăng toát lên vẻ đau đón.

Hạ Cầm liếc mắt trừng anh, dọn dẹp lại hộp y tế rồi để trên bàn, vừa xong liền cảm nhận có hai bàn tay ôm cô từ phía sau, cô cũng dần cảm nhận được hơi ắm ắm theo mùi rượu whisky và mùi hương hoa nhài trộn lẫn từ người ở sau lưng, mùi như mê hoặc lòng người. Cô mím môi, không phản khắ.

Doãn Chí Đăng phắ hơi nóng vào gắy Hạ Cầm, giọng anh trầm thấp, mang theo mùi vị nguy hiểm: “Sao không trả lời anh?”

“Nhắ quá nên chẳng muốn trả lời.” Hạ Cầm bình tắnh nói.

“Em đúng là...” Doãn Chí Đăng cười khắ.

Cô quay người lại, đối diện cùng Doãn Chí Đăng, “Anh dẫn em lên đây làm gì? Nói chuyện riêng tư cũng đâu cần phải vào khách sạn.”

“Ừ, không nói chuyện riêng tư, làm việc riêng tư chắc có...” Doãn Chí Đăng bỗng cười gian trá. Môi anh xích kề lại môi cô, nói những lời mời gọi: “Thế em có muốn làm việc riêng tư đó không?”

Hạ Cầm nghe được mà nóng cả mặt, thêm vào đó khuôn mặt lúc này của Doãn Chí Đăng đầy yêu nghiệt cứ xích lại gần cô, môi anh sắp chạm vào môi cô rồi. Trời ơi, nhìn đi, đôi mắt nâu sáng kia giờ lại nhưng muốn cuốn cô vào vậy. Làm sao cô thoát khỏi được cơ chứ.

Ý tứ anh mờ ắm như thế, làm cô vừa hồi hộp muốn ngắnh chiến, lại vừa sợ hãi muốn đẩy anh ra.

Cô thở hắ, “Việc riêng tư là việc gì?”

Doãn Chí Đăng nhếch một đường cong cao, khí thế ngút trời áp đắ Hạ Cầm phải loạn choạng từ đứng sang thành ngồi lên bàn khắch. Hai tay anh chống lấy hai bên, kiềm hắ cô lại, không cho cô có đường thoát thân.

Hạ Cầm nuốt nước bọt ừng ực, vì bị áp đắ quá, muốn phản khắ. Cô mở miệng chưa nói được đến hai từ, đã bị Doãn Chí Đăng nuốt trọn những từ tiếp theo.

Hạ Cầm không còn cách nào khác ngoài ngắnh hợp. Doãn Chí Đăng bắt đầu từ cái chạm nhẹ vào môi cô, dần cuồng si ham muốn, môi lưỡi quắện chặt, trời đất quay cuồng...

Anh muốn dây dưa mãi không dứt, mà cảm nhận được Hạ Cầm mỗi lúc thở khó khăn đành không cam lòng buông tay.

Hạ Cầm dựa vào ngực Doãn Chí Đằng thở gấp. Chưa được bao lâu đã bị anh bế về giường nằm xuống, thân thể to lớn đó đè lên người, bị kiềm hãm trong vòng vây của anh một lần nữa.

Cô dùng sức yếu ớt của mình đẩy anh ra, hai tay chẳng còn lực gì mấy đẩy không hề có sức, càng làm lửa dục vọng trong người Doãn Chí Đằng bức bối, tăng cao.

Anh không kiên nhẫn, một tay nắm lấy hai tay cô đẩy lên trên đầu, một tay vịn eo cô, cúi đầu xuống, hôn quyết liệt.

Hạ Cầm đầu óc đã choáng váng, cố gắng lấy hơi để theo nhịp của Doãn Chí Đằng, mà vẫn không kịp.

Cô cảm giác eo mình lạnh lạnh, áo trắng đang đã bị kéo lên không thương tiếc, bàn tay anh đang luồn vào trong, vuốt ve.

Anh vuốt ve đến đâu, cô cảm giác điện giật đến chỗ đó. Thân thể cô vẫn còn non nớt, quá lâu để tiếp xúc thân mật, nên run rẩy là điều hiển nhiên.

Lúc anh rời đôi môi mộng yêu kiều, tay anh đã chu du đến lưng cô. Nhiệt độ trong phòng nóng bỏng hơn bao giờ hết. Anh thở những nhịp thở khó khăn. Gục mặt xuống hóm vai nhỏ bé của cô, khàn giọng nói: “Hạ Cầm, đừng rời xa anh nữa, cứ mãi bên anh như thế này, được không?”

Hạ Cầm nhắm tịt mắt, không trả lời.

Rất lâu sau, Doãn Chí Đằng cười mát mát, anh nói một lần nữa: “Xem như anh cầu xin em đi.”

“Ồng gồc!” Hạ Cầm cười khổ. Nghe giọng anh sao thật thê lương, dường như sắp mất thứ gì đó rất quan trọng. Cô thở dài, không biết phải trả lời anh ra sao cho trọn.

Muốn đồng ý lắm nhưng cô không thể được! Cô không thể hứa việc không thể thực hiện được.

Doãn Chí Đằng ngả người qua một bên nằm xuống giường. Anh kéo cô vào lòng ngực mình, ôm chặt.

“Anh xem như em đồng ý rồi đấy. Bây giờ, anh muốn nghỉ ngơi một chút.” Anh dụi dụi mặt mình vào tóc cô, mùi hương cam thảo thuở nào, cô gái của anh thuở nào, tâm trạng anh đã bình tĩnh trở lại, “Anh buồn ngủ quá...”

Hạ Cầm nép vào lòng anh, nghe tiếng tim đập của người đàn ông mình yêu bấy lâu nay, lòng tràn đầy hạnh phúc. “Ừm, em cũng muốn ngủ một giấc.”

Doãn Chí Đằng mỉm cười, anh đặt lên trán cô một nụ hôn, nói lời chân tình: “Cuối cùng em cũng về bên anh, anh đợi ngày này... rất lâu rồi.”

Hạ Cầm đỡ khóc đỡ cười, cô cũng chẳng rõ anh yêu thích mình từ khi nào, anh muốn chiếm hữu mình từ khi nào, mà bây giờ lại nghe những lời tử tế ngọt ngào này, cô không khỏi ảo giác được anh yêu nhiều, nhiều đến độ không thua kém gì cô.

Cô không trả lời, chỉ ôm anh, một cái ôm thật chặt. Như thế, buông ra, anh sẽ chỉ là giấc mộng...

37. Chương 36: Việc Này Là Đúng Hay Sai?

Buổi chiều, Lâm Lâm hí hục dọn lại đồ chơi của Đậu Đậu bày ra ngay cửa phòng khách xong, cô chạy vào bếp làm món trứng rán cho hai người.

Tiếng chuông cửa reo liên hồi mấy lần, Lâm Lâm mới chịu chạy ra mở cửa, trên tay còn đang ôm một tô trứng đang đánh dở dang.

Người Lâm Lâm thấy đầu tiên là Hạ Cầm. Không nể nang gì, Lâm Lâm mắng Hạ Cầm ngay tại chỗ: “Cậu đấy! Xem bây giờ là mấy giờ? Tổ và Đậu Đậu đói đến meo cả mỗ. Bây giờ, phải chiên trứng ăn đỡ, đợi cậu về...”

Xoảng! Tô trứng rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Lâm Lâm mở mắt to, miệng còn không khép lại được. Phía sau lưng Hạ Cầm bỗng lòi ra một gã đàn ông anh tuấn, lạnh lùng, phong thái lại bức áp người khác vô cùng. Cô biết người này là ai, biết rất rõ. Chỉ là không ngờ, người đàn ông này nhìn ngoài đời thật còn “ngộp thở” hơn nữa cơ.

Phải mất mấy giây định thần, Lâm Lâm mới ngừng được xém mắng mỗ cái tên đàn ông này, thật may cô liếc nhìn Hạ Cầm đã ra hiệu “hãy giả vờ không biết gì”, nên Lâm Lâm chỉ nhìn Hạ Cầm nói: “Cậu thấy không? Đói đến tay run làm rớt tô rồi luôn này!” Rồi nghiêng đầu sang nhìn Doãn Chí Đằng cười: “Anh đây là...”

“Bạn mình...” Hạ Cầm nói.

Doãn Chí Đằng đã sửa lại: “Người yêu.”

Hạ Cầm: “...”

Lâm Lâm cảm muốn rơi xuống đất.

Đậu Đậu nghe giọng Hạ Cầm, liền hào hứng chạy ra cửa, còn cầm theo một cuốn sổ in hình bông hoa theo.

“Mẹ Cầm, Đậu Đậu được phiếu bé ngoan này! Mẹ Cầm mua súp bí ngô cho Đậu Đậu ăn nhé?” Cậu cười híp cả mắt, lộ ra hàm răng mất một chiếc răng cửa ở hàm trên.

Doãn Chí Đằng nhìn Đậu Đậu, mày rậm bỗng nhú lại.

Hạ Cầm hơi hoảng hốt, bế Đậu Đậu vào lòng, đi thẳng vào trong, “Mai mẹ mua cho Đậu Đậu nhé?”

Cô không quên ngoảnh nhìn sắc mặt của Doãn Chí Đằng, khi thấy sắc mặt anh bình thường, liền thở phào trong lòng: “Anh về đi, tối đến rước em.”

Đậu Đậu ôm cổ Hạ Cầm, nghiêng đầu nhìn người lạ ngay phía cửa. Cậu thấy chú đó cũng nhìn mình, tự nhiên cậu nở nụ cười cùng người ta.

Doãn Chí Đằng hơi sững người, liền vẫy tay tạm biệt cậu nhóc, cười cười.

Lúc đầu Hạ Cầm chỉ nhờ Doãn Chí Đằng đưa đến cổng nhà, anh lại không chịu, cuối cùng đưa đến tận cửa còn vẫn chưa muốn rời đi.

Lâm Lâm cũng không biết làm sao, liền nhích sang một bên, mời anh vào.

Doãn Chí Đằng khách khí, nói mình còn công việc, nên chào tạm biệt xong liền xoay người rời đi.

“Cậu điên rồi! Tại sao lại đi làm tiểu tam của chồng cũ chứ hả?” Lâm Lâm nói nhỏ vào tai Hạ Cầm.

Hạ Cầm đang bận rộn rửa rau củ, nghe Lâm Lâm nói mặt vẫn bình tĩnh: “Anh ấy không có vợ sắp cưới. Đó là trò đùa của chị mình.”

“Cái gì?” Lâm Lâm giật mình, không ngờ chị em nhà Hạ Cầm “yêu thương nhau” như thế, đem cả tình cảm ra trêu chọc. “Chị cậu quá đáng thật!”

“...”

Lâm Lâm phụ Hạ Cầm một tay thái rau củ, Hạ Cầm đang làm món sườn xào chua ngọt và nấu một nồi canh rau củ.

Im lặng một hồi lâu, Lâm Lâm thở dài, “Thế cậu tính bây giờ làm sao? Cả không cho anh ta biết Đậu Đậu là con anh ta à?”

“Tổ và anh ấy sẽ chẳng đi đến đâu cả! Cậu biết mà... nên chuyện của Đậu Đậu cứ đừng nói ra thì hơn.” Hạ Cầm mỉm cười nhìn Lâm Lâm.

Đôi mắt tăm tối của Hạ Cầm như một hang sâu thăm, khó hiểu, khó biết, khó dò xét.

“Vậy tại sao cậu lại ở bên anh ta? Sẽ được bao lâu? Cả đời này chẳng được, tại sao cậu cứ như con cá dầm đầu vào lưới vậy?” Lâm Lâm bất mãn.

“Chuyện của tớ, tớ biết cách giải quyết.” Hạ Cầm nói xong, cô loay hoay với bếp, không để ý đến Lâm Lâm nữa.

Một lúc sau khi cả ba người đã ăn xong cùng ngồi xem tivi. Hạ Cầm ngồi vào ghế sofa cùng Lâm Lâm, còn Đậu Đậu gác đầu vào đùi Hạ Cầm ngủ ngon lành.

Hạ Cầm nhìn đồng hồ đã 8 giờ kém, nhìn Lâm Lâm với bộ mặt đáng thương.

Lâm Lâm bực dọc từ chiều giờ, bây giờ khuôn mặt Hạ Cầm lại yếu xìu, cô đứng dậy, bế Đậu Đậu vào phòng, vừa đi vừa mắng rủa: “Tớ mặc kệ cậu! Cậu sau này sẽ hối hận vì không nghe lời tớ! Cậu biến đi! Biến nhanh đi.”

Hạ Cầm cười tươi, “Cám ơn cậu, Lâm Lâm.”

Lâm Lâm chỉ cười khổ, ôm Đậu Đậu vào giường lại thủ thỉ: “Mẹ Lâm không biết đã làm đúng hay sai nữa...”

Hạ Cầm vừa tắm rửa xong, di động cô liền đổ chuông, không cần nhắc máy cô cũng biết đó là ai.

Cô bước ra khỏi nhà khi đã ăn bận chỉnh tề và khoác lên người chiếc áo len dài màu vàng đất. Cô nhẹ nhàng khoá trái cánh cửa lại, sau lưng bỗng có hai cánh tay rắn chắc ôm chặt cô, đem theo cả không khí lạnh lạnh.

Hạ Cầm hết hồn, sau đó là nhoẻ miệng cười vì mùi hương hoa nhài thoang thoảng kia, mắng yêu: “Chí Đằng, anh dám công kích em từ đằng sau, không sợ em đứng tim chết à?”

Anh thổi một luồng hơi nóng bên tai cô, nghe nhột nhột, Hạ Cầm quay người lại, chưa kịp nói gì thêm một đôi môi lạnh đã áp vào môi cô, đem theo hương vị bạc hà cay cay ngọt ngọt ở lưỡi.

Cô như con cá sa lưới, chỉ muốn cảm nhận yêu thương từ Doãn Chí Đằng, cô choàng tay qua ôm anh, đáp trả nụ hôn kia.

Ngọt lịm và sóng sánh như ly rượu vang đắt tiền. Ngọt ngào nhưng mà dễ say...

Hai người đến một khu phố về đêm, cứ đi lòng vòng vô định. Doãn Chí Đằng nắm chặt tay Hạ Cầm, năm ngón tay đan vào nhau, không hề hở.

Trong tiếng náo nhiệt, lòng anh đầy ấm áp. Người phụ nữ anh yêu đã đi bên cạnh anh lúc này. Không bài xích, không lo âu gì nữa.

Anh bỗng dừng nhếch miệng cười, nụ cười tràn ngập hạnh phúc.

Hạ Cầm liếc nhìn thấy, cô tò mò, “Có chuyện gì vui ư?”

“Lúc trước, trên phố tràn ngập cái lạnh anh đã từng muốn nắm tay em, nhưng không thể!” Doãn Chí Đằng lơ đãng nói.

Anh nói có phải cái ngày định mệnh đó? Hạ Cầm mím môi, lòng tràn đầy hồi lỗi, nên cái nắm tay cũng chặt hơn. “Em cũng không thể, dù rất muốn nắm tay, em cũng không cho phép mình có lỗi với Hạ An.”

Cô nghe thấy tiếng anh thở dài, nghe tiếng cười, sau đó là lời chẳng đứng đắn tí nào. “Lúc nhìn thấy bộ váy ngắn noel em mặc trên người, anh thật sự chỉ muốn kéo em đi vào một khách sạn nào đó và đè em xuống giường.”

“Anh... anh...” Hạ Cầm nghẹn họng. Cô xấu hổ, tay cũng vùng vẫy khỏi cái nắm tay của anh. Năm đó, phát tờ rơi cô nào nghĩ mình sẽ mặc bộ váy hở hang giữa cái trời đông như thế! Vì tiền công cô đã nhận trước nên không thể không làm.

Lúc anh nhìn thấy cô, anh mặc một bộ vest chỉnh tề, anh tuần ngồi ngồi xuất hiện, lúc ấy cô cực kỳ muốn kiếm cái lỗ nào chui xuống cho xong, quá mất mặt, không muốn anh cười khinh miệt mình. Chỉ là không ngờ, anh khoác áo vest cho cô, còn giúp cô phát sạch tờ rơi trong vòng chưa đầy một giờ.

Doãn Chí Đăng kéo tay cô lên ngay bờ môi mình, đặt lên nó một nụ hôn, mặt anh vẫn tỉnh bơ, đôi mắt vẫn nhìn về phía trước đường đi: “Đôi khi anh còn mơ thấy mộng xuân, người con gái trong giấc mơ đó luôn là em. Nên, bảo anh quên em là điều không thể!”

Cái lý lẽ gì thế này? Tại sao cô bây giờ mới biết Doãn Chí Đăng anh sao có thể mặt dày nói ra như thế cơ chứ!

Mặt cô nóng đến nỗi có thể để trứng gà lên rán ốp la rồi đấy. Cô tức dậm chân, “Chí Đăng, đang ở ngoài đường đấy! Anh đừng nói mấy cái vụ biến thái như thế!”

“Anh chẳng thấy mình biến thái gì cả. Ham muốn của anh, chỉ dừng lại trên người em thôi. Ngoài ra, không ai cả.” Vẫn cãi cố.

Hạ Cầm liếc nhìn xung quanh, có người đã quay mặt nhìn, có người còn che miệng cười tủm tỉm. Cô giục anh, kéo anh đi khỏi khu phố ăn về đêm.

“Anh sau này đừng nói mấy vụ này nữa! Da mặt em mỏng lắm, không có dày như anh đâu.” Hạ Cầm tức tối khi đã ngồi vào xe của Doãn Chí Đăng.

Doãn Chí Đăng chỉ cười, lặp lại lời nói khi sáng: “Đúng rồi, da mặt anh dày, điều này anh không phủ nhận. Dày nên cứ mãi bám em đến tận bây giờ, em nên hãnh diện vì điều đó đi!”

“Doãn, Chí, Đăng!” Hạ Cầm thống khổ, “Anh có tin em sẽ nuốt lời không?”

“Em thử nuốt lời tối nay không nguyện bên anh xem...” Anh liếc mắt tình tứ nhìn cô, cười gian trá: “... Em đã bảo anh là tên biến thái mặt dày cơ mà?”

Hạ Cầm liền nín thinh. Cô muốn hỏi anh có thể quên hết chuyện hồi sáng cô hứa được không? Nhưng nhìn ánh mắt đầy lửa chiếm hữu kia, cô bất đắc dĩ thở dài. Hoạ là do cô tự gây ra mà...

Vừa về đến phòng của Doãn Chí Đăng ở khách sạn, cô liền bị anh túm lấy, đẩy cả thân thể xuống giường, không kịp la lên một tiếng.

Môi lạnh áp sát xuống môi cô, đem theo hương vị mùi bạc hà mạnh mẽ.

Anh như con sói hoang tàn, chẳng kiên nhẫn gì nữa mà muốn ăn cô ngay lập tức.

Hạ Cầm không kháng cự giữ mình nữa, dù sao cô cũng nguyện ý ở bên anh rồi. Trước khi đợi anh chán ghét, cô cũng phải mau chóng cảm nhận được hạnh phúc ngắn ngủi này.

Từng chiếc cúc áo dần được mở ra, tiếng thở nặng nề của anh càng ngày càng nghe rõ. Cô nhắm mắt ngại ngùng không dám nhìn.

Đến khi hai thân thể nóng rộp chạm vào nhau, không có vật cản trở, cô có cảm giác tầng tầng lớp lớp dây thần kinh của mình đã đứt hết, thân thể nóng cùng cực.

Khoái cảm đồ ập xuống bất ngờ, cô không khỏi phải thở dài rên rỉ. Trong đêm tối tĩnh mịch, tiếng khàn đục của anh rõ ràng bên tai cô. “Hạ Cầm, Hạ Cầm... em là của anh, chỉ duy nhất của một mình anh!”

Cô mỉm cười thở mệt nhọc, đưa môi mình chạm nhẹ vào môi anh, khẽ đáp lời: “Em biết...”

Em biết! Anh muốn chiếm hữu em... còn yêu em hay không, em cũng chẳng cần biết nữa... người đàn ông như anh, đã chỉ định suốt đời này không dành riêng cho một mình em...

Chí Đăng, em yêu anh, yêu đến điên dại.

38. Chương 37: Ráng Chiều Hạnh Phúc

Trời một màu xanh thẳm, nơi phía đông hiện ánh sáng le lói cố len vào chiếc màn mỏng nơi ô cửa sổ.

Tiếng báo hiệu 5 giờ 30 sáng hằng ngày của di động Hạ Cẩm reo vang.

Cô mơ màng tỉnh giấc, chợt thấy bên cạnh mình còn một người nằm cùng. Liền nhớ lại màng kích thích hôm qua, hai má hơi nóng nóng.

Vỗ vỗ nhẹ vào má, cô cúi người xuống giường, tính nhặt lại quần áo.

Vừa cúi người, một lực từ cánh tay rắn chắc đã kéo cô vào lòng ngực nóng hổi, sau đó là tiếng thở điều đặn, giọng trầm khàn: “Còn sớm mà, em ngủ một xíu nữa đi.”

Cô thở dài, “Em còn phải về làm đồ ăn sáng cho Đậu Đậu, còn phải thay đồ đi làm nữa.”

Doãn Chí Đăng mở mắt, đầu dụi vào tóc cô, nũng nịu: “Đậu Đậu chưa thức đâu, còn việc làm của em thì nghỉ đi, anh nuôi.”

Cô thở dài lần nữa: “Chí Đăng, câu nói của anh làm em cảm giác như mình được bao nuôi vậy.”

Doãn Chí Đăng im lặng một hồi lâu mới nói: “Bao nuôi cả đời được không?”

“Giá em cao lắm đấy!” Cô bật cười. “Anh không mua nổi em đâu.”

Cái siết chặt ở hông cô càng có lực, “Anh lấy tính mạng mình ra để đổi lấy em được không?”

Cô giật mình, nụ cười trở nên cứng ngắt, “Đùa chẳng vui gì cả.”

Đến lượt anh thở dài, “Anh không đùa. Hạ Cẩm, anh có thể nuôi em cả đời này, có thể cho em những thứ em thích nhất, cho em một cuộc sống hạnh phúc hơn bất cứ người nào. Đổi lại, anh chỉ cần em cho anh một danh phận ở bên cạnh em, là chồng em.”

“Chí Đăng, anh có biết lời anh nói mang tính nghiêm trọng nếu là sự thật không?” Cô xoay người lại, nhìn anh cười, mang theo ánh mắt đầy sương mù bao phủ.

Cô không biết bây giờ mình vui hay là buồn nữa...

Anh nhìn cô bằng ánh mắt tha thiết, kéo cô lại vào lòng mình, lấy chăn bao phủ cô lại cùng anh. “Anh đang dùng tính chất nghiêm trọng của sự việc để nói chuyện cùng em.”

“Anh rút lời nói còn kịp đấy.”

“Anh không phải kẻ nói mà không giữ lời.”

“Chí Đăng! Chúng ta bây giờ vừa bắt đầu thôi.”

“Anh muốn đốt cháy giai đoạn!”

“Giai đoạn gì cơ?”

“Mình cưới nhau đi.”

“Cái, cái... gì?”

“Hạ Cẩm, em có đồng ý làm bà Doãn không?”

“.... Anh điên rồi!”

“Anh đang rất tỉnh táo, nếu điên, mỗi lý do là em.”

“...”

Cô ngồi bật dậy, lấy tay chống mặt mình, thở phì phì. Chốt lại một câu, cô không bao giờ nói lý lẽ cùng anh được!

“Nếu em im lặng là đồng ý?” Anh cũng ngồi dậy, từ phía sau gian tay ôm cô vào lòng.

“Chí Đăng, anh rồi sẽ hối hận.”

Anh chỉ cười, kéo cô ngã xuống người anh, chần ầm phủ lên hai người một lần nữa.

Hạ Cầm mở điện thoại, chỉ thấy tin nhắn báo cáo của Lâm Lâm, đã cho Đậu Đậu ăn sáng, dẫn Đậu Đậu đi nhà trẻ, còn không quên mắng cô một câu “Trọng sắc quên gia đình!” Nhưng lướt đến dòng cuối tin nhắn, Lâm Lâm bảo: Tổ chỉ mong cậu hạnh phúc.

Cô thấy cay cay khoe mắt.

Sau đó, cô xin nghỉ phép ở công ty một ngày nữa, biện lý do Đậu Đậu sức khoẻ không tốt.

Cô nghe tiếng Trác Viễn cười, mà cô biết tiếng cười này chắc chắn không phải anh đang vui. Đây là tiếng cười ôn hoà mà đầy xa cách, khó hiểu, khó tiếp xúc.

Trong phòng khách sạn, cô vừa buông di động xong, nhìn anh từ phòng tắm bước ra, mặt mày anh biểu hiện cho sự không thích. Ồ! Không thích Trác Viễn.

Anh chỉ choàng khăn tắm ngay eo, lộ ra thân hình rắn chắc, mái tóc ướt rồi, làm anh càng trở nên quyến rũ, cô bất giác nuốt nước bọt ừng ực.

Doãn Chí Đằng rất đẹp trai, thời gian làm cho anh càng phong vị đàn ông, đôi mắt nâu thâm sâu, mày lúc nào cũng nhíu chặt, môi mỏng càng tinh quái, tạo ra một Doãn Chí Đằng lạnh nhạt lại tiêu sái ngời ngời.

Cô bước xuống giường với chiếc áo sơ mi của anh, lấy chiếc khăn trắng từ tay anh, giúp anh lau khô tóc, còn không quên nói: “Anh ngồi xuống đi, anh cao quá!”

Anh rất hợp tác, ngồi xuống ghế cho cô dễ dàng lau tóc anh hơn. Mà giọng anh đầy bức dọc: “Em nghỉ việc đi!”

Cô ngẩn mặt lên trần phòng, thở hắt một phát, mới lau đầu anh tiếp: “Em nghỉ việc lấy gì sống?”

“Anh đã nói rồi, anh sẽ nuôi em. Anh muốn em tránh xa Trác Viễn, hẳn ta không tốt như em nghĩ.”

Cô tức giận, vứt khăn xuống giường, muốn nhặt lại đồ vào phòng tắm, “Bệnh tưởng tượng của anh nặng quá đó, lúc nào cũng nghĩ xấu cho người khác.”

“Anh không nghĩ xấu! Hạ Cầm, ánh mắt Trác Viễn nhìn em không như cấp trên và cấp dưới, ánh mắt đó đầy lửa dục vọng, em hiểu không?” Anh bắt lấy tay cô, kéo cô lại.

Cô giằng co không được, liền thở phì phò, “Giống như anh nhìn em đúng không?”

“Đúng! Anh không phủ định. Nhưng ngoài ham muốn dục vọng, em không thấy ánh mắt nào khác nào từ anh ư?”

Có! Rất nhiều.

Cô mím môi, im lặng.

Anh thất vọng, thở dài. Kéo cô lại gần mình, rướn cổ, hôn cô.

Dứt nụ hôn, cô nhỏ giọng khuyên bảo anh: “Mình đừng nói chuyện này nữa, được không?”

Anh khàn khàn phát âm từ cổ, một từ: “Ừ!”

Cô cùng Doãn Chí Đằng đến rước Đậu Đậu khi đến giờ tan lớp của nhà trẻ.

Lúc cô giáo đưa Đậu Đậu ra, không khỏi phải kinh ngạc, mấy giây định thần lại, cô giáo cười: “Không ngờ Hạ Cầm có chồng đẹp trai như thế, thật bất ngờ nha.”

Hạ Cầm cười cười, Doãn Chí Đằng nở nụ cười với cô giáo, chớp thời cơ sợ Hạ Cầm phản biện, “Cám ơn cô giáo quá khen.”

Đậu Đậu nhìn thấy người đàn ông hôm qua gặp trước cửa nhà mình, thì thấy kỳ lạ lắm. Còn kỳ lạ chuyện gì, cậu đầu nào có rõ.

Từ trong nhà trẻ, người người bước ra đông như hội, cậu liếc nhìn những người bạn của mình được ba ôm vào lòng, công lên cổ, lòng nôn nao cũng muốn được như thế.

Cậu ngược nhìn người đàn ông đứng cạnh mẹ mình, kéo kéo ống quần người ta, chẳng sợ hãi gì cả.

Doãn Chí Đăng nhướng mày nhìn xuống cậu bé trắng trẻo này, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả thành lời, miệng vui vẻ: “Sao Đậu Đậu?”

Đậu Đậu chỉ tay về phía bạn mình đang được ba bế lên cổ, đi đung đưa như múa lân, cậu nhìn anh, đôi mắt nâu sáng tròn xoe lay lay, môi mím lại.

Anh nhìn phía tay cậu, xong lại nhìn cậu, anh bật cười vì đã hiểu, cũng có nỗi xót thương vô hình dần dần len lén vào tim.

“Được rồi, để chú bế Đậu Đậu nhé!” Anh vừa nói xong, đã khom người xuống bế cậu, đặt lên cổ mình rồi đứng thẳng dậy, hai tay anh nắm lấy hai tay nhỏ xíu của cậu, đung đưa tới lui.

Đậu Đậu sung sướng cười khanh khách, không quên hét lên: “Thích lắm! Thích lắm!”

Doãn Chí Đăng vui vẻ đi lòng vòng, cười híp cả mắt. Không ngờ, có lúc anh lại yêu thích cái việc trẻ con như thế này.

Hạ Cẩm đang nói chuyện cùng cô giáo Đậu Đậu, cứ nghe có tiếng cười, nên mới liếc nhìn sang xem. Không ngờ cảnh tượng trước mắt làm cô xém kích động há mồm, muốn rơi nước mắt.

Xem kìa... hai bố con họ đang cười rất vui... vui lắm! Cảnh tượng này, ước gì cô có máy chụp ảnh ở đây để lưu giữ kỷ niệm này thì hay biết mấy.

“Ái chà... nhìn hai bố con kìa, thật là làm nhiều người phải ganh tị cùng cô đấy, Hạ Cẩm. Cả bố và con đều đẹp trai như thế, nhìn kỹ Đậu Đậu giống bố lắm.” Cô giáo không ngại ngần khen ngợi.

Hạ Cẩm mỉm cười, cô vuốt tóc mai về sau tai, giọng tràn ngập hạnh phúc: “Chị thấy họ cũng giống nhau sao? Em cũng thấy rất giống, giống như khuôn đúc.”

Doãn Chí Đăng dẫn Đậu Đậu vào công viên, dẫn cậu nhóc đi chơi hết trò này đến trò khác. Trong đời cậu nhóc, đây là lần đầu tiên cậu vui quên trời đất như thế và trong đời Doãn Chí Đăng, anh cũng chưa bao giờ vui đến thế, hạ mình làm mấy trò con nít trong đời chưa thử lần nào.

Doãn Chí Đăng ôm cậu nhóc thấm mệt mà ngủ say sưa vào lòng. Cậu cứ quậy để tìm chỗ dễ chịu rồi thở đều.

Hạ Cẩm ngồi bên cạnh, nhìn hành động hai người không chớp mắt, quá xúc động, nhìn anh cười, đôi mắt còn ướt ướt: “Đậu Đậu có vẻ rất thích anh.”

Anh cười, vuốt tóc con vươn ở trán cô, “Anh cũng rất thích Đậu Đậu.” Ừ! Nếu sau này, anh cưới Hạ Cẩm, tất nhiên Đậu Đậu sẽ là con anh, bây giờ là lúc lấy cảm tình hai mẹ con Hạ Cẩm, như thế anh mới là một ông chồng tốt!

Hạ Cẩm dựa đầu vào vai anh, nhìn hoàng hôn phía xa xa, màu cam rực rỡ cả buổi chiều tà. Trong lòng cô đang suy nghĩ, có nên nói với Doãn Chí Đăng rằng Đậu Đậu là con anh và cô muốn anh cùng cô đối đầu với sóng gió sắp tới, muốn anh cùng cô yêu thương nhau cả đời này không?

Lúc cô nhìn thấy Doãn Chí Đăng và Đậu Đậu chơi cùng nhau, lòng cô vui sướng không bút mực nào tả thành lời. Thế này không tệ chút nào.

Bây giờ cô muốn có bờ vai vững chãi để dựa vào đón giông bão đến, cô không muốn chịu đựng một mình nữa, cô không muốn cô đơn một mình nữa.

Cô bèn hỏi anh: “Chí Đăng, anh yêu em không? Hãy trả lời em thật lòng...”

Doãn Chí Đăng hơi ngạc nhiên, sau đó cũng bình tĩnh khoác vai cô, “Anh yêu em, rất nhiều. Nhiều hơn hôm qua, ít hơn ngày mai!”

Cô bật cười, “Anh sến quá đi.”

Anh cũng bật cười, anh hít thở đều, quay sang nhìn cô, đôi mắt đầy mong đợi.

“Hạ Cẩm, em có yêu anh không? Em phải trả lời anh thật lòng đấy.” Đây là câu hỏi, anh ấp ủ suốt tám năm nay...

“Nếu không, anh thử suy nghĩ xem em tại sao lại ở bên cạnh anh?” Cô ngẩn mặt nhìn anh, đôi mắt ướn át nụ cười đầy lảng lơ, “Chí Đăng, em không phải phụ nữ dễ dãi đâu...”

“Vòng vo mãi, nói yêu anh một tiếng đi!” Doãn Chí Đăng hôn chụt vào đôi môi cô, ra lệnh.

“Đồ vô sỉ, em yêu anh.” Cô cười tươi đến sắc má hồng hào cả lên.

Doãn Chí Đăng mãn nguyện vô cùng, anh đặt tay sau gáy cô, hôn cô nồng nhiệt, chẳng cần quan tâm họ đang ngồi ngoài công viên, có thể sẽ có người bắt gặp.

Hạ Cầm, thật may mắn, khi anh quay trở lại thành phố D một lần nữa vì em! Lần này đã không tổn công vô ích.

39. Chương 38: Bình Thản Để Kết Thúc

Thời gian thấm thoát thoi đưa.

Hạ Cầm đã bên cạnh Doãn Chí Đăng được một thời gian dài. Anh cứ mỗi cuối tuần sẽ lái xe đến Thành phố D thăm cô, tâm trạng lúc nào cũng như xa cô lâu lắm, gặp mặt là không cho cô kịp thở. Ngoài trừ cứ nhắc đến công việc của cô mặt hầm hầm nói nặng nói nhẹ mấy tiếng là còn lại anh rất vui vẻ.

Lâm Lâm cũng đã không bài xích chuyện tình cảm của Hạ Cầm nữa, ngược lại càng ngày càng ngưỡng mộ Doãn Chí Đăng thấy rõ, chỉ tiếc không thể đem anh lên bàn thờ mà vái lạy. Nghe đến đó, Hạ Cầm chỉ muốn đập vào gáy Lâm Lâm một phát cho cô tỉnh táo hẳn ra. Làm gì có cái kiểu hâm mộ biến thái như thế cơ chứ!

Chuyện là Lâm Lâm là một nhà báo, chuyên viết bài mục Trò chuyện cùng người nổi tiếng cho một tạp chí phụ nữ. Đề tài về doanh nhân đẹp trai thành đạt lúc nào cũng thu hút người xem, mà cô chính là kẻ phải quản lý mục đó. Doãn Chí Đăng đã giúp đỡ Lâm Lâm khá nhiều việc, nhất là giới thiệu cho cô những người nổi tiếng để cô viết bài. Cô không thể tin được Doãn Chí Đăng lại có quan hệ rộng rãi đến như thế, doanh nhân tài phiệt, ngôi sao ca sĩ, văn văn mây mây... nên đôi mắt biết ơn không thẹn mà tia thẳng vào mặt Doãn Chí Đăng.

Doãn Chí Đăng lúc nào đến người mừng nhất là Đậu Đậu. Anh luôn mang cho cậu thật nhiều đồ chơi, đầy ắp hết hai thùng lớn, lần nào Hạ Cầm dọn dẹp cũng tê hết cả lưng. Nhưng cô lại rất vui.

Bệnh tình của Đậu Đậu một ngày tốt lên, khi lần nào đến tái khám, người bác sĩ tư cũng khen.

Hôm nay, Lâm Lâm lại phải chạy đi công tác đến Quảng Đông xa xôi, nó trắng ra là đi du lịch thì đúng hơn.

Trong nhà, Hạ Cầm lui cui trong bếp, Doãn Chí Đăng ngồi ở ghế sofa phòng khách chơi cùng Đậu Đậu.

Cậu bày ra một hộp giấy vuông nhỏ đầy sắc màu trước mặt Doãn Chí Đăng, chỉ chỉ vào đó.

Doãn Chí Đăng quan sát cậu nhóc từ nãy đến giờ, thấy cậu nhóc cứ chỉ vào chiếc hộp nhỏ, anh thắc mắc: “Đậu Đậu muốn chú làm gì sao?”

Cậu gật gật đầu, ngược khuôn mặt non nớt nhìn anh, chu mỏ: “Chú dạy Đậu Đậu xếp ngôi sao được không?”

Anh lục trong hộp, liền thấy tờ chỉ dẫn cách xếp, nhìn cũng không quá khó khăn lắm, liền cười đồng ý: “Được chứ!”

Cậu nở nụ cười mất răng cửa, giải thích cùng anh: “Cô giáo Đậu Đậu bảo xếp đủ 1000 ngôi sao sẽ được một điều ước.”

Đúng là lời nói chỉ trẻ con mới tin được, anh mỉm cười, xoa xoa đầu cậu. Tóc cậu tơ và rất mượt, lòng anh có gì đó càng ngày càng lấp đầy nơi phía ngực. Thật sự muốn ngộp thở đến nơi.

“Đậu Đậu muốn ước gì sao?” Anh dùng ánh mắt yêu thương nhìn cậu.

Cậu lại gật đầu, giọng nói kiên định: “Đậu Đậu muốn có ba!”

Anh trầm mặc. Hạ Cẩm đã từng nói với anh, cô sinh Đậu Đậu khi đã ly hôn chồng... Có nghĩa, Đậu Đậu ra đời đã không nhìn thấy mặt ba. Nhưng anh cau mày, vẫn nghi hoặc hỏi: “Đậu Đậu gặp ba của mình chưa?”

Cậu lắc đầu, giọng tủ hờn: “Dạ chưa. Đậu Đậu sinh ra đã không thấy ba rồi, hỏi mẹ Cẩm cũng không trả lời...”

Tim anh bị ai đó đang bóp chặt, thấy đau. Anh bây giờ càng quyết định, anh muốn làm ba của Đậu Đậu, anh sẽ cho cậu gia đình có ba lẫn mẹ. “Đậu Đậu có thích chú không?”

“Dạ có! Chú rất tốt với Đậu Đậu, chú cho Đậu Đậu nhiều đồ chơi, đồ ăn ngon này, còn ôm Đậu Đậu giống như những bạn bè có ba khác, Đậu Đậu thích lắm!” Cậu ngô nghê trả lời.

Anh khẽ nuốt nước bọt, chiến đấu với suy nghĩ hồi lâu, hỏi tiếp: “Thế... Đậu Đậu muốn chú làm ba Đậu Đậu không?”

Ba? Làm ba Đậu Đậu?

Cậu nhóc ngớ ngẩn một lâu, liền đứng bật dậy, há miệng cười: “Muốn!!!”

Một từ muốn như nói lên hết tất cả tâm ý của cậu. Doãn Chí Đằng tốt với cậu lắm, cậu còn ước chú ấy làm ba không kịp nữa mà, bây giờ chú ấy muốn làm ba cậu, làm sao cậu không thích cho được!

“Gọi một tiếng ba nào?!” Anh mãn nguyện, bế hai bên tay cậu lên, xoay vòng vòng ra lệnh.

“Ba ba ba ba!” Cậu y lệnh.

Anh thấy hạnh phúc vô cùng, ôm chặt cậu vào lòng, vỗ vỗ lưng: “Ba đây!”

“Ba ba ba ba ba ba...” cậu ôm cổ anh, kêu hoài không biết chán.

Lúc Hạ Cẩm bưng ra một đĩa sườn xào chua ngọt thơm phức thì đã thấy Đậu Đậu đang nằm trong lòng Doãn Chí Đằng, cậu nghiêng đầu lên vai anh, mặt thoả mãn, cười mỉm.

Cô hơi bất ngờ, vì từ khi Đậu Đậu quen biết Doãn Chí Đằng đến giờ, đây là lần đầu tiên cậu nhóc nằm yên bình trong lòng anh như thế, như thể hai người là bố con thật vậy. Cô hít thở, ổn định tâm trạng xúc động, mở lời, “Anh lại ăn cơm này. Đậu Đậu đừng nũng nịu với chú nữa, ăn cơm thôi, có món sườn xào chua ngọt con thích nhất này.”

Doãn Chí Đằng hôn vào tóc Đậu Đậu, là mùi cam thảo, bỗng chốc thấy cảnh tượng trước mắt là: Anh giữ con trai cho vợ nấu cơm, xong cả nhà quây quần cùng nhau ăn cơm... ôi hạnh phúc nào diễn tả nổi... Nên phải hối thúc Hạ Cẩm mau mau làm vợ anh mới được.

Cả ba người ngồi vào một bàn tròn nhỏ ăn cơm, Đậu Đậu vẫn ngồi trong lòng Doãn Chí Đằng, múc từng muỗng cơm nhỏ bỏ vào miệng. Có khi anh cũng sẽ bón cho cậu, còn thổi cho đồ ăn bớt nóng nữa. Cậu vui lắm.

Khi xong, Doãn Chí Đằng xưng phong đi rửa bát, Hạ Cẩm ngồi ở phòng khách cùng Đậu Đậu tập tô màu.

Cô nhìn thấy vài ba ngôi sao màu sắc trên bàn, cô liền hỏi: “Đậu Đậu giỏi quá, Đậu Đậu xếp à?”

Đậu Đậu ngẩn nhìn rồi cúi xuống tô màu tiếp, “Không phải Đậu Đậu xếp, của ba Đằng xếp ạ.”

“Ba Đằng?” Cô sững sốt. Đậu Đậu vừa kêu Doãn Chí Đằng bằng ba ư?

“Vâng ạ! Ba Đằng bảo ba Đằng sẽ giúp Đậu Đậu xếp ngôi sao.”

Hạ Cẩm choáng váng, không hiểu sao, bây giờ cô tâm tình phức tạp thế này... Ba Đằng? Nghe thật hay, cũng đây xót xa.

Cô mím môi, đến lúc nói cho anh biết rồi chẳng?

Cô đợi anh ôm Đậu Đậu ngủ ngon lành vào giường xong, bước ra sô pha phòng khách.

Cô chống cằm, nhìn anh cười ý tứ: “Chí Đằng, không ngờ anh dễ Đậu Đậu ngủ giỏi thế.”

Anh chống nạnh cười, “Ừ, học từ em.”

Cười híp mi mắt, cô đứng dậy, đối diện với anh, dùng tay chạm vào khuôn mặt anh tuần này, “Thiệt thôi cho anh rồi.”

Bàn tay cô nhẹ nhàng chạm vào má anh, bỗng thấy ngứa ngáy, anh liền bắt lấy tay cô đang càn quấy, cúi đầu xuống hôn cô.

Môi anh chạm môi cô, đem theo sự nhung nhở một tuần lễ mới được gặp. Mùi hoa nhài thoát ra từ người anh làm cô càng say đắm, không e dè, cô mở miệng cho anh đi vào càng quấy. Càng lúc càng sâu, càng lúc càng nghẹt thở. Khi buông đôi môi nhau, đều mãn nguyện.

“Nhớ anh không?” Anh nói sau khi kết thúc nụ hôn.

Cô không e dè, gật đầu, “Nhớ.”

“Ừ, anh cũng nhớ em. Thật sự, anh rất muốn em ở bên cạnh anh, sớm tối đều thấy mặt em.” Anh ôm cô vào lòng, thở dài. “Một tuần 168 giờ, 10.080 phút, 604.800 giây... anh đều muốn bên em.”

Cô ngẩn mặt lên nhìn người đàn ông hơn mình một cái đầu này, trợn mắt đờ người mấy giây, bĩu môi: “Anh... hết nói nổi. Tính chiếm hữu anh sao ngày càng hiện rõ vậy! Nếu biết vậy, ngay từ đầu em sẽ không đồng ý bên anh.”

Anh cau mày, mặt mũi lạnh tanh, giọng cũng lạnh thấu xương: “Em dám nói một lần nữa không đồng ý bên anh xem? Nếu em dám nói thì đừng hòng hôm nay có thể bước xuống giường!”

Lưng cô ớn ớn lạnh, không ngờ chọc một xú đã nổi giận. Mà cái câu cuối anh nói... bỗng mặt mũi cô đỏ lựng. “Anh là đồ sắc lang. Dám hù dọa em ư?” Cô mím môi, đang tính muốn nói chuyện quan trọng cùng anh, không ngờ... mất hứng rồi!

Anh thở dài, ôm cô chặt hơn: “Hạ Cẩm, anh ba mươi tuổi rồi. Ba mẹ đang hối thúc anh lập gia đình, em hiểu mà... chúng ta kết hôn đi.”

“Anh nói câu “chúng ta kết hôn đi, chúng ta lấy nhau đi, chúng ta cưới nhau đi, em làm bà Doãn của anh đi” hơn hai mươi lần rồi đấy! Không chán sao?” Cô bật cười, nhưng mỗi lần nghe, lòng cô đầy gợn sóng. Có vui sướng cũng có thống khổ ghê lắm.

“Anh sẽ nói đến khi nào em đồng ý thì thôi!” Lời anh đầy kiên định. “Chúng ta gạt phẳng ý niệm mới vừa bên nhau nên không nên cưới sớm được không?”

Cô xô anh ra, bĩu môi, “Anh đúng là trẻ con! Ngày đầu quen, đã đòi em gả cho anh, ai lại chẳng sợ hãi với câu bông đùa đó.” Xoay người về sau, muốn về phòng nằm cùng Đậu Đậu đã bị anh ôm chặt lại từ phía sau.

Cô dùng hai tay dấm vào cánh tay ôm cô cứng ngắt của anh, bực dọc, “Mấy câu ấy, anh nói với các cô gái trẻ đôi mươi, sẽ có kết quả tốt hơn nói với em nhiều.” Chủ yếu, cô muốn thấy biểu hiện thật ở anh, như quỳ xuống cầu hôn chẳng hạn, chứ không phải nói suông. Hai mươi mấy lần, toàn nói suông, không có thành ý gì cả.

Cô còn muốn nói điều quan trọng hơn cho anh nữa cơ đấy!

Chỉ là không ngờ, cô đã làm anh tức giận.

“Anh đúng là trẻ con, nên cứ mãi khư khư muốn em bên cạnh. Nếu khi anh đã trưởng thành, anh sẽ bỏ em, anh tìm một người phụ nữ có thể nghe lời mình hơn, không cứng đầu cứng cổ như em, có phải em muốn như vậy không?” Anh bắt mẫn vô cùng. Anh không hiểu cô còn điều gì mà không chịu gả cho anh.

Cô vùng vẫy, vừa chịu ảm ức, vừa nghe những lời chửi tai như thế, mắt cô chợt đỏ hoe không xuống nước: “Đúng rồi, em hai mươi bảy rồi, em không xinh đẹp, em không ngoan ngoãn nghe lời như những cô gái vây quanh anh. Bây giờ em buông tay anh đó, anh đi đi! Đi tìm một cô gái có thể cho anh sự thỏa mãn anh muốn. Em không trách gì cả vì em không xứng đáng, được chưa?”

Vì lòng tự ái, vì tủi thân, cô mới dám lớn tiếng như thế!

“Cố, Hạ, Cầm!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, đẩy cô nằm xuống xô pha, cả thân thể anh đè lên. “Em muốn anh làm sao mới hài lòng em đây? Chúng ta ở bên nhau cả đời này em không muốn sao? Tại sao em cứ làm khổ nhau như thế?”

Cô trợn mắt nhìn anh, không hiểu sao nước mắt cứ thi nhau rơi, tràn qua hai bên khoé mắt, lòng tủi hổ kinh khủng. Cô nhớ lại ngày mình bị ruồng rẫy, bị mắng té tát, bị xem là kẻ gián tiếp làm hại anh bị mù.

Nhớ lại những ngày có thai Đậu Đậu, tủi nhục bị hà khắc đối xử của những người xung quanh khi làm mẹ đơn thân, có lúc cô rơi vào trầm cảm, chỉ muốn chết cho xong, nhưng cuối cùng Đậu Đậu chính là người kéo cô về sự sống.

Anh nào biết, cô đã từng bị chủ mình sàm sỡ, đâu phải một lần, đó là lý do vì sao ba năm cô đã thay sáu công ty. Nhục nhã ê chề, bị xem là lẳng lơ, đi điếm. Cuộc sống cô có bao giờ được bình yên, một chút thời, cũng chưa từng hạnh phúc!

Tức nước thì vỡ bờ.

“Chí Đằng, anh muốn biết?” Môi cô mấp máy, lúc này cô bình tĩnh lạ thường.

“Tất nhiên!” Anh cau mày.

Cô hít thở sâu, nhắm mắt trầm mặc, rất lâu. Cuối cùng cũng lên tiếng: “Anh nhớ một tháng trời anh tạm thời bị mù, Hạ An là người chăm sóc cho anh từng li từng tí đúng không?”

Anh gật đầu.

“Anh đã hỏi chị ấy rằng tại sao em chưa từng đến thăm anh đúng không? Anh có biết rằng ngày em đến thăm anh, em đã gặp ba anh và muốn biết ông ấy đã nói gì với em không?”

“Ba anh đã nói rằng, ông muốn em rời Thành phố S này, đi càng xa càng tốt, nếu không ông ấy sẽ dùng quyền lực của mình mà tống em vào tù vì tội cố ý gây thương tích cho anh.”

“Đúng! Chính là muốn tống em vào tù!” Cô nghiêng răng lặp lại lời làm cô ám ảnh suốt bốn năm nay.

Anh kinh hãi, buông cô ra, ngồi bật dậy, “Không đúng! Không đúng! Ba mẹ anh chưa gặp em bao giờ cả! Với lại, người tống anh chính là kẻ tài xế kia, đâu phải em?”

Cô ngồi dậy, kéo vai áo bị lệch, nói tiếp: “Anh nghĩ với quyền lực của ông ở Thành phố S, điều tra em có khó khăn gì? Có thể thay đổi trắng thành đen này, thì dễ dàng như trở bàn tay. Ông nói dù em có là em gái của người yêu anh thì ông cũng chẳng nể nan... Ông nói... nếu em không đi, sẽ liên lụy đến Hạ An...”

“Hạ Cầm! Tại sao em không nói cho anh biết sớm?” Anh nắm lấy hai vai cô, lay lay vô thức.

Cô lắc đầu, lau đi giọt nước mắt cuối cùng trên mặt, giọng bình thản: “Chí Đằng, được ở bên anh trong thời gian này em đã mãn nguyện vô cùng, còn ở bên nhau cả đời này, là không thể được.”

Bình thản, hiện tại cô không muốn thấy vương vấn gì nữa.

“Em là kẻ đã gián tiếp gây tai nạn cho anh, ba anh lại rất căm ghét em. Chí Đằng, em không có quyền ở bên cạnh anh cả cuộc đời này, dù em rất tiếc, chấm dứt thôi...”

“Chí Đằng, chúng ta kết thúc tại đây đi.”

40. Chương 39: Nhắc Lại Ký Ức

Chiếc porsche trắng lướt nhanh vào màn đêm.

Doãn Chí Đằng anh chẳng còn biết mình đang lái xe với tốc độ cao, tâm trạng bức bối đến muốn đâm người, anh chỉ còn biết xả giận với con đường trước mắt. Cứ thế chiếc xe phóng vút như điên chạy về ngoại ô Thành phố S.

Khi anh vừa đến cổng biệt thự Doãn gia, tức khắc mở cửa xuống xe, tiếng đóng sầm cửa xe không lớn, tuy nhiên vào màn đêm yên tĩnh này nghe lại vô cùng chói tai. Đôi chân dài sải bước, anh bước ngang cổng thấy quần gia Thiệu và một người làm vườn, anh thờ ơ không chào hỏi quần gia Thiệu, vút chìa khoá cho ông rồi đi thẳng vào huyền quan.

Cánh cổng huyền quan nặng nề chẳng ăn thua với Doãn Chí Đằng, anh đẩy mạnh rồi bước vào. Tiếng cửa bật mở tượng trưng cho sự nổi giận của anh.

Doãn Kính Bình cầm một quyển sách đọc, trên bàn là một tách trà khói nghi ngút, lúc này dừng tay.

Mạc Lệ Thanh đang ngồi viết sổ sách, cũng dừng tay, ngược nhìn.

Hai người ngược nhìn thấy Doãn Chí Đằng hầm hầm bước vào. Chưa mím cười nói câu chào, anh đã ngắt lời lên tiếng.

“Ai không liên quan về phòng hết đi.” Doãn Chí Đằng nhìn ba người giúp việc đang đứng, thêm cả quần gia Thiệu, phun ra lời chẳng nề nang trên dưới nữa, bây giờ anh đang rất tức giận.

Đợi những người không liên quan đi mất, ở phòng khách chỉ còn ba người. Im ắng đến đáng sợ.

Mạc Lệ Thanh là người lên tiếng trước sau một hồi lâu cả căn phòng đều im lặng, “A Doãn, con sao vậy? Sao lại về không báo trước?”

“Con có chuyện cần nói với ba.” Anh trả lời qua loa với Mạc Lệ Thanh.

Anh nhìn ba mình đã buông quyển sách xuống, ngoác tay anh bảo anh ngồi xuống rồi hần muốn nói gì nói.

Anh ngồi xuống, mặt vẫn căng thẳng, nhìn ba mình, cứng rắn nén giận: “Ba biết Cố Hạ Cầm không?”

Doãn Kính Bình giật mình, rất nhanh ông lấy lại bình tĩnh, cười nhạt: “Ba biết, không phải là em của Hạ An, bạn gái cũ của con sao?”

Ba biết cô ấy... như thế điều Hạ Cầm cô ấy nói càng ngày càng có cơ sở.

“Vậy ba chính là người đã ép cô ấy rời khỏi Thành phố S khi con đang nằm trong bệnh viện?” Anh tức giận, nắm chặt tay mình lại.

Ông rất bình thản gật đầu, ông biết, sẽ không thể giấu được anh lâu. “Đúng! Ba đã ép con bé đi.”

Đầu óc anh muốn chao đảo, dựa lưng ra sau ghế sofa, thất thần.

Mạc Lệ Thanh không hiểu hai bố con đang nói gì, liền kích động, “Hai bố con nói gì vậy? Hạ Cầm là ai?”

Ông lắc lắc đầu, vỗ vai bà trấn an, “Bà lên phòng với Tiểu Giai đi, để hai bố con tôi nói chuyện được rồi.”

“Mẹ lên đi, chuyện này không liên quan đến mẹ.” Anh cũng gật đầu, khuyên nhủ bà.

Bà không bước lên cầu thang lòng vẫn nao nao không yên, nên núp ở sau cột nhà lớn, nghe lén.

Phía bên dưới phòng khách.

Không khí ngột ngạt, ông thở dài, “A Doãn, ba là muốn tốt cho con.”

“Ba muốn tốt cho con? Ba làm sao hiểu được con lúc đó muốn gì mà bảo là muốn tốt cho con?” Anh cười giễu cợt.

“Không phải con bé đã gián tiếp làm con bị mù sao? Ba không bao giờ cho phép ai làm tổn thương con mình. Ép con bé rời đi là quá nhẹ nhàng cho nó rồi, lúc đầu ba còn muốn nó vào tù kia kia.” Ông lên giọng, miệng phun ra đầy lời nanh độc.

Đúng vậy, đó là tác phong của ông. Nể mặt Hạ Cầm là con gái nên ông đã niệm tình mà cho cô, chỉ ép cô rời xa Doãn Chí Đằng, rời càng xa càng tốt! Ông sợ, khi Doãn Chí Đằng tỉnh giấc biết được mình bị mù, sẽ sốc đến cỡ nào.

Nhưng ông đã sai mất rồi!

Mặt mày anh xám ngoét, hai tay cũng đã run run: “Người tông con đâu phải Hạ Cầm. Cứu Hạ Cầm là điều con muốn, cô ấy có tội tình gì mà ba làm như vậy?”

Ông đứng phắt dậy, ông không thích cách biện minh của anh, giọng uy nghiêm: “Doãn Chí Đằng! Con có yêu thương con bé tên Hạ An đó nhiều cũng không cần phải ra tay cứu giúp em nó! Sinh mạng con là do mẹ con chín tháng mười ngày đau khổ sinh con ra, tại sao con lại không quý tính mạng mình?”

“Trong một tháng trời con không chịu ghép giác mạc, con có biết mẹ có khổ sở đến cỡ nào không? Con không quên rằng xem một phút nữa mắt con sẽ vĩnh viễn bị mù vĩnh viễn khi không chịu ghép giác mạc sớm không? Con còn thông đồng với quản gia Thiệu rằng muốn thử thách con bé Hạ An đó yêu con thật lòng hay không ư? Rồi ra sao? Dù nó có chăm sóc con trong thời gian đó, cuối cùng nó vẫn chia tay con, bây giờ thì sắp lấy đứa con rơi của Trác Văn. Con nói xem, ta làm như thế là vì ai?”

Đầu anh bây giờ như muốn nổ tung, không ngờ những việc trước kia ba mình biết hết, chỉ riêng tình cảm của anh thì ba hoàn toàn sai lầm.

Anh gục đầu, lắc lắc, giọng náo nức, “Chuyện tình cảm của con, ba không hiểu đâu. Con tự nguyện cứu Hạ Cầm vì con yêu cô ấy.”

“Ờ! Con nói hay nhỉ? Yêu Hạ Cầm mà lại đi quen người chị con bé sao? Nếu muốn nói đùa, cũng làm ơn suy nghĩ cho chừng chạt một chút. Con ba mươi tuổi rồi!” Ông chấp tay sau lưng, nhìn đứa con khờ khạo của mình.

“Ba không hiểu đâu.” Anh lại lắc đầu.

Ông sực nhớ chuyện gì đó, chấn vấn anh tiếp: “Con về đây hỏi về con bé Hạ Cầm đó chắc chắn có nguyên nhân. Con gặp lại con bé ấy rồi sao?”

Anh im lặng.

Ông tức tối, im lặng đồng nghĩa với có rồi còn gì. “Doãn Chí Đằng!”

Anh ngẩng đầu lên, cười thê lương, “Đúng! Con gặp cô ấy rồi. Phải cảm ơn ba sao đây? Nhờ ba mà cô ấy có cuộc sống chẳng tốt đẹp gì, nhờ ba mà con cũng chẳng có cuộc sống như một thằng đàn ông bình thường.” Anh thở hắt: “Con phải mất hết bốn năm trời, mới tìm được cô ấy, bốn năm đấy!”

“Ba à, đừng áp đặt điều ba mong muốn lên người con nữa...” Anh bỗng nhiên cười giảo hoạt, “Ba nên nhớ con bây giờ là ai và ba bây giờ là ai.”

Anh bây giờ là phó Viện trưởng viện kiểm sát Nhân dân tối cao Thành phố S, còn ông chỉ là một Chính trị gia đã về hưu...

“Con... con...” ông bối rối, nghẹn lời.

Ánh mắt anh bi thương, nhìn về đấng sinh thành của mình, “Lần này, con sẽ không để cô ấy rời khỏi con nữa. Dù ba có phản đối cỡ nào, con cũng sẽ ở bên cô ấy.”

Mạc Lệ Thanh đứng trên lầu nghe mà run rẩy hết cả người.

Doãn Chí Đằng không biết đã nốc hết bao nhiêu rượu vào người, không biết mình đã quay cuồng trong căn phòng trống rỗng của Đế Đài bao lâu.

Chỉ biết, lúc tỉnh dậy, anh đang ở phòng ngủ, nhà riêng của mình.

Căn phòng ngủ màu đen thuần túy, lạnh lẽo, đơn độc.

Suy nghĩ đầu tiên của anh khi mở mắt là mở màn hình di động xem, vẫn không thấy cuộc gọi hay tin nhắn nào từ Hạ Cầm.

Anh cười khổ, cô vô tình thật, nó chấm dứt là chấm dứt, không cho anh cơ hội giải thích bỏ vào phòng khoá trái cửa, đuổi anh đi. Anh đành đợi cô khi nào nguôi giận, mặt dày đến làm hoà vậy.

Tiếng chuông di động bỗng reo, anh nhanh tay mở máy chẳng thèm xem ai gọi đến, vì anh chỉ nghĩ đó là Hạ Cầm.

“Chí Đăng, anh đỡ chưa?”

Giọng này như là của Hạ Cầm, như là không. Anh cau mày nhìn tên người gọi: Hạ An.

Anh thất vọng hỏi ngược: “Hôm qua em đưa anh về à? Ai bảo em đến thế?”

Hạ An cười tủm tỉm bên đầu dây, giọng trong veo, không trả lời anh, nói lạc đề: “Chí Đăng, anh và em gái em đang quen nhau à?”

“Sao em biết?” Anh xoa xoa thái dương đau nhức. Không hiểu sao Hạ An lại biết, khi bắt đầu quen Hạ Cầm anh chưa từng thông báo cho ai biết vụ này ngoài Dực Thanh cả.

Tiếng cười càng to, đem theo sự trêu chọc, “Tối hôm qua, Tiểu Hạ gọi điện cho em bảo anh đang say bí tỉ ở chỗ nào đó ồn ào lắm, sau đó chỉ nghe được tiếng nhạc như phòng karaoke, em suy đoán nghĩ anh đang ở Đế Đài, nên đến đem xác anh về.”

“Ồ?” Doãn Chí Đăng ngớ người, như lục lại ký ức tối hôm qua. Anh rời khỏi chỗ ba mẹ liền lái xe đến Đế Đài, anh nhớ anh uống rất nhiều rượu, sau đó anh ấn nút điện thoại cho Hạ Cầm rất nhiều lần, sau đó...

Hạ An đã lục ký ức phụ anh, “Theo lời Tiểu Hạ là: Thật không chịu nổi anh ta, uống rượu không lo uống, điện cho em mãi, hai mươi cuộc chứ ít đâu. Bất lên nghe toàn tiếng anh ta nốc rượu, rồi “Hạ Cầm ơi, Hạ Cầm à...”, nhờ chị đến chỗ Đế Đài đó khuân xác anh ta về dùm em.”

Sau đó là tiếng cười ha hả của Hạ An, còn Doãn Chí Đăng là lấy tay che mặt. Đúng là xấu hổ chết mất.

“Cám ơn em.” Doãn Chí Đăng cười ngượng cảm ơn.

“Không có gì đâu. Vệ Phong nhận trách nhiệm dúi anh đó, em chỉ mở cửa nhà anh phụ thôi.”

“Ừ. Gửi lời cảm ơn Vệ Phong giúp anh.” Anh gật đầu muốn nói lời tạm biệt rồi đợi Hạ An cúp máy.

“...” bên đầu dây bên kia im lặng, nhưng không cúp máy.

Hai phút sau, nghe tiếng Hạ An thở dài.

“Chí Đăng, có việc này em định giấu anh cả đời nếu như anh và Tiểu Hạ vẫn không đến được với nhau... nhưng nay mọi chuyện đã khác thế nên em không thể không cho anh biết...” Hạ An ngập ngừng rất lâu, mới khẽ hạ giọng nói.

Doãn Chí Đăng nhướng mày, giọng hơi khàn vì uống nhiều rượu, “Em nói đi.”

“Anh còn nhớ, bốn năm trước người ở bên chăm sóc anh khi ở bệnh viện là ai, anh muốn biết không?”

Nghi hoặc và kinh ngạc, anh ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, hơi lớn tiếng: “Em nói gì vậy? Không phải em sao? Vậy, thì là ai?” Anh lục lại trí nhớ mình một lần nữa. Năm đó... người con gái với mái tóc ngắn anh chạm vào không phải Hạ An ư? Anh nhớ rõ Hạ Cầm năm đó tóc dài cơ mà?

Dịu dàng, trầm lặng, đó là suy nghĩ đầu tiên của anh. Người đó ở bên cạnh anh đem theo mùi hương đào thoang thoảng của mùi xà phòng Hạ An hay dùng. Tiếng cười có nhẹ nhàng không tự nhiên hết cỡ như của Hạ An, giọng nói vẫn thế, chỉ có điều... nghe man mát nỗi buồn, nghe như căn nhắc kỹ càng hơn khi nói, không phải thích gì nói nấy của Hạ An nữa...

Anh thốt lên: “Chẳng lẽ...” hai từ cuối bỗng nghẹn lời không nói nổi...

Tim anh đập thình thịch, thình thịch.

Lỗ tai áp sát vào loa nghe di động, sợ như câu tiếp theo của Hạ An anh sẽ nghe không rõ.

Hạ An bật cười, giọng trong trẻo của cô cứ văng vẳng bên tai Doãn Chí Đăng. “Ừ, anh đoán đúng rồi đó, chính là Tiểu Hạ.”

Chính là Hạ Cầm?

41. Chương 40: Người Phụ Nữ Của Anh

“Chí Đăng, em xin lỗi vì đã giấu anh, vì chuyện này chẳng tốt đẹp gì để nói ra cả, và Tiểu Hạ cũng không cho em nói. Nó là vết tội lỗi trong lòng em, là một tảng đá đè em chết dần mòn vì mệt mỏi.

Bốn ngày anh hôn mê khi vừa từ phòng phẫu thuật ra, Tiểu Hạ có đến thăm anh, ngày nào cũng đến... Hôm em nghe được tin chạy đến, con bé chỉ trốn chui nhủi một góc khuất xa tầm nhìn, đợi anh, con bé sợ hãi đến nỗi không dám đối diện với ba mẹ anh, dù rằng... anh biết đó, Tiểu Hạ không có lỗi... Đến khi anh tỉnh dậy... con bé đã quỳ gối trước mặt em, bảo em nếu còn một chút tình yêu dành cho anh, hãy đến bên cạnh anh lúc này.

Lần đầu tiên trong đời, em thấy Tiểu Hạ phải quỳ xuống cầu xin em, phải khóc trước mặt em, lúc đó, thật sự em như chết lặng cả người. Tiểu Hạ kể em nghe hết sự việc vào hôm anh gặp tai nạn, trách cứ em đủ điều, nhưng cuối cùng vẫn là cầu xin em... cầu xin em giúp anh vượt giai đoạn khó khăn này...

Cuối cùng, em đến, nhưng em vẫn không thể chịu nổi nhìn anh trong cơn hoảng loạn. Em xin lỗi... là em nhu nhược. Em đã phản bội anh, em đã yêu Vệ Phong, em không có quyền ở cạnh anh nữa. Em không thể không thấy tội lỗi đầy mình, em lúc đó chỉ muốn bỏ trốn.

Em đã nói với Tiểu Hạ như thế, em nhìn vào mắt Tiểu Hạ đầy phức tạp. Anh biết phút tiếp theo Tiểu Hạ làm gì không? Con bé đã chạy vào bếp, bước ra với cây kéo trên tay. Trong một giây thôi, mái tóc đen dài thướt tha, biến thành mái tóc ngắn ngắn, xơ xát. Tiểu Hạ nhìn em, dùng đôi mắt thất vọng nhìn em, nước mắt còn đọng trên mi mắt, không chịu rơi xuống.

Tiểu Hạ đã thay em, đã giả làm em trong vòng một tháng bên anh... Chí Đăng, Tiểu Hạ là một đứa ngốc...”

Tiểu Hạ An bật khóc bên kia chẳng còn lọt vào tâm trí Doãn Chí Đăng nữa.

Đầu óc anh bây giờ như người côi mộng, hư hư thật thật. Thì ra, Hạ Cẩm chính là người ở bên anh khi anh bị mù tạm thời, thì ra, người ở bên anh vào đêm đầy kích tình ấy cũng là cô. Thế mà anh trách lầm cô, trách cô đã không đến thăm anh, dù chỉ một lần...

Truyện được đăng tại: Diendan . com

Ngày hôm ấy, anh nhớ.

Sau khi đã cảm nhận được Hạ An mới chính là người đã chăm sóc cho anh suốt tháng trời anh đui mù, lòng anh dạt dào cảm xúc lạ thường, nhưng anh chắc rằng, trong đó có cảm động, có yêu thương.

Anh đợi lúc cô đi ninh cháo cho mình, anh gọi cho quản gia Thiệu bảo bác sĩ Vương chọn ngày ghép giác mạc cho mình. Anh nghĩ, đến lúc ngừng thử thách và bắt đầu một cuộc sống khác.

Về Hạ Cẩm, anh muốn quên hết tất cả về cô. Nói anh phủ phàng cũng được, con người ta, đến một lúc đôi chân không thể bước tiếp đến điểm đích ý nguyện, chỉ bằng dừng tại một điểm giữa đường và thỏa mãn.

Người con gái ấy... không dành cho anh. Anh không hận cô khi đã đỡ giúp cô vào ngày hôm đó cuối cùng để đổi lại vẫn là sự thờ ơ cho anh, anh chỉ là lâu lâu suy nghĩ, vẫn không tin cô không hề đến thăm mình, cô quả thật vô tình vậy sao?

Thật may, có Hạ An bên cạnh để anh căng bằng lại đầu óc. Anh cũng tha thứ, tha thứ cho sự phản bội của cô, vì hành động của cô sớm tối túc trực bên anh và câu nói: “Em chỉ yêu mình anh!”

Có thể coi anh là thằng đàn cũng được! Anh chẳng bận tâm, vì họ không phải anh.

Anh ngồi trong phòng riêng của bệnh viện một hồi lâu, nghe tiếng bước chân nhẹ, ngửi được mùi thơm của hành, của cháo hành ngon ngọt anh thèm.

Anh cảm nhận chiếc giường lún xuống, mùi thơm của cháo hành càng gần. Tiếng nói của người con gái đã gần gũi bên anh suốt một tháng nay. “Há miệng ra nào...”

Anh rất nghe lời, mở miệng. Lòng anh tràn ngập yêu thích món cháo mà đó giờ chưa từng ăn qua, ngọt ngào đầy tâm huyết của cô gái anh dần yêu bỏ vào đó.

Khi anh đã ăn hết tô cháo và uống thuốc kháng sinh. Cô vẫn ngồi bên cạnh, trò chuyện cùng anh những câu đơn giản mọi ngày anh đều nghe, nghe đến độ thuộc lòng.

“Anh thấy sao rồi?”

“Anh đỡ chưa?”

“Anh có buồn ngủ không?”

“Đã cho bác sĩ Vương khám mắt lại chưa?”

“Anh muốn ăn gì thêm không?” Vân vân và mây mây...

Thế mà, anh lại thấy mãn nguyện vô cùng. Không phải hai người chưa từng đụng chạm nhưng lúc đó cảm giác rất bình thường, chỉ có hiện tại anh lại rụt rè nắm tay cô, rồi dùng tay mò mẫn tìm kiếm môi cô, áp môi mình chạm vào, cảm xúc vui mừng dâng trào trong lòng, vì cô không từ chối.

Một mùi hương bạc hà từ miệng cô cay cay, lành lạnh, mang theo sự theo đuổi ngọt ngào anh mong đợi.

Anh nghe tiếng cô thở nặng, cảm nhận toàn thân cô run run, cả thân thể như muốn đổ rạp vào người anh.

Anh choàng tay qua ôm cô vào lòng, càng hôn sâu, không muốn buông, không muốn rời, muốn mãi mãi như thế này.

Ngày ngày bên anh không rời, chỉ có đêm đến là cô về. Buổi sáng sẽ có quản gia Thiệu lo cho anh, có khi là mẹ anh nhưng chỉ một lúc rồi bà lại rời đi, đến trưa cô mới đến “thay ca”, anh vẫn không nguyện ý. Anh như người biết yêu được nhận lại tình yêu, nơm nớp lo sợ có, đem theo hạnh phúc đến trễ có. Nên, đêm tối trong căn phòng riêng biệt tĩnh mịch, anh hay dễ suy nghĩ lung tung, chỉ khi có cạnh cô, anh mới an tâm định thần.

Tất nhiên anh cảm nhận Hạ An dạo này khan khát, đầm thấm hơn, dịu dàng hơn, mỗi lời nói đều chậm rãi hơn, trầm hơn... có điều anh lại nghĩ, cô đang thay đổi vì anh, đang cố gắng sửa lỗi bản thân vì anh. Anh nghĩ thế, nên vui vẻ lắm.

Buổi chiều, khi anh tự mình vệ sinh cho bản thân xong, cô luôn đứng phía ngoài cửa đợi anh, trên tay là chiếc khăn bông mịn màng, thơm mùi hoa nhài anh yêu thích.

Cô nhẹ nhàng lau đi giọt nước xuống cổ anh, cô dịu dàng như thể sợ anh đau, có đôi lúc anh còn nghĩ, bị mù tạm thời như thế này thật tốt, vì anh biết được ai sẽ bên anh và ai rời đi.

Tiếp theo sẽ là một tách trà hoa nhài ấm ấm đặt lên tay anh, với câu: “Em thổi bớt nóng rồi, anh uống mau kẻo nguội.” Ừ, lúc đó anh sung sướng cả người, giọng cô ngọt ngào nghe lắng lắng cả người.

Bạn bè ai cũng có cuộc sống riêng của họ, thậm chí anh một lúc rồi cũng quay về với quỹ đạo riêng, chỉ có cô là không rời anh nửa bước. Ba mẹ anh cũng vất vả với công việc riêng của mình và cũng chính anh bảo với họ không cần đến thăm thường xuyên, vì có người đã chăm sóc anh.

Cô đã gặp ba mẹ anh. Đôi tai anh nghe ngóng, chỉ cảm nhận, ba mẹ không bài xích việc cô ở bên cạnh anh, nên thở phào nhẹ nhõm hẳn.

Đến một tối, cô nằm sát bên cạnh anh, kể anh nghe những chuyện vu vơ. Kể về một bộ phim nào đó kết thúc quá buồn cô vừa xem được, kể một quyển tiểu thuyết vừa mới lấy đi nước mắt cô. Kể cho anh nghe chuyện hôm nay cô nhìn thấy, bên ngoài cửa phòng cây hoa trạng nguyên nở rộ rồi, hay là cô y tá kia kia, đang để ý anh đó, anh có thích không? Rồi nghe theo tiếng cười trêu chọc của cô.

Tiếng tích tắc đồng hồ kêu, rồi đến lúc cô phải về. Anh im lặng, đầu óc đang đấu tranh tư tưởng. Anh biết cô ngồi dậy, tiếng sột soạt của cô, rồi tiếng va chạm vào vật gì đó, anh lo lắng bước xuống giường, còn gọi tên cô.

“Em không sao...” cô chợt nắm tay anh, khi anh hoảng hốt tay hươ loạn giữa không trung.

Anh lo lắng quá độ, nên hơi lớn tiếng cùng cô, “Em đụng trúng gì đúng không? Sao lại không cẩn thận như thế?!”

Anh nghe cô hít hít mũi, lí nhí xin lỗi anh “Em... không có bật đèn, nên... à ờ, đụng trúng chân bàn ăn... em xin lỗi.”

Không bật đèn ư? Anh ngạc nhiên lắm nên mới hỏi vì sao. Câu trả lời của cô cũng làm anh bất ngờ không kém, theo đó làm cảm xúc của anh vỡ oà.

“Chí Đẳng, em chỉ muốn cảm nhận bóng tối cùng anh. Không phải vì xót thương, chỉ là... em muốn hiểu cảm giác của anh hơn thôi.”

Cô lấp lửng nói như sợ anh sẽ buồn phiền vì nghĩ đang xót thương anh?! Không đâu, lòng anh đang trào dâng cảm xúc lạ lắm! Lạ như khi ở bên cạnh Hạ Cầm vậy... tuy anh không muốn nhắc đến Hạ Cầm nhưng cảm xúc suy nghĩ của anh hiện tại là vậy.

Anh không kiềm nén nổi, lại kéo cô về lại gần mình, hôn cô điên cuồng. Hai tay anh ôm chặt cô, lực ở eo càng lớn, chỉ hận không ép cô biến thành một phần cơ thể của mình.

Cuối cùng, anh biết người phù hợp với anh là ai rồi. Anh khẽ khàn hỏi với cô một câu, “Tối nay ở bên anh được không?”

Lời của anh đơn giản là cùng nhau ngủ một đêm nay, anh không chịu nổi sự cô đơn của giấc ngủ chập chờn, tỉnh giấc lại nghe âm thanh im lìm của xung quanh nữa. Dù chỉ là tiếng thở đều đặn của cô khi ngủ, cũng sẽ làm anh an tâm trong lòng hơn.

Cô không trả lời, chỉ dùng cái ôm chặt anh để biểu hiện sự đồng ý.

Cô hôn anh, kéo anh về lại giường.

Cô đẩy anh xuống giường, hai thân thể nặng nề làm chiếc giường lún xuống. Anh cảm nhận cô đang ngồi trên người anh làm gì đó, nghe tiếng sột soạt một lần nữa vang lên trong đêm tĩnh mịch. Một lâu sau, cô nắm lấy tay anh đặt lên ngực mình.

Anh giật mình hốt hoảng, khi anh chạm vào, đó chính là một bên ngực của cô hoàn toàn không có vật che giữ. Anh nóng ran cả người. Đầu óc hiện lên hàng vạn câu hỏi: Cô đang làm gì vậy? Như thế là sao? Ý cô là sao???

Tiếng thở cô đầy nặng nề, “Chí Đẳng, có phải anh muốn chuyện này không?” Một lời nói đầy trần trụi.

Bốn năm bên cô, anh chưa từng đi quá giới hạn này, bây giờ đây, anh đang rối rắm cực độ. Anh vừa muốn bước qua giới hạn cuối cùng vừa lại muốn lui bước. Hình như, cô hiểu được suy nghĩ chần chừ của anh, liền nắm thêm một bàn tay kia chạm vào nơi đầy đặn còn lại, giúp anh bóp nhẹ một cái.

Cô rên lên một tiếng “A!” đầy quyến rũ, là lời chí mạng đâm soạt vào tầng tầng lớp lớp cảm xúc bao bọc cuối cùng của anh.

Máu nóng của dục vọng anh như bùng phát, dù có run run, anh cũng bắt đầu thấy mình có phản ứng.

“Hạ An em chắc chứ?” Anh hỏi lại một lần cuối cùng, như giúp cô suy nghĩ thấu đáo lại. Hay cũng chỉ là một câu hỏi suông qua loa, vì đầu óc anh đang mất dần tỉnh táo, hơi thở cũng nặng nề chẳng kém cô.

Nơi đầy đặn, mềm mại đó làm kích thích dây thần kinh của anh, chẳng dám thêm hành động nào cũng chẳng muốn rời đi.

Khi môi cô chạm vào anh một lần nữa, theo đó chiếc áo bệnh nhân của anh từ từ bị cởi bỏ. Cô áp sát ngực mình xuống, phía trên lồng ngực anh thấy ngứa ngáy, cuối cùng, hai bàn tay anh cũng vuốt ve lưng trần cô.

“Hạ An... em đừng hối hận.”

Cô lại không trả lời anh, chỉ dùng hành động biểu lộ cho việc cô sẽ không hối hận.

Anh từ bị động chuyển sang chủ động. Anh không nhớ hai người đã ôm ấp nhau ra sao, khi vượt điểm cuối cùng, anh cảm nhận thân thể cô cứng ngắt, tiếng thở hắt của cô làm anh đau xót, vì anh biết lần đầu tiên rất đau đớn nhưng cô lại không rên la lên một lời.

Anh cúi xuống, chạm vào môi cô, xoa dịu đi đau đớn đó, nhưng anh không thể dừng lại nữa, vì lúc này, đàn ông như anh đã lên đỉnh điểm của dục vọng.

Anh dần nghe tiếng rên rỉ của cô, tiếng thở nặng nề, cô ôm anh, mười ngón tay bấu vào lưng anh, đau đớn mang cho anh thêm sự kích thích càng muốn độc chiếm.

“Chí Đăng... Chí Đăng...” cô khẽ gọi tên anh, nghe nức nở.

“Anh đây...” giọng anh khàn đục đem theo sự thỏa mãn.

Tiếng cô như đang khóc, như lại không, “Em yêu anh... dù sau này ra sao, anh hãy nhớ em mãi yêu anh...”

Câu nói này, anh nghĩ chỉ là một lời tỏ tình của cô, không ngờ là lời nói ẩn ý cho việc xa cách sau này...

42. Chương 41: Một Gia Đình

Doãn Chí Đăng đã tỉnh táo sau ký ức ngọt ngào đó, bởi tiếng gọi của Hạ An.

“Chí Đăng.”

Tiếng khóc của Hạ An cũng vơi đi, chỉ còn lại giọng nghẹn ngào. “Từ ngày về cầu xin em một lần duy nhất, Tiểu Hạ chưa từng về nhà một lần nào nữa. Em thì nhốt kín mình trong phòng, không muốn giao du cùng ai, xung quanh phòng tràn ngập không khí tồi tệ. Thời gian đó, em đã chia tay cùng Vệ Phong, còn việc chấp nhận anh vẫn là điều không thể.

Em muốn nói ra ai là người đã bên cạnh anh nhưng chính Tiểu Hạ đã nhắc cho em rằng đừng bao giờ cho anh biết chuyện này, lúc đó em cũng thắc mắc, nhưng khi gặp ba anh, em đã hiểu nguyên nhân.

Ba anh rất thân thiện với em, chỉ khi nhắc đến Tiểu Hạ, ông không khỏi có nét căm giận trong mắt.

Em đã hiểu, con bé ôm hết tội lỗi là kẻ bạc tình bạc nghĩa với anh, để giúp em có thể được anh tha thứ một lần nữa. Nhưng Tiểu Hạ không biết rằng, nó làm em càng chồng chất thêm tội lỗi đầy mình, càng làm em rối rắm hơn khi đối diện cùng anh.

Lí trí em không cho phép mình phản bội anh một lần nữa, nên ngày anh bắt ngờ cầu hôn em, em đã từ chối...

Chí Đăng... hãy tha lỗi cho em vì đến bây giờ mới có gan nói ra... em mong anh và Tiểu Hạ được hạnh phúc...”

Doãn Chí Đăng ậm ừ nói trấn an Hạ An vài câu, vì lúc này, anh chẳng còn tâm trí để mà nói chuyện cùng Hạ An nữa, nên đành cúp máy.

Anh như cạn kiệt sức lực, đầu ngược về sau, mắt nhìn lên trần phòng. Bỗng nhiên đầu đụng vào một vật cứng, nghe một tiếng “cộp”, một khung hình rơi xuống ngay tay trái của anh.

Anh lật lại khung hình bị úp ngược, đưa lên tầm mắt để nhìn. Là một gia đình hạnh phúc, năm anh vừa tròn sáu tuổi đứng dựa vào người mẹ, ba anh đứng nghiêm bên cạnh không cười, màu hình nâu đen hoen ố tượng trưng cho thời gian đã ăn mòn. Anh nhìn mình lúc đó cười thật tươi, như cả thế giới này điều là một màu hồng tuyệt đối.

Bỗng anh cau mày...

Ngồi bật dậy xuống giường.

Mở ngăn tủ quần áo, kéo từ trong góc tủ ra một chiếc hộp. Trong chiếc hộp sắt màu đen, là một quyển album cũ của anh.

Anh quỳ xuống, lật từng trang của album, hình ảnh cậu nhóc từ khi sinh ra cho đến khi tốt nghiệp cao trung hiện rõ.

Kéo một bức ảnh độ tuổi ba đến bốn, anh kinh ngạc đến run rẩy cả bàn tay. Không nói không rằng, cầm di động lên, ấn một dãy số dài.

Chưa đầy năm giây, đã có người bắt máy. Doãn Chí Đăng cũng không vòng vo, anh đi thẳng vào vấn đề: “Kính Vũ, cậu điều tra cho tôi về Hạ Cầm một lần nữa. Nhất là thời gian bốn năm nay, nội trong hôm nay có thì càng tốt!”

Nói xong, không đợi Kính Vũ trả lời đã cúp máy. Đây là nguyên tắc riêng của anh, tượng trưng cho sự “không thể từ chối” đối với cấp dưới.

Anh gọi cho Hạ Cầm một lần nữa, lần này thì khoá máy thật sự. Anh thở dài buồn bã.

Tắm rửa xong, anh liền chạy đến viện kiểm sát trong sự bất ngờ của các nhân viên trực ban.

“Ồ, hôm nay là chủ nhật, thường thì phó Viện trưởng không hề có mặt ở đây nha...”

“Suyt! Chắc là có việc gì đó, nhìn phó Viện trưởng đi trong rất gấp gáp. Nhưng vẫn tiêu sái, đẹp trai ngồi ngồi như thường... haizz ước gì phó Viện trưởng đi chậm lại một tí để được chiêm ngưỡng lâu hơn...”

“Hề! Người như phó Viện trưởng không đến lượt các cậu đâu. Người ta có chức tước tiền tài, cỡ phải thuộc hàng mỹ nhân lúc đó mới được cái liếc nhìn từ phó Viện trưởng.”

“...”

“Đúng vậy... dù tớ đã ở viện kiểm sát hai năm rồi, vẫn chưa được cái nhìn quá năm giây từ anh ta...”

“Lạnh lùng, khó gần như thế mới đáng giá là Người đàn ông độc thân hoàng kim chứ!”

“Ôi, phó Viện trưởng của chúng ta...”

“...”

Bỗng dưng, cả ba cô nàng kiểm sát viên không hẹn cùng nhau thở dài.

Doãn Chí Đăng chẳng nề nang gì, đập cửa phòng của Kính Vũ xông vào.

Kính Vũ lúc đầu còn giật mình rút cả bút đang cầm, giấy tiếp theo, cậu nhìn tay nắm cánh cửa bị tuôn đầu ốc, chẳng còn vật chắn nên rơi thẳng “bốp” xuống đất, rồi quay lên nhìn khuôn mặt kẻ phá hoại là Doãn Chí Đăng thì cậu bất lực phải thở dài thườn thượt.

“Ông trời của tôi... đây là lần thứ 2 cậu đập hư cửa rồi đấy! Đây là tài sản nhà nước đấy, cậu có phải là con dân nhà nước không chứ?” Lần đầu ư? Là bốn năm về trước, vẫn tìm tung tích cô gái này, vẫn là hung hăng xông vào đập cửa như thế này, khác là lúc đó cậu chưa được ngồi vào văn phòng này.

Doãn Chí Đăng hờ hững ngồi xuống sofa bên tay trái văn phòng của Kính Vũ, mở giọng ra lệnh: “Tài liệu có chưa?”

Kính Vũ thở dài lần hai, “Sếp ơi là sếp! Chỉ vừa có hai tiếng đồng hồ thôi, làm sao mà thu thập nhanh hết cho sếp được chứ? Ít nhất là cũng phải ngày mai.”

“Nội trong ngày hôm nay!” Anh ra lệnh, trên môi nở nụ cười đắc ý, “Kính Vũ, tôi biết cậu có thể làm được!”

Sao Kính Vũ cậu cảm nhận không khí xung quanh sao rộn rợn như ở nghĩa trang thế này. Lạnh toát cả mồ hôi. Cái này, rõ ràng là uy hiếp cậu một cách trắng trợn!

“Tối! Sớm nhất là tối nay...” cậu chỉ còn cách nghiêng răng y lệnh. Ai biểu Doãn Chí Đăng là cấp trên của cậu chứ!

“Tốt!” Doãn Chí Đăng quay người rời khỏi phòng Kính Vũ, anh không quên đá vật cản trở đang nằm giữa lối đi.

Vật tội nghiệp đó là tay nắm cửa, đã bị trọng thương bây giờ lại bị thương càng nghiêm trọng bởi cú đá của ai đó quá mạnh...

Tối đến, Kính Vũ đến nhà của Doãn Chí Đăng, còn có Trực Bình đi cùng.

“Tiện đường, tiện đường!” Trực Bình cười hì hì ngồi xuống sô pha.

Kính Vũ cũng ngồi xuống sô pha phòng khách Doãn Chí Đăng, đặt trước mặt anh là một bộ tài liệu. Cậu phải nhờ đến người bạn quen biết ở Thành phố D là một tay Thám tử chuyên nghiệp gắn mác họa sĩ phòng tranh giúp. Không hiểu sao Doãn Chí Đăng biết được nên cậu bị uy hiếp.

Cậu cũng đọc sơ qua tài liệu về cô gái tên Hạ Cẩm, em gái của Hạ An cậu quen biết này. Nhưng cô gái này, cuộc sống thật phức tạp.

Kính Vũ không hiểu vì sao Doãn Chí Đăng liên tiếp hai lần lại muốn điều tra Hạ Cẩm, hờ hững nói: “Sếp, không hiểu cô gái Hạ Cẩm này có gì làm cậu thích thú mà điều tra nhỉ?”

Doãn Chí Đăng mở bộ tài liệu, có ngăn đầu nhìn cậu, nhưng về mặt không biểu cảm gì cúi xuống lấy từ tờ giấy ra xem.

Kính Vũ trề môi, khoanh tay nói vu vơ: “Cố Hạ Cẩm, bốn năm trước rời khỏi Thành phố S và sinh sống ở Thành phố D. Năm đầu tiên đến thuê một phòng trọ nhỏ ở đường Túc Cửu và sáu tháng đầu có đi làm thu ngân cho một tiệm bách hoá, chưa từng kết hôn nhưng lại có thai. Khi sinh xong thì đến ở chung với một cô gái tên Hà Hi Lâm, là một nhà báo, hai người ở căn nhà thuê trên đường Vạn Nguyệt cho đến nay.”

Trực Bình chen ngang, “Ồ? Cố Hạ Cẩm? Em gái của Hạ An đúng không?”

Kính Vũ gật đầu, nói tiếp: “Là cô gái năm đó chúng ta gặp ở lễ hội trường nữ sinh Đồng Hoa đấy! Chỉ là cuộc sống cô gái này phức tạp quá, ba năm đổi hết sáu công ty, với lý do quyền rũ các nam ở công ty nên bị đuổi, còn có một lần bị sàm sỡ ngay tại trong văn phòng, bà vợ Trưởng phòng công ty đó đến bắt tại trận, chỉ ghi là bị đánh đập khá dã man.”

Tờ giấy trong tay Doãn Chí Đăng bỗng bị nhàu nát, hai người kia chẳng ai nhìn thấy nét mặt anh nên vô tư nói tiếp.

“Ba đứa bé cô ấy là ai nhỉ?” Trực Bình xoa xoa cằm hứng thú hỏi.

“Chẳng rõ, tính theo thời gian tớ ngẫm nghĩ thì có thai từ lúc ở Thành phố S. Dù sao, tớ thấy Hạ An vẫn tốt hơn, vừa giỏi giang lại xinh đẹp, tính tình lại tốt, dù Hạ Cẩm có giống chị mình, nhưng không thể nào sánh bằng...” Kính Vũ chưa nói hết câu, đã ăn một cú đấm mạnh mẽ của Doãn Chí Đăng. Cậu té bật ngửa ra sau, mắt nổ đom đóm.

Trực Bình kinh hãi, lấy tay chặn ngang cú đấm tiếp theo của Doãn Chí Đăng, quát ngang: “Chí Đăng! Cậu làm gì vậy?”

Doãn Chí Đăng mắt sắc lạnh nhìn Trực Bình, rồi đến Kính Vũ còn đang ngây người ôm má, anh phun lời đầy tức giận: “Kính Vũ! Nếu cậu còn dám nói xấu Hạ Cẩm nữa thì không yên với tôi đâu!”

“Chí Đăng... cậu nói gì vậy? Hạ Cẩm cô ấy có liên quan gì đến cậu sao?” Trực Bình đã hỏi câu hỏi giúp Kính Vũ đang ôm má trợn mắt không tin.

Anh gằn ra từng chữ, như đinh đóng cột, mỗi một chữ như tạt một gáo nước đá vào mặt Kính Vũ và Trực Bình lạnh tốc gáy.

“Hạ, Cẩm, là, vợ, tôi!” Nhìn sắc mặt hai người, anh nói tiếp: “Cô ấy mang thai con của tôi. Nên không biết thì câm miệng lại cho tôi!”

“Cậu, cậu... đùa đúng không? Thời gian bốn năm trước, cậu đang quen Hạ An mà?” Kính Vũ không tin chất vấn.

“Vấn đề này không cần cậu quan tâm, tôi nói rồi, Hạ Cẩm là vợ tôi! Câm hai cậu nói nhăng nói cuội, không là tôi chẳng kiêng nể như lúc này đâu.”

Kính Vũ nghĩ thâm, không kiêng nể mà đấm cho cậu một phát muốn đi châu trời luôn cơ.

Trực Bình là người giải hoà trước, xua xua tay bảo Doãn Chí Đăng bớt giận, giọng anh rất điềm tĩnh, đúng khí chất của một luật sư: “Chí Đăng, nếu có thể cậu nói rõ cho tớ biết được không? Chuyện này, tớ còn đang nghĩ quá hoang đường đây này...”

Cơn tức giận của Doãn Chí Đăng đã vơi đi một ít, lồng ngực vẫn phập phồng lên xuống, nhưng giọng đã hạ xuống nhiều. Nể mặt Trục Bình và Kính Vũ là bạn thân của anh, nên thôi, rút lại lời này khi nói vậy.

Anh lấy ra một xấp hình từ trong bộ tài liệu đưa đến tay Trục Bình, hình ảnh của Hạ Cầm, đôi khi vài bức hình còn thấy cả Đậu Đậu bên cạnh.

Cảnh chỉ hai mẹ con, đùa chơi ở công viên, vạ vật xung quanh bây giờ chỉ còn làm nền cho họ, đẹp một cách yên bình, khó ai chen vào được.

Rồi anh đặt trên Trục Bình một bức hình khi mình bốn tuổi. “Hình tôi khi bốn tuổi.”

Trục Bình lúc đầu chỉ theo lời Doãn Chí Đăng lướt nhìn xem ý Doãn Chí Đăng muốn anh hiểu là gì, không ngờ là càng lúc càng đắm chiêu, lật hình hơn mười lần, ngược nhìn Doãn Chí Đăng rồi nhìn xuống hình tiếp, cứ thế lặp lại như cái máy.

“Ê ê ê...” Kính Vũ cau mày, huých tay Trục Bình. Cậu không hiểu hai người này làm gì, mà cũng đúng thôi, khi này, cậu chỉ xem hình Hạ Cầm qua loa cho xong, chứ đâu có chăm chú như Trục Bình. Cậu chỉ chú ý đến tài liệu của cô nhiều hơn.

“Thằng nhóc này... giống y đúc cậu...” Trục Bình kinh ngạc, nhìn Doãn Chí Đăng thăm dò.

Chỉ thấy Doãn Chí Đăng gật đầu, giọng bình thản mà ánh mắt đầy áp yêu thương: “Thì Đậu Đậu là con tôi mà...”

43. Chương 42: Anh Sẽ Đau Lòng

Trục Bình bình tĩnh nhìn Doãn Chí Đăng, chỉ có Kính Vũ há hốc mồm, cảm muốn rớt xuống đất.

Doãn Chí Đăng nhếch miệng cười thê lương, “Trục Bình, cậu nói xem, tôi có xứng đáng làm chồng và làm ba không? Để vợ mình lưu lạc, chịu nỗi khổ, nỗi nhục nhà suốt bốn năm trời... để đến khi con tôi sinh ra lại chẳng thấy mặt ba nó là ai... để đến khi gặp tôi, cô ấy chẳng những không nói cho tôi biết Đậu Đậu là con của tôi mà còn bảo đã lập gia đình và Đậu Đậu là con của người khác... vì cô ấy nghĩ tôi đã có vợ sắp cưới, nghĩ tôi đang rất hạnh phúc nên không muốn phá hoại, chỉ im lặng mà chịu đựng...” anh ngẩng mặt lên trần nhà, ánh đèn sáng chói mắt nên nhắm nghiền lại, một bên tay che đi khuôn mặt đang méo mó khó coi.

Kính Vũ là chết lặng, nên chẳng còn dám hó hé câu nào. Không ngờ, chuyện tình cảm của Doãn Chí Đăng phức tạp như thế. Tình hình đang cực kỳ nghiêm trọng thế này, với tính cách dễ chọc điên người của cậu, lỡ buông câu nào chưa suy nghĩ kỹ sợ bị Doãn Chí Đăng bốp cổ không chừng.

Thôi, để cậu đến quây rượu, rót một ly cho Doãn Chí Đăng nhâm nhi xem như an ủi hộ bằng hành động vậy.

Ngược lại, Trục Bình khá điềm tĩnh trước lời trần thuật của Doãn Chí Đăng. Anh chỉ như đang nghe lời trình bày sự việc của thân chủ và đưa ra cách giải quyết cho thân chủ mình.

“Vì sao Hạ Cầm lại nghĩ cậu có vợ sắp cưới nhỉ?” Trục Bình xoa cằm đang lún phún ít râu.

Doãn Chí Đăng nhận lấy ly rượu của Kính Vũ rót cho mình, uống một ngụm, cay khan cả cổ họng, trầm mặc. “Ngày cô ấy về Thành phố S, thấy tôi đứng đợi Bối Sam lấy giấy chứng nhận kết hôn từ Cục dân chính đi xuống, thế nên nghĩ Bối Sam là vợ sắp cưới của tôi. Lần thứ hai, vào ngày sinh nhật Dục Thanh ở Đế Đài, đợi lúc tôi say nằm trên sofa, Hạ An đã cá cược với Bối Sam vì chơi trò chơi gì đó, cuối cùng Hạ An thua, nên phải nói dối sao cho người nghe tin là thật, cuối cùng Hạ An đã gọi cho Hạ Cầm, bảo rằng tôi đã đính hôn, Hạ Cầm cũng tin là thật.”

“Sao cậu biết?” Đến lần này là Kính Vũ hỏi.

“Lần đầu là Hạ Cầm hỏi tôi, lần thứ hai là trong hôn lễ của Bối Sam và Ưc Thành, tôi nghe được từ Ưc Thành kể lại.” Doãn Chí Đăng chưa kịp hỏi Hạ An thì đã nghe được Ưc Thành nói rõ, sốc càng thêm sốc.

Dám lấy chuyện tình cảm của anh ra làm trò đùa, nên phong bì của Ưc Thành và Bối Sam ít thấy thương, còn bị anh cho dồn công việc nhiều đến nội thương, kỳ nghỉ trắng mặt từ một tuần xuống còn ba ngày, nhiều đó thôi anh còn chưa thấy hả hê trong lòng đâu.

Kính Vũ gật gù đầu, Bối Sam và Ưc Thành chỉ vừa kết hôn được hai tháng thôi. Đúng là số trời trêu người thật.

Trục Bình thở dài, rồi đứng dậy, nắm cổ áo sơ mi Kính Vũ kéo cậu ta lên theo, nhìn đồng hồ đeo tay của mình, anh từ từ lên tiếng: “Trễ rồi, thôi hai tụi tớ về đây! Bây giờ mọi việc dường như sáng tỏ rồi, Chí Đăng, cậu nên đi tự thú để nhận được sự khoan hồng thì hơn.”

Nói xong, Trục Bình lôi Kính Vũ ra khỏi nhà trong sự không thích thú, không muốn hiện lên trên mặt Kính Vũ.

Lúc lên xe, Kính Vũ liếc nhìn số giờ trên di động mình, trợn mắt: “Mẹ kiếp! Mới có chín giờ kém thôi, trễ đầu cậu ấy, tớ còn muốn an ủi Chí Đăng.”

“A Vũ, tớ biết cậu chẳng dư hơi để an ủi Chí Đăng đâu, thứ cậu muốn ở nhà Chí Đăng chính là chai rượu từ Viện trưởng Mạc tặng cậu ta lúc cậu ta vừa lên chức phó Viện trưởng chứ gì.” Trục Bình vừa nói, vừa choàng người qua thắt lại dây an toàn cho Kính Vũ.

“A ha ha, đúng là không thể qua mắt cậu. Nhưng... đó là Glenfiddich đó, số lượng có hạn thôi... chắc! Tớ muốn uống quá.” Kính Vũ tiếc nuối, vì Doãn Chí Đăng để chứng cứ không thêm chịu khui uống, để cậu phải nhìn thêm thường mà chảy cả nước miếng.

Trục Bình lắc đầu ngao ngán với con sâu rượu Kính Vũ, anh thắt dây an toàn xong, sờ bên má trái của cậu, xoa xoa, “Còn đau không?”

Kính Vũ nhường mày, “Không đau như khi mới vừa bị đâm, hề hề!”

Trục Bình thở dài, tính cách của Kính Vũ thật hết nói nổi.

“Đáng đời cậu! Biết Chí Đăng trong nóng ngoài lạnh mà cứ thích nói bậy bạ trước mặt cậu ta.” Nói thế thôi, ánh mắt Trục Bình nhìn bên má còn sưng đỏ của Kính Vũ tự dưng thấy đau xót. “Về nhà tớ chườm đá xem có bớt sưng không.”

Trục Bình lo nhìn vết sưng của Kính Vũ quá chăm chú, không nhận ra lúc này trong anh cực kỳ quyến rũ. Mày rậm cau lại, đôi môi cũng mím lại, đôi mắt màu hổ phách dưới ánh đèn sáng của ô tô mờ mờ ảo ảo, dưới cằm còn lún phún râu chưa cạo làm anh thật bừa bãi cũng đầy nam tính vô cùng.

Kính Vũ không chịu nổi, bèn hôn Trục Bình một phát nghe rõ, làm Trục Bình giật cả mình, ngã người về sau.

“Cậu... thật là...” Trục Bình muốn mắng nhưng cuối cùng chỉ biết thở dài.

Kính Vũ cười tươi, cậu hít một hơi dài, “Trục Bình, tớ đã nói rồi, tớ sẽ theo đuổi cậu, nên cậu có thể từ từ chấp nhận tớ được rồi!”

Trục Bình cười không nổi nữa. “Kính Vũ, tớ có bạn gái rồi!”

Kính Vũ chết lặng trong đôi lát, nụ cười trên khóe môi càng cứng đờ, ít lâu sau, cậu mới định thần lại được, cười hề hề, vỗ lưng Trục Bình: “Nếu không thích tớ thì nói đại ra, sao lại nói dối.”

“Tớ nói thật! Tớ đang quen với một cô gái là đồng nghiệp làm chung ở tòa án, tầm được ba tuần rồi.” Trục Bình nghiêm mặt, ý tứ rõ không đùa.

Kính Vũ chẳng cười được nữa, cũng chẳng dám nhìn thẳng vào Trục Bình bảo rằng: Mẹ kiếp, đừng đùa nữa! Và cậu cũng biết, mối tình của cậu chẳng đi đâu về đâu. Trục Bình là trai thẳng, còn cậu là gay...

Cả bầu không khí nặng nề.

Tiếng xe porsche lên ga, rồi lao thẳng qua xe của Trục Bình, anh nhìn lên nhà của Doãn Chí Đăng, đèn đã tắt từ bao giờ không hay.

Doãn Chí Đăng tăng tốc trong màn đêm tĩnh mịch.

Trước khi đi anh còn nốc hết rượu còn lại của chai whisky Kính Vũ rót cho anh. Thế nên, ý chí đang hùng hực, đạp ga số tăng tốc đến độ ánh sáng chỉ còn là một vệt dài không nhìn rõ.

Đêm tối chẳng có bao nhiêu xe trên đường, anh vượt đèn đỏ không biết bao nhiêu lần, chẳng nhớ mình đã chạy đến bao nhiêu km/h, đến Thành phố D, trời vẫn một màu đen.

Hạ Cầm mệt mỏi sau một ngày làm việc, đến hơn ba giờ sáng còn ngồi viết truyện để nhanh tiến độ còn kịp gửi bản thảo cho biên tập.

Cô ê buốt hết cả lưng cũng không dám ngừng, cốc cà phê bên cạnh cũng đã cạn thấy li ti xác, lắc lắc đầu mấy cái cố chỉnh sửa lại đoạn cuối.

Tâm trạng dù nặng nề cỡ nào, đến đoạn vui sướng cô cũng làm nó trở nên vui sướng, dùng đầu óc bao nhiêu năm cảm thụ tình cảm của mình để vẽ lên một hình ảnh đẹp để khó quên.

Truyện của cô sắp đến hồi kết, những khúc mắc đã từ từ gỡ được, nam chính và nữ chính sẽ về bên nhau.

Còn cô thì sao? Khúc mắc đã gỡ, vẫn mãi là người xa lạ.

Cô mỉm cười, trách duyên quá ngắn, có anh được một lần trong đời, còn tiếc chi nữa?

Có phải vì...

...lòng người luôn tham lam không đáy. Muốn cái này, sẽ muốn thêm được cái kia rồi nhiều thứ nữa. Cô chưa từng.. chưa từng mãn nguyện. Nhưng người đề nghị kết thúc là cô, cô không có quyền nói thêm gì nữa, cô không có quyền ảo tưởng gì dành cho anh nữa.

Cô lắc lắc đầu một lần nữa, quên đi chuyện đau buồn riêng mình, cố gắng đặt tâm trạng vào truyện của mình thì tốt hơn.

Nhưng cuối cùng... là buông tay rời khỏi bàn phím laptop, dựa lưng vào ghế thở dài.

Chuyến này là thức đến sáng nữa rồi. Cô đành nhắm mắt nghỉ ngơi đôi mắt mệt mỏi một chút.

Tiếng lách cách của cánh cửa vang lên, trong đêm nghe rõ mồn một.

Tách!

Hạ Cầm ngạc nhiên, không lẽ Lâm Lâm về sớm vậy sao? Không phải một tuần lễ nữa mới về sao?

Hay trộm?

Cô hốt hoảng, nắm lấy cây lau bụi ngay đầu bàn, rón rén từng bước ra cửa, không quên đóng chặt cửa phòng ngủ lại. Bây giờ an toàn của Đậu Đậu là trên hết. Giặc đến nhà, đàn bà cũng phải đánh mà!!

Nói thế chứ cô cũng sợ hãi lắm! Tay cầm cây lau bụi run run, miệng thì nuốt nước bọt ừng ực.

Nhưng vừa ra đến cửa, cây lau bụi liền rớt xuống đất.

Phòng khách được bật sáng tự bao giờ, người đàn ông cô vừa suy nghĩ đến đang đứng trước mắt cô, hốc hác nhưng vẫn không làm mất hết nét anh tuấn trên mặt.

Quần áo anh có hơi sộc sộc, mắt đỏ au, tóc tai rối bù, hơi thở đầy nặng nề, đóng sầm cửa lại, tiến về phía trước.

Cô bắt giắc lui về phía sau, càng lúc càng lui, lui đến khi eo đụng phải ghế xoay, ngồi phịch xuống ghế, mắt vẫn nhìn anh đầy sợ hãi. Cô hết đường lui nữa rồi...

Anh đứng trước mặt cô, hai tay chống hay bên, kiểm hãm cô ở giữa.

“Sao, sao anh lại ở đây? Làm sao anh có chìa khoá nhà em?” Hạ Cầm ngược nhìn anh, ngửi được mùi rượu thoang thoang.

Anh nhếch miệng cười, cúi gầm mặt mình xuống gần cô, “Anh đã tự đi làm cho riêng mình một chìa, đến lúc cũng sẽ cần... như hiện tại chẳng hạn.” Anh rướn cổ xuống thêm một xít, môi xém chạm môi.

“Đừng!” Cô lấy hai tay che miệng anh lại, nghiêng mặt, “Chí Đẳng, anh đừng quên chúng ta kết thúc rồi.”

Anh chỉ cười, một bàn tay to lớn của anh cũng đủ nắm lấy hai cổ tay yếu ớt của cô kéo lên cao. Một tay còn lại nâng cằm cô xoay lại đối diện mình, tuyên bố: “Em dám nói kết thúc trong khi đó anh đã đồng ý chưa? Anh chỉ muốn em bình tĩnh lại và anh cũng thế. Bây giờ, anh có thể nói cho em biết, Hạ Cầm, cả cuộc đời này em đừng mong kết thúc được với anh!”

Hạ Cầm tức ần ần, lời nói của cô dường như đối với anh không có tí trọng lượng nào cả, tức dậm cả chân: “Lời em nói anh không hiểu sao hả? Em đã nói rồi, chúng ta không đến được với nhau đâu! Ba anh ghét em như thế...”

Anh chẳng cho cô nói, đã cắt ngang: “Anh giải quyết ba anh xong rồi. Còn cái câu “chúng ta không đến được với nhau” em nghĩ anh sẽ tin sao?” Anh cũng chẳng phải kiên cữ gì nữa, anh hôn cô một phát nghe rõ, giọng kiên định: “Hạ Cầm! Anh đã bỏ lỡ em hết tám năm rồi, em hiểu không? Bây giờ, chúng ta còn có con nữa, anh biết hết rồi! Anh biết Đậu Đậu là con ruột của anh rồi, anh biết bốn năm trước là em giả Hạ An để chăm sóc anh luôn rồi! Em đừng cứ mãi cứng đầu cứng cổ bỏ mặc anh được không? Anh muốn bù đắp cho hai mẹ con em, chúng ta sẽ là một gia đình hạnh phúc, em nghĩ em sẽ giấu được chuyện tà trời của em mãi sao? Cướp trái tim anh đi rồi còn bỏ trốn hẳn bố năm, em khá lắm!”

“Anh... anh nói nhăng nói cuội gì vậy? Em không hiểu!” Cô hoảng hốt, anh biết rồi ư? Anh biế hết rồi ư?

“Em đừng có giả vờ với anh! Hạ An nói hết cho anh nghe rồi, còn chuyện Đậu Đậu chính là con của anh, thì anh vừa biết hơn bốn tiếng trước thôi...” Anh buông hai tay, cầm cô ra, chuyển sang ôm cô vào lòng.

Ừ nhỉ! Sao cô quên mất người đàn ông này muốn điều tra cô thì dễ như trở bàn tay thôi, lời nói dối của cô đúng chỉ có tác dụng một thời gian thôi.

Nhưng cô vẫn run rẩy, vẫn sợ hãi vì nghĩ đây không phải thật, chỉ là giấc mơ hão huyền do cô thêm dặt ra vì quá nhớ anh, vì quá yêu anh... “Chí Đẳng... Chí Đẳng...”

Trong phút chốc, nước mắt cô đổ như mưa rào.

“Anh... cái tên khốn kiếp này! Anh có biết em khổ sở đến thế nào không hả? Bốn năm qua em đã sống như kẻ chết, chỉ vì Đậu Đậu nên em mới cố gắng sống đến bây giờ. Anh nghĩ em vui vẻ lắm khi đòi chia tay anh sao? Anh nghĩ em không biết yêu là gì sao? Anh có hiểu cảm giác được anh ôm vào lòng mà anh cứ thì thầm tên Hạ An đi! Đau chết đi được! Đau lắm! Đau không thở nổi! Cả ba của anh đã đưa ra quyết định như thế, em làm sao mà không chấp nhận thua cuộc cho được! Rồi bây giờ anh chất vấn em? Em sai sao? Em cũng yếu mềm như bao phụ nữ khác, em cũng cần một bờ vai để dựa vào mà? Em mệt mỏi lắm rồi! Cuộc sống quá khắc nghiệt với em, em không chịu nổi nữa rồi... Chí Đẳng, em muốn dựa vào ai đó, sống hết cuộc đời còn lại... Em chẳng đứng vững nổi nữa rồi... Em không muốn mạnh mẽ nữa!”

Cô khóc nước mắt nước mũi tèm nhem, Doãn Chí Đẳng trở tay không kịp, vội lau nước mắt cô, mũi anh cay cay, nghèn nghẹn lời “Anh xin lỗi... Hạ Cầm, anh xin lỗi đừng khóc nữa. Anh sẽ là bờ vai cho em cả đời này, chỉ gọi tên em cả đời này... Anh yêu em, đừng khóc nữa, anh sẽ đau lòng...”

44. Chương 43: Đền Bù Em Cả Đời

Hạ Cầm ngừng khóc, cô mở đôi mắt ngấn nước nhìn anh.

Phút giây thật tĩnh lặng.

Nghe cả hơi thở của nhau, cảm nhận luồng hơi nóng hổi phả vào không trung.

“Hạ Cầm... em ngốc lắm!” Doãn Chí Đẳng thì thào bên tai Hạ Cầm, “Sau này đừng làm chuyện khiến anh đau lòng nữa, khó khăn lắm chúng ta mới được bên nhau. Anh sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho em cả đời này, em sẽ không cần mạnh mẽ nữa. Anh xin lỗi... là anh đã làm khổ em quá nhiều...”

Cô dùng tay mình chạm vào má anh vuốt ve, đôi mắt như sương hồ: “Khổ nhiều rồi, anh đền bù em ra sao?”

Anh nắm tay cô, hôn vào lòng bàn tay nhỏ nhắn đó một nụ hôn, nhếch môi cười: “Mạng anh được không? Cho em tùy ý muốn làm gì đó...”

“Em muốn hành hạ anh cả đời bên em.” Cô ra quyết định, bên lên cười.

“Được!” Anh thoả mãn đồng ý. “Cả đời anh dành cho em thì em cũng phải dùng cả đời em bên anh.”

Anh áp môi mình xuống môi cô, hôn rất lâu, lâu như chưa từng được thoả mãn. Đến khi buông môi ra, môi cô đã ửng hồng như sừng lại như không.

Cô nhìn anh, đôi mắt anh sáng ngời trong đêm, đẹp như sao sáng trên bầu trời, đẹp hơn cả cô tưởng tượng. Bất giác cô nở nụ cười, “Sao bây giờ anh mới nói đã yêu em tám năm?” Anh có biết, tám năm đó là thanh xuân của em không?

Anh trầm mặc, suy nghĩ một hồi lâu, bỗng dừng hỏi lại một câu: “Em có tin vừa gặp đã yêu không?”

Trợn mắt, cô ngớ người, “Đừng nói là... anh đã yêu em từ lần gặp đầu tiên?”

“Nếu ngẫm nghĩ thì lần đầu gặp em, anh chỉ ấn tượng với sự quật cường của em. Lần thứ hai trên xe bus, khi anh xem đã chạm vào gáy cổ em rồi đổi sang lấy tai phone của em, lúc đó tim anh mới chính thức đập nhộn nhịp.” Anh tự dừng thấy má mình nóng quá.

Cô cảm thấy khoe mắt mình ươn ướt, tại sao ông trời trêu cô và anh như thế, mất nhau cả tám năm ròng rã. “Chỉ Đằng, trên chuyến xe bus đó, em cũng yêu anh...”

“...tám năm.”

“Vậy tại sao năm đó cứ một mực từ chối anh?” Doãn Chí Đằng lên giọng chất vấn.

“Anh hiểu mà, em không thể làm tổn thương Hạ An...” Cô cúi đầu lí nhí nói, mặt đỏ ửng về hối lỗi.

“...” Anh quên, năm đó một phần cũng là lỗi do anh, cô như thế chỉ bảo vệ chính mình.

“Thế... bây giờ thì sao?”

“Sao?” Cô ngược lên nhìn anh.

“Còn muốn tổn thương anh nữa không?”

“Không đâu...” tất nhiên là không rồi, “anh thì sao?” Cô hỏi lại.

Anh không trả lời anh bỏ qua ý định nói tiếp, dù hành động thì tốt hơn. Nên chỉ cười, bế cô lên, đi về phòng kho nhỏ mà Hạ Cẩm đã dọn lại cho anh ngủ qua đêm nếu hôm đó là thứ bảy của mỗi tuần.

Khoá chốt cửa lại, đặt cô xuống giường. Phòng kho chỉ đủ để một tấm nệm một người và thêm một quạt máy, chật chội vô cùng với thân hình của Doãn Chí Đằng.

Hạ Cẩm hiểu anh muốn gì, khi thân thể anh áp sát cô, cô liền dùng hai tay đẩy anh ra, nhưng lại không có lực.

“Đừng! Anh đừng có giờ thối giờ này chứ! Mai em còn đi làm đó cả Đậu Đậu ngủ để bị giật mình lắm!” Cô biện minh lý do, không thể để cho anh tùy tiện ăn “tàu hủ” mình mãi được!

Không ngờ, người đàn ông này còn chẳng thèm nghe lời cô nói, cũng biện minh cho mình cái lý do nghe xong làm cô cứng cả họng, “Nói với em dài dòng, làm hành động cho dễ hiểu hơn.”

Trời ơi! Đang cảm động vì xa cách lại hoà hợp, lòng cô bị anh nhéo một cái tan hết cảm xúc đang dâng trào. Nhưng giờ có nói gì đi nữa, cũng đã nằm vào hang cọp rồi, đành ra điều kiện trước khi anh hành động, “Một lần!”

“Một lần?” Doãn Chí Đằng nhượng mảy, xong lại cười gian tà, “Em dám ra điều kiện với anh sao, hở, Hạ Cẩm?” Anh cắn nhẹ vào tai cô xong thì trào hơi thở nóng hổi, “Em dám nói lại lần nữa anh nghe...”

Cô biết tội rồi, biết rồi! Nhưng bản thảo truyện, buổi sáng còn phải đi làm nữa, bây giờ thì đã gần bốn giờ sáng, cái người đàn ông này lại bộc phát sự chiếm hữu giờ này thật không đúng lúc tí nào.

“Chí Đẳng... bản thảo truyện em còn chưa chỉnh sửa xong, sáng còn phải đi làm nữa, anh tha cho em đi...” cô nũng nịu, cọ cọ trán vào mặt anh, giả vờ làm con mèo nhỏ không lười biếng.

“Nghỉ hết đi, anh nuôi!” Anh còn chẳng cho cô quyền nói nhiều, cúi xuống nhắm nháp mùi vị cà phê qua nụ hôn cuồng dã.

Thế là bàn bạc thất bại, cô ầm ỨC, đánh vào ngực anh bùm bụp, mà dường như chỉ đủ gãi ngứa cho người ta.

Tức quá mà!

“Ai thèm anh nuôi.” Cô thở hổn hển sau màn hôn kích thích đó. Đắm vào ngực anh một phát rõ đau.

“Hạ Cầm, đồ cứng đầu.” Lần này anh chẳng nhân nhượng nữa, nắm lấy hai tay cô, chiếc caravat nằm trong túi bây giờ được cơ hội tận dụng. Một tay nắm một tay buộc hai tay cô lại.

Xong xuôi, anh quỳ chống nạnh, đôi mắt nhú lại nhìn Hạ Cầm không chớp mắt, một lâu mới nhếch miệng cười, “Xem thử em đi làm bằng cách nào...”

“Chí Đẳng! Anh... anh dám?” Cô vùng vẫy, vùng vẫy, vùng vẫy và vùng vẫy.

“Anh nói ngay từ lúc đầu rồi còn gì! Đừng gồng mình nữa, trong khi đó anh có đủ điều kiện nuôi em cả đời này... Hạ Cầm, em đừng bướng bỉnh nữa! Huống hồ chỉ chúng ta bây giờ đã có Đậu Đậu! Đậu Đậu là con ruột anh, em là vợ anh, phải cho anh có quyền làm chồng làm ba chứ?” Nói đến câu cuối, giọng anh hạ xuống, nghe dịu dàng hơn, ngọt ngào hơn.

Cô nghe anh nói thế cộng thêm nét dịu dàng trên khuôn mặt, không khỏi xúc động, cô ngừng vùng vẫy, chịu thua, “Em không muốn mình bị kêu là kẻ ăn bám anh, nhất là đối với gia đình anh, em ít nhiều cũng không để họ xem thường mình... mà đối với ba anh, em càng không muốn ông... nghĩ mình không hợp với anh... Chí Đẳng, em rất sợ...” Cô ngược đôi mắt ướm át nhìn anh.

Hình ảnh của cô lúc này là: cô mặc chiếc áo nhà che khuất quần sọt, rộng thênh thang màu xanh lá ngồi đưa đôi chân thon trắng ra ngoài, mái tóc rối bởi sau chiếc kẹp tóc màu đen, hai tay đã bị anh trói lại bằng caravat, cô mím môi đưa đôi mắt đa tình nhìn anh, bên khoé mắt trái ánh sáng chiếu vào nốt ruồi nhạt màu đó rõ ràng càng làm cô phong tình lãng lơ. Nhìn cô vừa yêu kiều lại quá ma mị.

Anh thở dài, anh tháo caravat ra vì sợ nó siết chặt làm đau cô.

Cô nhìn hành động của anh như tử tù được thả xiềng xích để trở về cuộc sống tự do, đưa đôi mắt biết ơn nhìn anh, tưởng anh sẽ cảm thông cho cô mà không bắt ép cô nữa.

“Chí Đẳng, anh hiểu cho em rồi hả?” Cô hỏi để xem có chắc chắn không.

“Hiểu gì?” Anh nhướn mày, cời áo sơ mi mình.

Cô há mồm nhìn anh đang gỡ từng cúc áo, liền đưa chân xuống đất muốn bỏ trốn, không ngờ bị một tay anh kéo lên giường lại.

“Á!” Cô hét lên, khi đã nằm xuống giường, mặt đối mặt với tên sắc lang vừa vút áo qua một bên, cô tức nghẹn họng, “Anh là đồ sắc lang!”

“Ừ, anh chỉ sắc lang khi người nằm dưới là em thôi.” Anh ồm ồm chấp nhận, cô nói sao cũng được, miễn ở bên anh cả đời là được. “Anh muốn bù đắp cho em tổn thương suốt tám năm qua...” Anh nhẹ hôn vào trán cô, rồi đến mắt, đến má, mũi, đến đôi môi hôn những nụ hôn phớt, cảm nhận đôi môi mềm mại của cô, từng chút một.

Cô cũng không chống cự nữa, dù lòng ầm ỨC lắm, bù đắp thì có nhiều kiểu bù đắp, làm gì có vụ bù đắp bằng thân xác cơ chứ? Mà thôi, cô hiểu anh, một khi đã muốn thì đừng hòng thoát được. Đó là kinh nghiệm của hai tháng nay khi cô chấp nhận anh, bắt đầu yêu nhau.

Mái tóc rối mù, từng lớp mồ hôi đổ trên cằm Hạ Cầm, dần rơi xuống chiếc cổ thon.

Doãn Chí Đăng nhẹ nhàng xoa lên bụng cô, dưới ánh đèn nhà kho, trên bụng cô hiện lên một vết sẹo dài hơn 20cm thấy rõ.

Anh không biết đã bao lần chăm chú vào vết sẹo này, nó tượng trưng cho sự đau đớn của cô khi sinh Đậu Đậu.

Hạ Cầm chẳng còn muốn nói dối anh nữa, cô thở nặng nề, mấp máy nói: “Em đau bụng suốt sáu tiếng đồng hồ, không gia đình người thân bên cạnh, cuối cùng theo ý định bác sĩ, em phải mổ lấy Đậu Đậu ra, vết sẹo này theo em đến tận... bây giờ.”

Anh ngừng động tác xoa ngay vết sẹo đó, hỏi một câu: “Em còn đau không?”

Cô nhìn anh cười khổ, lắc đầu: “Không, chỉ một tuần lễ đầu là đau, về sau chẳng đau nữa...”

“Có thể kể anh nghe thêm về vụ này không?” Giọng anh đầy tha thiết. Anh muốn biết cô đã chịu khổ bao nhiêu, còn việc gì anh chưa biết? Anh muốn cảm nhận cùng cô, có thể chia ngọt xẻ bùi cùng cô, như thế, lòng anh mới thôi bức rức ngồn ngán cảm xúc.

Cô ám ảnh mãi, tuần lễ đầu tiên nằm trong bệnh viện, chân đi không nổi, bụng thì đau ê ẩm, không thể nhìn mặt con, đói lắm cũng chẳng ai đem đồ ăn đến, một mình trên giường bệnh trống trải, nhiều đêm cô khóc sưng cả mắt.

“Bảy ngày, em nằm trên giường bệnh, Đậu Đậu đã chuyển vào phòng bệnh nhi để truyền ống thở, vì lúc sinh ra chỉ vừa nặng hơn 800g. Em nhớ con mà không thể đi nhìn con được, em đói mà chẳng có ai mua đồ ăn giúp, em muốn đi đâu chẳng ai dìu giúp, lúc đó em cực kỳ tủi thân.” Cô lấy hai bàn tay che mắt mình, giọng như lạc đi.

Anh im lặng, nằm nghiêng một bên ôm cô vào lòng đợi cô nói tiếp vì anh chẳng còn biết nói gì.

“Cũng may mắn vị bác sĩ trợ sinh biết em không có gia đình bên cạnh, đã nhờ cô y tá mua đồ ăn để dành cho em. Cứ thế mỗi sáng cô ấy đến để đưa cho em đồ ăn dành cho một ngày, rồi biệt tích. Có lần, vì nhớ con, em đã cầu xin bác sĩ ấy cho em nhìn mặt, một lần thôi cũng được. Lúc nhìn thấy Đậu Đậu, thật lòng, em bật khóc vì cuối cùng trên đời này em cũng có một người để cố gắng gượng tiếp tục sống... Anh biết không, chân trái của em rất yếu, có thể trọ lúc nào nó muốn... nên một tuần lễ em tập đi lại, chân vẫn chưa đi được lâu, đôi khi em còn té xuống ngồi dưới đất, nhưng vì Đậu Đậu... em vẫn tiếp tục đứng dậy.”

Anh kinh ngạc, vòng tay siết chặt hơn nữa, giọng dè dặt đến run rẩy: “Hạ Cầm... anh làm sao đây... làm sao mới có thể giúp em quên đi những ngày tháng đó... anh thật là một thằng khốn nạn, anh...” lời nói chưa hết, cô đã đưa ngón tay đưa lên môi anh, cười trong nước mắt.

“Chí Đăng... anh ở bên em đã là một điều tuyệt vời nhất rồi. Vì bây giờ, em muốn anh làm chỗ dựa cho em suốt đời này, anh muốn không?”

Anh bật cười, nửa cười nửa khổ, nụ cười trong đó biết bao cảm xúc dành cho cô: “Tất nhiên rồi, Vợ yêu!”

45. Chương 44: Những Điều Em Cho Là Đúng

Đám cưới Hạ An diễn ra rất long trọng.

Mọi tiếng hân hoan chúc mừng không ngừng. Cô cùng Vệ Phong sánh đôi bước vào lễ đường, pháo rộ hoa trong niềm hạnh phúc của biển người chúc tụng.

Hạ Cầm làm dâu phụ, còn rể phụ tất nhiên là không phải Doãn lão đại nhà ta rồi!

Cả đám bạn có, cấp dưới có của Doãn lão đại trêu chọc bảo anh không có kiên định trong lời nói, giờ thì gặp quả báo đó thấy chưa?!

Mặt anh bây giờ còn đen hơn đít nòi cháy.

Chuyện là, vừa hai tiếng trước khi hôn lễ bắt đầu, Doãn Chí Đăng còn một mực từ chối làm rể phụ trước đó Vệ Phong đã đề nghị qua, còn đồng dạt nói: “Chú nghĩ sao bảo anh làm rể phụ cho chú? Mặt mũi anh còn để đâu hử?”

Không ngờ, chỉ vài phút cuối cùng trước khi hôn lễ cử hành, khi nhìn Hạ Cầm bước ra từ phòng nghỉ của cô dâu, anh ngớ ngẩn cả người. Cô hôm nay đã trang điểm càng thêm phần rạng rỡ, càng yêu kiều chết người. Còn mặc váy dâu phụ ngắn đến đầu gối, quỳn rũ tươi cười cùng anh. Hèn chi, từ sáng sớm đã chạy đến đây, bỏ rơi anh.

Lúc còn đang đứng đực ra đó, phía xa đã thấy rể phụ Trác Viễn đến trong trang phục trắng, xúng mào với Hạ Cầm.

Hờ! Khỏi phải nói, Doãn lão đại diện máu cỡ nào. Anh muốn bóp chết Vệ Phong ngay lập tức! Tại sao không nói vợ anh làm dâu phụ cơ chứ? Còn tên Trác Viễn này làm rể phụ nữa?

Hạ Cầm sánh đôi với Trác Viễn đi ngang anh, chỉ biết thở dài, một giây sau là che miệng nhin cười.

Một tối trước khi hôn lễ hai ngày, cô đã nói với anh về việc cô sẽ làm dâu phụ cho chị. Chỉ là anh lúc đó đang chơi với Đậu Đậu quá hào hứng, quá chú tâm vào trò chơi, lời nói của cô nào lọt tai anh, anh chỉ ừ cho xong, ôm con trai chỉ bắn súng vào tivi màn hình tinh thể lỏng vừa mua.

Anh nhớ lại, chẳng còn nể mặt mũi mình, liền tìm Vệ Phong kiếm cho anh một bộ vest trắng ngay lập tức!

Thế là, Doãn lão đại vẫn không được làm rể phụ, vì đã đến giờ hành lễ.

Khuôn mặt dần thối nhìn vợ mình tay trong tay cùng tên khác bước vào lễ đường. Nếu anh không nhin vì đây là hôn lễ của chị Hạ Cầm, anh đã quây banh tan nát cái hôn lễ trời đánh này rồi.

Mà màn cảnh đó, lọt vào mắt một đám loi nhoi nhìn từ cách đó ba bước chân.

Dục Thanh cười chảy cả nước mắt, đứng một bên ôm bụng cười ngất ngư. “Ha ha, lão đại cũng đến ngày này! Trời đất ơi, cười mệt quá, ai ngăn tôi lại được không?”

Kính Vũ còn cười lớn hơn nữa, xoay mặt vào tường, tay phụ hoạ đập tường bồm bộp, “Mẹ nó! Tôi đang xem phim cười gì thế này? Sếp ơi, anh ở đâu xuất hiện đi, người này là ai vậy? Ha ha!” Câu cuối, cậu còn không quên xoay người chỉ vào Doãn Chí Đăng đang đứng trước mặt nói lớn.

Trực Bình hai tay đút vào túi, thờ ơ như không nghe gì, vì đang cố gắng nhin cười muốn nội thương.

Mà cặp vợ chồng Bối Sam và Úc Thành cũng chẳng kiên nể gì, cười như được mùa, cười muốn đứt cả hơi.

Đang giờ hành lễ long trọng, một đám nhí nhố cười khác với không khí trang nghiêm vốn cần có, bỗng dưng, trở thành điểm tò mò của không ít quan khách xung quanh trong giờ làm lễ.

Chỉ có Doãn Chí Đăng là sa sầm, nhìn chằm chằm vào cặp đôi dâu rể phụ kia.

Anh bỗng giờ hai tay lên, đan vào nhau bẻ khớp rụp rụp, hồ hững nói: “Ngứa tay quá!”

Cả đám liền im lặng.

Hạ Cầm theo tân lang tân nương lòng vòng chúc khách. Hạ An uống đến má đỏ hồng hết lên, Vệ Phong thì vẫn tỉnh táo.

Chân bông giẫm váy dài của Hạ An, Hạ Cầm liêu xiêu trượt té, Trác Viễn đã nhanh nhạy đưa tay ra đỡ cô.

Trác Viễn cười ôn hoà, trêu cô: “Mới uống vài ly rượu thôi, say rồi sao?”

“Dạ không, vướn chân vào váy Hạ An...” cô nắm lấy cánh tay anh giữ được thăng bằng đứng thẳng người lên.

Trác Viễn gật đầu, “Nếu không uống được cứ nói tôi, đừng cố gắng nhé?!”

“Vâng...” Hạ Cầm cũng gật đầu.

Trác Viễn nhoẻ miệng cười, buông cô ra. Anh cũng tiếp Vệ Phong vài ly rượu, vỗ lưng Vệ Phong bảo đừng uống nhiều.

Hạ Cầm đứng ngơ ngác nhìn Trác Viễn. Một người tài giỏi, yêu thương em trai dù khác mẹ, gia đình thuận hoà, cơ sao trong ánh mắt anh lúc nào cũng có gì đó ẩn giấu, đượm buồn, khéo léo che đi rất nhanh.

Cô từ khi sinh Đậu Đậu ra, người trở nên nhạy cảm rất nhiều. Nếu lúc trước ai nói gì, ai nhìn cô bao lâu, cô chỉ thờ ơ cho qua chuyện, thì bây giờ lại để tâm, để ý từng chi tiết nhỏ, xem xét rồi đoán suy nghĩ, dễ bị cuốn vào suy nghĩ đó, như muốn tìm hiểu lấy.

Con người Trác Viễn, cô đã theo anh được một thời gian không ít, nhưng hoàn toàn không biết được ý tứ tiếp theo anh muốn gì, ngoại trừ những thói quen anh lặp lại thường xuyên ở công ty, thì cô lại nắm bắt rất rõ.

Trác Viễn rất giống Doãn Thiếu Thư, một tâm hồn khó động đến, khó nắm bắt, khó tìm hiểu. Kiểu người hay nở nụ cười ôn hoà cho qua chuyện, buồn cũng cười, vui cũng cười, thế mà đôi mắt là một vùng trời tăm tối.

Có người vỗ vai cô, khi cô quay lại nhìn, rõ là tên sắc lang nhà cô đây mà!

Không khí lành lạnh xung quanh anh, báo hiệu rằng anh đang hàm hàm sự tức giận đang kiềm nén, nhìn trong rất buồn cười. Anh như đứa trẻ dỗi hờn vì ai đó đang đụng chạm vào đồ chơi ưa thích của anh vậy.

“Tên đó nói gì em vậy? Sao đứng gần em như thế? Còn cái ôm khi nãy là sao?” Anh thì thầm vào tai cô.

Cô đưa đôi mắt nhìn anh. Chà! Khuôn mặt khá điềm tĩnh, mà hơi thở đầy thì tà khí. “Anh đừng ác cảm với người ta như thế, người ta chỉ đỡ em khi em sắp té ngã thôi, với lại... dù sao cũng là sếp em đấy!” Cô bĩu môi xem thường.

Anh hừ một tiếng, đang muốn trả treo thì có người đi tới mặt mình, nâng ly, cùng anh, “Thật kinh ngạc khi phó Viện trưởng viện kiểm sát danh tiếng có mặt ở đây!”

Cả hai người cùng nhìn, là một người đàn ông trung niên, hói tóc, mặt gian xảo.

“Ồ! Chào Thị trưởng Quan, không ngờ lại gặp ngài ở đây.” Anh nhếch miệng cười, ly anh chạm vào ly ông ta.

“Thật vinh dự khi phó Viện trưởng Doãn còn nhớ đến tôi.” Ông cười khách khịch, đôi mắt có liếc nhìn qua Hạ Cầm.

“Làm sao quên được.” Anh cười nhàn nhạt, khéo léo ẩn khinh miệt trong ánh mắt.

Hạ Cầm không quan tâm hai người này đang nói chuyện gì nữa, cứ nhìn vòng vòng xem Hạ An ra sao, lòng nôn nóng sợ chị mình không chịu nổi bao nhiêu đó rượu vào người, mà người bên cạnh đã nắm chặt tay cô chẳng cho cô đi.

Cuối cùng, có một câu lọt tai cô: “Cô ấy là vợ tôi!”

“Thật sao? Chúc mừng phó Viện trưởng Doãn...”

“Cám ơn!” Nói xong, anh không khách khí kéo cô ra chỗ khác, không muốn đứng lâu với ông ta.

“Anh đưa em đi đâu? Còn Hạ An...” Hạ Cầm không được đứng nữa, mà là được bế lên trong sự ngạc nhiên của quan khách xung quanh hai người, cả ông đầu hói kia.

“Em đi giày cao gót không được thì đừng cố mang, chân đã yếu đừng làm khó bản thân mình.” Anh liếc xuống nhìn mông hồng hồng quanh cổ chân cô, bế cô qua bên hông cửa thoát hiểm, “Em yên tâm đi, Vệ Phong sẽ biết làm gì, huống hồ chỉ còn Trác Viễn ở đó giúp đỡ. Em cần lo là lo cho anh này!”

“Anh có gì phải lo?” Cô hít hít mũi.

“Anh đang ghen sắp phát điên lên đây này, em lo mà dỗ dành anh đi.” Anh bá đạo nói, mặt mũi vẫn bình tĩnh như điều anh nói rất đạt tình hợp lý.

Cô phì cười, cọ đầu vào cổ anh, mềm lòng nũng nịu, “Chí Đẳng, sau này em sẽ không mang giày cao gót nữa.”

“Còn gì nữa?”

“Ừ... sẽ, sẽ ít tiếp xúc với Trác Viễn ngoài công việc hơn.”

“Ồ. Em lo liệu mà xin nghỉ việc càng sớm càng tốt, để anh còn sắp xếp thời gian đưa em về gặp gia đình.”

Hạ Cầm chỉ biết thở dài, dựa đầu vào cổ anh mà suy nghĩ.

Cô biết Doãn Chí Đằng nói một là một sẽ không có hai, ngoại trừ những lúc cô làm quá vấn đề lên. Còn chuyện này, nếu cô ở bên anh, sẽ phải ở cùng anh về lại Thành phố S. Rời xa Thành phố D tất nhiên cô sẽ buồn rồi, cả Lâm Lâm cũng vậy! Làm sao bây giờ nhỉ?

Tối đến là màn vui nhất.

Cả đám người xông vào phòng động phòng của Hạ An và Vệ Phong quây từng bừng.

Còn bóc quà cưới của đôi vợ chồng trẻ, không kiên nhẫn, thả ga lấy dùng.

Không cho cô dâu chú rể có thể yên tĩnh lúc nào, hết chuốt say rồi đến chơi trò chơi đến bốn giờ sáng hôm sau mới chịu buông tha mà ai về nhà nấy.

Hạ An đã mệt muốn rũ rời, nằm xuống giường liền ngủ một giấc dài. Chỉ còn Vệ Phong phải tiễn từng kẻ phá quấy ra về đến cổng nhà.

Doãn Chí Đằng đã ngồi vào trong xe, đợi Hạ Cầm đứng phía ngoài nói vài câu cùng anh rể cô.

“Sau này, nhờ anh chăm sóc chị em rồi.” Hạ Cầm mỉm cười.

Vệ Phong hít thở dài, nở nụ cười ấm áp, từ tốn nói: “Có lẽ, người cảm ơn phải là anh. Hạ Cầm, nửa năm trước vào buổi sáng thứ tư ở quân đội, người đến tìm anh không phải là Hạ An, mà là em đúng không?”

Cô ngạc nhiên, xong lại gạt đầu, cười bình thản. “Em là người rất nhạy cảm. Hạ An gửi đến cho em một bức thư, bảo mối quan hệ của chị ấy và Chí Đằng đã kết thúc bốn năm trước, em đã nghĩ bốn năm nay chị ấy vẫn chưa quên anh. Vì sao ư? Là vì con dấu thư gửi từ bưu điện quân đội, em đã lên mạng điều tra và biết được chị ấy đang làm việc trong bưu điện quân đội! Em rất kinh ngạc, Hạ An bốn năm trước còn mơ ước trở thành nhà biên kịch nổi tiếng nên mới đăng ký làm thành viên của khoa Sân Khấu, Đại học S. Em nghĩ mọi nguyên do là từ anh, lòng em thôi thúc phải tìm hiểu về anh, thật bất ngờ, anh bây giờ là Trung tá của quân đội Nhân dân Trung Hoa, nên việc tra tên anh trên baidu dễ dàng có kết quả. Thì ra, chị em bước vào ngành này chỉ vì anh... Vệ Phong! Nên em đã đến tìm anh trước, rồi mới quay trở về nhà. Thế nên tối hôm ở Đế Đài, anh không ngạc nhiên mấy phải không?”

Trước khi quay lại trung tâm Thành phố S, cô đã bắt xe đến ngoại ô Thành phố S để gặp Vệ Phong vì khu tập luyện đóng khu tại chỗ ấy. Cô chỉ vờ làm Hạ An, hỏi thăm anh qua loa. Lúc đầu anh còn chẳng quan tâm cô, như những người lâu năm chưa từng muốn gặp lại, thì ra cô đã hiểu, suốt những năm chị mình không tìm đến anh, chỉ dám đứng nhìn anh từ xa, vì thế sáng hôm cô trở về lại Thành phố D, kéo trong học bàn làm việc của Hạ An, mở một chiếc hộp màu hồng, toàn là hình Vệ Phong trong quân đội. Cô thở phào, chuyện mình đã làm đúng. Vì cô thấy, có lần Hạ An ôm chiếc hộp này vào lòng.

Vệ Phong anh cười khỏ, gạt đầu, “Hạ Cầm, anh và Hạ An nợ em rồi! Đúng thật, ngày hôm đó nếu em không đến tìm anh với danh phận Hạ An, thì thật sự, anh sẽ không bao giờ có quyết định tìm Hạ An một lần nữa. Em diễn rất đạt! Anh đã tin rằng, mình và Hạ An còn có cơ hội, nên đã quay về gặp Chí Đằng và hỏi thăm về cô ấy.”

“Thế nên, anh cảm ơn em bằng việc phải ở bên chị em cả đời đấy!” Cô nở nụ cười xinh đẹp, nói lời cuối cùng trước khi đi.

Vệ Phong bỗng dừng vổ vai cô, giọng nghiêm nghị, “Anh sẽ thay em, chăm sóc cô ấy quãng đời còn lại, nên em hãy yên tâm.”

Cô gạt đầu chào Vệ Phong lần cuối, xong thì bước chân về chiếc xe porsche.

Vừa vào ngồi đã nghe lời cằn nhằn, “Em nói gì với Vệ Phong mà lâu thế?”

Cô suyt, cười nham hiểm: “Bí mật!”

Anh hừ một tiếng, thông báo tin khẩn, “Em chuẩn bị đi, tối mai chúng ta về Doãn gia.”

“Hả???” Cô xém thất thần, phải bình tĩnh lắm mới nói được một từ hả.

Anh ấn ga, chiếc xe đua lao vun vút trên đường lớn, giọng anh trầm ổn như xem vấn đề tiếp theo chẳng là gì, rất bình thường: “Chú anh về nước được hai hôm nay nghe nói đến bây giờ mới rảnh, ngày mai cả gia đình hẹn nhau ăn một buổi cơm thân mật tại Doãn gia. Mẹ anh bảo, hãy đưa em tới...”

Tay cô run run, thắc mắc: “Làm sao mẹ anh biết em ở Thành phố S? ”

“Anh nói.” Anh nhìn cô với ánh mắt khích lệ, “Hạ Cầm, đến lúc kết thúc những chuyện năm xưa rồi.”

46. Chương 45: Độc Chiếm

Hạ Cầm chỉ tính quay lại Thành phố S hai ngày, nên để Đậu Đậu ở lại cùng Lâm Lâm chăm sóc, vì Đậu Đậu còn phải đến nhà trẻ. Không ngờ, vượt dự tính rồi, ở lại đây còn chưa biết về lại ngày nào.

Lúc cô điện thoại cho Lâm Lâm, nghe Lâm Lâm báo cáo tình hình cũng yên tâm đôi chút.

Cô cũng chưa chuẩn bị tinh thần để gặp gia đình anh đâu. Cứ thế, cô nằm trên giường ngủ nhà anh trắng trọc suốt. Đã hơn năm giờ sáng, giấc ngủ vẫn chưa đến với cô.

Anh thì nằm bên cạnh đã thở đều lại, vào giấc ngủ ngon lành, tay vẫn không quên luồn qua eo cô, một chân còn gác vào chân cô, ôm cô lại, tỏ uy quyền độc chiếm.

Cô không chớp mắt được, cứ lặn qua lặn lại, làm người bên cạnh dần thức giấc, bởi bị cọ quấy.

Doãn Chí Đằng mở mắt ra, nhìn từ trên đỉnh đầu xuống, cô vẫn chưa ngủ, đôi mi rù khê chớp, khuôn mặt không nhìn rõ, cơ mà anh biết cô vẫn thức vì lí do gì.

Tiếp theo, cô vì hành động bất ngờ của anh mà hơi hốt hoảng. Cứ nghĩ đi, đang yên đang lành suy nghĩ vẩn vơ, bỗng dưng bị kéo rịch lại, ai không sợ hãi.

Anh kéo cô vào lòng mình, vỗ vỗ lưng cô, “Đừng lo nữa, chuyện gì đến sẽ đến, chủ yếu là đến sớm hay muộn. Em hãy tin anh, có anh ở bên cạnh em, sẽ bảo vệ cho em mà...”

“Nhưng em vẫn lo lắng... nhờ ba anh...” Cô định thần, ấp úng nói.

“Dù mẹ anh là người điện báo về gặp mặt, nhưng tuyệt đối sẽ bàn bạc cùng ba anh, hai ông bà lâu nay luôn như thế rồi, luôn tôn trọng lời nói và suy xét với nhau.” Anh thở dài, cố gắng an ủi cô hết mức có thể.

Hạ Cầm vì cái bóng bị uy hiếp của ba anh năm đó, trở nên sợ sệt, trở nên thu mình vào vỏ ốc cứng rắn kia, bây giờ anh đã mài sắc nứt, đừng hòng bắt anh ngừng giữa mà thả đi.

Lòng Hạ Cầm không khỏi ngưỡng mộ, mà lo lắng vẫn lo lắng. Cô theo cảm tính của người phụ nữ, luôn làm mình nhu nhược đến tội nghiệp, đến thương tích đầy mình.

“Đừng lo nữa mà... nếu anh không được còn có mẹ giúp chúng ta.” Giọng anh còn ngáy ngủ, hôn vào trán cô trấn an.

“Sao anh biết được?” Cô bĩu môi.

“Mẹ thương anh mà.” Anh cười hì hì.

“Không phải anh còn một cô em gái sao?”

“Ừ, anh cũng thương Giai Giai.”

Cái cách trả lời kỳ cục, chẳng vô đâu vào đâu của anh làm cô dở khóc dở cười.

“Nhưng không bằng thương em và Đậu Đậu.” Đối với anh, câu này hoàn toàn nghiêm túc, hoàn toàn thành thực, hoàn toàn nói thật trăm phần trăm.

Cô không nói nữa, chỉ mỉm cười nhắm mắt lại, rút vào người anh như con mèo nhỏ, cố gắng ngủ.

Anh hôn vào tóc cô, thì thầm: “Hạ Cầm, hãy tin ở anh, anh sẽ không làm ai tổn thương em nữa...”

Thời gian trôi đi rất nhanh, buổi trưa hai người mới dần tỉnh dậy. Hạ Cầm bỗng nhớ đến lời hứa với chị mình, là ngày hôm nay đến dọn dẹp phụ chị khi vừa về nhà mới và cùng nhau nấu ăn một bữa ra trò.

Cô liền ngồi dậy, thả chân xuống giường, muốn đi vệ sinh cá nhân. Nhìn lại trên người đang mặc chiếc áo thun của Chí Đăng, cô bỗng nắm góc áo lên, ngửi mùi hoa nhài thơm phức quanh khoan mũi.

Thật dễ chịu. Mùi hương thật thoáng đảng, thật yên bình, cho cảm giác mọi thứ mệt nhọc bay đi đâu hết. Vui vẻ đứng dậy.

Nhưng vừa bước xuống giường đã bị kéo lên lại. Đờ tấm lưng cô là chiếc nệm êm ái.

Tên sắc lang nào đó đã vực dậy, kéo chiếc áo thun rộng thênh thang của cô lên cao, chẳng cần đắn đo áp mặt xuống.

Cô chống cự, dùng hai tay đẩy đầu anh, “Lại giở trò nữa... buông em ra đi.”

“Em không biết, tuổi ba mươi của đàn ông là độ tuổi sung mãn trong chuyện tình dục lắm à?” Anh càng ôm chặt cô, áp mặt lên chỗ mềm mại đó.

Cô cảm thấy nhột nhột, cười khổ, “Em không biết gì hết! Mà ai đã nói cái câu châm ngôn buồn nôn đó vậy?”

“Châm ngôn của phó Viện trưởng viện kiểm sát Nhân dân Thành phố S - Doãn Chí Đăng!” Anh trả lời từ tốn.

“...”

Cô ngửa mặt lên trần phòng than thở mấy tiếng.

Bỗng tiếng chuông di động cô reo vang. Cô đẩy mạnh anh ra, rồi bò đến góc bàn cạnh giường lấy điện thoại. Anh cũng nào chịu buông, ở sau lưng cô ôm cô lại.

Cô cảm nhận có nguyên con sói ở sau dựa cả người vào lưng cô, nặng chết được! Cô hít thở dài, ấn nút nghe: “Em nghe.”

“Tiểu Hạ, em tính khi nào qua, trời đứng bóng rồi.” Là Hạ An bên đây đang nhìn đồng hồ treo tường.

“Chị đợi em một lát, em qua liền... Đứng!” bỗng cô hét lên. Cô thót tim, quay sang nhìn anh với đôi mắt căm phẫn.

Anh cười gian trá, từ phía sau đã kéo quần ngủ cô xuống đến gối. Cô hốt hoảng mới hét từ dừng. Dùng một tay nắm lấy quần kéo lên.

“Có chuyện gì vậy Tiểu Hạ?” Hạ An vừa uống một hớp nước lọc, nghe tiếng hét chói tay xém sắc nước, ho khụ khụ vài hơi, mới khẽ hỏi vì lo lắng.

“Dạ không có gì, chị đợi em, em vừa tỉnh giấc thôi... hôm qua chị ngủ quên nên không hay... ừ, tầm hơn bốn giờ...” cô vừa nói chuyện với Hạ An, không quên đưa cái liếc nhìn cảnh cáo tên sắc lang kia, còn tay thì cố sống cố chết nắm quần mình lại.

Anh cười càng gian manh hơn, nhượng người lại cô, hơi thở đầy mùi nguy hiểm, cắn nhẹ lên vai cô qua lớp áo. Nhìn cô lộ một xúu cái mông tròn tròn đang cố nắm lại quần anh muốn kéo xuống, trong thật muốn mời gọi anh đến làm chuyện xấu.

“Vâng, hoa à? Được, được, còn gì nữa không? À, em nhớ rồi... Á...” còn chưa nói kịp câu gì thêm, cô phải mím môi lại không cho mình rên lên.

Trong ba giây...

Cái người đàn ông chết tiệt này, đợi cô không để ý, đã dùng sức mạnh đôi tay của đàn ông, vạch mông cô và làm chuyện xấu rồi.

“Anh không thấy em đang nói chuyện sao?” Cô quay lại nhìn anh, bắt mắt lấy tay che chỗ nghe di động, nói nhỏ.

Anh chỉ cười, khuôn mặt anh lúc này yêu nghiệt biết chừng nào, khuôn mặt cuốn hút khiến người khác muốn trầm luân. Cô nhìn mà ngẩn cả người xém rớt điện thoại, nếu như không nghe tiếng Hạ An.

“A lô, Tiểu Hạ em có nghe chị nói không?” Hạ An lên giọng.

“Vâng có! Em nghe...” chưa nói được câu tiếp theo, phải mím môi tiếp tục, anh đã hành động rồi.

Mạnh mẽ lại ngang tàn.

Cô dùng tay đẩy anh ra, không ăn thua, đến đánh chạn chất vào cánh tay đang ôm eo của cô càng không ăn thua, còn bị anh quyết liệt chiếm lấy. Cô khó khăn thở mệt nhọc, mà không dám rên la lời nào.

“Chị... một tí... em điện lại chị sau được không? Ừ... em cần giải quyết chuyện riêng đã...” Cô nói đứt đoạn từng lời, nghe ra sao cũng như đang giống làm nũng, giọng cũng nghe ma mị hơn nhiều.

Cô ấn nút tắt cuộc trò chuyện, đưa khuôn mặt không cam tâm tình nguyện nhìn anh, “Chỉ Đằng, anh càng ngày càng quá đáng đó! Em đang nói chuyện với Hạ An mà anh dám... á!”

Chưa nói xong, đã bị anh xoay người nằm xuống giường, đổi tư thế, càng ép sát cô hơn nữa, cô không khỏi khê một tiếng rên.

“Tiểu Cẩm... Tiểu Cẩm của anh... chỉ cần ở bên cạnh em, anh không thể nào không chế được mình mà ép em nằm dưới thân mình để yêu thương... ha... em quyến rũ anh trước đây...” Giọng anh khàn đặc đem theo sự dục vọng chiếm hữu.

“Đồ sắc lang! Em quyến rũ anh khi nào?” Má cô nóng bừng bừng.

Cái gì mà “Tiểu Cẩm”... ngượng chết đi được! Nhưng đầu đó trong lòng cô len lỏi cảm giác ngọt ngào vô cùng.

“Một hành động của em thôi cũng làm anh dâng lên sự độc chiếm em rồi... tám năm trước đã từng có, bây giờ, càng ngày tần số xuất hiện càng nhiều.” Anh giải thích. “Anh còn muốn nhốt em lại để không ai nhìn thấy nữa kìa, nhất là những ai muốn dòm ngó đến em... Tiểu Cẩm, anh rất ích kỷ, anh chỉ muốn em thuộc về anh, mỗi một mình anh mới có quyền đụng chạm vào người em.” Anh nhẹ nhàng dùng tay mơn trớn môi cô.

Bàn tay thương gầy, thô ráp chạm vào đôi môi mềm mại với sự mời gọi, cô khê nhoẻ miệng cười lộ đôi đồng điều lún sâu, đôi mắt như mù mờ đầy sương bao phủ, cả khuôn mặt đều ửng hồng xinh đẹp.

Cô chột cấn nhẹ vào ngón tay anh cho sự khoái cảm đang dâng trào đến, tiếng thở càng dồn dập, đôi mắt cô lúc này như một bờ hồ lắng đọng bị khuấy nhiễu bởi một hòn đá to, rớt xuống, vỡ tung ra, đẹp như ánh dương bước ra từ bóng tối.

Anh nghiêng rặng, trong cô lúc này đẹp đến mức quá mộng mị, quá phong tình. Nét đẹp lãng lơ này, anh hận nếu ai sẽ nhìn thấy ngoài anh ra, anh hận vì chẳng thể ép cô thành một phần thân thể của mình.

Anh vuốt má cô, sự va chạm ngày càng điên cuồng, không muốn chấm dứt, muốn cứ mãi hợp thành một với nhau như thế.

“Ha... ha... Đằng...” nước mắt chảy qua khoé mi của cô, vì sự chịu đựng sắp đến giới hạn cuối cùng, vì quá nồng nhiệt nên sợ hãi sẽ mất đi dễ dàng, vì yêu anh quá nhiều. Cô dùng hai tay nắm lấy bàn tay thô ráp của anh, vuốt ve, đôi mắt chỉ còn mở hí hí.

Tiếng thở anh cũng trở nên gấp rút.

Đến khi hai người như vạn trượng hồng trần rớt xuống, chỉ còn lại dư vị hạnh phúc lan toả chưa nguôi.

Anh cúi xuống, cắn vào cổ cô, thì thào như kẻ hết hơi: “Cả đời này... chúng ta sẽ mãi bên nhau... anh yêu em, nên hãy giao hết tất cả cho anh, em chỉ việc ở sau lưng anh và đợi anh che chở... Hạ Cẩm, em chỉ cần làm như vậy thôi.”

47. Chương 46: Anh Đã Hứa Sẽ Bảo Vệ Em

Hạ Cầm đứng trơ người ra khi nhìn thấy sự cổ kính tuyệt đẹp của biệt thự Doãn gia hiện ra trước mắt mình.

Khi chiếc xe của Doãn Chí Đăng dừng trước cổng, hai bên ngoài dãy hàng rào ngập trời một màu đỏ rực rỡ của hoa trạng nguyên, như hàng mặt trời đỏ đang xuất hiện vào đêm.

Vài giây sau, có một người ra nhận chìa khoá xe của Doãn Chí Đăng, cúi đầu chào anh và cô.

Cô cũng lễ phép cúi đầu chín mươi độ chào lại trong sự ngạc nhiên của người đó, một thanh niên còn trẻ tuổi, tầm tầm hai mươi, đầy sự thanh xuân ngời ngời.

Thanh niên ấy bỗng đổ lưng mặt, gãi đầu cười ngượng. Hạ Cầm tròn mắt nhìn, một giây sau đã bị khí thế của người bên cạnh kéo vào huyền quan.

Vừa đi, anh vừa cảm râm: “Em khá lắm, dám cửa trai trước mặt anh.”

Mà cô nào nghe, vì ngôi biệt thự cổ kính nửa Á nửa Âu làm cho mê mẩn.

Ôi, không to lớn như cô đã tưởng tượng, đối lại nhìn rất ấm áp, không lạnh lẽo như những biệt thự uy nghi tráng lệ khác, nhỏ mà vẫn đầy uy nghiêm của nơi đã trải qua bao đời thế hệ.

Tiếng nước róc rách của hòn non bộ xinh đẹp phía bên tay phải như theo nhịp điệu của một bài hát hoà tấu nào đó, cô đã từng nghe qua, vui tai lại yên bình lạ lắm.

Huyền quan bỗng có người mở cửa toang ra.

Chính giữa là một bàn tròn lớn, đầy thức ăn. Ngồi ở giữa là một ông lão hơn tám mươi, mặt lạnh tanh mà phong thái uy nghiêm vô cùng, cô nghĩ, người này là ông Nội Doãn Chí Đăng.

Bên tay phải ông là vợ chồng Doãn Kính Bình và Mạc Lệ Thanh. Bên tay trái chính là Doãn Thiếu Thư ung dung dựa ra sau ghế, nhắm mắt lại. Còn có, một cô bé nhỏ đang chạy nhảy xung quanh bàn, cười rất vui vẻ. Sau khi thấy cô và Doãn Chí Đăng bước vào, đã có một người giúp việc bế cô bé lên trên lầu.

Tự dưng, Hạ Cầm nhục chí...

Còn người đàn ông kia càng gấp rút kéo cô vào huyền quan nhanh chóng, vì biết cô đang muốn bỏ chạy.

Anh khẽ nói nhỏ: “Đừng sợ, còn có anh.”

Cô hít thở mạnh, nắm chặt tay anh đi vào.

Cả tám ánh mắt đổ dồn về hai người. Bây giờ cô mới để ý, bên tay trái của Doãn Chí Đăng có kẹp một bộ giấy tờ, đó là gì nhỉ? Cô chợt thấy bất an trong lòng.

“Ông Nội, cha mẹ, chú!” Anh cúi đầu chào bốn người, xong mới đưa tay ôm vai cô, giới thiệu với mọi người: “Hạ Cầm, người yêu con.”

Bốn đôi mắt nhìn vào cô chằm chằm, cô run rẩy, lắp bắp: “Con, con, là Cố Hạ Cầm, chào mọi người...”

Cô nghe tiếng “hừ” từ Doãn Kính Bình, Mạc Lệ Thanh thì mỉm cười ôn hoà với cô. Còn Doãn Thiếu Thư ư? Chưa dám nhìn anh, anh đã vòng sau lưng Doãn Chí Đăng, nắm cổ tay cô, kéo giật về phía mình, bắt ép cô ngồi cạnh mình. Nhưng cái nắm tay của Doãn Chí Đăng đã kéo cô lại.

“Nhớ bé con chết được!” Doãn Thiếu Thư không chịu thua bỗng choàng hai tay qua, ôm cô, giọng khàn khàn đem theo mắt mát vô hình.

Cả bốn người còn lại ngớ ngẩn. Nhất là Doãn Chí Đăng, anh đã định thần lại, tức giận đùng đùng, kéo Hạ Cầm khỏi tay Doãn Thiếu Thư, đẩy cô ra sau lưng mình, tức giận: “Chú! Cô ấy là người yêu con!”

“Ồ, chú chỉ muốn chào hỏi bé con thôi, với lại, chỉ là người yêu con thôi mà?!” Doãn Thiếu Thư dựa lưng vào ghế, mỉm cười biện minh.

Cái câu “Chỉ là người yêu con thôi mà” nghe lọt vào tai Doãn Chí Đăng cực kỳ chói tay. Giọng Doãn Thiếu Thư đem theo sự trêu chọc, còn cả khuôn mặt chết tiệt kia làm anh điên máu.

Anh nắm chặt tay thành nắm đấm, nghiêm mặt hỏi: “Chú, chú nói vậy có ý gì?”

Tiếng gõ gậy đầy uy quyền dậm xuống đất phát ra một tiếng “uỳnh” vang dội, ông cụ lên giọng: “Đứng đó làm gì, ngồi xuống ăn cơm!”

Lắm bằm thêm: “Hai đứa tranh giành một cô gái, chẳng ra thể thống gì.”

Khi đã an vị ngồi xuống và bắt đầu bữa cơm, cuộc trò chuyện cũng bắt đầu. Chỉ là hỏi thăm bình thường trong gia đình, đa số là ông cụ hỏi và xung quanh trả lời.

Hạ Cầm được Doãn Chí Đăng gấp khá nhiều món vào chén, nhưng cô không thể ăn nổi miếng nào. Vì sự áp lực vô hình khổng lồ chế cô rồi.

Anh nghiêng đầu qua nói nhỏ với cô: “Em ăn đi, còn lại mọi chuyện anh lo.”

Cô nghe lời, gấp một bánh há cảo vào miệng nhai, không có mùi vị gì ngon lành cho cam...

Trong khi bốn người kia, trò chuyện rất hồ hởi vui vẻ.

Hạ Cầm nghĩ thế này ổn không? Họ còn chẳng quan tâm cô, thế này đã tốt vì nghĩ họ không đối xử hà khắc như cô nghĩ, hay thật sự họ đã xem cô như vô hình?

Cô bỗng liếc nhìn Doãn Thiếu Thư, khi anh đang nói chuyện sôi nổi với ông cụ.

Khuôn mặt có nét thẳng thắn theo năm tháng, đôi mắt hẹp đó bây giờ cũng tinh mịch hơn không kém. Dáng người vẫn thanh mảnh, không cơ bắp cuồn cuộn cơ mà có lực vô cùng, đôi môi mỏng này... ừ, có lần cô xém đã động tâm mà ngã vào vòng tay anh, thật may, cô đã giữ nổi lí trí mình...

Doãn Thiếu Thư bắt giác liếc mắt nhìn cô, làm cô thót tim sụp mắt xuống. Cô bỗng muốn vả mình một phát, sao cô không thể như bốn năm trước đây? Hiện ngang nhìn anh, dù bị liếc nhìn lại, vẫn tỉnh bơ như không có gì.

Bốn năm trước ư? Cô cũng hay nhìn Doãn Thiếu Thư như thế này, khi anh nhìn thấy cô một là cô sẽ lảng tránh đi, hai là trừng mắt lại. Năm ấy, Doãn Thiếu Thư hay đến tìm cô ở chỗ quán coffee cô đang làm thêm, một tuần tầm ba buổi, đến độ trở thành khách quen, từ thẻ thành viên lên thẻ VIP là hiểu. Từ ý tứ đến thăm, trở thành trêu chọc cô đến tức trào máu mà không thể làm gì!

Đúng là ôn thần thời thanh xuân của đời cô.

Nhưng... có Doãn Thiếu Thư bên cạnh lúc cuộc sống cô khó khăn nhất, buồn tẻ nhất, anh như là một làn gió mát luồn vào cuộc sống côi cằn của cuộc đời cô. Đáng tiếc, vẫn là đường thẳng, không thể gấp khúc trật đường.

“Cô Cố, hiện tại cô đang làm gì?” Giọng ông cụ chuyển sang hỏi Hạ Cầm.

Cô giật nảy mình, thẳng lưng nhìn ông cụ, máy móc trả lời: “Dạ, con đang làm việc cho một công ty chuyên về lĩnh vực công nghệ thông tin ạ.”

“Ồ, cô Cố năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“Dạ, hai mươi bảy.”

Ông cụ gật đầu, “Tuổi lập gia đình được rồi đấy! Thế cô và Chí Đăng đã quen được bao lâu rồi?”

Cô tính nhắm xong, khẽ đáp: “Ba tháng ạ...”

“Tám năm!” Lời sau là Doãn Chí Đăng nói.

Ông cụ trợn mắt ngạc nhiên, nhìn Hạ Cầm nghi hoặc, “Có đúng thế không?”

Trước sự uy hiếp của ông, cô cúi cụp đầu, ngượng ngùng, lí nhí đáp: “Vâng... có thể coi là vậy.”

Doãn Chí Đăng ở sau vổ lưng cô, nhìn ông cụ mà thở dài: “Ông Nội, đừng làm vợ con sợ chết khiếp rồi đây này!”

“Ồ, lên chúc vợ luôn rồi ấy nhỉ?” Doãn Thiếu Thư xoa cằm, trêu ghẹo.

Doãn Kính Bình mở lời trách mắng Doãn Chí Đăng, “Chuyện gì nói đùa cũng được, đừng đem chuyện hôn nhân cả đời con ra nói bậy.”

Mạc Lệ Thanh chỉ lắc đầu cười.

Ông cụ bỗng xoay ngang chất vấn Doãn Kính Bình: “Ồ, anh nói hay nhỉ? Khi xưa chính ai đã kéo Lệ Thanh đến tận cửa nhà bảo “Đây là vợ con, cô ấy có thai rồi, không cưới không được”, có phải anh không hử?”

Doãn Kính Bình bối rối nhìn ba mình, biện minh: “Chuyện đó là khi tụi con đã có con, không cưới tất nhiên là không được! Còn A Doãn, nó và con bé này chưa gì hết xưng vợ xưng chồng còn ra thể thống gì? Huống chi...”

Doãn Chí Đăng cắt ngang lời ông: “Ba! Tụi con đã có con rồi!”

Hạ Cầm lại càng cúi gằm mặt xuống, nhìn tay mình đã được bàn tay anh đan vào, siết chặt.

Lòng cô ấm áp lạ thường. Thì ra, được che chở là như thế này, chỉ cần một bàn tay ấm siết chặt, cũng đủ làm lòng mình bớt bất an.

Cả tám ánh mắt đều đổ dồn vào Doãn Chí Đăng, như thể không tin nổi.

“Con nói gì vậy?” Doãn Kính Bình là người hốt hoảng đầu tiên.

Ngược lại, Mạc Lệ Thanh nở nụ cười, mở đôi mắt sáng khích lệ nhìn anh, “Thật không con?”

Doãn Thiếu Thư đang xoa cằm, bây giờ thì đơ cả người, cả hành động cũng dừng ở không trung.

“A Doãn, nói rõ cho ông nghe xem!” Ông cụ vung gậy xuống đất một phát nữa, tiếng “uỳnh” uy nghiêm lại vang lên.

Cả đám người đều im lặng.

Doãn Chí Đăng nhìn Doãn Kính Bình, ánh mắt phức tạp, chậm rãi nói: “Bố, bốn năm trước ngày con bị mù tạm thời, người chăm sóc cho con là Hạ Cầm chứ không phải Hạ An.”

Ông trợn mắt, kinh ngạc.

Nhìn sắc mặt ba mình đang thay đổi, anh cười đắc ý trong lòng, nói tiếp: “Bố uy hiếp cô ấy không thành rồi... cô ấy giả làm Hạ An để ở bên con. Trong thời gian đó, tụi con phát sinh ra quan hệ và đã có con.”

“Nghĩa là... con đã có con hơn ba tuổi?” Mạc Lệ Thanh ngạc nhiên, suy đoán, mà tim đập thình thịch phần khởi.

Anh gật đầu, bàn tay anh nắm chặt tay cô không buông, rồi quay sang nhìn cô đang rũ mi mắt run run vỗ vào tay cô trấn an, cười ấm áp: “Cô ấy đã sinh cho con được một cậu nhóc trắng trẻo, xinh đẹp, tên là Đậu Đậu.”

“Nên hôm nay, con đến đây chỉ để muốn nói con không quan tâm mọi người có đồng ý tác thành cho tụi con hay không, nhưng con sẽ lấy cô ấy!”

48. Chương 47: Đèn Đáp Xứng Đáng

Doãn Chí Đăng lại quay sang nhìn Doãn Kính Bình, nói rõ ràng: “Năm đó vì sốc, Hạ An không thể chăm sóc con dù cho Hạ Cầm có quỳ xuống van xin đi chăng nữa, cuối cùng, cô ấy phải giả làm chị mình và đến bên cạnh con lúc con đang cần người ở cạnh nhất! Còn ba thì sao? Một tháng trời ba vào thăm con được

bao nhiêu lần? Có phải chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi đúng không? Dù mẹ có biện hộ cho ba bận việc đi chăng nữa, nhưng con là con ba, chỉ đến thăm con có chết chưa thì đừng có can thiệp vào cuộc sống con như thế!”

Câu cuối cùng anh nhấn mạnh. Mạnh đến nỗi Doãn Kính Bình đã phát run trong người.

“Con...” Doãn Kính Bình nghẹn lời, năm đó đúng là ông chỉ vào thăm Doãn Chí Đằng đúng ba lần, sau đó bận rộn suốt với công việc, thế mà cuối cùng vẫn bị chèn ép đến nghỉ hưu sớm hơn dự định. Bây giờ, ông muốn giải thích cũng không nổi nữa.

Mạc Lệ Thanh bây giờ cũng không biện hộ cho ông nữa, chỉ vỗ vai ông, ra hiệu ông hãy bình tĩnh hơn thôi.

“Ba... con không muốn đến mức này đâu, con chỉ muốn ở bên người con yêu thôi, hưởng hờ chi bây giờ tụi con đã có con chung.” Anh thở dài. Hạ Cầm ở bên liền ngược mắt nhìn anh, đôi mắt chất chứa yêu thương vô vàn. Anh chỉ cười, nếu không đã đè gáy cô, hôn cô cuồng nhiệt rồi. Cô lúc này thật yếu đuối, càng làm anh muốn bảo vệ đến cùng.

Doãn Thiệu Thư là người không tin tiếp theo, lời nói của Doãn Chí Đằng không thu nạp nổi vào đầu anh, ngỡ ngàng, tim anh như bị ai nhéo một cái, khó thở, chỉ vậy thôi!

“Chí Đằng, cháu nói rõ hơn đi.” Lần này là người quyền lực nhất ở đây lên tiếng.

Ông cũng đang bất ngờ không kém. Nhìn vào cô gái yếu đuối đang được cháu mình che chở, khá thiện cảm, không giống như khi nãy Doãn Kính Bình nói. Đúng là phải nghe từ hai hướng mới có thể giải quyết vấn đề.

Anh hít một hơi dài nhìn Hạ Cầm đang mím môi, lắc đầu. Anh cau mày, “Hạ Cầm, hãy nghe lời anh, được không?”

Rồi xoay đầu nhìn từng người, nói rõ ngọn ngành: “Tám năm trước, người con gặp và yêu là Hạ Cầm, còn Hạ An chỉ là một người bạn con hay nói chuyện trên mạng, tình cảm không có nhiều. Con không ngờ, mình yêu người em, lại nhầm lẫn với người chị, để xảy ra cơ sự cho sau này. Hạ Cầm vì hiểu lầm con nhận nhầm cô ấy là chị mình và cũng vì chúc phúc cho Hạ An, đành im lặng một mình chịu tổn thương. Khi con biết được hai người là chị em sinh đôi, không phải là một người duy nhất, lúc đó đã quá trễ, Hạ Cầm tránh mặt con, còn con không thể nào rời bỏ được Hạ An. Con đúng là một thằng tồi tệ! Cứ thế Hạ Cầm và con xa cách nhau cho đến khi xảy ra chuyện tài xế điên đâm trúng con, ngày hôm ấy, con và Hạ Cầm tình cờ gặp nhau, cô ấy phát tờ rơi giữa cái rét lạnh của mùa đông, con đã giúp cô ấy phát hết và đổi lại, cô ấy mời con ăn tối. Trong lúc hai người đang ăn tối đó, con đã gặp Hạ An và người em kết nghĩa ở trường đại học đang âu yếm với nhau. Hạ Cầm đã cố gắng không cho con bắt gặp thấy, chỉ là quá muộn... Con rất sốc, vì lúc đó Hạ An vẫn còn đang là người yêu của con. Con bần thần suốt một lúc, cho đến khi quay lại nhìn Hạ Cầm, thì thấy một chiếc Toyota bảy chỗ đang lao nhanh đến cô ấy, không nghĩ ngợi gì nhiều, lúc đó lí trí con thôi thúc phải cứu lấy cô ấy, phải bảo vệ cô ấy...”

Hạ Cầm bây giờ đã rơi nước mắt lã chã, cô mím môi để mình không phải nấc nghẹn lên. Chỉ cố gắng lau đi nước mắt của mình.

Bốn người còn lại thì hoàn toàn sốc, ai cũng trưng hiện khuôn mặt không tin được! Im lặng, đến cả hơi thở cũng trở nên khó khăn để thở.

Doãn Chí Đằng quay sang lau nước mắt cho Hạ Cầm, còn trách cô cứ mau nước mắt quá! Nhưng đôi mắt tràn ngập ý yêu chiều, ngọt ngào.

“Hạ An vì thấy có lỗi với con, nên chẳng còn mặt mũi nào ở bên con cả, vì thế Hạ Cầm đã thay thế Hạ An, ở bên con để chuộc lại tội. Cô ấy chịu điều tiếng xấu là kẻ bạc tình bạc nghĩa, chỉ để giúp chị mình có sự tha thứ từ con. Trong thời gian một tháng đó, ba mẹ con cũng biết cô ấy đối tốt với con như thế nào, nên một tối trước ngày con ghép giác mạc một ngày, đã phát sinh ra quan hệ. Lúc con mở mắt được, là ngày cô ấy rời khỏi Thành phố S theo sự uy hiếp của chính ba!” Câu cuối cùng, anh đưa mắt nhìn ba mình với sự tức giận tột cùng.

“Rồi sao? Con đã để vợ mình ở một thành phố xa lạ, không hề có một người thân để nương tựa. Cô ấy ôm bụng bầu một mình nhẫn nhục chịu sự đay nghiến của người đời, của những cái mắng chửi là đồ không

chồng chữa hoang...”

“Đừng! Đừng nói nữa!” Hạ Cầm hét lên, nước mắt rơi như mưa tuông, cô nhìn anh lắc đầu nguầy nguậy, “Chí Đăng... đừng nói nữa... em quên rồi! Em quên rồi!”

Doãn Chí Đăng đau lòng, chẳng e dè gì, ôm cô vào lòng, mới trấn an nói: “Anh không nói nữa, ngoan, đừng khóc... anh đau lòng...”

Doãn Kính Bình chết lặng cả người. Ông không ngờ trong sự việc này, lại phức tạp như thế. Ông nhìn thấy Doãn Chí Đăng đưa một tập tài liệu trước mắt ông, không chần chừ, ông mở ra xem.

Đọc được một lúc, mặt ông liền từ xanh sang trắng bệch, không còn một giọt máu nào.

Ông chống một tay lên trán, ông đúng là một ông già hồ đồ, chia cắt vợ chồng con trai ông bốn năm trời. Giờ thì quả báo đến với ông rồi...

Mạc Lệ Thanh và Doãn Thiếu Thư cùng nhau cầm giấy tờ và một xấp hình ảnh lên xem, dần trở nên kinh ngạc. Một tấm hình cậu nhóc ba tuổi ngồi trên xích đu rơi xuống ngay ông cụ, ông cũng cầm lên ngắm nghía. Không khỏi khen, “Chà! Giống Chí Đăng lúc nhỏ lắm! Đúng là con bé khéo sinh thật.”

Mạc Lệ Thanh gật đầu phụ họa, không nén nổi ghen ngào, “Giống lắm! Thành nhỏ còn đẹp trai hơn ba nó.”

Doãn Thiếu Thư chỉ thở dài, cười mất mát. Anh biết trong lòng mình đang có sự đổ kỵ ghen nhóm.

Ông cụ đập bàn, “Doãn Kính Bình, anh nói gì đi chứ? Chuyện đã đến nước này mà cứ mãi im lặng sao? Con dâu của anh đã sinh một thằng cháu chắc cho tôi “quá đẹp trai” như thế, anh còn muốn tôi không được nhận cháu chắc mình hử?”

Doãn Kính Bình nhìn ba mình, cười khổ: “Tuỳ theo ý ba.”

“Còn gì nữa?” Ông cụ bỗng vuốt râu, chất vấn.

Doãn Kính Bình gãi đầu, nhìn ba mình rồi nhìn đến con mình, che mặt mình lại, ho khan hai tiếng: “Chí Đăng.. là ba có lỗi.” Ậm ờ thêm vài giây: “Ồ... Hạ Cầm... cho bác xin lỗi.”

Mạc Lệ Thanh cười hiền từ, nắm tay chồng mình, nháy mắt hiện ý: Anh làm tốt lắm!

Hạ Cầm giật mình, cô xua xua tay, “Không sao đâu bác, lỗi là ở do con... con không dám...”

Ông cụ lên giọng, cắt ngang lời Hạ Cầm: “Đã thế con cứ nhận đi! Mà kêu bác làm gì, thành người một nhà rồi còn đâu hử?”

Hạ Cầm tròn mắt, miệng mấp máy không thể thốt thành lời nữa.

Người một nhà? Ông cụ nói thế là sao? Có phải chấp nhận cô rồi không?

Cô nhìn ông cụ, vẫn là khuôn mặt nghiêm nghị đó, vẫn là cái ánh nhìn khó đoán từ ông... nhưng đâu đó, trong tâm khảm cô, ông thật hiền từ biết bao.

Cô lại ngược lên nhìn Doãn Chí Đăng, đôi mắt anh như ánh sao đêm tuyệt đẹp, màu nâu sáng ảm áp như cách anh đang bao bọc, bảo vệ hai mẹ con cô.

Thật sự, lúc này cảm xúc của cô như vỡ oà... cô vui lắm! Vui chết đi được!

“Chí Đăng... Chí Đăng, em có nghe lắm không?”

Anh lắc đầu, cười sung sướng và lời nói chắc nịch: “Không, em nghe rất rõ! Chúng ta đã thành người một nhà rồi...”

“Đúng rồi, sau này con có thể kêu ta bằng ông Nội.” Ông cụ bỗng dừng nở nụ cười móm mém, mang theo lời nói lúc nào cũng thốt ra là không có rút lại.

Hạ Cầm sụt sùi nước mắt, cô cúi đầu trước mặt ông cụ, “Con... cảm ơn ông, ông...”

“Ông Nội!” Ông cụ lặp lại.

“Ông... ông Nội.” Cô lí nhí nói. Đôi mắt lại rơm rớm nước mắt.

“Tốt! Ha ha, tốt! Bỗng dưng có cháu dâu xinh đẹp, thêm cả chắc đáng yêu. À mà, chắc ta đâu?”

“Thằng bé ở lại Thành phố D với bạn cùng phòng của Hạ Cầm. Tụi con chỉ tính về lễ cưới của Hạ An hai ngày, rồi quay lại Thành phố D ngay. Thằng bé còn quá nhỏ, sợ thích ứng không kịp với thời tiết của Thành phố S, nên không cho về cùng.” Doãn Chí Đăng đã giúp Hạ Cầm trả lời câu hỏi.

Cô gật đầu phụ họa theo.

Mạc Lệ Thanh cười híp mi mắt, trong bà trẻ hơn số tuổi năm mươi hai nhiều, “Thế... khi nào Tiểu Cầm định đem Đậu Đậu về cho ông bà Nội và ông Cố gặp mặt đây?”

“Dạ... có lẽ đợi con thu xếp thời gian ạ!” Cô rụt rè nói, không kịp thích nghi được với diễn biến tốt đẹp nhanh chóng này.

“Việc trước tiên chọn ngày lành tháng tốt cho hai đứa tổ chức hôn lễ đã, rồi đưa con bé về lại Thành phố S.” Ông cụ không suy nghĩ, ra lệnh.

Mạc Lệ Thanh cũng gật đầu đồng ý, “Con sẽ coi ngày nào tháng sau tốt rồi báo cho ba biết.”

“Không cần! Kêu chồng con lo hết việc này, xem như chuộc lỗi.” Ông xua xua tay, “Ta già rồi, chỉ muốn lười biếng thôi.”

Doãn Kính Bình: “...”

Doãn Thiếu Thư đến giờ vẫn không nói gì, chỉ nhếch miệng cười, như có như không.

49. Chương 48: Mọi Chuyện Đã Qua, Chúng Ta Phải Nhìn Về Phía Trước

“Anh thật sự không ngờ bé con vẫn quay về bên cạnh Chí Đăng. Tôn thương như thế, em vẫn chịu đựng được sao?” Doãn Thiếu Thư cười, nụ cười ẩn chứa mỉa mai. Anh dựa vào cánh cửa trước phòng vệ sinh nhìn cô.

Hạ Cầm vừa lau tay bước ra, đã nhìn thấy ôn thần đứng chặn đường ra vào từ khi nào không hay. Thêm cả lời nói đó... quả thật! Doãn Thiếu Thư không quên.

“Em bây giờ rất hạnh phúc.” Cô mỉm cười nói, xong bước ngang anh.

Doãn Thiếu Thư nắm chặt cánh tay cô lại, kéo mạnh cô vào góc tối, ánh sáng hiu hắt chiếu vào khuôn mặt hai người.

“Bé con, nếu như anh nói anh đã hối hận khi năm đó đi Úc, rồi bỏ em... thế thời gian có thể quay ngược lại không?” Anh đang hỏi, một câu hỏi đã có sẵn câu trả lời. Một câu hỏi ngu xuẩn xuất phát từ cảm tính chẳng dùng đến lí trí để suy nghĩ.

Anh gấp rút... thực sự, anh lại thấy sợ nếu Hạ Cầm bước ra cánh cửa này, mọi thứ trong lòng anh sẽ sụp đổ.

Hạ Cầm không hiểu lí do anh hỏi như thế, “Thiếu Thư, em không hiểu anh nói gì, ý của anh là sao?”

Anh cười, đưa tay nâng cằm cô lên, “Nếu năm xưa anh đừng quá thất vọng sớm, tiếp tục theo đuổi em, có phải chuyện bây giờ sẽ khác đúng không?”

Lại một câu hỏi khó. Khó cho anh cho cả cô.

Cô trợn mắt, ngạc nhiên, “Anh nói gì vậy?” Cô không hiểu, tại sao bây giờ anh lại nói những lời này? Mọi thứ đã không như xưa mất rồi. “Thiếu Thư, em không hiểu lời anh nói.”

“Bé con, năm đó em không hiểu tình ý của anh sao?” Anh cười mất mát.

Cô lắc đầu, cô chưa từng nghĩ anh có tình ý với mình, chưa từng nghĩ đến!

“Em thật vô tình.” Anh bật cười, cười vì sự ngu ngốc đa tình của mình, “Bé con! Em đúng là một cô gái không có đầu óc, nhưng đổi lại, anh thích sự chung tình của em.”

Doãn Thiệu Thư cúi đầu xuống trong sự ngỡ ngàng vì suy nghĩ chưa thông đầu óc của Hạ Cầm. Anh chạm vào môi cô, đem theo mùi hương riêng biệt của mình, đem theo sự luyến tiếc của mình.

Chỉ là một cái chạm môi, nhẹ như chuồn chuồn đập nước.

Hạ Cầm tròn to mắt, cứng đờ cả người, vì sốc với tình hình trước mặt. Chỉ là vài giây, Doãn Thiệu Thư đã buông đôi môi cô.

Lúc anh đi ngang cô, bàn tay có chạm nhẹ vào má cô, giọng nói còn vang vọng trong không khí: “Hạ Cầm, là anh đã quá kỳ vọng vào mối quan hệ này vào bốn năm trước... cho đến tận bây giờ.”

Mối quan hệ này?!

Hạ Cầm xém chết trân tại chỗ.

Buổi tối về lại nhà riêng của Doãn Chí Đăng.

Cô ngồi bồn thần trước đồng quần áo đang xếp lại vào vali. Không để ý được người đàn ông ngồi trên giường sắc mặt đã biến đổi đến phát ớn lạnh từ bao giờ.

Từ lúc lên xe đến khi về đến nhà đã hai tiếng đồng hồ trôi qua, một câu nói hoàn chỉnh dành cho nhau cũng không có.

Hạ Cầm mắc suy nghĩ về lời nói của Doãn Thiệu Thư khi này... sau một hồi ngồi nghĩ mãi, ghép những mảnh ghép năm đó về lại với nhau, cô đã viết ra được kết quả: Doãn Thiệu Thư năm đó đã từng để ý đến cô.

Nói sao nhỉ...

Bốn năm, tuy anh luôn chòng ghẹo cô, chê bai cô không có đầu óc, lúc nào cũng chỉ biết học và đi làm. Anh không như những người con trai muốn tiếp cận cô, theo đuổi cô, họ thường sẵn sàng bày tỏ, phô trương gia thế, tiền bạc, hòng mong cô một lần để ý...

Doãn Thiệu Thư chỉ dùng những hành động quan tâm nhỏ nhoi, như kéo chiếc nón cô đội đã phai màu khi nó muốn rớt xuống, thắt lại dây giày cho cô, khi không may cô không để ý nó đã tuột, cũng nhờ ơn anh, bốn năm trời cô không biết bệnh là gì. Ngày cô có lịch học, đúng sáu giờ sáng anh sẽ điện báo cô thức, chiều hôm nào anh đến, cũng hỏi cô có đói chưa, cần ăn gì không? Nếu cô nói có, anh cầm rằm một hơi, nhưng lúc nào đến quán cũng cầm theo một túi thức ăn. Vì sự hiện diện của anh, từ có phát ra từ miệng cô nhiều hơn.

“Bé con, thấy anh tốt với em chưa? Nên phải biết điều, phải bớ ương ngạnh, cứng đầu, như thế anh mới để ý bé con.” Anh vỗ vào đầu cô bồm bộp khi nói.

Lúc ấy, cô luôn cười, còn trêu: “Anh tốt đến độ em muốn đem anh lên bàn thờ cắm nhang khấn vái!”

Cô rất thích biểu hiện khuôn mặt tiếp theo của Doãn Thiệu Thư vào giây kế vô cùng!

Bốn năm qua, ba cái sinh nhật, anh đều có mặt, không chúc mừng không rùm ben tổ chức, anh chỉ luôn cùng cô ngồi nói chuyện, có khi là kể vu vơ, những vấn đề kể mãi cũng chẳng hết, chẳng có kết quả. Nhưng sáng mai, cô luôn có một món quà từ anh gửi đến, lúc nào cũng bảo anh quên hôm nay sinh nhật cô, nên tặng bù, thật chất, anh biết cô không thích tổ chức, vào ngày sinh nhật mình, cô không muốn ai phải biết, vì biết rồi cũng chẳng có gì xảy ra ngoài đôi ba câu chúc không thật lòng. Cô luôn muốn sinh nhật mình hãy trải qua như ngày thường.

Những lần cô vào bế tắc, Doãn Thiệu Thư xuất hiện như một vị cứu tinh, vớt vát đời cô.

Cô không phải chưa từng nghĩ anh không có tình ý với cô, nhưng rất nhanh biến mất, vì những cô gái vây quanh anh đếm chẳng xuể. Có hôm, anh đến quá coffee với nồng nặc mùi nước hoa quyến rũ, không phải nước hoa cô thường ngửi thấy, chiếc di động đôi ba phút lại reng lên bất thường... cô chỉ thở dài, quả là hai người chỉ như bạn bè là tốt nhất.

Thời gian đó, Doãn Chí Đăng là cái tên cấm kỵ trong cuộc đời cô.

Cô nhớ lại...

Lần cuối... câu cuối cùng anh nói rồi biến mất...

Hôm đó là tháng sáu, trời mưa tầm tã.

Doãn Thiệu Thư xuất hiện ở quán coffee Starbucks cô làm như thường lệ, mỗi ba, năm, bảy. Hôm đó là thứ bảy.

Anh hôm ấy, ăn bận rất lịch lãm, áo sơ mi trắng, caravat đen, quần âu đen, giày bóng đen, khoác một chiếc áo măng tô dài đến đùi màu xám bạc. Cô lúc ấy còn trêu ghẹo anh vài câu.

Anh cười, nụ cười đầy giễu cợt.

Anh kéo cô vào một góc ở cầu thang thoát hiểm để nói chuyện, lời đầu tiên của anh là: “Tôi sẽ đi Úc.”

“Tại sao? Anh đi gấp thế...” Cô lúc đó bần thần đôi giây, cảm giác sắp mất đi thứ gì đó quan trọng không kém tình yêu, rất quan trọng, như mối tình thâm của gia đình.

“Tôi sẽ phát triển sự nghiệp ở Úc.”

Một vật gì đó trong lòng cô rớt xuống vực sâu, hụt hẫng, mất mát.

“VẬY...” Cô nhìn anh bận nghiêm chỉnh như thế này, ừ, anh đã chuẩn bị trước hết, đến chỉ chào tạm biệt cô thôi, “Anh đi bình an.”

Cô không biết được, lòng anh có bao nhiêu nỗi thất vọng tràn chề trong câu nói đó.

“Em... không còn lời nào nữa sao? Bé con?” Anh cố gắng dùng ánh mắt ôn nhu cho cô hiểu... rõ là, cô đã không hiểu.

Cô vờ suy nghĩ thêm, cuối cùng thốt thêm một câu, “Khi nào về, nhớ đến thăm em.”

Anh bật cười, nụ cười khổ tâm, đau đớn đang lan truyền trong thân thể này. Anh đã có được đáp án, ngoài dự tính, nói khiến anh như bị tê liệt hết thân thể, như bị một mũi tiêm trợ đau mà vẫn thấy đau.

Câu cuối cùng của anh, “Ừ, tạm biệt em, bé con!” Xoa đầu cô, rồi biến mất trong biển người bên phía ngoài cánh cửa quán.

Trời mưa đổ như thác, anh đã biến mất trong cuộc đời cô như thế.

Thì ra, năm ấy, câu nói ấy, anh đều ám chỉ việc anh thích cô! Việc anh muốn cô nói một câu có thể níu kéo anh lại, chỉ là cô, quá vô tình như lời anh nói.

Doãn Thiệu Thư, chúng ta là một đường thẳng không thể gấp khúc, chạm mặt nhau ở điểm khởi đầu, rồi chia thành hai ngã, chỉ thế thôi.

Thật đáng tiếc!

Khi thu lại suy nghĩ sau một hồi chấp vả ký ức, Hạ Cẩm cảm nhận Doãn Chí Đăng đang bế cô về lại giường, mặt lạnh tanh.

Anh kiểm hãm cô, giọng đầy sự bức dọc, chất vấn: “Em thần thờ cái gì? Anh gọi suốt, không trả lời?”

“Em... em xin lỗi... e hơi hoa mắt.” Cô vội nói dối.

Từ bức dọc chuyển sang lo lắng, “Em thế nào rồi? Có sao không?” Tay chạm vào trán cô, không có nóng. Lại nhỉ?

Hạ Cẩm buồn cười, “Ngốc, hoa mắt thôi đâu phải sốt hay gì mà anh sờ trán em.”

“Phòng hơn chữa bệnh!” Anh nói.

“Đồ ngốc!” Cô dở khóc dở cười.

Anh choàng tay qua ôm cô vào lòng, lấy chăn đắp cho cô và anh, nâng niu cô như vật báu: “Hạ Cầm, có em thật là một điều tốt đẹp.”

Cô đưa đôi mắt mù mờ ướt át nhìn anh, “Em cũng vậy, em còn chưa từng nghĩ, sẽ có một cái kết tốt đẹp cho mình như thế này, mà anh, thì càng không.”

“Tại sao lại nghĩ như thế?”

“Chí Đăng, anh lúc đó... như một màu trời tuyệt đẹp trong thế giới của em. Em chỉ có thể ngắm, không thể với tới. Chúng ta, lúc đó em nghĩ, ước gì chúng ta gặp nhau sớm hơn thì tốt biết mấy... để em có đủ tự tin bước đến gần anh. Chỉ là đáng tiếc, Hạ An hơn em một bước, em chỉ còn lùi lại phía sau đứng nhìn.”

Cái siết tay của anh càng có lực, không khỏi trách mắng mình, “Hạ Cầm, là anh lúc đó quá ngu muội, đã không tìm hiểu rõ em... có tận hai người... anh nghĩ, số mình có cần phải đen đui như thế không? Cuối cùng, ai là người anh tìm kiếm? Câu đáp án là em, thế mà, lúc ấy anh không đủ năng lực để có thể thuyết phục được em, không phá được bức tường thành em chắn...”

“Mất tám năm để có được ngày hôm nay, quả thật để em chịu nhiều thiệt thòi.” Anh hôn vào trán cô.

“Là em chấp nhận.” Cô cười tươi, lộ ra hàm răng trắng đều và đôi đồng điệu anh mê mẩn. Vuốt má anh, cô khẽ bổ sung thêm: “Chí Đăng, là do em muốn sinh Đậu Đậu ra đời.”

Anh nắm cổ tay cô, hôn vào lòng bàn tay vừa vuốt ve má anh, im lặng để nghe cô nói tiếp.

“Khi em đến Thành phố D được hơn một tháng, mới biết mình có Đậu Đậu. Lúc ấy, một thân một mình, tiền để sinh hoạt còn phải chật chiu, em sợ mình không nuôi nổi, đã đi đến bệnh viện phá thai. Chỉ là... bước đến cổng bệnh viện, em lại quay trở về nhà, cứ vậy ba bốn lần liên tiếp. Cho đến khi... một lần kiên quyết đi đến vào tận khoa khám, em gặp được một cô gái cũng như em, không có chồng bên cạnh, nhưng mạnh mẽ vô cùng, cô ấy đến khám thai định kỳ, ngồi bên cạnh em đợi đến lượt. Cô ấy cũng rất nhạy cảm, nhìn vào khuôn mặt em, có thể đoán được đôi ba phần, không đợi em nói, đã nói trước với em rằng: “Đừng làm những việc sau này mình phải hối hận. Tôi cũng đang trong hoàn cảnh như cô, nhưng tôi sẽ không yếu đuối như cô lúc này. Người đàn ông không phải là tất cả với mình, chính sinh linh trong bụng mới là tất cả của cuộc đời mình. Đàn ông có thể năm thê bảy thiếp, còn con mình chỉ có một mẹ mà thôi.” Cô ấy mỉm cười và vỗ vai em, xong bước vào phòng khám... cuối cùng, em rời khỏi bệnh viện và giữ Đậu Đậu lại.”

Anh tự lúc nào đã xoa bụng cô, cắn vào cổ cô, “Nếu mà em dám bỏ con anh, anh không biết phải dùng cách gì để giữ em lại. Thật may mắn, anh phải cảm ơn cô ấy rồi...”

Hạ Cầm nghe nhột nhột, khẽ bật cười, trêu: “Đúng rồi! Tại anh bám em quá, nên em mới chịu quay lại đó chứ. Nếu không còn lâu...”

“Em dám?!” Anh cắn vào tai cô, ra giọng chủ quyền: “Em là của anh! Nếu muốn rời xa anh, trừ khi anh chết. Nèn, Hạ Cầm, em phải chịu đựng anh cả đời đi.”

Cô vừa buồn cười mà cũng muốn khóc. Bèn xoay người lại, hai tay ôm mặt anh, hôn môi anh, “Chí Đăng, em không rời xa anh đâu. Huống chi, Đậu Đậu rất cần anh không kém gì em.”

Anh mỉm lòng, ôm cô, đáp lại nụ hôn của cô, “Anh yêu em... nếu mất em, anh sợ mình sẽ sống không nổi. Những năm trước anh sống như kẻ không hồn rồi, bây giờ nếu có như lời em nói, thật sự, anh sẽ điên mất.”

“Chí Đăng, em không rời xa anh đâu... cả đời này, thật đấy!” Cô cuồng nhiệt cắn đôi môi anh.

Bên ngoài cánh cửa sổ, những ánh đèn của trung tâm Thành phố S vẫn trang hoàng lộng lẫy, đẹp rực rỡ, đẹp như cảnh phong tình đầu đó, trong một ngôi nhà nào đó và hai người đang âu yếm nào đó...

Lời TG: Tại sao tui lại thương cho Doãn Thiếu Thư thế này

50. Chương 49: Mẫu Chuyện Vụn Vặt Rồi Sẽ Bay Theo Gió

Vào một ngày mát trời nào đó của tháng năm. Hoa nhài nở rộ khắp nơi, mang theo màu trắng tinh khiết và mùi hương thơm ngào ngạt lan toả theo gió vào không trung, đem cho sự nhớ nhung ngọt ngào.

Cả một bầu trời xanh thăm thẳm, ngày tốt lành cho hôn lễ của Hạ Cầm và Doãn Chí Đăng diễn ra.

Phía bên ngoài cửa khách sạn lớn ở Thành phố S, được trang bị một rừng bảo vệ, chỉ những quan khách đã được mời mới có thể vào, hôn lễ kín kẽ vô cùng.

Hạ Cầm mặc trang phục cô dâu trắng muốt, yêu kiều diễm lệ... trên tay là bó hoa nhài thơm ngát, nhìn một đám bạn bè của mình đang tám chuyện phiếm, cũng chính là dàn cô dâu phụ trong màu váy đỏ xinh đẹp.

Lưu Phỉ, Tiểu Duy, Lâm Lâm và... cô gái Thuỷ Quang năm xưa đã học cùng trường Cao đẳng sư phạm Y cũng chính là người bạn duy nhất cô quen ở quán coffee Starbucks.

Lưu Phỉ bây giờ như ước nguyện, vào một công ty thiết kế yêu thích, cậu được một con rùa vàng vừa đẹp trai lại nhà giàu, ngồi kể sồi nổi không ngừng miệng.

Tiểu Duy đã trở thành cô giáo gỗ đầu trẻ, nét đẹp vẫn ngô nghê không chín chắn nổi.

Thuỷ Quang rụt rè ít nói chỉ nhìn mọi người đang nói chuyện và cười mỉm. Cô cuối cùng nhìn Hạ Cầm, e thẹn nói: “Tiểu Hạ, chúc mừng cậu. Tớ còn không nghĩ nổi là cậu còn nhớ đến tớ.”

Hạ Cầm lắc đầu, “Không quên, bốn năm ở cao đẳng, có cậu làm bạn, sao quên được.”

Lưu Phỉ chen chân vào, “Tớ đây cũng không tin nổi đây này! Mất tích suốt bốn năm trời, một ngày thấy mặt bảo nhờ tớ làm dâu phụ!”

“Haizz, Tiểu Hạ lúc nào cũng làm mình từ bất ngờ này sang bất ngờ khác!” Tiểu Duy gật đầu phụ hoạ, thở dài.

“Hề! Bốn năm nay Ái phi ở bên trấm đây, bỗng dưng một ngày đòi cưới, trấm đây còn bất ngờ xen lẫn mất mát vì phải trao nường tử của mình vào tay kẻ khác...” Lâm Lâm quần quai, trách cứ.

“Thật không ngờ, Tiểu Hạ tận bốn đời chồng!” Tiểu Duy trêu ghẹo.

“Không, không! Năm mới đúng chứ! Ôi, cứ nghĩ bảo bối của mình vào tay kẻ khác chỉ muốn khóc thôi.” Lâm Lâm kêu gào.

“Có nên đòi lại nường tử không nhỉ?” Lưu Phỉ chống nạnh cười hà hà.

Lâm Lâm lắc đầu, “Không được đâu, tướng công mới của Tiểu Hạ dữ lắm, đầu không lại. Thôi, phải cẩn thận nên đau cho nàng xuất giá...”

Thuỷ Quang che miệng cười, Hạ Cầm chỉ có nước ngược đầu lên trời mà thở dài.

Phía bên trong hôn lễ, quan khách đã yên vị vào chỗ ngồi. Nhà trai niềm nở, cười đến cứng cả hàm.

Hạ An chỉ có việc là ôm Đậu Đậu đáng yêu đi lòng vòng khoe với bạn bè, Vệ Phong phải đi theo sau bảo vệ vợ mình, cười khổ.

Khi đã một vòng bữa tiệc vẫn chưa chịu buông cậu nhóc, còn khoái chí hỏi: “Đậu Đậu, kêu dì một tiếng ‘mẹ An’ đi!”

Đậu Đậu nhớ lại tuyệt chiêu nũng nịu với người lớn từ mẹ Lâm chỉ dạy lắm, nên xuất chiêu: “Mẹ An, Đậu Đậu muốn ăn bánh kem.” Xong cậu chỉ lên chiếc bánh ba tầng trên sân khấu, kế bên là một hàng ly champagne, đôi mắt tròn xoe lay láy nhìn Hạ An.

“Ông xã!!!” Hạ An gọi Vệ Phong.

Vệ Phong lúc này đứng không xa, đang trò chuyện cùng người hỗ trợ sau sân khấu, nghe tiếng vợ mình gọi, hốt hoảng chạy đến. “Bà xã, sao vậy?”

“Ông xã, mua bánh kem cho Đậu Đậu!” Cô chu mỏ nhìn Vệ Phong.

Đậu Đậu cũng quay nhìn Vệ Phong với đôi mắt tròn xoe.

Khoé môi Vệ Phong giật giật, trên trán xuất hiện ba vạch đen. Anh không nói một lời, bế Đậu Đậu từ tay Hạ An, đi một mạch đến Doãn Chí Đằng đang đứng uống nước lọc đường hơi trước cổng chào, thẳng tay đưa ra trước mặt anh, “Em vợ! Trả em cục nợ này!”

Doãn Chí Đằng ngẩn người, hai giây sau mới hiểu Vệ Phong có ý nói gì, anh tức giận dửng dưng, “Vệ Phong, cậu nói gì thế hử?”

Doãn Thiếu Thư xuất hiện, Doãn Thiếu Thư nắm cổ áo Vệ Phong kéo đi, không cho Vệ Phong nói thêm một lời, lấy điều thuốc còn ngậm trên môi ra, nhả khói: “Hút điều thuốc cũng không yên với hai cậu!”

Vệ Phong cau mày, “Theo vai vế, Chí Đằng gọi em là anh rể rồi.”

“Nếu cậu không muốn bị cậu ta làm ngày giỗ cho cậu vào hôm nay thì đừng nên nhớ đến chuyện này nữa.” Doãn Thiếu Thư hút một hơi thuốc, vút vạt trả về khổ chủ.

Hạ An đang nói chuyện cùng Bối Sam, bỗng giật mình vì có ai đó ôm mình đằng sau. Vệ Phong bị vút về cho vợ, nên té ngã thuận tay ôm vợ mình để khỏi té.

Thấy vợ mình nhìn, anh cười hề hề: “Bà xã, hôm nay em đẹp lắm!”

Xu nịnh! Hạ An hứ một phát, không quan tâm anh nữa. Kéo Bối Sam đến phòng nghỉ của cô dâu thì hơn.

Bên đây, Dực Thanh là người khoác vai Vệ Phong về lại chỗ đám phù rể đang đứng. Vệ Phong rúc vào vai Dực Thanh xém khóc vì bị vợ mình bơ.

Kính Vũ và Trục Bình cộng thêm Lâm Lăng, Trương Hàm làm rể phụ. Đứng cùng Doãn Chí Đằng hai người chào quan khách và hai người phụ sắp xếp chỗ ngồi.

Phía bên trong là Mạc Lệ Thanh và Doãn Kính Bình trợ giúp.

Sảnh tiệc có hơn bốn trăm quan khách, trong đó một phần tư đã là từ viện kiểm sát. Còn lại bạn bè quan hệ bên ngoài của Doãn Chí Đằng và ba mẹ mình.

Ông cụ chỉ ngồi một chỗ, nhìn người người lũ lượt ra vào mà vui vẻ, có đôi khi vài người đến chào hỏi và làm thân, ông chỉ cũng chào hỏi qua loa và không mấy hứng thú. Hứng thú nhất là cậu nhỏ đang nắm ống quần của Doãn Chí Đằng kia. Thằng nhỏ thật đáng yêu làm sao, làm ông nhớ đến lúc Doãn Chí Đằng còn nhỏ, cũng chạy quanh chân ông như thế... chà! Bây giờ đã thành một người đàn ông phong độ và có vợ rồi... thời gian trôi nhanh thật.

“Ba à, nếu thích Đậu Đậu đến thế, để con bế thằng bé đến cho ba.” Doãn Thiếu Thư dựa lưng ra sau tường, nhìn phong cảnh náo nhiệt mà trong lòng chẳng vui vẻ gì. Anh rút trong túi ra một bao thuốc và châm một điều hút.

Ông cụ nghe chỉ biết thở dài, nói lệch đề tài, “Thiếu Thư, ông già này... chỉ còn mong thấy anh yên bề gia thất nữa thôi mới nhắm mắt yên lòng.”

Thấy Doãn Thiếu Thư im lặng trầm mặc, ông nói thêm: “Đến cả cháu anh còn lấy vợ, anh đến bao giờ mới chịu thôi lông bông đây? Anh đã ba mươi bảy rồi, nhìn ưng cô nào thì mau cưới sớm đi, không thì tôi chẳng thể nhìn mặt mẹ anh ở tuổi vàng được.”

Doãn Thiếu Thư chỉ nhếch miệng cười, nhìn về phía Doãn Chí Đằng đang nói chuyện cùng đám người rể phụ, trong anh hôm nay lịch lãm ngời ngời, nhìn vào đã nhận thấy, không bị lu mờ trong đám đông, quả là... anh không sánh bằng Doãn Chí Đằng.

Ông lắc đầu với đứa con khó trị này, “Tôi không hiểu ở Thành phố S này có gì không tốt? Lại chạy thẳng đến Úc làm gì, rồi bây giờ đột ngột về. Mấy năm trời không báo tin tức, bây giờ nói về là về, không biết anh còn xem ông già và gia đình này ra gì không nữa.”

“Ba, bốn năm trước con đã yêu một cô gái.” Anh quay đầu nhìn ông, cười chua chát.

Ông kinh ngạc, dò hỏi: “Thế cô gái đó đâu? Sao anh không dắt về cho tôi xem mặt?”

Đến lượt Doãn Thiếu Thư lắc đầu, “Cô ấy lấy chồng rồi.”

“Chật! Tiếc thật! Chắc là tại anh chứ gì? Anh đừng tưởng tôi không biết khi xưa anh đào hoa cỡ nào, nên con gái người ta sợ hãi không để mắt đến chứ gì!” Ông cụ bỗng dưng thấy tiếc hùi hụi.

“Đúng vậy! Con cũng thấy như thế, nên đã dừng lại visa qua Úc hết bốn năm, đến khi bên Úc gấp rút thông báo con mới phải đi. Trong bốn năm, con đã cố gắng cho cô gái đó thấy con đã thay đổi, chỉ để ý duy nhất mỗi cô ấy, nhưng không được! Cô ấy vẫn yêu người khác, bố thấy buồn cười không?” Anh hút đến hơi cuối cùng, xong vứt tàn thuốc xuống đất, dùng chân đạp nghiền nó như đạp nghiền mối tình chết yểu này.

Ông cụ bỗng im bật, rầu rĩ.

“Con quay về đây, chỉ vì muốn giữ lời hứa thăm cô ấy, có lẽ, bây giờ chẳng cần nữa...”

“Gặp người ta chưa? Biết đâu còn cơ hội?” Ông cụ mở miệng an ủi.

“Gặp rồi, vẫn không có cơ hội gì.” Doãn Thiếu Thư nhớ lại, à có chứ, làm chú của cô.

Ông cụ thấy buồn, thì ra thằng con trai của ông, cũng biết yêu là gì. Đây có phải là trời trả báo con ông vì ngày xưa quá trêu hoa ghẹo bướm hay không, dù sao ông cũng thấy xót thương. Mà ông biết làm gì, thôi mặc cho định mệnh vậy.

Sắp đến giờ làm lễ.

Bên ngoài cánh cửa khách sạn năm sao nào đó vẫn im bật, có vài paparazzi vẫn lượn lờ kiếm cách lấy tin tức từ bên trong.

Doãn Chí Đăng không phải nhân vật tầm thường. Ở cái thành phố này, tầm ảnh hưởng của anh chỉ thua mỗi Viện trưởng Mạc, nhưng về sự nổi tiếng thì hơn hẳn, huống hồ khi ông hoàng độc thân nay thành hoa có chủ, chỉ cần vài tin tức về anh thôi, số báo sẽ hết vèo vèo, còn trên mạng thì lượt view sẽ tăng khủng chẳng thua ngôi sao nổi tiếng.

Nghe đâu, công ty có tiếng tăm IT Project vừa bật mí cổ đông lớn của công ty là Doãn Chí Đăng, trở thành thương nhân được tìm kiếm nhiều nhất trên baidu, thế nên, paparazzi cũng đi kiếm cơm thôi mà...

51. Chương 50: Cả Đời Này Bước Đi Cùng Nhau

Sảnh cưới ồn ào náo nhiệt hơn bao giờ hết. Bên ngoài cổng chào, ngoại trừ chú rể và dàn phù rể, một bàn gửi thiệp chúc mừng và cuốn sách lớn để quan khách ghi lời chúc thì chẳng còn gì thêm. Cả hình cưới cũng chẳng có. Chỉ thấy một bàn đầy hoa nhài trắng, cài lên bên ngực trái khách mời.

Doãn Chí Đăng nhìn thời gian trên chiếc đồng hồ đeo tay, liền bước vào trong.

Bên trong đã im lặng như tờ.

Anh bước lên bục sân khấu, bên cạnh là một người cha xứ, nhìn anh nở nụ cười hiền từ.

Cánh cửa phòng khép lại, đèn bỗng tắt, cả một bầu không khí im bật, đèn sáng chiếu về phía Doãn Chí Đăng đang đứng cùng cha xứ.

Anh hôm nay phải gọi là anh Tuấn, lịch lãm ngời ngời trong bộ vest đen huyền cài nơ đen ngay cổ. Khí chất bức người vẫn luôn tồn đọng trong anh dù anh nghiêm trang đứng đợi mọi hành động trình tự tiếp theo.

Tiếng nhạc của Hành khúc đám cưới bắt đầu cất lên nốt đầu tiên, đem theo sự hồi hộp của mọi người trong phòng tiệc, cả Doãn Chí Đăng cũng đã đỏ mặt hời hợt. Đôi mắt anh dán chặt về phía cánh cổng đã khép chặt màu đỏ nhung nằm vàng tay cầm.

Không ít người xì xầm bàn tán, vì đến bây giờ vẫn chưa biết mặt cô dâu là ai. Cả khán phòng không có nổi một bức hình cô dâu, trong huyền bí vô cùng. Trừ những người biết Hạ Cẩm là ai đều im lặng, còn lại, là một khoảng trời mù mờ.

Mấy cô kiểm sát viên là tò mò nhất.

Đùng một cái, nam thần trong lòng lấy vợ, ngơ ngác hết cả lên, đau xót khôn cùng, nín lặng đi tiệc.

Có cô bảo: “Chắc là diễn viên, xem bên ngoài khách sạn kia kìa, dàn bảo vệ đứng nghiêm ngặt như thế, cả báo chí cũng ì xèo, cô dâu không phải tầm thường.”

Cô kia lại nói: “Có khi nào tiểu thư danh gia vọng tộc không nhỉ?”

Cô nọ lại phản bác: “Một chị đầu gấu giang hồ thì sao?”

“...”

“Nhiễm ngôn tình hắc bang nặng quá rồi!”

“Ồ, tớ nghĩ cũng có lí. Có khi nào phó Viện trưởng đang đi công tác thì gặp được một tay đàn chị có máu mặt rồi nảy sinh tình cảm, bây giờ tiến đến hôn nhân không nhỉ?”

“Chính xác! Chính xác!”

Trong ba cô, một cô úp mặt xuống bàn thở dài, hai cô được nước tám chuyện luôn. Những nam kiểm sát viên ngồi xung quanh không hện cùng che miệng cười.

Hành khúc đám cưới lên đến cao trào, phía cổng bật mở, bốn cô gái xinh đẹp trong váy đỏ rực rỡ, bước vào trên tay cầm một giỏ hoa nhài, nắm một nắm vung lên trời, từng cánh hoa rơi trắng dã xuống đất, đem theo mùi hương thơm ngát dễ chịu.

Bỗng bốn phía đồng loạt lên tiếng “ồ” thật dài.

Đèn chiếu sáng đến góc cổng, chiếu lên một cô gái kiều diễm trong bộ váy cô dâu trắng thuần khiết. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía trước, mím đôi môi đỏ mọng thành đường cong đẹp, lộ ra đôi đồng điệu sâu to cho cô thêm phần rạng rỡ.

Cô mặc bộ váy trẻ vai đính ren ở eo và kim sa, váy ôm bó sát người, lộ ra cả ba vòng nóng bỏng, đuôi váy trở thành một tầng mây bông bành, nhẹ nhàng lướt theo cô. Mái tóc đã được búi lên, một vòng hoa bằng bạc trắng nhỏ xinh được cài trên đầu, thêm những ngôi sao thanh thuần, trắng khiết rơi xuống tóc, toát ra nét đẹp vừa yêu mị vừa trong trẻo không bút mực nào tả được. Đôi mi rũ cong che khuất đôi mắt ướt át đa tình, khuôn mặt trắng hồng xinh đẹp nay đầy e thẹn, nhìn về chồng tương lai.

Ba từ thật thân thương!

Cô đang khoác một cánh tay vào cánh tay chị mình, song bước chậm rãi đến bên cạnh Doãn Chí Đăng.

Doãn Chí Đăng thấy đôi mắt mình nóng nóng, cứ nhìn chăm chăm vào cô dâu của anh. Thật sự cô đẹp đến độ anh lộ bản chất ích kỷ không muốn ai nhìn thấy cô vợ nhỏ của mình.

Đây chính là kết quả của việc từ sáng đến bây giờ, bốn cô phù dâu không hề cho anh gặp mặt cô dâu của mình, cứ thấp thỏm chẳng yên lòng. Cơ mà, bây giờ anh đã hiểu vì sao rồi...

... chỉ vì giây phút xúc động này. Cô dâu của anh nở nụ cười tươi cùng anh, sẽ cùng anh thề nguyện trọn đời bên nhau.

Xung quanh ai cũng ngơ ngác, câu hỏi đầu tiên trong đầu là “Chị em sinh đôi ư?”

Tiếp đến là...

Một cô gái hoàn toàn lạ lẫm với những suy nghĩ quá điều độ từ những người ngồi trong bàn tiệc đang tò mò.

Chỉ là...

Cô dâu trong thật kiều diễm làm sao, lộng lẫy thêm vẻ thuần khiết trên khuôn mặt non trẻ, ai nhìn cũng nghĩ chỉ tầm hai ba, hai tư. Thế mà xứng đôi với vị phó Viện trưởng vô cùng.

Doãn Chí Đằng đưa tay ra, nhận lấy bàn tay của Hạ Cẩm từ Hạ An đặt lên.

“Em bây giờ trao gia đình của em cho anh, nhớ hãy chăm sóc con bé cho tốt, đừng để con bé tìm đến em khóc lóc thì anh đừng mong có thể nhìn em gái em thêm một lần nào nữa... Em muốn lặp lại câu muốn nói hàng vạn lần cũng không đủ: Chí Đằng, Hạ Cẩm! Em mong hai người luôn hạnh phúc.” Hạ An nhìn hai người, rơi nước mắt, giọng nói có run nhưng đầy nghiêm túc.

Doãn Chí Đằng mỉm cười, bắt giắc xoa đầu Hạ An, “Cám ơn em, Hạ An, về tất cả!”

Vệ Phong ở trong thấy nghiêng răng kèn kẹt, nói thầm trong lòng: “Vợ tôi là chị dâu tương lai của anh đấy! Chị dâu tương lai đấy!”

Doãn Chí Đằng nào nghe được, chỉ cảm giác gương ngựa tai.

Anh nắm lấy hai tay Hạ Cẩm, đứng đối diện cô, dùng ánh mắt ôn nhu cho cô. Tự dưng, Hạ Cẩm thấy anh rơi nước mắt, cảm động dâng trào trong lòng, cô dùng tay lau đi nước mắt anh, mà không biết nước mắt mình cũng đang rơi.

Mọi nghi thức tiếp theo trong chốc lát đã hoàn thành. Chiếc nhẫn vàng như xiềng xích ngọt ngào cũng đã đeo vào áp út đối phương, tuyên thệ cùng nhau sống đến bạc đầu răng long.

Hạ Cẩm chợt thấy Doãn Chí Đằng ra hiệu bên phía sau cánh gà, rồi bỗng bài hát Because I Love You vang lên.

”Nếu anh quỳ gối và van xin em...

Nếu anh vượt ngàn đại dương chỉ để đến bên em...

Liệu em có bỏ rơi anh không?

Nếu anh trèo lên ngọn núi cao nhất chỉ để ôm em thật chặt,

Nếu anh nói rằng anh sẽ yêu em mỗi đêm

Liệu em có bỏ rơi anh không?”

Hạ Cẩm giật mình, xem rơi cả bó hoa xuống đất, cô che miệng, bần thần.

Doãn Chí Đằng nhận micro từ một người đưa ra, anh e hèm, hắng giọng mấy tiếng, đôi mắt hơi bối rối, “Hạ Cẩm, em còn nhớ bản nhạc này chứ?” Anh nắm tay cô, nhoẻ miệng cười.

Cô gật đầu. Nhớ chứ...

Sau vài ngày anh nói tên mình và trường đại học. Cô và anh vẫn ngồi trên chiếc ghế xưa, nghe những bản tình ca lãng mạn. Khi bài hát ngọt ngào này đã vơi một nửa, anh bỗng chạm nhẹ vào tay cô, thấy cô không phản ứng, từ từ rồi chạm mạnh, cuối cùng là hai tay đan vào nhau, rồi mặt ai cũng chín ngượng hết, cơ mà... chỉ có vậy thôi!

Từ phía sau lưng, Hạ An đã đưa cho cô micro, cô ngại ngần nhận, xong thì mở lời đáp: “Em nhớ!”

Anh hài lòng, nói tiếp: “Lúc đó anh đã nghĩ, tại sao hai chúng ta cứ mãi dậm chân một chỗ thế này mãi. Nên anh đã lấy hết can đảm chạm vào tay em... ơn trời, lúc ấy em không phản ứng từ chối, anh mới dám nắm chặt tay em hơn.”

Phía dưới tiếng “ồ” càng thêm có lực.

“Cuối cùng anh cũng chỉ dừng lại việc nắm tay thôi.” Hạ Cẩm cười trêu.

Tiếng cười giòn giã của mọi người xung quanh.

Anh cười, kéo cô lại gần mình, “Lúc ấy, được nắm tay em thôi, cũng là thành quả lớn lao đối với anh lắm rồi đấy! Hạ Cẩm, anh biết, từ lúc nắm tay em, cả cuộc sống của anh về sau, chỉ duy nhất một bóng hình là em!”

“Sến quá đi...” Cô phì cười, nước mắt chan chứa.

“Ngốc quá! Hôm nay hôn lễ hai đứa, đừng mau nước mắt chứ...” nghe như trách cứ chứ hoàn toàn là lời ngọt ngào. “Anh muốn bắt lại bài nhạc này, để nhắc em nhớ, anh chưa từng quên khoảnh khắc nào với em trong cuộc đời này, duy nhất chỉ mình em, bà xã của anh...”

Bỗng từ dưới chân có ai đó đang nắm lấy góc váy và ông quần hai người, nhìn xuống, quả là Đậu Đậu.

Đậu Đậu được đưa lên sân khấu nhờ ơn của ông cụ đang bỗng bế trên tay lâu quá, ê hết cả tay, đành trả vật về khổ chủ.

Doãn Chí Đằng khom lưng xuống bế Đậu Đậu lên, nhìn ra phía khách, cười tươi, khiến bao người ngẩn ngơ.

“Chắc mọi người bất ngờ lắm, nhưng hôm nay là tiệc vui của tôi cùng bà xã, nên cũng không giấu mọi người.” Anh vuốt má Đậu Đậu còn dính một ít kem, hôn vào má cậu một phát, tuyên bố: “Đây là con trai của tôi và Hạ Cẩm, cậu nhóc tên Doãn An Nhiên, ba tuổi. Chúng tôi đã có một quãng thời gian bên cạnh nhau trước khi xa nhau bốn năm đầy sóng gió... Cô ấy là người phụ nữ tuyệt vời đối với cuộc đời tôi, đã hi sinh vì tôi rất nhiều, không cần đền đáp lại, không cần tôi biết...” Cái tên Doãn An Nhiên là do ông cụ đặt, mong cuộc đời cậu nhóc sẽ không đầy sóng gió như ba mẹ nó, cứ một cuộc sống an nhiên, vô tư vui vẻ.

Anh quay sang nhìn Hạ Cẩm cười ngọt ngào, đôi mắt ươn ướt át dưới ánh đèn như những vị tinh tú soi sáng đời anh: “Hạ Cẩm, anh biết dùng cả cuộc đời này đền đáp cho em cũng không đủ, anh cũng chỉ có thể dành cho em một cuộc sống sau này an nhiên, hạnh phúc, không sóng gió... nhưng em hãy tin anh, anh đã hứa bảo vệ gia đình nhỏ của chúng ta suốt đời này.”

Hạ Cẩm ngượng ngùng bị anh kéo ôm vào lòng, bế Đậu Đậu từ tay anh, nghe anh nói tiếp. “Chúng tôi đã yêu nhau từ tám năm trước, vì có quá nhiều hiểu lầm, đến tận bây giờ mới thành đôi, nay mong mọi người hãy chúc phúc cho tôi và Hạ Cẩm. Tôi rất biết ơn vì hôm nay bạn bè thân thiết đã đến đây cùng chung vui, còn điều gì sai sót mong mọi người lượng thứ bỏ qua.” Anh lại nở nụ cười toả nắng.

Quả đúng nụ cười anh có hiệu lực ghê gớm, một tràn vỡ như trời sấm vang dội.

Anh ôm cả hai mẹ con vào lòng, trước sự chứng kiến đông đảo của mọi người.

“Hạ Cẩm! Anh yêu em, anh yêu cả Đậu Đậu... Anh yêu hai mẹ con em rất nhiều!” Anh thì thào.

“Em cũng yêu hai bố con anh rất nhiều.” Cô mím môi khi nói xong, sợ nước mắt lại trực trào rơi.

Bỗng dưng, cậu nhóc ôm cổ hai người, cọ đầu vào hai cái đầu: “Đậu Đậu cũng yêu ba mẹ nhiều.”

Doãn Chí Đằng đã thật sự khóc!

Sống ba mươi năm trên đời, cũng đến lúc ngoại trừ khi nhỏ hay khóc, đã rất lâu rồi anh mới rơi lệ, tuy không tức tưởi khóc, nhưng cũng làm khối người ngạc nhiên. Nhất là ba mẹ đang đứng một bên nhìn.

Mạc Lệ Thanh dựa vào vai chồng, lau nhẹ nước mắt trên rơi vội xuống má: “Sau bao nhiêu năm, từ lúc thăng bé quỳ xuống khóc vì không muốn đi du học ở Yale, đây là lần thứ hai em thấy nó khóc...”

Doãn Kính Bình vỗ lưng bà, gạt đầu thừa nhận, “Đây cũng là lần đầu tiên anh thấy nó nở nụ cười tươi như thế và nhiều như thế!”

“Nếu anh bơi qua con sông dài nhất chỉ để gọi tên em...”

Nếu anh nói tình cảm anh dành cho em sẽ không bao giờ thay đổi...

Liệu em có đùa giỡn với anh không?

Ôi, anh xin lỗi nếu những lời này quá nặng nề, chỉ là điều đó làm anh lo sợ...

Anh sợ rằng em sẽ bỏ rơi anh!

Bởi vì anh yêu em, rất yêu em

Anh yêu em, rất là yêu em...

Yêu em.”

Hạ Cầm nhón chân, nhắm chuẩn xác hôn vào đôi môi Doãn Chí Đăng, một nụ hôn ngọt ngào như chuyện tình của hai người mãi về sau này...

Hoàn chính văn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-tiec-em-khong-gap-anh-som-hon>